ANUL 109 Sibiu, 1 ianuarie 1961 Nr. 1—2

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÎNĂ DE ALBA IULIA ŞI SIBIU

PREŢUL INSERŢIUNILOR:
Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Inserţiunile se adresează ADMINISTRAŢIEI Telegrafului Romîn, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

ARTICOLELE ŞI CORESPONDENŢA se adresează REDACŢIEI Telegrafului Romîn, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

ABONAMENTUL:
Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

30 Decembrie

La 30 Decembrie sărbătorim 13 ani de la proclamarea Republicii Populare Romîne, eveniment de seamă în viaţa poporului nostru. Republica Populară este statul oamenilor muncii, poporul muncitor fiind stăpîn pe soarta sa şi făurindu-şi prin muncă o viaţă îmbelşugată şi luminată. Privind peste marile progrese realizate în aceşti ani de stăpînire populară, oamenii muncii sînt mîndri de avîntul poporului şi ţării noastre, şi însufleţiţi de perspectivele măreţe ale şesenalului şi ale planului de perspectivă de 15 ani, ei muncesc cu mai mult spor şi entuziasm, că muncesc pentru fericirea lor şi a copiilor lor.

Industria naţională a crescut într-un ritm accelerat. Producţia ei depăşeşte de cinci ori volumul producţiei industriale de dinainte de război, iar în anul 1965 producţia industriei noastre va fi de peste două ori mai mare ca în 1959, de circa zece ori mai mare ca în 1938. Au luat o mare dezvoltare industria siderurgică, industria constructoare de maşini, industria energetică, chimică şi a petrolului. Producem maşini-unelte felurite, tractoare, combine şi alte maşini agricole, mijloace de transport, utilaj electric, etc. Produsele noastre sînt apreciate şi pe piaţa internaţională, fiind căutate în toate ţările lumii.

Agricultura, care s-a dezvoltat pe calea socialismului, a fost înzestrată cu peste 60.000 tractoare, iar pînă la sfîrşitul anului 1965 ea va fi complet mecanizată, dispunînd de circa 150.000 tractoare, precum şi de toate celelalte maşini necesare agriculturii moderne. Munca în comun pe tarlale întinse, cu mijloace mecanizate şi după metode agrotehnice avansate a adus schimbări mari în viaţa satelor şi a ţăranilor muncitori. Nivelul de trai, material şi cultural, s-a ridicat continuu şi satele devin oraşele.

Ca urmare a dezvoltării economiei, venitul naţional este de 2,7 ori mai mare ca în 1938; pînă în anul 1965 va creşte de aproximativ patru ori şi jumătate în comparaţie cu 1938. Puterea de cumpărare a populaţiei s-a dublat, iar consumul a crescut de 2—3 ori faţă de anul 1938. S-a dezvoltat învăţămîntul elementar, mediu şi superior. Gratuitatea învăţămîntului (din anul acesta toţi elevii din cl. I—VII au primit toate cărţile gratuit), dezvoltarea reţelei şcolare, fac învăţămîntul de toate gradele accesibil tuturor copiilor şi tinerilor. Nivelul cultural al întregului popor s-a ridicat mereu. Cartea, arta, cinematograful, cultura pătrunde în toate colţurile ţării.

A crescut prestigiul ţării noastre pe plan internaţional. Guvernul nostru, exprimînd voinţa de pace a poporului, duce o politică de pace, de colaborare cu celelalte ţări. La a 15-a sesiune a O.N.U., glasul poporului romîn a răsunat cu putere prin cuvîntul d. Gh. Gheorghiu-Dej, conducătorul iubit al poporului, susţinînd — alături de Uniunea Sovietică, de ţările socialiste şi de alte ţări iubitoare de pace — dezarmarea generală şi completă şi lichidarea ruşinosului regim colonial.

La a 13-a aniversare a Republicii noastre, poporul nostru, cu ajutorul frăţesc şi multilateral al Uniunii Sovietice, în solidaritate cu toate popoarele socialiste, păşeşte înainte spre viitorul de pace, belşug şi fericire. Biserica noastră este alături de popor în munca lui pentru viaţa cea nouă şi în lupta lui pentru pace. Slujitorii Bisericii şi credincioşii îşi aduc contribuţia lor la viitorul luminos al poporului.

T. R.

Lev Nicolaevici Tolstoi

- 1828 - 1910 -

Tolstoi, încă în viaţă fiind, a fost recunoscut ca scriitor de importanţă mondială.

La 7 noiembrie 1910 murea, în mica şi îndepărtata gară Astapovo, Lev Nicolaevici Tolstoi, unul din cei mai mari scriitori ruşi, acela care a scris Război şi Pace, Ana Karenina, Cazacii, etc. Aceasta este vestea care, cu iuţeala fulgerului, s-a răspîndit în toate părţile globului pămîntesc.

Renumele lui a crescut măreţ şi după moarte.

Opera marelui scriitor rus Lev N. Tolstoi este cunoscută şi iubită de întreaga omenire iubitoare de artă şi frumos. Impresia pe care a produs-o în epoca sa, precum şi răsunetul de care s-a bucurat opera lui, l-au situat încă din timpul vieţii pe cele mai înalte culmi ale literaturii mondiale. Gorki scria: „El ne-a povestit despre viaţa rusească aproape tot atît cît întreaga noastră literatură de pînă la el".

La vreo 200 km Sud de Moscova, în apropierea oraşului Tula se află un vechi conac boieresc nu prea mare, al cărui nume e cunoscut de oamenii de cultură din toată lumea. Este conacul din Iasnaia Poliana, unde s-a născut, a trăit şi a creat unul dintre marile genii ale omenirii — Lev N. Tolstoi.

Tolstoi s-a născut la 28 august 1828. El se trage dintr-o familie de nobili de viţă veche. Tatăl său, contele Nicolai Ilici Tolstoi care luase parte la războiul din 1812 s-a căsătorit în anul 1822 cu prinţesa Maria Nicolaevna Volconscaia, o femeie bogată. Printre domeniile aduse de Volconscaia ca zestre soţului ei, se numără şi Iasnaia Poliana. Conacul de pe moşie fusese construit încă la sfîrşitul veacului al XVIII-lea de bunicul dinspre mamă al scriitorului, prinţul Nicolai Volconschi.

Moşia avea o poziţie frumoasă, mărginindu-se cu o pădure deasă. Aici a fost ridicat şi conacul într-o poiană în pantă uşoară care în zilele însorite se desprindea ca o pată luminoasă pe verdele întunecat al codrului (de aici şi denumirea: Iasnaia Poliana, în traducere: poiana luminoasă). Cele două turnuri albe de piatră aşezate la intrarea proprietăţii, aleile şi tufişurile dese ale bătrînului parc, serele, eleşteele şi casa mare boierească, cu două aripi — iată aspectul general al acestui „cuib de nobili" pe vremea cînd s-a născut Tolstoi. Dincolo de poarta parcului, drept în faţa conacului, începea satul cu izbele ţărăneşti, acoperite cu paie, apoi ogoare, crînguri şi din nou alte sate. Era Rusia ţărănească de atunci, revărsîndu-se pe nemăsuratele ei întinderi.

Lev Nicolaevici a fost cel de-al patrulea fiu al familiei Tolstoi.

Mama lui Lev era o femeie talentată, avea un dezvoltat gust artistic şi cunoştea patru limbi străine. A murit cînd fiul ei, Lev, împlinise abia un an şi jumătate. In urmă educaţia copiilor a trecut în sarcina unei rude a familiei Tolstoi, T. A. Ergolscaia, o femeie simţitoare şi blîndă, şi o admirabilă educatoare. Lev era convins că T. A. Ergolscaia a fost aceea care l-a învăţat să simtă „desfătarea spirituală a iubirii" şi care, cu întreaga ei fiinţă i-a sădit în suflet dragostea de oameni.

Tolstoi a căpătat în copilărie educaţia tipică a familiilor de nobili bogaţi — educaţie din care erau nelipsiţi dascălii străini. Dar, micul Liova şi cei trei fraţi ai săi petreceau mult timp în mijlocul naturii, în pădurea şi parcul din jurul conacului, aceşti părtaşi muţi ai jocurilor lor pasionate şi martori ai mîhnirilor şi bucuriilor lor copilăreşti. In zilele acestei copilării senine şi gingaşe, pline de poezie, de dragoste şi mister, frăţiorii hoinăreau prin aleile umbroase ale parcului, în căutarea făcătorului de minuni „beţişor verde", care trebuia să dezvăluie taina fericirii tuturor oamenilor. Crescînd într-o atît de strînsă legătură cu natura, Tolstoi s-a obişnuit de copil să deslueşească cu multă sensibilitate toate culorile ei şi schimbările la care era supusă, a învăţat să înţeleagă graiul frunzelor şi să simtă iarba încolţind. El a îndrăgit profund natura rusă şi simţămîntul acesta nu l-a părăsit tot restul vieţii.

Traiul la ţară i-a dat lui Lev Nicolaevici prilejul să cunoască îndeaproape şi ţărănimea. In mintea copilului, înzestrat cu un viu spirit de ob-

(Continuare în pag. 2)

69298

Lev N. Tolstoi

(Urmare din pag. 1)

servație, se adunau pe nesimțite impresii din viața satului și el se deprinse să iubească pe „mujic" cu obiceiurile, mentalitatea, cîntecele și limba lui.

In anul 1837, contele Nicolai I. Tolstoi moare pe neașteptate. Sora sa, contesa Osten Saken, ia în grija ei pe copiii rămași orfani, iar după moartea acesteia, tutela lui Tolstoi și a fraților săi revine unei alte surori a contelui Nicolai Ilici, anume P. I. Iușcova, soția guvernatorului din Cazan. La 13 ani, Tolstoi se mută la Cazan. Aci, urmează cursurile facultății de limbi orientale, apoi trece la facultatea de drept, dar nu le termină, fiind atras de viața mondenă a mediului său.

Dar viața dezordonată a tinerilor nu-l absoarbe pe Tolstoi decît scurtă vreme. Tolstoi era încă din copilărie un cititor pasionat. După cum povestește chiar Tolstoi, citise pînă pe la 1845 „toate cele 20 de volume ale lui Rousseau" și purta la gît un medalion cu portretul scriitorului francez. Incă pe băncile universității studiază opera lui Montesquieu și tot atunci proiectează să scrie o lucrare de drept.

Spiritul critic al lui Tolstoi zdruncină curînd idealul pe care și-l făurise despre omul „cum trebuie să fie", omul — ideal. Dezamăgit și de viața mondenă și de studiile universitare, întrerupe învățătura în 1847, în al doilea an de facultate, și pleacă la Iasnaia Poliana, hotărît să se stabilească pe meleagurile natale. De atunci, tînărul moșier își propune să-și consacre toate puterile pentru îmbunătățirea traiului țăranilor săi. In ciuda străduințelor lui sincere, țăranii priveau cu neîncredere și teamă activitatea reformatoare a lui Tolstoi. Nereușita încercărilor sale sînt descrise în nuvela „Dimineața unui moșier". El voia să le dea pămînt în arendă. Țăranii însă așteptau să le dea pămîntul pentru totdeauna. Tot aici își propune un vast program de muncă pentru propria sa instruire, program pe care să-l realizeze în decurs de doi ani de viață la țară. In acest timp călătorește cînd la Moscova cînd la Petersburg, unde se prezintă la examene pentru titlul de candidat în științe juridice, dar le întrerupe la mijloc, fără vreun motiv cunoscut. Mai tîrziu Tolstoi va spune că această perioadă a vieții sale (1848—1851) e formată din „ani risipiți în viață dezordonată". Urmînd sfatul fratelui său Nicolae, ofițer în armata caucaziană, în anul 1851 pleacă în Caucaz.

Pînă la 1855, Tolstoi a fost ofițer de artilerie. In această calitate a luat parte la războiul Crimeii.

In 1854 a fost atașat ca ofițer de stat major pe lîngă armata rusă din țara noastră. Aici, ne-a cunoscut mai bine și nemijlocit ne-a prețuit. In jurnalul său din 11 iulie 1854, notează: „Soarta acestui popor este țesută din vrajă și din tristețe".

Odată cu demobilizarea, la încheierea păcii, Tolstoi pleacă din armată. Tolstoi în acel timp devenise un scriitor consacrat.

Ca literat, Tolstoi a scris mult și nu cred să existe cineva cu oarecare cultură, care să nu fi citit nimic de dînsul, măcar vreo nuvelă.

Scrierile literare ale lui Tolstoi au deosebit farmec, datorită mai multor calități prețioase. Ele sînt realiste, prezintă viața cu frămîntările ei, coloritul este viu și fermecător. Deasemenea este uimitoare puterea cu care îți realizează portretul sufletesc al persoanelor, cu toate particularitățile și în special starea sufletească a muribunzilor.

Ceea ce te pasionează pentru ele și te captivează este simțirea cu care sînt scrise. Lipsit cu totul de artificialitate, autorul te impresionează adînc prin sinceritatea cu care povestește și prin felul cum îți evidențiază părțile reale ale vieții.

In scrierile sale literare, Tolstoi a urmărit să facă pe oameni mai buni.

Subiectele scrierilor literare ale lui Tolstoi sînt toate luate din viața poporului rus. De aceea, el este socotit în primul rînd ca scriitor național.

Insă nu trebuie să pierdem din vedere că Tolstoi nu se mărginește să descrie numai pe rus, ci ne dă pe om în genere. Cu alte cuvinte dînsul se ocupă de acele însușiri sufletești, care se observă la toți oamenii.

In felul acesta se explică de ce scrierile literare ale lui Tolstoi plac oamenilor de toate naționalitățile; căci în toate găsim pe om, cu plăcerile și durerile lui, cu slăbiciunile și tăria lui, cu visurile și bunătatea lui.

Din punct de vedere al sentimentului religios, Tolstoi a fost un credincios profund.

Pentru că a propovăduit unele învățături neaprobate de Biserică, la 24 februarie 1901 Sinodul Rus l-a excomunicat ca eretic. Mai tîrziu Biserica Ortodoxă Rusă a ridicat această excomunicare, văzînd în Tolstoi un mare scriitor, mărturisitor al iubirii creștine de aproapele.

Cu toate că morala lui Tolstoi și-a cîștigat puțini părtași, popularitatea sa este nemăsurat de mare. La renumele lui a contribuit pe lîngă opera literară și propagarea prin faptă a moralei sale.

Suferințele morale ale lui Tolstoi au fost nemăsurat de mari. Ele au izvorît din vederea nedreptăților ce se săvîrșeau în patria sa și mai cu seamă din conflictul dintre concepțiile lui morale și viața reală.

Poate că plecarea lui neașteptată de la Iasnaia Poliana în ultimile zile ale vieții se datorește acestui sentiment de revoltă, care cuprinde sufletele mari, cînd sînt constrînse să trăiască veșnic într-un cerc strîmt social, în care minciuna convențională predomnește în toate, iar nedreptatea este ridicată la înălțimea unui principiu. Abnegația lui a fost o calitate atît de rară, încît mulți au socotit-o ceva bolnăvicios.

Tolstoi a condamnat robia țarismului și a luptat pentru pace și pentru îmbunătățirea oamenilor și a vieții lor.

Tolstoi era și rămîne apostolul poporului și al păcii. Opera pe care o înfăptuise este pentru acest popor neprețuită. Tolstoi demascase nedreptățile sociale. Pentru prima dată spusese adevărul într-o lume în care era obiceiul de a minți poporul și de a-l face pe acesta să mintă. De aceea după cum spune și Gorki, poporul nici nu putea să se îndepărteze de Tolstoi, nici să-l uite.

La 7|20 noiembrie 1960, împlinindu-se 50 de ani de la moartea lui, Tolstoi a fost sărbătorit în toate țările socialiste și în toată lumea.

Trebuie să ne amintim și noi de acest om mare și talentat care a murit cu 50 de ani în urmă în căsuța roșie a șefului de gară de la Astapovo. Cu cîteva zile înainte pleacă de acasă, pentru a cugeta pentru binele omenirii, dar se îmbolnăvește pe drum și moare la vîrsta de 82 ani. Trebuie să ne amintim de acest celebru scriitor care, cu toată neliniștea sa, cu tot imensul său talent, chiar cu toată stîngăcia sa, căuta să facă pe om mai bun față de om, să-l facă mai plin de iubire și să osîndească războiul, să susțină pacea.

Tolstoi n-avea în minte decît pacea lumii. El era un geniu uriaș, dar sufletul său era mai mare decît geniul său.

Fiind un mare cetățean al patriei sale prin îndrumările sale, în același timp și un moralist de seamă mai ales prin trăirea sa corectă omenească și creștinească, aducem aici omagiul nostru marelui scriitor rus, care s-a luptat și a suferit pentru a aduce omenirii o viață mai bună.

Pr. C. Pistrui

MIHAIL SADOVEANU

a împlinit vîrsta de 80 de ani

Mihail Sadoveanu este cel mai mare scriitor în viață al poporului nostru harnic și pașnic. De la Ion Creangă încoace, nici un alt minuitor de condei n-a mai povestit atît de fermecător, în graiul poporului, despre necazurile și bucuriile celor mulți și simpli, despre întîmplările vrednice de pomenire ale celor trecute vremi și despre așezămintele noastre străvechi, cinstite astăzi îndeobște ca monumente istorice.

S-a născut la 5 noiembrie 1880, în Pașcani, ca fiu al avocatului Alexandru Sadoveanu și al soției sale, Profira Ursachi, strănepoată de baciu din nordul Moldovei. Școala primară a făcut-o cu „domnul Busuioc", pe care-l va pomeni cu plăcere în scrierile sale. A trecut apoi la gimnaziul din Fălticeni, continuînd să învețe la Liceul Național din Iași. S-a căsătorit în anul 1901 și a avut mulți copii, pe care i-a crescut cu dragoste și atenție. El însuși moldovean din creștet pînă-n tălpi, toată viața a simțit nevoia să se apropie de oamenii din popor, la oraș și la sat, la vînătoare, la pescuit, în călătorie și acasă, dereticînd prin propria-i gospodărie.

A scris vreme de mai mult de-o jumătate de veac — de cînd a intrat triumfal în Parnasul muzelor — sute de cărți de povestiri (romane, nuvele, schițe), multe din ele fiind astăzi traduse în zeci de limbi străine.

Izvorul său de inspirație este literatura populară și poporul, cu inepuizabilele lui zăcăminte de înțelepciune și pățanii pe cît de interesante, pe atît de instructive. „Găseam în literatura populară și în popor — spune DSa — o perspectivă de noutate la care se adăuga dragostea profundă pentru umiliți, ofensați și nedreptățiți".

Poezia populară i-a fost dascăl de căpetenie în creația sa literară. Clasicii literaturii romîne și ruse i-au fost sfătuitori credincioși și cuminți. Intr-o vreme în care literatura noastră era invadată și desfigurată de infiltrațiile unor curente decadente, Mihail Sadoveanu s-a ținut departe de acestea, avînd mereu ațintită privirea la suferințele poporului său. Pentru alipirea și dragostea sa față de clasa muncitoare și pentru că s-a ridicat cu energie împotriva defăimării celor de alt „neam", Mihail Sadoveanu a fost persecutat de regimurile politice reacționare de dinainte de 23 august 1944, iar cărțile sale au devenit obiectul unor jalnice manifestări huliganice. Acestea, însă, n-au putut să le sfîșie mantia de lumină cu care le-a împodobit geniul marelui lor făuritor.

Eroii cărților lui Mihail Sadoveanu sînt fie țărani, oameni simpli, împovărați vreme îndelungată de orînduiri sociale ostile năzuințelor lor spre o viață liberă și fericită, fie figuri de tîrgoveți din orășelele în care altă dată „nu se întîmpla nimic" fiindcă erau cufundate într-o viață monotonă, stătută, fie personagii ale trecutului nostru istoric.

O bună parte din creația sa literară este dedicată evocării trecutului de luptă și de jertfă al poporului nostru. Romanele sale, „Zodia Cancerului", „Nicoară Potcoavă" și mai ales incomparabilul „Frații Jderi" (în 3 volume: „Ucenicia lui Ionuț", „Izvorul Alb" și „Oamenii Măriei Sale"), înfățișează cu un meșteșug literar de mare maestru al condeiului episoade ample și emoționante din lupta pentru libertate a înaintașilor noștri, care combăteau și înfruntau cu arma în mînă atît pe cotropitorii vremelnici ai țării, cît și pe boierii împilatori și trădători.

Deosebită dragoste și atenție arăta maestrul Mihail Sadoveanu în creația sa literară frumuseților și bogățiilor Patriei noastre.

După eliberarea țării noastre de sub jugul fascist, Mihail Sadoveanu a sprijinit dintru început, cu convingere și exemplară trăgere de inimă, lupta poporului nostru muncitor pentru făurirea unei orînduiri sociale noua, fără exploa-

tați și fără exploatatori. Prin romanul său „Mitrea Cocor", cel mai de seamă clasic în viață al literaturii noastre devine cap de coloană al creatorilor de literatură realist-socialistă. Ajuns în contact cu literatura Partidului clasei muncitoare și cu mărețele realizări din Uniunea Sovietică, Mitrea Cocor nu-și mai înnăbușe durerile de om asuprit, nu se răzvrătește anarhic de unul singur și nici nu apucă calea codrului, ca atîția din eroii literaturii lui Sadoveanu de dinainte de 23 August 1944. Conștient de faptul că asupriții de altă dată au ajuns la capătul suferințelor și durerilor lor seculare prin preluarea puterii de Stat de către clasa muncitoare, Mitrea Cocor pășește pe adevărata cale de luptă pentru înlăturarea exploatării și pentru făurirea unei vieți tihnite, îmbelșugată și fericită, pentru toți cei ce muncesc.

Scriitor patriot de înaltă talie, Mihail Sadoveanu este în egală măsură un mare cetățan patriot. Munca de zidire nouă care se desfășoară cu zel exemplar în Republica Populară Romînă l-a avut tot timpul în fruntea ostenitorilor celor mai devotați și mai înzestrați. La conducerea Societății Scriitorilor din R. P. Romînă, ca deputat în Marea Adunare Națională și vicepreședinte al Prezidiului ei, ca președinte al Comitetului Național pentru Apărarea Păcii și pretutindeni unde era trebuință de priceperea și înțelepciunea sa, maestrul Mihail Sadoveanu și-a adus cu însuflețire și competență unanim recunoscută aportul său de muncă. Prieten convins al Uniunii Sovietice și prețuitor sincer al realizărilor ei epocale, în cadrele ARLUS-ului a desfășurat o activitate excepțională.

Deosebit de activ în tărîmul luptei pentru pace, la nivel internațional și patriotic totodată, rămîne de neuitat în această direcție mai ales părtășia sa de seamă la lucrările congreselor mondiale pentru pace și la sesiunile Consiliului Mondial al Păcii. Acum 11 ani, la primul Congres Mondial al Partizanilor Păcii — care și-a început lucrările în 20 aprilie 1949, la Paris și Praga, simultan — maestrul Mihail Sadoveanu, în calitatea sa de șef al delegației romîne, a avut fericita inspirație de-a lansa cunoscuta lozincă de luptă a partizanilor păcii: „Oameni ai păcii din toate țările, uniți-vă"!

Pentru creația sa artistică excepțională și pentru devotamentul pilduitor pe care l-a dovedit față de Patria și poporul nostru, acum 5 ani maestrul Mihail Sadoveanu a fost distins cu înaltul titlu de Erou al Muncii Socialiste.

*

„Bătrînețele cinstite nu sînt cele aduse de o viață îndelungată, nici nu le măsori după numărul anilor. Înțelepciunea este la om adevărata căruntețe și vîrsta bătrînețelor înseamnă o viață neprihănită" — spune dreptul Solomon (Înțelepciunea lui Solomon 4, 8—9). Cînd nu lipsește nici una, nici alta, atunci — tot Scriptura spune — „înaintea celui cărunt să te scoli, să cinstești fața bătrînului" (Levitic 19, 32).

Mîndri de a-l avea printre noi pe acest uriaș în făptura căruia se întîlnește un mare martor al trecutului și un stîlp al prezentului făuritor de lume și viață nouă, alipim cu prețuire și respect omagiul nostru la șuvoiul de mărturii ale admirației și recunoștinței pe care întregul nostru popor — și prieteni buni de peste hotare — le poartă maestrului Mihail Sadoveanu și i le mărturisește festiv din prilejul împlinirii venerabilei vîrste de 80 de ani.

TELEGRAFUL ROMAN

Scriitorul egiptean Taha Hussein și-a pierdut vederea la vîrsta de 3 ani. Deși orb, el a terminat Universitatea la Cairo, și-a luat doctoratul la Sorbona (Franța) și este doctor honoris causa a șase universități. Intre anii 1950—1952 a fost ministru al culturii. Azi are 71 ani și predă literatura arabă la Universitatea din Cairo. A tipărit peste 40 de lucrări de literatură, istorie, filozofie, etc. E unul dintre cei mai citiți și mai iubiți scriitroi din lumea arabă.

Deschiderea cursurilor la Institutul Teologic Universitar-Sibiu

Festivitatea deschiderii anului școlar 1960—1961 la Institutul Teologic a avut loc duminică, 9 octombrie 1960, în Aula Institutului.

După Imnul R.P.R., cîntat de corul studenților teologi, sub conducerea pr. prof. Gh. Șoima, ia cuvîntul P. C. rector *Sofron Vlad,* arătînd că acest an e al 150-lea din viața Institutului. Acest Institut — cum a zis Mitropolitul Bălan — a pregătit în deosebi fii de țărani, care s-au întors în parohiile din sate, ca să slujească Bisericii și poporului, așa cum norii, ce se ridică din apele de jos, se revarsă ca ploaie binefăcătoare peste ogoare. Credincioșii au prețuit întotdeauna un preot, vrednic slujitor al altarului și apropiat de dorințele lor. Preotul adevărat nu propovăduiește numai drepta-credință, ci este și alături de popor și sprijinește munca lui. El arată că — după învățătura creștină — fiecare om are o valoare deosebită, că toți oamenii sînt egali și frați întreolaltă, că iubirea trebuie să domnească între oameni, fiecare slujind semenului și binelui obștesc, că creștinul trebuie să fie un făcător de pace, pace între oameni, pace între popoare, pace în toată lumea. In felul acesta preotul îndrumează pe credincioși pe calea progresului social, pe calea păcii.

Actualii studenți teologi să se pregătească temeinic, ca să devină preoți vrednici de înaintașii lor și de așteptările credincioșilor. Ei vor fi educați — după cum a declarat la O.N.U. d. Gh. Gheorghiu-Dej, conducătorul iubit al poporului nostru, — ca întreg tineretul, în spiritul păcii, respectului și înțelegerii dintre popoare.

Mulțumește apoi autorităților bisericești și On. Departamentului Cultelor pentru ajutorul dat acestui Institut și felicită pe fostul profesor de la Institutul Teologic din Sibiu, I. Lupaș, care a împlinit 80 ani de viață în slujba Bisericii și poporului.

Corul cîntă: „Mare este taina creștinătății"...

Vorbește I. P. C. vicar arhiepiscopesc, TRAIAN BELAȘCU, care aduce binecuvîntarea I. P. S. nostru Mitropolit NICOLAE. După ce laudă activitatea rectorului, a corpului profesoral și omagiază pe octogenarul prof. univ. în pens. I. Lupaș, I. P. C. Sa spune că studenții teologi trebuie să meargă în pas cu veacul nostru. Pentru formarea lor intelectuală și morală, ei pot folosi în deosebi rugăciunea, care apropie de Dumnezeu, studiul zilnic, prin care se adîncesc în teologie și în alte cunoștințe folositoare — și disciplina liber consimțită (autodisciplina), fără care nu se poate realiza nimic deosebit.

Sintem în luna prieteniei romîno-sovietice, în care poporul nostru dă grai recunoștinței și dragostei ce le poartă față de poporul sovietic, care ne-a eliberat de sub jugul fascist și ne-a ajutat să ne făurim o viață nouă. Și noi ne mărturisim aceeași dragoste și recunoștință. Și noi sîntem alături de popor și sprijinim propunerile făcute la O.N.U. de eminentul luptător pentru pace, N. S. Hrușciov, pentru dezarmare generală și totală, pentru o lume fără arme, fără armate, fără războaie, așa cum o doresc toate popoarele lumii și cum a susținut și delegația țării noastre la O.N.U., prin glasul conducătorului iubit, Gh. Gheorghiu-Dej, care a dat grai însăși voinții de pace a poporului romîn.

Festivitatea se încheie cu Imnul F.M.T.D., imnul tineretii, al prieteniei și al păcii. *T.*

Adevăr și minciună

Unii spun din tot sufletul adevărul, chiar pe scurt, prin cuvinte puține și judecate, iar alții — spre rușinea lor cea mare — spun minciuna, prin vorbe chiar îndelungate. Din această deosebire mare îl poți cunoaște pe fiecare în parte. Dar mărturisirea adevărului, în toate împrejurările din viață, e tot ce poate fi mai nobil și mai măreț. Uneori, ne spune cineva, așa: „Cel ce vrea să spună adevărul, are parte de suferință". Adevărul și numai adevărul să-l spunem în viață, cu orice risc și vom simți în inimă o mare bucurie și mulțumire, că ne-am făcut datoria cu prisosință.

Cu cît adevărul se pare la auzire mai amar și mai greu, cu atît e mai sănătos și mai folositor în viața noastră cea de toate zilele. Domnul Hristos a mărturisit adevărul și și-a vărsat sîngele pentru el; căci El a zis odinioară, astfel: „M-am născut și am venit în lume, tocmai pentru aceea, ca să mărturisesc adevărul și chiar să sufăr pentru el". Oamenii mari și aleși nu pot minți, ci spun adevărul, chiar și cu prețul vieții. De pildă: Giordano Bruno, Galileo Galilei și alți mari savanți, au fost chinuiți, omorîți sau arși pe rug de inchiziția catolică, pentru că au mărturisit adevărul.

Mincinosul dobîndește din minciună trei lucruri și anume: destulă rușine, cea mai mare necinste și chiar mare necrezămînt la toate.

Astăzi, în țara noastră, minciuna este înlăturată și adevărul stăpînește peste tot. Poporul nostru demască minciuna colonialiștilor și arată adevărul că colonialiștii au ținut și țin popoare în robie și mizerie și că trebuiesc eliberate toate popoarele coloniale. Viața noastră cea nouă se bazează pe adevărul că acum poporul e stăpîn pe soarta sa și el se folosește de roadele muncii sale, muncind pentru sine și făurindu-și o viață mai bună. Fiecare cetățean trebuie să aibă în vedere binele poporului și să spună adevărul, atunci cînd vede că unul sau altul caută folosul propriu în dauna folosului obștesc. Adevărul acesta e izvor de viață nouă și progres pentru toți și pentru fiecare.

Iar credinciosul să păstreze adevărata credință a Bisericii ortodoxe, să trăiască întru acest Adevăr dumnezeisc, și să fie un adevărat cetățean al patriei, condamnînd minciuna colonialiștilor și atițătorilor la război și sprijinind munca poporului și lupta pentru pace și progres.

Pr. V. Bassarabin

---

† Prot. Stavr. Dr. NICOLAE STINGHE

Cronica bisericii „Sf. Nicolae" din Scheii Brașovului a înscris la data de 28 septembrie 1960 încetarea din viață a venerabilului prot. stavrofor dr. Nicolae Stinghe, care a slujit la altarul ei aproape 40 de ani. El era urmașul unei familii de harnici muncitori din Schei. Și-a făcut studiile la Brașov și Sibiu.

In 1907—1911 este profesor de religie la liceul din Brașov, ca din 1913 pînă la ieșirea la pensie să fie paroh al bisericii „Sf. Nicolae" și între 1937—1949 protopop al tractului Brașov. Lui i-a venit meritul de a restaura și împodobi cu pictură nouă și preafrumoasă biserica în care a slujit. Ziua de 10 noiembrie 1946, cînd s-a sfințit de mitropolitul Nicolae Bălan biserica pictată în fresco de cunoscutul pictor Costin Petrescu, rămîne una din zilele însemnate în istoria acestei biserici voivodale. Ca protopop a condus cu tact și înțelepciune activitatea preoțimii pe plan bisericesc și pe plan social-patriotic. A știut întotdeauna să împletească lucrarea bisericească cu lucrarea de sprijinire a năzuințelor poporului după viața cea nouă, după pace.

Mitropolitul Nicolae Bălan, apreciind meritele lui, i-a acordat în 1946 înalta distincție de iconom stavrofor.

Slujba înmormîntării s-a săvîrșit în biserica „Sf. Nicolae" din Schei în ziua de 30 septembrie de un sobor de preoți. Au cuvîntat: pr. vicar T. Belașcu în numele I. P. S. Mitropolit Nicolae și al Centrului Arrhiepiscopesc, pr. prof. V. Coman în numele preoțimii și pr. Iuliu Ișa în numele parohiei, înfățișînd viața și activitatea celui adormit și aducînd omagiul tuturor.

Dumnezeu să-l așeze în ceata slujitorilor săi la altarul veșniciei! *C. M.*

Sfinţirea bisericii din Sohodol

Sohodolul este aşezat pe primele dealuri care te întîmpină înainte de a intra în trecătoarea Branului, dealuri în spatele cărora se ridică ca un zid uriaş Munţii Bucegi.

In parohia Sohodol sînt două biserici. Deşi veche, din anul 1830, biserica la care slujeşte C. preot Gheorghe Mija se numeşte „cea nouă" şi a fost de curînd pictată. Sfinţirea acestei biserici îmbrăcată în haină nouă s-a făcut de I. P. S. nostru Mitropolit *Nicolae* în ziua de 16 octombrie 1960.

I. P. S. Sa a fost întîmpinat de preoţi şi credincioşi.

Cuvînt de bun sosit a rostit P. C. Dr. *Vasile Coman,* protopopul raionului Codlea.

Răspunde I. P. S. Mitropolit *Nicolae,* care, printre altele, mărturiseşte bucuria pe care o simte ori de cîte ori merge la o sfinţire de biserică, şi laudă vrednicia celor de aici.

Se trece apoi la slujba de sfinţire a bisericii, I. P. S. Sa fiind înconjurat de un sobor de preoţi şi diaconi.

Inainte de a începe Sf. Liturghie, I. P. S. Mitropolit *Nicolae* a hirotesit întru protopresbiter stavrofor pe P. C. Vasile Coman.

Liturghia arhierească a decurs solemn.

La priceasnă a predicat P. C. prot. *Vasile Coman,* care tălmăceşte din înţelesurile praznicului sfinţirii bisericii, care are ceva din duhul Sf. Paşti, şi mulţumeşte I. P. S. Sale pentru că, la timpul său, i-a fost dascăl de Teologie şi acum i-a acordat hirotesirea întru protopresbiter stavrofor, pe care se va strădui s-o poarte cu vrednicie.

La sfîrşitul Sf. Liturghii a vorbit preotul paroh *Gheorghe Mija,* care a făcut un scurt istoric al bisericii, zidită prin truda credincioşilor aflători pe acele meleaguri acum 130 de ani, precum şi din danii de la fraţii de aceeaşi lege din Muntenia, Moldova şi Rusia. In încheiere mulţumeşte Arhipăstorului pentru bucuria ce le-a făcut-o sfinţindu-le biserica, credincioşilor care şi-au dat obolul la executarea picturii şi tuturor celor care au cinstit cu prezenţa lor această sărbătoare.

A vorbit apoi I. P. S. nostru Mitropolit NICOLAE, care, plecînd de la cuvintele Psalmistului folosite la sfinţirea bisericilor: „Innoieşte-te, înnoieşte-te noule Ierusalime că slava Domnului peste tine a strălucit" — a spus „că cu adevărat saltă acum şi se bucură Sionul acesta al Sohodolului, pentru că prin rugăciunile mele, ale fraţilor preoţi şi ale voastre ale tuturor, mărirea Domnului peste el a strălucit".

De acum înainte — continuă I. P. S. Sa — va predica nu numai părintele din faţa sfîntului altar, ci şi pereţii sfinţiţi ai bisericii, prin credinţa vie şi caldă a sfinţilor zugrăviţi pe ei, care nu este alta decît credinţa noastră strămoşească ortodoxă, credinţă care este mereu nouă şi pe care dac-o urmăm mergem pe calea mîntuirii, calea Mîntuitorului nostru Iisus Hristos.

In încheiere îndeamnă credincioşii la pace şi la muncă, pentru binele Patriei şi al Patriei cereşti.

Aşa a luat sfîrşit praznicul sfinţirii „bisericii noi" din Sohodol, care a însemnat un bun prilej de îndemn la viaţă creştinească dreptmăritoare şi la rîvnă neostoită în lupta pentru pace şi munca pentru viaţa cea nouă din Patria noastră.

Diacon Gh. Papuc

INSTITUTUL TEHNOLOGIC din Dnepropetrovsk (U.R.S.S.) a pregătit o instalaţie pentru descărcarea automată a vagoanelor. Cu această instalaţie un om poate descărca 50 vagoane pe oră, economisindu-se munca a 300 oameni.

STIRI

La 28 august 1960 populaţia globului pămîntesc număra circa două miliarde nouă sute milioane oameni.

*

Un film italian arată că e mai uşor să-ţi ucizi soţia decît să te desparţi de ea. De ce? — Pentru că după rînduiala catolică nu există divorţ. Te poţi despărţi, adică să nu mai stai în aceeaşi casă, dar acesta nu e divorţ, că nu poţi să te căsătoreşti cu alta şi nici ea nu se poate căsători cu altul. Numai moartea unuia din soţi dă dreptul la o nouă căsătorie. Iată de ce unii ajung să dorească moartea celuilalt soţ şi chiar s-o provoace.

E drept: căsătoria e o legătură pe viaţă. Dar dacă soţii ajung la aşa stare încît convieţuirea lor e imposibilă, deslegarea căsătoriei poate fi îngăduită. Pe la 1847, cerînd introducerea divorţului în Biserica gr. catolică (care aplica rînduiala catolică), Simion Bărnuţiu, profesor la Blaj, zicea că divorţul „ar scăpa pe mulţi şi de iadul din lumea aceasta şi de iadul din lumea cealaltă". Şi avea dreptate! Glasul lui însă n-a ajuns nici după 100 de ani la urechile celor de la Vatican!

In slujba Bisericii

Fostul profesor de Istoria Bisericii Romîne de la Institutul Teologic din Sibiu, părintele I. Lupaş a împlinit 80 ani de viaţă şi 60 ani de colaborare la „Telegraful Romîn". Cu prilejul acesta, prezentăm cîteva date din viaţa şi activitatea părintelui I. Lupaş, ca slujitor la altarul Bisericii, profesor la Institutul Teologic şi publicist bisericesc.

S-a născut la 9 august 1880 în Sălişte (Sibiu) din părinţi ţărani. După terminarea şcoalei primare, a urmat liceul la Sibiu şi Braşov. Şi-a luat doctoratul în filosofie şi litere la Universitatea din Budapesta (1904) cu lucrarea: Biserica ortodoxă romînă din Transilvania şi unirea religioasă în cursul veacului al XVIII-lea. A studiat apoi la Universitatea din Berlin şi a făcut o călătorie de studii în Italia de Nord.

Ca student la Budapesta începe şi activitatea de scriitor.

In 1905 fu numit profesor la Catedra de Istoria Bisericii Romîne de la Seminarul „Andreian" din Sibiu. In aprilie 1907 publică articolul „Toate plugurile umblă"..., în care-amintind de răscoala ţăranilor din martie 1907 în Moldova şi Muntenia — arăta că latifundiarii exploatează pe ţărani aşa de sălbatec, încît „sapa şi coasa... şi toate uneltele de la lucrul cîmpului se prefac în arme în mîna plugarului, cu sufletul plin de chinuri şi de amar, în arme... prin care ţăranii cearcă să dobîndească şi ei un drept la viaţă şi o stăpînire dreaptă." Pentru acest articol Curtea cu juraţi din Cluj l-a condamnat la 3 luni închisoare, declarîndu-l vinovat pentrucă „a instigat clasa plugarilor la ură împotriva clasei proprietarilor de pămînt".

Ne mai putînd fi profesor la seminar, părintele I. Lupaş e ales protopop la Sălişte (1909—1919).

In 1916 e ales membru activ al Academiei Romîne iar în 1919 e chemat profesor la catedra de Istoria Modernă a romînilor şi istoria Transilvaniei de la Universitatea din Cluj, unde a funcţionat pînă în 1945, cînd a ieşit la pensie.

A fost membru în Adunarea Eparhială — Sibiu, în Consiliul Naţional-bisericesc (Sibiu şi Bucureşti), rămînînd mereu legat de viaţa Bisericii noastre.

Pe lîngă predici şi conferinţe, a tipărit o mulţime de articole, studii şi cărţi, în deosebi în legătura cu istoria Bisericii. A publicat aproape în toate revistele bisericeşti: „Telegraful Romîn", „Revista Teologică" şi „Mitropolia Ardealului" — la Sibiu: „Biserica Ortodoxă Romînă", la Bucureşti: „Renaşterea" la Cluj: „Biserica şi Şcoala" — la Arad, etc. De aceea nu putem aminti decît puţine din scrierile lui.

„Istoria bisericească a romînilor ardeleni" (1918) prefăcută în ediţia II-a ca Istorie a Bisericii ortodoxe romîne, s-a tipărit în 7 ediţii. Diferite chestiuni de istorie bisericească le-a tratat în studii. Aşa: despre primele organizaţii bisericeşti la romîni, în Transilvania, despre vlădici ardeleni în sec. XVII, (Sava Brancovici), despre desbinarea bisericească din 1698 şi lupta preoţilor şi credincioşilor ortodocşi, în sec. XVIII pentru păstrarea legii strămoşeşti, despre Samuil Micu Clain, Gh. Şincai şi Petru Maior, despre unii episcopi ardeleni (Moga, Meţianu, Ciorogaru, Ivan, Colan ş. a.), despre Seminarul din Sibiu, despre reîntregirea bisericească, despre unificarea bisericească după 1920, ş. a. Atenţia lui nu s-a îndreptat numai spre Biserica ortodoxă, ci şi spre confesiunile minoritare. El a scris despre rolul reformaţiunii (luteranismului, calvinismului) în Transilvania şi despre reprezentanţi de seamă ai Bisericii luterane. A luptat pentru relaţii frăţeşti între Biserica ortodoxă şi celelalte Biserici.

El scrie nu numai despre vlădici, ci arată şi lucrarea preoţilor şi credincioşilor.

Fiu credincios al Bisericii noastre, preot şi protopop vrednic, predicator şi conferenţiar, profesor şi scriitor, părintele I. Lupaş şi-a pus viaţa în slujba cercetărilor istorice, în slujba înfrăţirii între culte şi între poporul romîn şi minorităţile naţionale din ţara noastră. El publică şi azi articole şi studii în diferite reviste.

La venerabila vîrstă de 80 ani, „Telegraful Romîn" urează celui mai vechiu colaborator al său, încă mulţi ani de muncă rodnică în ogorul Bisericii.

T. R.

Vizitaţie canonică

La 8 septembrie 1960 — Sfînta Maria Mică — Inalt Prea Sfinţitul Mitropolit Nicolae al Ardealului, însoţit de P. C. Prot. D. Călugăr, secretar arhiepiscopesc, a poposit în parohia Ibăneşti Sat din protopopiatul Reghin într-o vizitaţie canonică. In apropierea bisericii, I. P. S. Sa a fost întîmpinat de credincioşii parohiei şi de mai mulţi preoţi în frunte cu P. C. Prot. M. Ciobanu.

C. preot I. Hoţa, paroh în Ibăneşti-Sat, a rostit un scurt cuvînt de întîmpinare, exprimînd bucuria tuturor celor de faţă pentru osebita cinste ce i se face parohiei prin vizita I. P. S. Mitropolit Nicolae. Drept răspuns, I. P. S. Sa a mulţumit pentru întîmpinare şi a tălmăcit simţămintele părinteşti pe care le nutreşte fiilor duhovniceşti din acele părţi ale Arhiepiscopiei ortodoxe romîne de Alba Iulia şi Sibiu.

Sf. Liturghie a fost slujită de un sobor de preoţi în frunte cu P. C. Prot. D. Călugăr. La sfîrşitul Sf. Liturghii, C. preot *I. Hoţa* a rostit predica zilei, accentuînd motivele pentru care Sf. Biserică a aşezat prăznuirea de la 8 septembrie. Cuvintele Sf. Evanghelii din 8 septembrie au fost apoi tălmăcite în grai ales de I. P. S. Mitropolit *NICOLAE. I. P. S. Sa a subliniat că surorile Marta şi Maria, despre care vorbeşte Sf. Evanghelie, înfăţişează, prin purtarea lor arătată în prezenţa Mîntuitorului Hristos, cele două laturi din lucrarea bunilor credincioşi ai Bisericii noastre, şi anume: ascultarea sinceră a cuvîntului lui Dumnezeu şi supunerea din conştiinţă faţă de legile ţării. Amîndouă trebuiesc îndeplinite cu scumpătate, aşa cum a accentuat Mîntuitorul în învăţătura şi viaţa Sa şi aşa cum ne învaţă Sf. Apostol Pavel în scrisorile sale.*

Din Ibăneşti-Sat, I. P. S. Mitropolit Nicolae a trecut în parohia Hodac, unde a vizitat bisericile parohiale şi a stat de vorbă cu credincioşii care i-au ieşit în întîmpinare.

Vizita I. P. S. Sale a lăsat bucurie şi mulţumire în sufletele credincioşilor noştri din Ibăneşti şi Hodac.

D. C.

Redactor: Profesor Dr. **NICOLAE MLADIN** (Taxa poştală plătită în numerar) Tiparul Tipografiei Eparhiale, Sibiu

ANUL 109 Sibiu, 15 ianuarie 1961 Nr. 3—4

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÎNĂ DE ALBA IULIA ŞI SIBIU

PREŢUL INSERŢIUNILOR:
Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Inserţiunile se adresează ADMINISTRAŢIEI Telegrafului Romîn. Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

ARTICOLELE ŞI CORESPONDENŢA
se adresează REDACŢIEI Telegrafului Romîn, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

ABONAMENTUL:
Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

Rîvna Bisericii ortodoxe pentru pace în anul 1960

In aleasa şi uriaşa lucrare de statornicire a unei păci trainice pe întreg pămîntul, Biserica Ortodoxă a dovedit şi-n anul 1960 cea mai hotărîtă şi mai stăruitoare rîvnă din întreaga creştinătate. In felul acesta, şi-a asigurat întîietatea faţă de celelalte confesiuni creştine.

Arătînd că sînt una în gîndire, simţire şi lucrare cu Biserica Ortodoxă din U.R.S.S., toate celelalte Biserici Ortodoxe merg pe acelaşi drum cu aceasta în rîvna de a îndrepta paşii credincioşilor lor în calea păcii. Astfel, chemarea pe care Sf. Sinod al Bisericii Ortodoxe Ruse a adresat-o în noiembrie 1959 către toţi cei ce stau în fruntea Bisericilor Ortodoxe Autocefale, de a sprijini propunerea făcută de guvernul Uniunii Sovietice în sesiunea a XIV-a a Organizaţiei Naţiunilor Unite cu privire la dezarmarea generală şi totală, a avut un puternic răsunet în întreaga Ortodoxie.

Răspunzînd după cuviinţă acestei chemări, Biserica Ortodoxă Romînă a rînduit să fie prelucrat acest apel în conferinţele de orientare ale preoţimii din luna martie 1960. Cu acest prilej, preoţii au fost îndemnaţi şi îndrumaţi să lucreze în aşa fel printre păstoriţii lor, încît apelul să fie urmat de toţi credincioşii.

La Conferinţa organizaţiilor sindicale sovietice pentru dezarmare, ţinută la Moscova în 15—16 februarie 1960, a participat şi Prea Fericitul Patriarh Alexei împreună cu I. P. Sf. Mitropolit Nicolae al Krutiţelor. In cuvîntarea pe care a ţinut-o cu acest prilej, Prea Fericirea Sa a spus între altele: „Pe baza experienţei sale de multe veacuri, Biserica noastră poate spune: dacă noi toţi vom aduce în viaţa obştească a lumii gînduri sănătoase, sentimente curate, aspiraţii spre bine şi fapte bune, atunci vom face tot ce este necesar pentru întărirea păcii între oameni şi popoare".

Cu acestea, Prea Fericirea Sa a arătat că Biserica n-are să se ocupe cu latura tehnică sau politică a dezarmării, dar ea trebuie să pună totul în lucrare pentru a pregăti climatul spiritual şi moral, pentru a forma conştiinţa paşnică şi constructivă a credincioşilor. Acesta este rostul ei, a cărui împlinire n-o abate deloc de la linia adevărată a misiunii sale în lume.

In pastorala de Sf. Paşti ale anului 1960, acelaşi înalt ierarh dă îndemnul următor: „să ducem în viaţă tăria sufletească şi evenimentul de bucurie în biruinţa definitivă şi totală a binelui asupra răului, a luminii asupra întunericului".

Toate pastoralele de Sf. Paşti ale anului 1960, trimise credincioşilor lor de către ierarhii Bisericii Ortodoxe Romîne, cuprind stăruitoare îndemnuri pentru apărarea păcii. Astfel, Prea Fericitul Patriarh Justinian spune între altele: „Rugaţi-vă ca năzuinţele tuturor oamenilor de bine şi străduinţele tuturor conducătorilor de popoare pentru înfăptuirea păcii, să fie încununate de izbîndă, pentru ca toţi să fim părtaşi vieţii celei noi, stăpînită de duhul păcii".

In partea finală a pastoralei sale, I.P.S. Mitropolit Justin al Moldovei îndeamnă pe credincioşi să sprijine „pe toate căile înfăptuirea năzuinţei de veacuri a popoarelor de a trăi în pace unele cu altele, respectîndu-se între ele, pentru propăşirea întregii omeniri şi bunăstarea tuturor oamenilor". Apoi se referă în mod special la dezarmare, spunînd: „Să însoţim cu dorinţă de izbîndă ... propunerea Guvernului Sovietic de dezarmare generală şi totală. Răul trebuie tăiat din rădăcină. Pentru a împiedica izbucnirea unui nou război, care ar putea aduce mari nenorociri pentru întreaga omenire, prin folosirea armelor atomice, nu există decît o singură cale: distrugerea cu desăvîrşire a tuturor armelor şi mijloacelor de război. De aceea, ne însuşim cu multă bucurie această nouă strădanie a Uniunii Sovietice pentru statornicirea păcii veşnice în lume şi cerem cu tărie înfăptuirea ei de către toate popoarele".

Cu grai dulce şi plin de înţelepciune, I. P. Sf. Mitropolit Nicolae al Ardealului constată: „Tot mai numeroşi şi mai deslu-şiţi la vorbă sînt acei cîrmuitori de popoare care păşesc făţiş, cu hotărîre şi cu îndrăznire, împotriva vrajbei şi a vrăjmăşiei pentru aşezarea pe pămînt, între oameni, a buneivoiri şi a prieteniei, a buneiînţelegeri şi a înfrăţirii".

In primele zile ale lui octombrie 1960, Prea Fericitul Patriarh Justinian a trimis la O. N. U. o telegramă, în care salută cea de aXV-a sesiune a Adunării Generale a O. N. U. şi-i urează succes în nobila sa misiune de statornicire a păcii şi bunei înţelegeri între toate popoarele din lume.

A sosit vremea, se spune printre altele în telegramă, cînd O. N. U. trebuie să răspundă încrederii pe care i-o acordă popoarele şi să realizeze dezarmarea generală şi completă, pe care o cere astăzi, cu legitimă fermitate, întreaga omenire.

După ce subliniază şi necesitatea abolirii pentru totdeauna a robiei coloniale, în încheiere se exprimă nădejdea că reprezentanţii statelor membre ale O. N. U. vor acorda atenţia şi sprijinul lor înţeleptelor propuneri ale delegaţiei R. P. R., care a făcut cunoscută voinţa de pace a poporului romîn.

Merită să fie pomenită aici şi prezenţa activă a Bisericii Ortodoxe în sînul Mişcării Creştine pentru Pace. Astfel, la Conferinţa de la Dresda din 9—11 mai 1960, a participat şi Biserica Ortodoxă (Rusă, Romînă şi Bulgară) cu mesaj de la I. P. Sf. Mitropolit Nicolae Krutiţchi, în care se exprimă dorinţa de a nu mai fi arme şi nici războaie.

De asemenea, Biserica Ortodoxă a participat la a III-a sesiune a Mişcării Creştine pentru Pace, care a avut loc la Praga în zilele de 6—11 septembrie 1960. Ea a dezbătut tema: Pe calea spre o epocă de pace în omenire, pentru dezarmare şi îndreptăţirea creştină a luptei pentru pace împotriva militariştilor. Pentru rîvna ei deosebită întru sprijinirea păcii, delegaţia Bisericii Ortodoxe Romîne a fost decorată de către I. P. Sf. Mitropolit Ioan al Cehoslovaciei, şi anume I. P. Sf. Mitropolit Justin al Moldovei cu ordinul „Sf. Chiril şi Metodie" cl. II împreună cu steaua ordinului, iar P. C. Păr. Prof. Milan Şesan de la Institutul Teologic Universitar din Sibiu cu acelaşi ordin cl. IV împreună cu medalia ordinului.

Cu prilejul şedinţei plenare de la 1 martie 1960 a Consiliului Naţional pentru Apărarea Păcii, în care s-a făcut o expunere asupra lucrărilor celei de a III-a Conferinţe internaţionale a „mesei rotunde" consacrate dezarmării, precum şi o informare asupra lucrărilor consfătuirii de la Budapesta a secretarilor organizaţiilor naţionale pentru apărarea păcii din ţările Europei, au luat parte la discuţii I. P. Sf. Mitropolit Justin al Moldovei şi P. Sf. Episcop Valerian al Oradiei.

In toate prilejurile potrivite, slujitorii altarelor au propovăduit pacea şi au îndreptat paşii păstoriţilor lor în calea păcii.

Rîvna pentru pace, pe care Biserica Ortodoxă a depus-o în curgerea anului 1960, va fi continuată şi-n cursul anului 1961. Căci Biserica Ortodoxă nu poate conteni a stărui alături de popoarele lumii, cu tot dinadinsul pentru pace pînă la biruinţa ei deplină.

C. SIRBU

Un nou pas spre călătoria omului în Cosmos

Toată lumea ştie că pe calea zborurilor în Cosmos Uniunea Sovietică se află cu mult înaintea S.U.A. Succesele Uniunii Sovietice au crescut an de an. La 27 august 1957 s-a lansat racheta balistică intercontinentală, care poate fi îndreptată cu precizie spre orice punct de pe globul pământesc. La 4 octombrie 1957 a fost trimis în jurul pământului satelitul nr. 1, care avea 83,6 kg. La 3 noiembrie 1957 a fost lansat satelitul nr. 2 de 508,3 kg., care avea pe bord pe căţeluşa Laika, cea dintîi fiinţă pământească, care s-a învîrtit în jurul globului. La 15 mai 1958 a pornit satelitul nr. 3 de 1.327 kg. care era înzestrat cu aparate aşa de multe, încît a fost numit „un adevărat laborator cosmic". La 2 ianuarie 1959 Lunik nr. 1 (are 361,4 kg), trece la 7.500 km. distanţă de Lună şi devine prima planetă, fabricată de om, adică ea se învîrte în jurul soarelui ca şi pământul. La 12 septembrie 1959 Lunik nr. 2 (de 390,2 kg.) ajunge în Lună, unde depune fanioanele cu stema U.R.S.S. La 4 octombrie 1959 Lunik nr. 3 (de 278,5 kg) fotografiază faţa nevăzută a Lunii şi transmite fotografiile pe pământ prin televiziune. Pe baza acestor fotografii savanţii sovietici au făcut atlasul feţei nevăzute a Lunii. La 20 şi 31 ianuarie 1960 două superrachete, destinate lansării unor sateliţi grei şi zborurilor interplanetare, parcurg 12.500 km. şi cad în regiunea Oceanului Pacific în raza locului prevăzut prin calcule.

La 15 mai 1960 s-a lansat satelitul nr. 4 sau nava cosmică nr. 1, de 4.540 kg. La 5 şi 7 iulie 1960 două superrachete parcurg 13.000 km. şi cad în Oceanul Pacific la locul prevăzut dinainte.

La 19 august 1960 e trimisă nava cosmică nr. 2 (satelitul nr. 5) de 4.600 kg. cu o cabină, în care se aflau fiinţe vii (căţeluşele Strelka şi Belka, şoareci, muşte, plante, etc.), cabină care s-a întors pe pământ cu toate vieţuitoarele. S-a arătat astfel că omul, care ar pleca cu o astfel de navă cosmică, ar putea trăi în ea şi s-ar întoarce pe pământ nevătămat.

La 1 decembrie 1960 s-a făcut un nou pas spre apropierea datei cînd primul om va călători în Cosmos. In ziua de 1 decembrie s-a lansat a treia navă cosmică pe orbită de satelit în jurul pământului. In cabina navei-satelit se aflau ca animale de experienţă cîinii Pciolka şi Muşka, alte animale, insecte şi plante. Greutatea navei era de 4.563 kg. Ea făcea înconjurul pământului în 88,6 minute, perigeul (cînd era mai aproape de pământ) fiind de 187,3 km. şi apogeul (cînd era mai departe de pământ) fiind de 265 km. Unghiul de înclinare al orbitei faţă de planul Ecuatorului era de 65 grade. Nava avea multe aparate pentru cercetări ştiinţifice, radio şi televiziune prin care se vedea pe pământ cum se comportă cîinii în cabină. S-a stabilit astfel că animalele s-au comportat bine în tot timpul, suportînd uşor toate schimbările de viteză şi de direcţie a navei. S-a văzut că omul poate călători în cosmos, că în o astfel de călătorie el poate avea într-o cabină specială toate condiţiile de aer, temperatură, hrană, comunicare cu cei de pe pământ, necesare vieţii şi poate face observaţii ştiinţifice cu aparatele de pe navă.

„Informaţiile obţinute (prin nava-satelit nr. 3) au furnizat noi date pentru realizarea într-un viitor apropiat a zborului unui om în Cosmos". Deci, în curînd vom citi despre primul om, un cetăţean sovietic, care va întreprinde primul zbor în Cosmos şi se va întoarce pe pământ să ne spună ce a văzut pe acolo.

Vestea aceasta a pus în uimire toată lumea; s-a dovedit din nou că Uniunea Sovietică este în fruntea progresului. In vreme ce S.U.A. recoltează eşec după eşec, că rachetele lor sau explodează pe pământ înainte de a pleca sau explodează în aer la cîteva minute de la plecare, — şi puţini sateliţi de greutate foarte mică au reuşit să se învîrtă în jurul pământului, U.R.S.S. a păşit an de an din succes în succes, dovedind superioritatea socialismului şi cît de măreţe sînt realizările oamenilor sovietici, care muncesc pentru pace, pentru fericirea omenirii.

Popoarele lumii salută cu mîndrie şi bucurie marile succese cosmice ale poporului sovietic!

T.R.

Prăznuirea Sf. Nicolae

Ca şi în ceilalţi ani, praznicul Sf. Nicolae, fiind şi ziua numelui Inaltului nostru Ierarh, a fost sărbătorit în chip deosebit.

Incă din ajun, în capela Institutului şi în cadrul rugăciunii din seara zilei de 5 decembrie 1960, studenţii teologi, prin graiul studentului din anul IV, Oct. Pătraşcu, înfăţişează I. P. S. Mitropolit Nicolae simţămintele lor filiale curate, de dragoste şi recunoştinţă pentru grija pe care le-o poartă pentru buna lor formare creştinească şi cetăţenească, urîndu-i totodată multă sănătate, cu pace şi deplină bucurie.

Mulţumindu-le, I. P. S. Sa îndeamnă studenţii să fie oameni buni şi cuminţi, după modelul Sfîntului Nicolae, spre folos Bisericii şi Patriei noastre scumpe, Republica Populară Romînă.

A doua zi, 6 decembrie, Sf. Liturghie a fost slujită de P. S. *Emilian Antal*, înconjurat de un sobor de preoţi şi diaconi, de faţă fiind I. P. S. Mitropolit Nicolae, P. S. Teodor Scorobeţ, consilieri eparhiali, profesori, studenţi teologi şi credincioşi.

La priceasnă a predicat P. C. Dr. *Nicoale Mladin*, profesor la Institutul Teologic Universitar din Sibiu, despre Sf. Ierarh Nicolae, „îndreptător credinţei şi chip blîndeţelor".

După Sf. Liturghie, la Reşedinţa Mitropolitană, a avut loc o recepţie, la care au participat P. S. Emilian, P. S. Teodor, consilieri şi funcţionari de la Centrul Eparhial, profesori de la Institutul Teologic Universitar din Sibiu, precum şi cunoscuţi ai I. P. S. Mitropolit Nicoale.

In cadrul recepţiei a luat cuvîntul P. C. Prot. Stavr. *Traian Belaşcu*, vicarul Arhiepiscopiei Sibiului, care, printre altele, vorbeşte de tradiţiile frumoase legate de Sf. Nicolae, făcînd dreapta remarcă şi anume aceea că pînă nu de mult, „Moş Nicolae" zăbovea de multe ori pe la casele mari din mijlocul oraşelor şi satelor, iar cînd ajungea pe la periferii sacul îi era adesea gol. „Astăzi însă, pe plaiurile Patriei noastre „Moş Nicolae" zăboveşte cam la fel pe la case şi ajunge cu sacul nedeşertat şi pe acolo pe unde pe vremuri nu mai avea ce lăsa".

De încheiere, în numele celor de faţă, P. C. Sa urează I. P. S. Sale doriri de sănătate şi ani mulţi amintind totodată de pictarea Catedralei, care a început în 5 decembrie.

Vorbeşte apoi I. P. S. *Mitropolit Nicolae*, care, pe scurt, a spus:

Mulţumesc din toată inima pentru felicitările şi pentru dorirele de bine cu care mi-aţi îmbucurat sufletul de ziua numelui meu. Vă mulţumesc pentru sănătatea pe care mi-aţi dorit-o, căci vorba unui răsinărean, Dumnezeu are de unde şi cui să dea, precum şi pentru celelalte urări cu care aţi venit în sacul DVoastră sufletesc, pentru că eu mă bucur ori de cîte ori văd în jurul meu pe colaboratorii, fraţii şi prietenii mei.

Ziua de Sf. Nicolae este într-adevăr mare pentru toţi căci Sf. Nicolae nu este numai al ortodocşilor, ci el a pătruns în conştiinţa tuturor credincioşilor, de toate legile.

Eu nu găsesc — continuă I. P. Sa — o formulă mai sintetică şi mai adevărată despre idealul vieţii creştineşti ca Troparul Sf. Nicolae: Indreptător credinţei şi chip al blîndeţelor, a învăţat adevărul lucrurilor. De aceea, cu cele smerite a dobîndit cele înalte şi cu cele sărace pe cele bogate. Sf. Nicolae deci, cu Troparul său, ne spune pe înţelesul tuturor direcţia strădaniilor noastre de fiecare zi.

Să vă apropiaţi de chipul cel duhovnicesc al Sf. Nicolae. Bunul Dumnezeu să vă dăruiască viaţă lungă şi fericită, tuturor celor de faţă şi tuturor fraţilor noştri — încheie I. P. S. Sa —, făcînd totodată urări calde de pace şi bunăvoire între toţi oamenii şi de propăşire a Patriei noastre dragi.

GH. P.

Adunarea eparhială

Duminică, 4 decembrie 1960, a avut loc la Sibiu Sesiunea Adunării Eparhiale a Arhiepiscopiei Sibiului, convocată după toate rînduielile canonice.

Inainte de masă, în Catedrala mitropolitană, în prezenţa I. P. S. Mitropolit *Nicolae* şi a deputaţilor eparhiali, s-a slujit Sf. Liturghie de către un sobor de preoţi şi diaconi, în frunte cu P. C. Ioan Munteanu, protopopul raionului Sibiu. La sfîrşitul Sf. Liturghii, după cîntarea rugăciunii „Impărate ceresc", P. C. prot. I. Munteanu a citit rugăciunea de invocare a Duhului Sfînt.

Lucrările Adunării Eparhiale, care s-au desfăşurat în Aula Institutului Teologic, au fost deschise de I. P. S. nostru Mitropolit Nicolae, *printr-o scurtă dar cuprinzătoare cuvîntare, în care, printre altele, îşi mărturiseşte bucuria pe care o simte ori de cîte ori se găseşte în mijlocul reprezentanţilor clerului şi credincioşilor, bucurie care izvorăşte din faptul că „din toate întîlnirile noastre iese un lucru bun pentru Biserica noastră".*

In Sf. Evanghelie — continuă I. P. S. Sa — stă scris că „unde sînt doi sau trei adunaţi în numele meu acolo sînt şi eu în mijlocul lor". Noi în numele Mîntuitorului Iisus Hristos ne-am adunat în legiuita noastră Adunare Eparhială ca să ne sfătuim frăţeşte asupra activităţii noastre din anul ce s-a scurs.

Mulţumeşte apoi Inaltului Guvern al Ţării pentru tot sprijinul acordat prin Departamentul Cultelor în anul care a trecut, asigurînd că credincioşii noştri vor fi şi de acum înainte gata la tot lucrul bun, oameni ai păcii şi ai muncii creatoare.

In continuare, I. P. S. Mitropolit informează Adunarea Eparhială că chiar de a doua zi maestrul Damian va începe pictarea Catedralei, lucrare care va dura aproximativ doi ani.

Se trimit apoi telegrame omagiale, al căror text a fost aprobat cu aplauze, P. F. Părinte Patriarh *Justinian*, Domnului *Chivu Stoica*, Preşedintele Consiliului de Miniştri al R.P.R.; Domnului *Ion Gheorghe Maurer*, Preşedintele Prezidiului Marii Adunări Naţionale şi Domnului *Dumitru Dogaru*, Secretarul General al Departamentului Cultelor, mărturii ale devotamentului faţă de conducerea Bisericii şi Patriei noastre iubite, faţă de cauza păcii şi de popor.

In şedinţa de după masă s-a dat citire rapoartelor celor patru comisii de lucru ale Adunării Eparhiale, şi anume:

Raportul comisiei organizatorice — raportor Dl. Prof. Dr. Iorgu Ivan — din care desprindem că în cursul anului 1960, activitatea religioasă în Arhiepiscopie s-a desfăşurat în mod firesc datorită libertăţii cultelor din R.P.R., preoţii şi-au îndeplinit conştiincios îndatoririle pastorale şi cetăţeneşti, între care la loc de frunte se află lupta pentru pace, pentru dezarmarea generală şi totală, subliniindu-se în chip deosebit activitatea P. C. Prof. Dr. Milan Şesan, de la Institutul Teologic Universitar Sibiu, în cadrul Miş-

Sf. Evanghelist Luca

Sf. Luca este singurul dintre Sfinții Autori ai Noului Testament care nu este evreu de obîrșie, ci este provenit dintre „neamuri", cum obișnuiește să numească Sf. Apostol Pavel celelalte popoare, afară de cel evreu. După limba greacă curată și frumoasă care ne-a rămas scrisă de la el și după gîndirea lui elină, este posibil ca Sf. Luca să fi fost chiar grec de neam.

Cetatea de baștină a Sf. Luca se pare a fi Antiohia Siriei, căci, după mărturia unui document, pe la anul 44 d. Hr., pe vremea cînd mai mulți creștini s-au coborît din Ierusalim în Antiohia, printre care era și profetul Agav (F. A. 11, 28), Sf. Luca se afla și el în această cetate. Cînd și unde s-a încreștinat nu știm, poate chiar în Antiohia de la primii propovăduitori creștini veniți în această cetate.

Sf. Luca provenia dintre cei mai învățați oameni ai vremii, avînd chiar pregătire de medic. Acest lucru ni-l întărește faptul că în scrierile sale folosește numiri de boli sau termeni tehnici medicali, ca unul care se pricepea bine în medicină. In Epistola către Coloseni, Sf. Apostol Pavel îl numește direct „Luca, *doctorul* (medicul) cel iubit" (Col. 4, 14).

Din vechime se spune de către unii autori bisericești că Sf. Luca a avut și darul de a picta. Așa de pildă Teodorus și Simeon Metafrast, în cartea sa: Viața Sf. Luca, spun că Sf. Luca a pictat pentru întîia oară icoana Maicii Domnului.

Cele mai multe date însă despre viața Sf. Luca sînt legate de activitatea Sf. Apostol Pavel, al cărui colaborator și împreună lucrător a fost în lucrarea de propovăduire a Evangheliei Domnului. Sf. Apostol Pavel obișnuiește să numească pe cei ce îi aducea la credința creștină, pe cei ce îi năștea în Hristos adică, „fiii mei" și „fiul meu", ceea ce despre Sf. Luca nu spune, fapt care ne arată că el n-a fost convertit de Sf. Apostol Pavel, dar s-a legat trup și suflet de acest Apostol.

In activitatea Sf. Apostol Pavel în mod sigur Sf. Luca apare pe la anul 52 d. Hr., cînd Apostolul a avut vedenia din Troada și anume: „Un bărbat macedonean sta și-l ruga pe el zicînd: Treci în Macedonia și ne ajută nouă" (F. Ap. 16, 8—9). De la această dată toată activitatea Sf. Apostol Pavel este descrisă în cartea Faptele Apostolilor — autorul ei fiind Sf. Luca — la persoana întîia plural: „noi" (noi am mers, noi am făcut, etc.), de unde reiese că Sf. Luca a fost unul dintre cei mai apropiați colaboratori ai marelui Apostol Pavel, bucurîndu-se de multă dragoste și apreciere din partea iubitului său dascăl. In felul acesta, Sf. Luca a fost martorul ocular al multor întîmplări din viața și lucrarea misionară a Sf. Apostol Pavel. El îl însoțește în continuarea celei de a doua călătorii, apoi în a treia călătorie misionară. Este de asemenea tovarășul de drum al Apostolului din Palestina la Roma, în prima sa captivitate, îndurînd și el desigur neliniștea și peripețiile corăbiei purtată în voie 14 zile și nopți de valurile înfuriate ale mării și naufragiul din insula Malta, și este singurul ajutor al Apostolului Pavel în a doua sa captivitate romană. Acest lucru îl scrie cu oarecare durere Sf. Apostol Pavel pe la anul 66 d. Hr. în a doua Epistolă către Timotei, unde citim: „Iată eu sînt gata de jertfă și vremea despărțirii mele s-a apropiat. Lupta cea bună m-am luptat, am ajuns la capătul drumului păzind credința. De acum m-așteaptă pe mine cununa dreptății pe care mi-o va da mie Domnul, judecătorul cel drept, în ziua aceea. Și nu numai mie ci tuturor celor care au iubit arătarea lui. Silește-te să vi la mine curînd căci Dima, iubind veacul de acum, m-a părăsit și s-a dus la Tesalonic, Crischent în Galatia, Tit în Dalmația, *numai Luca mai este cu mine*" (II Tim. 4, 6—11), cuvinte de o rară duioșie, care constituie totodată ultimile gînduri scrise — după cîte cunoaștem noi — ale Sf. Apostol Pavel.

După moartea Sf. Apostol Pavel, Sf. Luca i-a continuat ostenelile, propovăduind cuvîntul Domnului în Dalmația, Galia, Italia, Macedonia și mai ales în Ahaia (Grecia), după cum ne spune Sf. Grigorie de Nazianz, unde a și murit moarte de martir la o vîrstă destul de înaintată. Mai tîrziu, din porunca împăratului Constantin cel Mare, osemintele Sf. Luca au fost transportate la Constantinopol și așezate în biserica Sf. Apostoli.

Sf. Luca însă e cinstit de creștini nu numai pentru această activitate, ci și pentru că de la el ne-au rămas două mari și foarte însemnate scrieri ale Noului Tesfament, și anume: Evanghelia a treia sau *Sf. Evanghelie după Luca* și *cartea Faptele Apostolilor*.

Fiind un om cu multă știință de carte și nefiind martorul direct al celor lucrate și învățate de Mîntuitorul Iisus Hristos, urmînd pilda adevăraților istorici care au mereu în față conștiința răspunderii a ceea ce scriu pentru cei ce vin după ei, Sf. Luca — înainte de a se apuca să scrie Evanghelia sa — cercetează cu dinadinsul sau, cum s-ar zice astăzi, se documentează cu deamănuntul și cu toată seriozitatea asupra tuturor celor ce urma să scrie. Iată ce frumos spune el în această privință la începutul Evangheliei sale: „De vreme ce mulți s-au apucat să alcătuiască istorisiri despre faptele cele ce au fost deplin adeverite între noi, precum ni le-au lăsat nouă cei ce dintru început au fost văzători și slujitori ai Cuvîntului (este vorba desigur de cele două Evanghelii scrise pînă la el, cea după Matei și Marcu, și de învățătura nescrisă a Apostolilor), părutu-mi-s-a și mie cu cale, ca *cercetînd toate cu deamănuntul*, de la început pe rînd să ți le scriu ție, puternice Teofile, *ca să cunoști temeinicia cuvintelor pe care le-ai primit*" (Luca 1, 1—4).

Sf. Luca în scrierile sale mai face apoi un lucru pe care ceilalți sfinți autori îl fac mai puțin și anume el caută să lege faptele pe care le descrie de evenimente sau de date ale istoriei universale, de împărați sau conducători de provincii ai timpurilor de atunci, ceea ce ne ajută foarte mult ca să determinăm cu mai multă siguranță anii în care s-au petrecut cele istorisite de el. De la Sf. Luca știm de pildă că recensămîntul din timpul nașterii Mîntuitorului a avut loc în timpul conducerii lui Chirineu peste Siria și a Cezarului August de la Roma, care a murit la anul 767 de la întemeierea Romei; că Sf. Ioan Botezătorul a ieșit la propovăduire — și deci și Mîntuitorul cam tot în aceeași vreme — în anul al 15-lea de domnie a împăratului Tiberiu, despre care știm precis de la istoricii vremii cînd a domnit. Activitatea Sf. Apostol Pavel este de asemenea legată de astfel de date. De la Sf. Luca știm că Sf. Apostol Pavel a fost pentru prima dată în Corint pe vremea proconsulului Galion, fratele filozofului Seneca, și tot de la el știm numele procuratorilor romani din Cezareea din vremea primei captivități a Apostolului, precum și încă alte multe asemenea date.

Sf. Luca redă în Evanghelia sa mai ales acele părți din viața și învățătura Mîntuitorului Iisus Hristos, din care reiese mai limpede că învățătura creștină este adresată tuturor limbilor, că toate popoarele sînt chemate la mîntuire în egală măsură. De o dragoste deosebită se bucură în Evanghelia după Luca mulțimile de jos, oropsite de cei puternici, din care pricină Evangheliei a treia i s-a mai spus de către unii și „Evanghelia săracilor". Numai Sf. Luca ne-a păstrat de ex. minunatele parabole ale Mîntuitorului cu Samarineanul milostiv, a bogatului nebun, a bogatului nemilostiv și săracului Lazăr ș. a.

Sf. Evanghelie după Luca a fost scrisă către sfîrșitul anului 62 sau începutul anului 63 d. H., foarte probabil în Roma, unde autorul se găsea în aceea vreme ca însoțitor al Sf. Apostol Pavel.

Faptele Apostolilor este a doua carte scrisă de Sf. Luca și cuprinde o parte din viața și activitatea unora dintre Apostoli — nu a tuturor, precum am înclina să credem după titlu — cu deosebire a Sf. Apostol Pavel, care reprezintă mai mult de jumătate din cuprinsul cărții. Această carte este așadar prima istorie a începuturilor creștinismului, a Bisericii creștine, cuprinzînd perioada dintre anii 30—63 d. Hr.

Pomenirea Sf. Evanghelist Luca se face de către Biserica noastră în 18 octombrie.

Să cinstim deci și noi pe acest mare rîvnitor pentru Iisus Hristos, urmîndu-i viața și învățăturile atît de bogate și ziditoare din cele două scrieri rămase de la el, pentru a fi astfel creștini adevărați, oameni ai muncii și ai păcii.

Gh. P.

---

cării creștine pentru pace, care în 1960 a avut o constătuire la Praga. Se menționează de asemenea în raport contribuția preoțimii la socializarea agriculturii, precum și relațiile de colaborare cu celelalte culte ș. a.

Raportul comisiei bisericești — raportor P. C. Prot. Dr. Vasile Coman — în care se expun date din activitatea bisericească din cuprinsul Arhiepiscopiei de Alba-Iulia și Sibiu, pe anul 1960, avînd capitole ca: Vizitații canonice și misiuni arhierești, unde se face pomenire de desele descinderi ale I. P. S. Mitropolit Nicolae în diferite parohii din Arhiepiscopie; Din activitatea Centrului Eparhial, pomenindu-se angajarea a 25 preoți dintre care 2 nou reveniți; Din activitatea protopopiatelor; Dotații din Fondul Central Misionar; Salarizarea clerului; Disciplina clerului; Date statistice ș. a.

Raportul comisiei culturale — raportor P. C. Prof. Dr. Alex. Moisiu — din care desprindem: Activitatea predicatorială a preoților; Pastoralele I. P. S. Mitropolit Nicolae; Presa bisericească, fiind vorba aici de lucrarea celor două periodice ale Arhiepiscopiei: „Mitropolia Ardealului" și „Telegraful Romîn"; Raportul special privind activitatea Institutului Teologic Universitar din Sibiu; Despre Școala de cîntăreți bisericești și Seminarul Teologic din Cluj; Conferințele preoțești, 6 la număr în cursul anului 1960 — 4 de orientare și 2 administrative, cu subiecte de actualitate; Tipografia, Librăria și Biblioteca mitropolitană ș. a.

Raportul comisiei economice — raportor Dl. Dr. Iuliu Georgescu — care se ocupă cu problemele bănești ale Arhiepiscopiei, desprinzîndu-se faptul că și în acest an averea Bisericii a fost gospodărită cu multă chibzuială, respectîndu-se cu sfințenie disciplina financiară. Se prezintă astfel bilanțul, precum și contul de venituri și cheltuieli al Centrului Eparhial, la 31 decembrie 1959; Bilanțul Institutului Teologic Universitar din Sibiu; Bilanțul și contul de venituri și cheltuieli al Schitului Păltiniș și al Casei de Ajutor Reciproc. Se prezintă de asemenea spre aprobare Planul financiar sau Bugetul Centrului Arhiepiscopesc pe anul 1961, al Institutului Teologic, al Schitului Păltiniș, C.A.R. etc.

In cadrul dezbaterilor pe marginea acestor rapoarte au luat cuvîntul deputații eparhiali: P. C. Prot. David Lazăr (Tg. Mureș), Dl. Munteanu (Făgăraș), Dl. Ilie Tătaru (Mediaș), P. C. Prot. Ioan Munteanu (Sibiu), P. C. Prot. Petru Boieru (Mediaș), P. C. Prot. Grigorie Chichernea (Toplița), P. C. Prot. Dr. Vasile Coman (Brașov), purtîndu-se discuții însuflețite și pozitive, tuturor răspunzînd I. P. S. Mitropolit Nicolae.

Fiind în preajma Sf. Nicolae, Dl. deputat Dr. Iuliu Georgescu urează I. P. S. Mitropolit Nicolae, în numele deputaților, ani mulți.

A luat apoi cuvîntul I. P. S. Sa *care, mulțumind celor patru raportori, precum și deputaților pentru interesul și dragostea cu care au participat la dezbateri, și făcînd urări de pace și prosperitate pentru Țara noastră și întreaga lume, declară închise lucrările Adunării Eparhiale.* *P.*

Nădejdea creștinească

Nădejdea creștinească este o virtute supranaturală sădită de Dumnezeu în inimile noastre, care ne face să dorim pe Dumnezeu ca pe supremul nostru bine și să așteptăm cu încredere tare, întemeiată pe bunătatea, atotputernicia și făgăduința lui Dumnezeu, fericirea veșnică și mijloacele pentru a putea ajunge la ea.

Nădejdea creștinească îl ajută pe creștin în dobîndirea mîntuirii veșnice și desăvîrșirii creștinești. Și nădejdea creștinească, ca și credința, este o virtute supranaturală, adică o virtute pe care n-o putem cîștiga noi înșine, ci ne este sădită de Dumnezeu în suflet împreună cu harul sfințitor pe care-l primim prin Sf. Botez. Și nădejdea ca și credința este o virtute religioasă necesară întrucît ea ne îndreaptă viața către Dumnezeu și ne întărește întru împlinirea faptelor celor bune.

Pentru a putea avea în suflet virtutea nădejdii creștinești trebuie să avem o credință tare în Dumnezeu întrucît El este bucuria noastră în vederea fericitoare și în dragostea cea desăvîrșită a raiului. Mîntuitorul nostru Iisus Hristos ne spune că viața cea veșnică este cunoașterea sau vederea lui Dumnezeu și a lui Iisus Hristos, trimis de El. „Aceasta este viața cea veșnică: ca să te cunoască pe tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe care l-ai trimis pe Iisus Hristos" (In. 17, 3). Prorocul David, rugîndu-se lui Dumnezeu, zicea: „Tu ești partea mea în pămîntul celor vii" (Ps. 142, 6).

Prin urmare, ajungerea la Dumnezeu în fericirea raiului, este dorul suprem al inimii noastre și ținta năzuințelor noastre creștinești. Creștinii cei buni cred cu tărie în cuvintele Mîntuitorului și nădăjduiesc să ajungă la viața cea veșnică. Ca să putem ajunge acolo avem însă lipsă de unele mijloace și ajutoare supranaturale, cum sînt: harul Sf. Taine, gîndurile cele bune, bunele doriri ale inimii, sprijin în ispite, darul stăruinței pînă la sfîrșitul vieții în împlinirea faptelor celor bune.

Bunurile trecătoare cum sînt: mîncarea, băutura, îmbrăcămintea, sănătatea și altele de acest fel, încă pot forma temeiul nădejdii noastre creștinești întrucît Dumnezeu le-a rînduit pe toate acestea pentru mîntuirea noastră și El este împărțitorul acestor bunuri. Pe toate acestea să le dorim în vederea mîntuirii noastre veșnice.

Cel dintîi temei al nădejdii noastre este însuși Dumnezeu care se numește și „Dumnezeul nădejdii" (Rom. 15, 13) și care „ne umple pe noi de toată bucuria și pacea, în credință ca să prisosească nădejdea noastră prin puterea Sf. Duh". Bunul Dumnezeu ne-a promis că ne va da viața cea veșnică împreună cu toate darurile care sînt necesare pentru mîntuirea noastră, El este credincios și nu poate să nu ne dea ceeace a făgăduit, căci Sf. Scriptură ne învață: „Să ținem mărturisirea nădejdii cu neclintire, pentru că credincios este Cel ce a făgăduit" (Evrei 10, 23).

Al doilea temei al nădejdii noastre este atotputernicia lui Dumnezeu. El toate poate să le facă și poate să ne dea și raiul care ne-a fost făgăduit, căci zice Scriptura: ...„că ceea ce a făgăduit puternic este să și îndeplinească" (Rom. 4, 21).

Al treilea temei al nădejdii noastre este iubirea lui Dumnezeu care voiește să ne facă pe toți părtași de fericirea lui: „căci Dumnezeu este iubire" (I In. 4, 8).

Nădejdea noastră creștinească se sprijinește și pe meritele fără de margini ale Mîntuitorului nostru Iisus Hristos care prin patima și moartea sa pe lemnul crucii ne-a făcut vrednici de viața cea veșnică.

Un sprijin în ajungerea noastră la fericirea cea veșnică îl constituie și lucrarea noastră personală. Cînd avem siguranța că am păzit poruncile lui Dumnezeu și am făcut voia Lui, putem nădăjdui că Dumnezeu ne va da viața cea veșnică. Sf. Scriptură în această privință ne învață: „Nu tot cel ce îmi zice Doamne! Doamne! va întra în împărăția cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui meu, care este în ceruri" (Mt. 7, 21). Și în alt loc: „De vrei să întri în viață păzește poruncile" (Mt. 19, 17).

Deci, toate aceste motive ale nădejdii noastre: credincioșia lui Dumnezeu, meritele lui Iisus Hristos, faptele noastre bune, sînt ca niște coloane puternice care susțin acest edificiu al nădejdii noastre creștinești. Dar, fiindcă noi putem să și cădem în greșală se cuvine să nu ne îngîmfăm și să ne alipim de Dumnezeu și așa să ne întărim în nădejde. Cu alte cuvinte nădejdea noastră trebuie să fie tare, sigură, de neclintit în ceea ce privește făgăduințele lui Dumnezeu, însă trebuie să fie însoțită de frica de greșală. Ea este asemenea unei corăbii cu două vîsle: pe una trebuie să scrii: nădăjduiește în mila și bunătatea lui Dumnezeu, iar pe cealaltă scrie: teme-te de dreptatea lui Dumnezeu și fugi de păcat. Chiar din motivul acesta Sf. Apostol Pavel ne îndeamnă necontenit să lucrăm mîntuirea noastră cu frică și cu cutremur (Filip. 2, 12). Tot Sf. Pavel aseamănă nădejdea creștinească cu ancora corabiei: „Nădejdea aceasta este pentru noi ca o ancoră a sufletului, neclătită și tare, pătrunzînd pînă dincolo de catapeteasmă" (Evr. 6, 19). Cel ce o are poate birui toate ispitele: „Toate le pot în Cel ce mă întărește" (Filip. 4, 13).

Fără îndoială că nădejdea creștinească este un mare dar, pe care-l primim de la Dumnezeu ca pe o lumină de sus, prin Duhul Sfînt, care ține pururea vie în sufletele noastre încrederea și dorul fierbinte în bunătățile cele veșnice ale lui Dumnezeu.

Nădejdea creștinească cotribuie la sfințirea noastră personală în trei chipuri: Ne unește cu Dumnezeu făcîndu-ne să ne deslipim de toate plăcerile și poftele trecătoare.

In locul al doilea, putem spune că numai nădejdea împreună cu smerenia face să rodească rugăciunile noastre la Dumnezeu și să primim darurile de care avem lipsă.

In locul al treilea, nădejdea creștinească este virtutea care ne susține în lupta împotriva păcatului. Ea ne întărește și aprinde în sufletele noastre dorul fierbinte după frumusețile cerului și după fericirea făgăduită nouă de bunul Dumnezeu.

Cunoscînd noi frumusețea acestei virtuți să ne silim s-o cultivăm în sufletele noastre. Să nădăjduim în Dumnezeu, să nădăjduim în viața cea veșnică și să facem ceea ce e bine și plăcut înaintea Lui. Numai așa ne vom putea bucura de grija Lui cea ocrotitoare și vom face faptele bune, plăcute lui Dumnezeu și folositoare semenilor și obștei, și vom auzi la judecată cuvîntul: „intră întru bucuria Domnului tău" (Mt. 25, 33).

Al. Moisiu

La protopopiatul Sf. Gheorghe

In 5 noiembrie 1960 a avut loc Conferința preoților din prot. Sf. Gheorghe. Ea a fost prezidată de I. P. S. nostru *Mitropolit Nicolae,* care arată că tema conferinții este lupta pentru pace în anul 1960 și realizările pașnice ale poporului nostru sub îndrumarea conducătorilor lui iubiți. Din discuțiile noastre vom ajunge la lucruri folositoare și pentru patria noastră scumpă, Republica Populară Romînă și pentru Biserică.

Pr. *Em. Berbescu* a citit lucrarea despre „Realizările luptei pentru pace în anul 1960". El a arătat pe larg lupta popoarelor — în frunte cu Uniunea Sovietică — pentru dezarmare generală și totală, pentru dezvoltarea relațiilor economice, culturale, comerciale și întărirea prieteniei dintre popoare, pentru eliberarea popoarelor coloniale, pentru coexistență pașnică. A vorbit și despre contribuția Bisericii la lupta pentru pace și a îndemnat pe preoți ca și de acum înainte să lucreze în așa fel încît fiecare credincios să fie „un stegar al acestei lupte nobile".

La *discuții* au luat cuvîntul preoții: Rauca (Vîlcele), Mircea (Lisnău), Rățulea (Zagon), Rafiroiu (Tg. Săcuiesc), Olteanu (Covasna), Solovăstru (Doboli de jos), Soroceanu (Miercurea Ciuc), N. Mladin (Sibiu) și N. Belea (prot. Sf. Gheorghe), care au vorbit despre activitatea delegației U.R.S.S. la O.N.U., condusă de premierul N. S. Hrușciov, și a delegației romîne, condusă de d. Gh. Gheorghiu-Dej, fiu iubit al poporului, în problema dezarmării generale și complete și a lichidării sistemului colonial; despre mișcarea creștină pentru pace, despre lucrarea din raion și comune, din parohii, unde înfrățiți slujitori și credincioși de diferite culte și naționalități muncesc pentru viața cea nouă și participă la lupta pentru pace. S-au luat angajamente de intensificare a luptei pentru pace.

I. P. S. nostru Mitropolit Nicolae spune că fiecare trebuie să-și îndeplinească datoria la locul lui de muncă. Glasul de pace al poporului nostru a răsunat la sesiunea a 15-a a O.N.U. prin cuvîntul d. Gh. Gheorghiu-Dej, conducător iubit al poporului. Pe plan bisericesc își fac datoria Sf. Sinod și ostenitorii scrisului teologic. La parohii își fac datoria preoții noștri. Aici ei sînt oameni ai păcii, apostoli ai păcii. Ei lucrează cot la cot cu slujitorii și credincioșii altor culte pentru întărirea păcii. Numai cînd pacea va fi stăpînă pînă la marginile lumii vom socoti că ne-am făcut datoria deplină. Dumnezeu să vă ajute să aduceți roade noi în lupta pentru pacea lumii.

Vizitație canonică

Dumunică, 6 noiembrie 1960, I. P. S. Mitropolit Nicolae a slujit Sf. Liturghie în parohia Țîntari (prot. Codlea). In fața bisericii, răspunzînd cuvîntului de bun-venit al preotului paroh Merișescu, I. P. S. Sa arată că toate lucrurile ce le facem împreună sînt mai bune și mai folositoare. De aceea Dumnezeu va binecuvînta rugăciunea făcută împreună pentru îmbelșugarea roadelor pămîntului și pentru pace a toată lumea.

In predica ținută la priceasnă de prof. N. Mladin s-a spus că creștinul adevărat ține la dreapta învățătură a Bisericii, duce o viață după voia lui Dumnezeu, este un om al dragostei și păcii, un cetățean bun al patriei.

Pr. prot. V. Coman, a vorbit — la sfîrșitul Sf. Liturghii — despre Biserică — mama duhovnicească a credincioșilor. care sînt fiii Ei iubiți, Biserica ne naște duhovnicește în taina Sf. Botez, ne hrănește cu dreapta învățătură și Sf. Impărtășanie, ne curățâ de păcate prin spovedanie, ne sfințește viața și ne îndrumă pe calea faptelor bune. Ea ne învață să ne împlinim datoriile față de patrie prin muncă cinstită, unitate și pace.

I. P. S. nostru Mitropolit Nicolae spune că Sf. Liturghie în această biserică mare, cu un cor bisericesc așa de frumos, cu iconostas pictat de marele pictor Mișu Pop, cu credincioși buni, a fost foarte mișcătoare. Ne-am rugat împreună și ne-am luminat mintea cu cuvîntul lui Dumnezeu.

Noi muncim ca viața aceasta să fie tot mai frumoasă. Știința ajută omului să trăiască mai bine, mai ușor, pe pămînt. Noi ne bucurăm de tot ce ne poate da știința și ne facem datoria față de patria noastră scumpă.

Noi rîvnim totodată și după viața cea veșnică. Aceasta o dobîndim dacă mergem pe calea arătată de Sf. noastră Biserică, în care s-a păstrat neschimbată învățătura Mîntuitorului, dată prin Sf. Apostoli.

Mult bine pot face mulți împreună. Aveți dragoste între voi, ajutați-vă unul pe altul. Pe cel ce greșește îndreptați-l cu dragoste frățească. Rugați-vă împreună în biserică. Fiți de folos unul altuia și patriei noastre iubite, Republica Populară Romînă.

Domnul să vă ajute la tot lucrul bun, spre slava Bisericii, spre întărirea patriei și spre pacea lumii întregi.

M.

Redactor: Profesor Dr. NICOLAE MLADIN (Taxa poștală plătită în numerar) Tiparul Tipografiei Eparhiale, Sibiu

1964

ANUL 109 Sibiu, 1 februarie 1961 Nr. 5—6

BIBLIOTECA CENTRALĂ
SIBIU

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÎNĂ DE ALBA IULIA ŞI SIBIU

PREŢUL INSERŢIUNILOR:
Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător.
Inserţiunile se adresează ADMINISTRAŢIEI Telegrafului Romîn, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

ARTICOLELE ŞI CORESPONDENŢA
se adresează REDACŢIEI Telegrafului Romîn, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

ABONAMENTUL:
Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

Din trăsăturile minunatului chip al eroilor muncii

Munca dă naştere la eroi cu inima tînără şi cu mintea matură, cu visuri îndrăzneţe şi puteri nemărginite de a înfăptui. Ea este izvor de întîmplări care răscolesc lumea şi o preschimbă adînc, de înfăptuiri măreţe.

Construind edificiul minunat al unei noi vieţi, eroii muncii ridică neîncetat trepte noi şi fiecare nouă treaptă adaugă o nouă gamă cîntecului muncii triumfătoare. Dar în acelaşi timp eroii muncii îşi cioplesc, în făptura lor, tot mai frumos, mai bogat şi mai ales chipul lor, personalitatea lor, adică felul lor de a gîndi, de a simţi şi de a făptui în viaţă. Căci munca joacă cel mai minunat rol în dăltuirea personalităţii omeneşti.

In cele ce urmează, vrem să încercăm a înfăţişa cîteva din trăsăturile chipului ales al eroilor muncii. Zicem aşa, pentru că ni se pare, că nu este deloc uşor lucru să zugrăveşti după cuviinţă întreaga înfăţişare sufletească a acelora, care şi-au cîştigat cinstea cea rară de a purta numele de „eroi ai muncii".

Eroii muncii înfăptuiesc totul în potrivire cu o mare ţintă, pentru împlinirea ei: propăşirea şi înflorirea patriei, propăşirea şi pacea lumii întregi. Căci ei s-au dăruit total sarcinii de a scrie, cu faptele lor măreţe, un imn al muncii creatoare, al propăşirii pe culmi înalte şi al păcii în toată lumea.

Viaţa este pentru ei un lucru deosebit de serios, care nu trebuie irosit în pierderi de vreme fără folos şi nici în îndeletniciri mărunte sau potrivnice mersului tot înainte al vieţii. Deviza lor este muncă constructivă în linişte şi pace pentru propăşirea, pentru binele şi fericirea obştei din care fac parte. Trăirea constructivă în obşte este întinderea cea mai firească a vieţii lor, înţelesul şi rostul ei adînc. Ei dovedesc izvorul nesecat al puterilor omului nou, precum şi rodnicia unei vieţi închinate intereselor obşteşti.

Cu o putere de înfăptuire neobişnuit de rodnică, eroii muncii descopăr o lume de valori, care dau la iveală rostul adînc şi ţinta spre care se îndreaptă vremurile pe care le trăim. Chipul eroilor muncii este purtător a tot ceea ce este nou atît pe plan de viaţă obştească cît şi pe plan de conduită morală, adecă de purtare după un ales şi curat îndreptar de viaţă. Acest chip întruchipează o îmbinare înaltă, proprie numai luptătorului revoluţionar, în care dăruirea pentru altul se însoţeşte cu încrederea în viitorul fericit al celor ce luptă pentru o viaţă mai bună.

Tipuri vii, pline de freamătul vremii pe care o trăim, cu fel şi fel de trăsături bune care nu-s lipsite însă de o legătură strînsă între ele, — aşa se înfăţişează minunatul chip al eroilor muncii constructive. Intregul lor fel sufletesc de a fi, precum şi felul în care preţuiesc totul în viaţă, este făurit în iureşul muncii. Eroii muncii arată că prin muncă omul devine liber. Mai mult, prin muncă omul îşi făureşte toată frumuseţea sufletească a făpturii sale.

Podoabă sufletească de alese însuşiri, pe care şi le dăltuiesc cu trudă în făptura lor, eroii muncii vor să cîştige din urmă toate pierderile pricinuite de schimonosirea sufletească a omului apăsat în trecut de o orînduire nedreaptă. Ei sînt oamenii vremii noastre, oameni plini de putere şi de neastîmpăr, fiinţe pline de dorul după mai bine şi cu totul convinse de drumul pe care păşesc. Ei dezlănţuiesc atîta energie creatoare, încît ţi se pare că vor să cîştige din urmă tot ce s-a irosit în trecut din pricina suferinţelor, a legilor din vechile orînduiri.

Eroi în adevăratul înţeles al cuvîntului, chipuri luminoase, stăpîni ai unor valori umane rare, ei îşi toarnă ostenelile pe făgaşul săvîrşirilor în folosul obştei. Ei întruchipează profilul luminos al clasei muncitoare, înălţimea ei morală, capacitatea ei de luptă, însufleţirea ei în a înfăptui, trăinicia şi creşterea puterii ei.

Curaţi la suflet şi întreprinzători, ei apucă o cale nouă, prielnică, care este miezul şi sufletul vieţii obşteşti de azi, este un fel nou de a trăi viaţa, o adevărată şcoală. Insufleţiţi de năzuinţele spre mai bine ale mulţimilor, ei mijlocesc ridicarea poporului la o nouă treaptă de viaţă.

Sufletul omului simplu era socotit sărac în puteri creatoare şi neputincios în a înrîuri hotărîtor mersul vieţii omeneşti. Eroii muncii dezmint cu totul această părere: de la înfăţişarea apăsătoare a resemnării şi supunerii în faţa soartei oarbe, din starea cruntă a exploatării, ei au răzbit la lumina înfăptuirilor folositoare obştei ,prin care dau vieţii o direcţie nouă. căci năzuiesc spre adevăr şi spre un ideal măreţ.

Prin o trudă îndelungată, care cere o stăruinţă dîrză, eroii muncii ajung la preschimbarea cugetelor, la întărirea puterii de luptă în faţa răului, la transformarea răului în bine. Dezgustaţi de starea de tînguire a învinsului incapabil de acţiune, ei lucrează roditor împotriva relelor din viaţa obştească, sînt chipuri viguroase capabile de luptă pentru descătuşare obştească, în stare să învioreze viaţa. Depăşind interesele şi patimile personale, ei înfruntă orice greutăţi cu atîta înverşunare, cu atîta sete de dăruire în folosul obştei, încît nu este prea mult a spune că sînt o putere vie şi grăitoare în ce priveşte înfrăţirea în munca închinată folosului obştesc. Acum poporul îşi făureşte soarta.

Chipul eroilor muncii este o mărturie vie a măreţiei vieţii celei noi de la noi. Acest chip exprimă frumuseţea de epopee, vrednică de înfăţişat, a luptei clasei muncitoare. El aduce un fel încrezător de a vedea mersul istoriei, desfăşurarea vieţii omeneşti spre ţintele ei măreţe. Săltat din apăsările triste ale vieţii omeneşti încătuşate de altădată, eroul muncii schimbă radical mersul vieţii, o face înfăptuitoare de lucruri mari. Căci el este purtătorul puterilor noi şi sănătoase. Pricepînd limpede cum se desfăşoară înfăptuirile mari, el transformă în bine viaţa şi îi insuflă avînt revoluţionar, nădejde în biruinţa binelui asupra răului.

Descătuşaţi de toate prejudecăţile şi păcatele egoismului, eroii muncii duc o luptă susţinută pentru făurirea unei vieţi vrednice de numele de om, eliberată de orice apăsare. Ridicîndu-se împotriva năravurilor potrivnice mersului înainte al obştei, ei muncesc neostenit, însufleţiţi de dorinţa de a înfrînge toate neajunsurile, de a dărîma toate cuiburile de viperă ale paraziţilor şi dăunătorilor obştei.

Dînd dovadă de o mare putere morală, de un curaj senin, de o dîrzenie şi disciplină pilduitoare în muncă; pătrunşi pînă în adîncul sufletului de idealul vieţii noi, legaţi strîns de interesele mari ale poporului şi gata să răspundă tuturor sarcinilor viitoare, ei se arată oameni vrednici pînă la capăt, oameni ai desăvîrşirii unei revoluţii. „Nu „eu", ci noi" — iată premisa eliberării individului!" — spunea cu multă dreptate M. Gorki. Prin viaţa şi munca lor închinată celor mulţi, eroii muncii au făcut trecerea aceasta de la „eu" la „noi".

Preţuim după cuviinţă acest chip al eroilor muncii, numai dacă urmăm exemplul lor de viaţă şi de muncă, numai dacă biruim în noi toate patimile egoismului şi dăruim toată puterea noastră de muncă înfăptuirilor de interes obştesc. In felul acesta, sprijinim ridicarea patriei noastre la o treaptă de viaţă tot mai luminoasă şi totodată biruinţa păcii în lumea întreagă.

C. SIRBU

Urmările războaielor

Războaiele n-au adus niciodată nici un bun și nici o fericire omenirii. Ele au adus totdeauna numai lipsuri, nenorociri, mizerie și moarte.

Oamenii mai în vîrstă de astăzi își aduc încă aminte de lipsurile, de foametea de tifosul exantematic, de orfanii și văduvele nenorocite și de toate relele aduse pe capul omenirii de primul război mondial din anii 1914—1918.

O socoteală făcută acum de curînd ne spune că la acest război au luat parte 33 de țări cu peste un miliard și jumătate de locuitori. In timpul războiului au fost mobilizați 70 milioane de oameni. Dintre aceștia au fost omorîți 10 milioane de oameni și au fost răniți și schilodiți 20 milioane de oameni. Deci 30 milioane au plătit cu viața sau cu sănătatea lor nebunia conducătorilor de atunci, care au pornit acel război.

După 20 de ani de la terminarea primului război mondial nebunia hitleristă a pornit cel de al doilea război mondial. De data aceasta au luat parte un număr de 72 de țări cu o populație de peste două miliarde de locuitori. In timpul războiului au fost chemați sub arme 110 milioane de oameni. Dintre aceștia au murit 55 de milioane și au fost răniți și schilodiți alți 35 milioane de oameni. Pe lîngă acest număr mare de morți și răniți omenirea a mai plătit cu nenumărate distrugeri de fabrici și uzine, de poduri și șosele, de sate și orașe, uneori rase cu totul de pe fața pămîntului. La toate acestea se mai adaugă sumele uriașe de bani cheltuiți pentru purtarea războiului. Anumite socoteli care s-au făcut, arată că dacă banii cheltuiți pentru cel de al doilea război mondial s-ar fi întrebuințat în scopuri pașnice, fața lumii întregi ar fi astăzi cu totul alta. Așa bună oară din banii cheltuiți pentru acest război nenorocit s-ar fi putut face cîte o casă mare și frumoasă, în valoare de120 mii de lei, pentru fiecare familie din U.R.S.S., America, Australia, Belgia, Franța, Germania și Irlanda. Toate aceste case puteau să fie apoi înzestrate cu mobilă frumoasă în valoare de 40 mii de lei pentru fiecare casă. Din acești bani, cheltuiți pentru cel de al doilea război mondial, s-ar mai fi putut da fiecărei familii din toate țările amintite mai sus cîte 200 mii lei bani gata. Din aceste socoteli ne putem face o idee despre cheltuelile mari ale războiului, despre risipa uriașă care ruinează întreagă omenirea din pricina războaielor.

Acum mai proaspăt s-a făcut socoteala cît costă un avion de bombardament. Calculele făcute ne spun că unele bombardiere moderne costă mai mult decît dacă ar fi construite în întregime din aur. Se știe că un bombardier are o greutate de la 50 de mii pînă la 180 de mii de kilograme. Asta înseamnează că un asemenea bombardier costă de la 50 de mii pînă la 180 de mii kilograme aur, chiar mai mult. Dar dacă un singur bombardier costă atît, ce să mai spunem atunci de costul unei bombe atomice sau de costul unei bombe cu hidrogen? Se știe că costul acestor bombe este atît de mare încît întrece orice închipuire.

La sfîrșitul celui de al doilea război mondial lumea a răsuflat ușurată, crezînd că a scăpat pentru totdeauna de înarmări și de războaie. Acum după 15 ani de la încetarea marelui război, ne trezim că mijloacele de distrugere a omului și a bunurilor materiale sînt mult mai puternice decît în trecut. Toate uneltirile morții și ale distrugerilor din cel de al doilea război mondial par astăzi niște jucării de copii față de descoperirile și invențiile din ultimii ani. Un mare om de știință american, care este împotriva războiului, care este luptător pentru pace, a făcut acum de curînd o socoteală, o comparație între puterea armelor din războiul trecut și puterea armelor din zilele noastre. El a dovedit că toate exploziile care s-au făcut de către toate țările și în toată lumea în timpul celui de al doilea război mondial au fost laolaltă de trei milioane de tone de trinitrotoluen sau trei megatoane. O singură bombă cu hidrogen are astăzi o putere de distrugere de cinci ori mai mare decît toate pușcăturile de tun și decît toate bombele explodate în cel de al doilea război mondial. Deci puterea acestor bombe atomice și cu hidrogen este infernală, este fără margini.

Din aceste socoteli este ușor să ne dăm seama că un al treilea război mondial ar însemna o catastrofă, ar aduce distrugeri foarte mari. De aceea s-a spus și cu drept cuvînt că numai nebunii se mai pot gîndi astăzi la un război mondial.

Datorită acestor lucruri țările socialiste, în frunte cu Uniunea Sovietică, luptă din toate puterile lor pentru pace, pentru înlăturarea războaielor, pentru dezarmare generală și completă, pentru înțelegere între popoare și pentru conviețuire pașnică. Aceste țări nu vor să mai aducă în lume moartea, distrugerile și nenorocirile unui nou război mondial. De aceea conducătorul guvernului sovietic Dl. Nichita S. Hrusciov aleargă pretutindeni, se frămîntă necontenit, se sbuciumă și face tot ceea ce omenește este posibil ca să salveze omenirea întreagă de la dezastru, ca să împiedice izbucnirea unui nou război mondial, ca să facă neputincioși pe toți nebunii care vor să dea foc lumii.

Alături de Dl. Nichita S. Hrusciov luptă astăzi toți oamenii cinstiți din lume ca să salveze pacea, ca să înlăture războiul, ca să ajute pe toți conducătorii țărilor socialiste în ostenelele lor pentru pace, pentru înțelegere între popoare, pentru conviețuire pașnică și pentru o viață mai bună și mai fericită.

Prof. Sp. Cîndea

Documente vechi

Muzeul de istorie a orașului București, este instalat în fostul palat Șuțu — construit prin 1832.

Printre alte exponate rare care-i măresc valoarea se numără o serie de documente interesante. Așa de exemplu, este *pergamentul* de pe timpul lui Matei Basarab — cu data de 6 sept. 1636, în care se arată cum domnul a trebuit să stabilească hotarele orașului și să pună capăt neînțelegerilor dintre boierii hrăpăreți și nevoiești care erau scoși cu încetul din centrul orașului și mutați spre periferiile vechiului București.

Așa în document se amintește că: „...Cu toții orășenii de la mic pînă la mare, înaintea Domniei mele la Divan, de au dat știre și s-au plînsu de Sava cum au mutat hotarul cel din luncă, de le-au împresurat Sava moșiile, locul domnesc spre ocina orașului".

Alt document interesant, este datat din 5 oct. 1668 și amintește de primul conducător de breaslă meșteșugărească pe nume Iane — staroste al bărbierilor.

Pentru cunoașterea trecutului de luptă al maselor populare bucureștene — și de desvoltare economico-urbanistică a orașului, cercetătorii muzeului au alcătuit și o serie de broșuri cu diferite teme, ca: „Orașul București și răscoala lui Tudor Vladimirescu", „ Participarea maselor populare la revoluția din 1848" etc.

Exponatele se îmbogățesc zi de zi prin noile descoperiri arheologice — în urma săpăturilor — pe locul unde se construiesc blocuri pentru muncitori.

M.

Modificări în harta Africei

Harta de azi a Africei nu mai seamănă cu cea cunoscută de noi în atlase geografice, și încă n-a fost tipărită în nici un atlas.

Incă de anul trecut — și unele de mai de mult, și-au cîștigat independența următoarele țări: Libia, Republica Arabă Unită, Etiopia, Guineea și Ghana. Spre sfîrșitul lui Decembrie anul trecut, erau pe harta Africei, doar zece state suverane — (de sine stătătoare).

Anul 1960 este numit — „anul Africii" pentrucă încă de la 1 ianuarie 1960 — Kamerunul și-a cîștigat independența după lupte îndîrjite și de durată, contra colonialiștilor francezi.

In aprilie, s-a eliberat Togo; în iunie, s-a născut Federația Mali și Republica Malgașă (insula Madagascar), iar Congo s-a eliberat de sub jugul colonial belgian.

In iulie a scăpat de sub tutela engleză și italiană Somalia.

In august, aproape din două în două zile, apăreau state noi pe harta Africii.

1 August: Republica Dohomey
2 August: Republica Niger
5 August: Republica Volta superioară
7 August: Republica Coasta de Fildeș
11 August: Republica Ciad
13 August: Republica Africa Centrală
15 August: Republica Gabon, iar de curînd Nigeria și din 19 oct. și Mauritania. Foarte curînd se vor elibera și Tanganica, Rodhesia și altele.

Statele nou eliberate — au fost primite membre în O.N.U.

Africa se deșteaptă. „Continentul negru" care a zăcut atîta vreme sub lanțurile colonialismului, își afirmă voința de a trăi liber și independent — și își zidește o viață nouă.

Mai sînt încă state africane apăsate de jug. Și în acestea arde cu putere flacăra luptei pentru eliberare națională, și nu va trece mult timp și toate se vor elibera și-și vor făuri o viață fericită.

U.R.S.S. și celelalte state socialiste susțin eliberarea tuturor popoarelor coloniale și dau ajutor economic și cultural pentru întărirea noilor state independente.

M.

Curiozități din lumea animalelor

Vulturul condor din munții Anzi ai Americii de Sud se ridică în zbor pînă la 9000 m. înălțime.

Condorul, înălțimilor, suportă greu captivitatea. Nici o grădină zoologică din lume nu se poate făli cu un pui de condor născut în captivitate, căci părinții captivi nu-și clocesc ouăle.

In parcul zoologic din Frankfurt — trăiește de mulți ani o familie de condori. Anul trecut un ou de condor a fost pus în incubator și s-a putut obține un pui. Problema hrănirii puiului de condor a fost foarte grea, deoarece părinții își hrăneau puii cu bucățele de carne înghițită și prelucrată cu suc gastric și apoi repusă în gîtul puiului.

I s-a preparat carnea după această rețetă și puiul de condor a găsit-o pe plac, a crescut și se simte foarte bine.

*

Acum patru ani a fost descoperit la noi în țară în rîul Vîslaua — un afluent al Argeșului — un pește necunoscut pînă atunci în lume, care a fost numit de naturaliști „Romanichtys volsanicola".

*

In insula Komodo din Indonezia trăiește un „balaur", reprezentant al vechilor reptile uriașe din era secundară — care măsoară peste 2 m. lungime și atinge 250—300 kg. greutate.

El este numit de băștinași „nenek" adică: „bunicul".

*

Morunul, nisetrul și păstruga sînt neamuri de pești vechi de circa 50.000.000 (50 mil.) de ani (era de mijloc a vieții pămîntului) și azi nu se mai întîlnesc decît în Marea Neagră și în Marea Caspică.

M.

Un precursor al Reîntregirii Bisericești

Intre luptătorii pentru unitatea religioasă a Romînilor ardeleni, s-a aflat și Aron Budai. Și încă el a avut un rol proeminent prin poziția oficială pe care a avut-o în sînul Bisericii ardelene.

A produs o adevărată senzație între credincioșii bisericii „din brazi", cînd le-am arătat, ocazional, că Aron Budai a fost un precursor al reîntregirii bisericești din 1948.

Fiindcă „iscusitul Aron Budai" cum îl numește Petru Maior, a avut un rol însemnat nu numai în cadrul mai redus al bisericii parohiale „din brazi", ci și în cadrul mai larg al vieții bisericești din Transilvania, de la sfîrșitul veacului al XVIII-lea și de la începutul veacului al XIX-lea, găsesc potrivit să împărtășesc și cetitorilor „Telegrafului Romîn", puținele dar însemnatele date pe care le cunoaștem din viața lui.

Nu-i cunoaștem data nașterii. Știm însă precis, că a fost fiul preotului unit din Comuna Cigmău, Hunedoara. Era frate cu vestitul poet și cărturar ardelean Ioan Budai Deleanu, autorul „Țiganiadei" etc. Cu siguranță că a făcut temeinice studii juridice. La sfîrșitul sec. XVIII-lea, el se afla la Sibiu, ca secretar al tesaurariatului. De Sibiu nu s-a mai despărțit. In 1847, a murit și a fost înmormîntat lîngă biserica „dintre brazi". Dar ceea ce e mai important, e faptul că Aron Budai a mai avut în viață încă două funcțiuni: a fost „epitropul" parohiei unite „din brazi" și în același timp a fost secretarul și jurisconsultul consistorului ortodox din Sibiu multă vreme. In adevăr el a îndeplinit această funcție „cheie", mai întîi în timpul vacanței episcopiei, sub vicarii: Ioan Popovici și Nicolae Hutovici — 1799—1810 — și apoi sub episcopul Vasile Moga — 1810—1845. Acest cumul de funcții așa de contradictorii — epitrop la o biserică unită și secretar al episcopiei ortodoxe timp îndelungat, ne apare ca o adevărată enigmă. Cum a fost posibilă o astfel de incompatibilitate confesională? Cum a fost posibil ca Aron Budai mare „unit" în calitate de „curator bisericesc" să fie în același timp și mare ortodox îndată ce trecea Cibinul, și urca în cetate la consistoriul ortodox? Cum să explicăm această „duplicitate confesională"? In definitiv, ce a fost Aron Budai? Unit sau ortodox? Sau și una și alta?

Pentru a înțelege această poziție echivocă a lui Aron Budai, trebuie să ținem seama de împrejurările istorice în care s-a găsit el, la sfîrtul sec. XVIII-lea. Deși trecuse 100 de ani, de la unirea din 1700, totuși deosebirile între cei „trecuți" și cei „rămași", nu erau decît de nume. Cele patru puncte deosebitoare, rămaseră doar pe hîrtie, pe cînd în adîncul sufletului nu se produsese nici o schimbare. Nici măcar cele două cuvinte „dechilinitoare": „îndură" și „spirit" nu apăruseră încă. In al doilea rînd, suferințele și deziluziile pe care le-au îndurat Romînii ardeleni în decurs de un veac, i-au apropiat mai mult și i-au făcut mai prudenți. Astfel se explică cum ortodoxul Gh. Adamovici episcopul din Sibiu și episcopul unit I. Bob, înaintează la dietă faimoasa cerere „Supplex libellus Valachorum". Asta la 1791. Iar la 1792, cei doi episcopi călătoresc la Viena împreună spre a cîștiga drepturi politice și bisericești pentru Romînii ardeleni.

In lumina acestor fapte se lămuresc deplin și poziția și activitatea misterioasă a lui Aron Budai.

Dorința cea mai fierbinte a lui a fost să vadă cît mai repede refăcută unitatea religioasă a neamului său. In acest scop el întreprinde împreună cu Ioan Popovici și Radu Tempea, o acțiune de reunire a bisericilor romînești din Transilvania la 1798, întitulată „reconciliatio cleri". Autorul intelectual al acestei cereri a fost Aron Budai. In arhiva bibliotecii Brukenthal din Sibiu se păstrează această petiție adresată curții din Viena la 1 febr. 1798. Tot acolo s-au păstrat sub formă de concepte și alte acte de interes național bisericesc, rămase între hîrtiile familiare ale lui Aron Budai și cari luminează pe deplin această chestiune. In 1929, în arhiva Consiliului de Stat din Viena s-a găsit dosarul cu actele originale și cu referatele ministeriale privitoare la această afacere.

Ceea ce e important în acest proiect de conducere unică bisericească a Romînilor din Ardeal e însemnarea de la punctul al 5-lea unde aflăm următoarele: „Numele unit, neunit, schizmatic. Acestea toate de tot să se șteargă și să se publicăluiască peste toți: romîni de legea grecească pravoslavnică și într-o nație primită". Dacă acest vis de aur a lui Aron Budai, nu s-a putut înfăptui atunci, din cauză că nu convenea intereselor curții, s-a înfăptuit în vremea noastră. Acum cînd „cuvîntul" lui A. Budai „trup s-a făcut", nu se poate ca sufletul lui mare, să nu se bucure.

Din tot ceea ce a făcut sau a încercat să facă A. Budai, se desprinde un adevăr de netăgăduit, că și-a iubit poporul și a luptat pentru unitatea credinței lui.

A. Radu

Sfințirea bisericii din Bahnea

Era zi însorită de toamnă, Dumineca de 9 octombrie 1960, cînd a descins I. P. S. Mitropolit Nicolae al Ardealului în parohia Bahnea-Tîrnăveni, ca să sfințească biserica parohială, care de 84 ani își așteaptă acest sărbătoresc și duhovnicesc act.

La întrarea în incinta grădinii înconjurătoare, I. P. S. Mitropolit a fost întîmpinat de credincioși, de corul studenților, de diaconii catedrali și de un sobor de p. c. preoți, în frunte cu păr. protopop Marcovici. Acesta, în cuvinte simțite și de dragoste filială a subliniat importanța actului sfințirii bisericii pentru parohieni chiar de Inaltul ierarh al Ardealului, căruia îi urează un călduros bun venit. In răspunsul său, I. P. S. Mitropolit Nicolae și-a exprimat bucuria pentru harul bunului Dumnezeu, care a înlesnit această duhovnicească sărbătoare, pe care o vor pomeni și urmașii urmașilor.

Apoi întregul sobor, în frunte cu Inaltul ierarh a purces la slujba sfințirii bisericii și la ungerea ei pe dinafară, precum și la slujba interioară a sfințirii sfîntului altar și a bisericii după tipicul îndătinat. Astfel prima Sf. Liturghie din această biserică nou sfințită a decurs într-o atmosferă de caldă înălțare sufletească. La pricesnă a luat cuvînt păr. Prof. M. Șesan de la Institutul teologic, subliniind faptul, că clerul bisericesc de cele trei trepte ierarhice de ordin divin se străduiește să urmeze fidel pilda Mîntuitorului cu privire la semănătorul creștin (Luca 8,5—15). In continuare păr. consilier mitropolitan Gh. Secaș a arătat, că pămîntul în care cade sămînța aruncată de semănătorii bisericești este biserica ascultătoare, adică înșiși credincioșii; ei să fie pămîntul cel roditor spre fapte bune, ca să nu aibe apoi soarta neghinei la seceriș.

La sfîrșitul sf. Liturghii, păr. Constantinescu, parohul locului, își exprimă bucuria și mulțumirea pentru prezența Inaltului ierarh și slujba sfințirii, precum și recunoștința față de parohieni, care din plin l-au ajutat la opera refacerii bisericii. Luînd cuvîntul, *I. P. S. Mitropolit Nicolae* explică însemnătatea Evangheliei praznicului și își arată toată bucuria pentru credincioșia păr. paroh și a credincioșilor, care s-au străduit să-și împodobească atît de frumos lăcașul de închinare: bunul Dumnezeu, Mîntuitorul Hristos și Sf. Duh își vor revărsa acum harurile lor înzecite peste parohieni, ca să fie spornică munca lor și tot lucrul cel bun și recolta muncii lor să fie folositoare patriei întregi; tuturor le împărtășește apoi arhieresțile sale binecuvîntări.

La agapa frățească din casa parohială, pregătită cu multă grije de vrednica preoteasă, au luat cuvînt de bucurie și de laudă frățească la adresa harnicului păstor de suflete, păr. Constantinescu, păr. protopop Marcovici, preotul reformat maghiar din loc, avocatul I. Georgescu din Tîrnăveni și I. P. S. Mitropolit Nicolae.

A fost o zi de praznic binecuvîntat.

Coresp.

Pentru apărarea vieții

Domnul nostru Iisus Hristos, în decursul activității sale mîntuitoare pe pămînt, a arătat că viața este cel mai mare dar și drept pe care-l are omul. De aceea El a condamnat cu hotărîre pe toți cei ce încearcă să atenteze la viața omului. In sf. Evanghelie sînt multe dovezi care arată acest fapt. In cele ce urmează, vom aminti una singură, pe care ne-o istorisește sf. Evanghelist Ioan (la cap. 8, 1—10).

Domnul Hristos era la templul din Ierusalim, cu prilejul unei sărbători. El era înconjurat de mulțime multă de oameni pe care-i învăța cuvîntul lui Dumnezeu. Deodată se apropie de El în grabă o ceată de farisei și cărturari, care aduceau cu ei o femeie. Ei au zis către Domnul Iisus: „Învățătorule, această femeie făcînd desfrînare, a fost prinsă asupra păcatului, și Moise în lege ne-a poruncit, ca pe asemenea femei să le ucidem cu pietre. Tu ce zici?" (Ioan, 8,4—5).

Este adevărat că Legea lui Moise, pentru a înlătura acest păcat, prevedea pedeapsa uciderii cu pietre pentru cei ce-l săvîrșesc (Levitic 20, 27; Deut. 22, 23). Dar fariseii și cărturarii veniți la Iisus numai pe față se arătau mari apărători ai Legii lui Moise, pe care o călcase femeia. In inimile lor erau plini de răutate. Ei căutau, cum spune Evanghelistul, să ispitească pe Domnul Hristos ca apoi să aibă cu ce-L învinui (Ioan, 8—6). Dacă Mîntuitorul le va spune să omoare cu pietre pe femeia prinsă în păcat, se gîndeau ei, atunci El își va pierde toată măreția, blîndețea și bunătatea; în acest caz El va fi dat pe mîna lui Pilat, căci numai stăpînirea romană avea dreptul să condamne la moarte; dacă le va spune să dea drumul femeii, fără a o pedepsi, atunci El va fi acuzat că nu respectă Legea lui Moise, că îngăduie păcatul desfrînării, și deci trebuie dat în judecata Sanhendrinului, un fel de tribunal de judecată al evreilor din vechime.

Femeia care se știa vinovată se aștepta ca din clipă în clipă să-și primească pedeapsa. Pe fața ei se vedea întristare, suferință, rușine și disperare. Simțea cum i se curmă firul vieții.

Deocamdată însă Mîntuitorul nu dă nici un răspuns la întrebarea pusă. El se apleacă la pămînt și scrie cu degetul pe nisip ca și cum nu s-ar fi întîmplat nimic. Văzînd că fariseii și cărturarii stăruiesc încontinuu să primească răspuns la întrebarea pusă, Domnul Hristos se ridică, privește atent la femeie și la cei ce o aduseseră, și le răspunde, zicînd: „Cel ce este fără de păcat între voi, acela să arunce întîi cu piatra în ea" (Ioan 8, 7). Apoi s-a aplecat din nou și scria cu degetul pe pămînt.

Cită învățătură cuprinde răspunsul plin de înțelepciune al Mîntuitorului! El nu a nesocotit porunca legii ci i-a lăsat toată puterea asupra păcatului, dar nici nu a privit-o numai în litera ei, ci a desăvîrșit-o printr-o nouă învățătură. „Cel ce este fără de păcat, să arunce primul cu piatra în ea", spune Mîntuitorul. Dar avînd în vedere că nimeni dintre oameni nu este fără de păcat, nimeni nu are dreptul să ridice viața semenului. Uciderea este oprită deci cu desăvîrșire. In mod indirect, Mîntuitorul Hristos ia apărarea femeii, oprind uciderea ei cu pietre. Prin răspunsul dat, Mîntuitorul nu numai că oprește cu desăvîrșire uciderea, dar El mai cere ca înainte de a acuza pe cineva de vreo greșeală să căutăm dacă nu cumva sîntem și noi vinovați de aceleași greșeli sau și de altele mai mari și

(Continuare în pag. 4)

Călătoria lui Iacov în Mesopotamia

— Impăcarea dintre Esau şi Iacov —

Isaac a avut doi fii: pe Esau şi Iacov. Intre ei s-a ivit ceartă şi duşmănie. Ca să-l ocrotească de răzbunarea lui Esau, Rebeca l-a sfătuit pe Iacov să fugă degrabă în Mesopotamia, la fratele ei Laban. „Să stai la el cîtva timp, pînă se va potoli mînia fratelui tău", i-a grăit ea.

Insuşi Isaac l-a binecuvîntat pe Iacov din nou, l-a povăţuit ca el să meargă în Mesopotamia şi să-şi ia de acolo femeie. Şi aşa, cu inima frîntă de durere pentru cele întîmplate Iacov a plecat spre ţara de obîrşie a maicii sale.

In vremea călătoriei spre Mesopotamia, Iacov a înoptat pe drum şi a trebuit să rămînă în cîmp deschis. El a luat o piatră, şi-a pus-o căpătîi, s-a culcat şi a adormit. Iar în vremea somnului a avut un vis minunat. Se părea anume, că era o scară, sprijinită pe pămînt, iar cu vîrful atingea cerul; iar îngerii lui Dumnezeu se suiau şi se pogorau pe ea. Apoi s-a arătat Domnul în capul scării şi i-a zis:

„Eu sînt Domnul Dumnezeul lui Avraam... şi al lui Isaac. Nu te teme! Pămîntul pe care dormi, ţi-l voi da ţie şi urmaşilor tăi, ... care vor fi mulţi ca pulberea pămîntului ... Şi se vor binecuvînta întru tine şi te voi păzi în orice cale vei merge; te voi întoarce în pămîntul acesta şi nu te voi lăsa pînă nu voi împlini toate cîte ţi-am spus" (Facerea 28, 12—15).

Iar Iacov, dacă s-a deşteptat din somn, a zis spăimîntat:

„Domnul e cu adevărat în locul acesta şi eu n-am ştiut! Cît de înfricoşat este locul acesta! Aceasta nu e alta fără numai casa lui Dumnezeu, aceasta e poarta cerului!"

Apoi s-a sculat Iacov dis de dimineaţă, a luat piatra ce şi-o pusese căpătîi, a pus-o stîlp şi a turnat pe vîrful ei untdelemnn ... Iar locului aceluia i-a pus numele *Betel* (Facerea 28, 16-19).

Călătorind mai departe cu spor şi cu încredere în Dumnezeu, Iacov a ajuns, după o vreme, în ţinutul Haran şi a găzduit la unchiul său Laban.

Toate rudeniile s-au bucurat mult de sosirea lui Iacov, mai ales cînd le-a povestit cîte s-au întîmplat în vremea călătoriei şi în ce chip i s-a arătat Dumnezeu.

Iacob a rămas la Laban şi păştea turmele acestuia.

Intr-o vreme însă Laban i-a zis:

„Au doară-mi vei sluji în dar, pentru că îmi eşti rudă? Spune-mi, care-ţi va fi simbria?" (Facerea 29, 15).

„Iţi voi sluji şapte ani pentru Rahila, fata ta cea mai mică" (Facerea 29, 18), i-a răspuns Iacov.

Şi aşa a făcut.

Dar cînd s-au împlinit cei şapte ani, Laban i-a dat lui Iacov de soţie pe fata sa cea mai mare, pe Lia, zicînd:

„Aici la noi nu se pomeneşte să se mărite fata cea mai mică înaintea celei mai mari" (Facerea 29, 26).

Iacov a slujit deci încă şapte ani şi astfel a luat-o de soţie şi pe Rahila. Iar cînd s-au împlinit douăzeci de ani de la sosirea sa în Mesopotamia şi cînd avea de toate din destul Dumnezeu i-a zis:

„Intoarce-te în ţara părinţilor tăi, în patria ta, şi eu voi fi cu tine!" (Facerea 31, 3).

Deci Iacov i-a luat pe toţi ai săi, turmele de oi şi de vite şi tot ce agonisise la Laban şi a pornit spre Canaan. Ajungînd la un rîu, toţi şi toate ale sale le-au trecut prin vad în vreme de noapte. Iacov a rămas singur şi s-a luptat cineva cu dînsul pînă la revărsatul zorilor. Văzînd însă acela că nu-l poate răpune, s-a atins de încheietura coapsei lui, i-a vătămat-o şi apoi i-a zis:

„Lasă-mă să plec ,că s-au ivit zorile!"

Iar Iacov i-a răspuns:

„Nu te las pînă nu mă vei binecuvînta",

Zis-a acela:

„De acum nu-ţi va mai fi numele Iacov, ci Israil te vei numi, că te-ai luptat cu Dumnezeu şi nu cu oamenii". (Facerea 32, 24—29). Şi l-a binecuvîntat.

Plecînd de la rîul acela, Iacov, însoţit de ai săi, se apropia tot mai mult de Canaan şi de locul unde se născuse. Dar el se temea şi acum de răzbunarea fratelui său. De aceea, alegînd soli şi încărcîndu-i cu daruri multe, i-a trimis pe aceştia înainte, nădăjduind să înduplece inima lui Esau pentru împăcare. Solii au făcut întocmai.

Atunci Esau, aflînd de întoarcerea fratelui său Iacov, i-a ieşit în întîmpinare însoţit de patru sute de oameni. Deci şi mai mare era acum teama lui Iacov.

Dar cînd cei doi fraţi s-au apropiat unul de altul Esau a alergat în întîmpinarea lui Iacov, „l-a îmbrăţişat şi cuprinzîndu-i grumazul, l-a sărutat" (Facerea 33, 4). Apoi, de bucurie, au plîns amîndoi.

Iacov i-a dăruit fratelui său Esau multe daruri, zicînd:

„De am aflat bunăvoinţă înaintea ta primeşte darurile din mîinile mele, căci cînd am văzut faţa ta, parc-aş fi văzut faţa lui Dumnezeu, aşa de binevoitor mi-ai fost" (Facerea 33, 10).

Cei doi fraţi s-au împăcat astfel şi au trăit în bună înţelegere.

Deşi erau fraţi, Esau şi Iacov s-au certat şi au ajuns în mare duşmănie. Dar, mai apoi, ei s-au dovedit iertători unul faţă de altul şi s-au împăcat frăţeşte, întărind împăcarea prin fapte de iubire. Deci *„să nu iubim numai cu cuvîntul, sau cu limba ci cu fapta şi cu adevărul..."* (Ioan 3, 18—20) Dragostea frăţească a fost mai tare decît cearta vremelnică.

D. Călugăr

Pentru apărarea vieţii

(Urmare din pag. 3)

atunci trebuie să ne acuzăm şi să ne îndreptăm mai întîi pe noi înşine. Dacă oamenii ar ţine seama de acest lucru multe neînţelegeri ar dispare dintre ei. Aceasta se vede şi din întîmplarea istorisită.

Cuvintele lui Iisus au fost ca o săgeată ce a pătruns în sufletele tuturor. Ele au răscolit sufletele fariseilor şi cărturarilor pînă în cele mai adînci cute, făcîndu-i să-şi dea seama de răutatea şi păcătoşenia lor. Acum au început să-şi vadă şi birna din ochii lor nu numai paiul din ochiul femeii. Şi-au dat seama că sînt mai vinovaţi şi mai vrednici de pedeapsă decît femeia. Simţindu-se ruşinaţi de răspunsul plin de înţelepciune al Domnului Iisus, la care nu se aşteptau, şi fiind mustraţi de cuget pentru mulţimea păcatelor lor, de care se ştiau vinovaţi, ei au plecat, ruşinaţi şi înfrînţi, unul cîte unul.

Cînd s-a ridicat Mîntuitorul, toţi plecaseră; nu mai era decît femeia singură. Văzînd-o singură, Domnul Iisus o întreabă: „Femeie unde sînt pîrîşii tăi? Nimeni nu te-a osîndit?" Iar ea a zis: „Nimenea, Doamne". Zis-a ei Iisus: „Nici Eu nu te osîndesc. Du-te şi de acum să nu mai păcătuieşti" (Ioan 8, 10—11).

Deşi Mîntuitorul Hristos ar fi avut dreptul s-o pedepsească, totuşi El nu face aceasta, ci plin de milă şi bunătate o iartă şi o povăţuieşte ca de acum înainte să nu mai greşească. El condamnă păcatul dar iubeşte omul.

Spre deosebire de farisei şi cărturari care s-au arătat plini de răutate faţă de acea femeie, Domnul nostru Iisus Hristos se face apărătorul vieţii ei. Fapta aceasta plină de dragoste şi iertare a lui Iisus a mişcat adînc sufletul ei şi a determinat-o să-şi îndrepte viaţa.

Purtarea lui Iisus trebuie să fie o pildă pentru toţi creştinii. Ei trebuie să se ferească de a face cel mai mic rău unul altuia prin care să-şi primejduiască viaţa. Războiul în care atîtea mii şi milioane de oameni îşi pierd viaţa trebuie înlăturat cu totul din lume.

Oamenii trebuie să fie cu toţii apărători ai vieţii şi ai păcii, să trăiască laolaltă în dragoste şi bună înţelegere, colaborare şi ajutorare frăţească.

Ierom. I. Crăciunaş

Şarpele de aramă

Mîntuitorul zice: „Cercetaţi scripturile că ele vorbesc despre Mine". Iar Sf. apostol Pavel le spune Tesalonicenilor:... „toate să le cercetaţi şi ce este bun să ţineţi iar de tot lucrul rău să vă feriţi".

Şi sînt multe lucruri, pe care omul nu le poate pricepe decît continuu căutînd şi cercetînd. Şi cuvintele Sf. Evanghelii, ce se citesc în biserică au nevoie de cercetare şi lămurire.

Astfel într-o duminică de la începutul lui septembrie cuvintele Mîntuitorului pomenesc de şarpele de aramă, pe care l-a înălţat Moise în pustie. Ce-i cu acest şarpe de aramă de care însuşi Domnul vorbeşte? In acest şarpe de aramă Mîntuitorul vede o preînchipuire a Crucii Lui.

Moise se afla cu poporul său, după eliberarea din robia faraonului în drum spre pămîntul făgăduit. In pustie Dumnezeu hrăneşte poporul ales, în mod miraculos, cu mană cerească şi cu prepeliţe. Dar totuşi poporul călător nu-i mulţumit şi cîrteşte împotriva lui Dumnezeu şi a lui Moise că mai bine-i lăsa-n Egipt. Atunci Dumnezeu îi pedepseşte cu şerpi veninoşi a căror muşcătură era mortală. Toţi cei muşcaţi mor şi mulţi îşi găsesc pieirea în pustia Sinaiului. Pedeapsa îi face pe Evrei să se înfricoşeze şi să se întoarcă la pocăinţă. Pocăindu-se Dumnezeu le dă următorul remediu împotriva muşcăturilor de şarpe: porunceşte lui Moise să facă un şarpe de aramă, pe care să-l înalţe în faţa poporului şi cine va fi muşcat de şarpe, să se uite la acest şarpe de aramă şi se va vindeca. Şi aşa s-a făcut. Şarpele de aramă era leacul muşcăturilor veninoase.

Mîntuitorul spune că aşa cum Moise a înălţat şarpele de aramă în pustie — aşa va fi înălţat şi Fiul omului, — vrînd să arate prin aceasta Crucea pe care El va fi răstignit, la care privind cei care cred în El, se vor tămădui de veninul păcatului şi vor căpăta mîntuire. Deci Crucea, pe care s-a răstignit Mîntuitorul, are o preînchipuire în Vechiul Testament şi este strîns legată de viaţa Mîntuitorului. Ea va fi pentru Mîntuitorul nu numai pat, la moartea Sa, dar va fi şi la sfîrşit de lume, întru slava sa, semnul său. Crucea este pentru noi, creştinii ceea ce era şarpele de aramă pentru evreii muşcaţi de şerpii veninoşi în pustiul Sinai.

Crucea e semnul miraculos, cu puteri neobişnuite, care ne vine-ntr-ajutor în luptă împotriva păcatului. Nu datorită lemnului sau materialului din care-i făcută, ci puterii dată de Dumnezeu, al Cărui sînge sfînt a curs pe ea.

Suferinţa s-ar asemăna în natură cu furtuna care izbeşte pomii tineri şi-i dărîmă. Cei care au tutori nu cad. Crucea este pentru credincioşi sprijin în furtuna suferinţei, aşa cum tutorele este pentru pomul tînăr ajutor în faţa tăriei vîntului. De aceea în toate rugăciunile noastre semnul acesta este nelipsit, pentrucă prin el, Hristos coboară harul lui în mintea şi-n inima noastră şi ne dă putere să călcăm în picioare şarpele nevăzut ce, pe calea nevăzută a gîndurilor răscoleşte patimile din noi să ne învenineze cu răutatea lor.

Hristos prin Cruce, ne slobozeşte de muşcătura şarpelui, care-i păcatul şi ne hrăneşte cu Trupul şi Sîngele Lui, care-s leacul nemuririi, izvorul dragostei şi al păcii.

Pr. I. Sanda

Redactor: Profesor Dr. NICOLAE MLADIN (Taxa poştală plătită în numerar) Tiparul Tipografiei Eparhiale, Sibiu

BIBLIOTECA CENTRALĂ

ANUL 109 Sibiu, 15 februarie 1961 Nr. 7—8

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÎNĂ DE ALBA IULIA ŞI SIBIU

PREŢUL INSERŢIUNILOR:
Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Inserţiunile se adresează ADMINISTRAŢIEI Telegrafului Romîn. Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

ARTICOLELE ŞI CORESPONDENŢA se adresează REDACŢIEI Telegrafului Romîn, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

ABONAMENTUL:
Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

Glasul poporului

La 5 martie au loc alegerile de noi deputaţi în Marea Adunare Naţională şi în sfaturile populare, regionale, raionale, orăşeneşti şi comunale. Aceste alegeri sînt de o mare însemnătate politică, pentrucă ele arată că oamenii muncii sînt adevăraţii stăpîni ai ţării, toate organele puterii de stat — de sus pînă jos — fiind alese de popor, ale cărui interese şi năzuinţe le exprimă. Totodată alegerile vor constitui o strălucită manifestare a unităţii politico-morale a poporului.

In anii ce s-au scurs de la ultimele alegeri, pe harta patriei au apărut noi uzine şi fabrici; dezvoltarea în ritm rapid a industriei socialiste a făcut să realizăm azi în numai 11 săptămîni întreaga producţie industrială din 1938. Progresele realizate în întărirea şi lărgirea sectorului socialist al agriculturii, dezvoltarea multilaterală a agriculturii, contribuie la îmbunătăţirea aprovizionării populaţiei cu produse agroalimentare şi a industriei cu materii prime. S-au construit zeci de mii de locuinţe pentru oamenii muncii în toate regiunile, noi şcoli şi aşezăminte de cultură şi sănătate. In acest interval a fost îmbunătăţită salarizarea unor categorii largi de oameni ai muncii, s-au efectuat noi reduceri de preţuri la mărfuri de larg consum, care au sporit simţitor puterea de cumpărare a populaţiei. Fiecare an aduce noi îmbunătăţiri în traiul oamenilor muncii de la oraşe şi sate. Se dezvoltă continuu democraţia socialistă, ia o tot mai mare amploare participarea activă a maselor largi populare la dezvoltarea problemelor obşteşti, se dezvoltă continuu economia naţională şi creşte bunăstarea celor ce muncesc.

Ca şi în alegerile trecute, Partidul Muncitoresc Romîn prezintă candidaţi comuni cu sindicatele, U.T.M., cooperaţia, mişcarea femeilor şi alte organizaţii obşteşti, culturale şi ştiinţifice în cadrul Frontului Democraţiei Populare, întruchipare a unităţii politico-morale a întregului popor.

Participarea activă a celor mai largi mase la întreaga desfăşurare a campaniei electorale, prevederile legii noastre electorale cu privire la desemnarea candidaţilor precum şi la asigurarea dreptului de

(continuare în pag. 2)

Noul Episcop al Aradului

— Alegerea, Investitura şi Instalarea —

Alegerea.

După trecerea la cele veşnice a Episcopului Dr. Andrei Mageriu şi după o vacanţă de 6 luni, Colegiul Electoral Bisericesc s-a adunat în ziua de 15 decembrie 1960 la Palatul Patriarhiei Romîne din Bucureşti, pentru a alege pe noul episcop al eparhiei ortodoxe romîne a Aradului, Ienopolei şi Hălmagiului.

După ce s-a oficiat în paraclisul Sfintei Patriarhii îndătinata doxologie, membrii Colegiului Electoral Bisericesc au trecut în sala festivă a Adunării Naţionale Bisericeşti din Palatul Patriarhal.

Indată după aceea, în aplauzele celor prezenţi, şi-au făcut intrarea în sală Prea Fericitul Patriarh Justinian, D. Dumitru Dogaru, secretar general al Departamentului Cultelor de pe lîngă Consiliul de Miniştri al Republicii Populare Romîne, I. P. S. şi P. S. ierarhi, membrii ai Sfîntului Sinod, ş. a.

D. Dumitru Dogaru, secretarul general al Departamentului Cultelor, dă citire Decretului Prezidiului Marii Adunări Naţionale a R.P.R. pentru deschiderea Colegiului Electoral Bisericesc, chemat să aleagă pe noul episcop al Aradului, Ienopolei şi Hălmagiului.

Prea Fericitul Patriarh Justinian a luat cuvîntul, arătînd printre altele importanţa scaunului vlădicesc de la Arad, vrednicia ierarhilor care au păstorit aici şi urează Colegiului Electoral Bisericesc să aleagă ca Episcop al Aradului pe cel mai nimerit, mai destoinic şi mai bine pregătit dintre cei îndreptăţiţi la această înaltă slujire. Apoi se suspendă şedinţa pentru o jumătate de oră.

In continuare şedinţa este condusă de I. P. S. Mitropolit Vasile al Banatului.

Se trece la votare. La deschiderea urnei şi numărătoarea voturilor se constată că a fost ales ca Episcop al Aradului, Ienopolei şi Hălmagiului, Inalt Prea Cucernicia Sa Iconom Stavrofor Dr. Nicolae Corneanu, profesor la Institutul Teologic Universitar din Sibiu.

Noul ales este chemat în sala de şedinţă de către o delegaţie din sînul Colegiului.

Intrarea în sală a noului ales a fost întîmpinată cu vii aplauze, iar după aceea Inalt Prea Sfinţitul Mitropolit Vasile al Banatului, a bineventat pe I. P. C. Dr. Nicolae Corneanu, printr-o cuvîntare caldă şi plină de învăţăminte luminate pentru înalta misiune la care a fost chemat.

A răspuns nou-alesul Episcop al Aradului, Ienopolei şi Hălmagiului, I. P. C. S. Prof. Dr. Nicolae Corneanu, spunînd printre altele:

„Prin votul Domniilor Voastre, reprezentanţi legiuiţi ai clerului şi poporului dreptcredincios, mi se face înalta cinste de a fi poftit să continui osîrdia unui lung şir de episcopi care au depus atîtea sfinte străduanii pe scaunul vlădicesc al Aradului. Cu emoţie şi cutremur mă plec în faţa hotărîrilor Domniilor Voastre, în care văd împlinindu-se voia lui Dumnezeu ... Socotindu-mi-se anii vîrstei, s-ar putea spune că sînt tînăr (37 ani, n. r.) şi totuşi au trecut 17 ierni de cînd prin rugăciunea Arhiereului, învrednicindu-mă de harul ce se împărtăşeşte prin punerea mîinilor, slujesc la Sf. Altar. Am intrat în cinul preoţesc, urmînd exemplul unei lungi serii de moşi şi strămoşi, care toţi au slujit Dom-

(continuare în pag. 2)

Glasul poporului

(Urmare din pag. 1)

vot tuturor cetăţenilor care au împlinit 18 ani, fără nici un fel de îngrădiri şi fără deosebire de naţionalitate, sex, religie grad de cultură, profesie sau durata domicilierii — reflectă superioritatea democraţiei socialiste, la temelia căreia se află lichidarea exploatării omului de către om, conducerea statului de către oamenii muncii. ...

Candidaţii F.D.P. sînt propuşi de organizaţiile oamenilor muncii sau de adunările generale ale oamenilor muncii. Acest fel profund democratic de desemnare a candidaţilor asigură ca deputaţii în Marea Adunare Naţională şi în sfaturile populare să fie reprezentanţi autentici ai poporului. ieşiţi din rîndurile muncitorilor, ţăranilor şi intelectualilor, din rîndurile femeilor şi tinerilor, ale oamenilor muncii romîni şi de alte naţionalităţi. In toate circumscripţiile electorale sînt propuşi drept candidaţi cei mai buni dintre cei mai buni oameni ai muncii, devotaţi cu trup şi suflet cauzei socialismului, bucurîndu-se de o largă autoritate şi preţuire pentru munca lor entuziastă şi rodnică, pentru legătura lor strînsă cu masele, bogata activitate obştească, calităţile de buni gospodari.

Intre candidaţii propuşi sînt şi reprezentanţi ai cultelor, ierarhi şi preoţi ai Bisericii noastre, care s-au dovedit a fi vrednici luptători pentru pace şi au sprijinit munca poporului pentru înflorirea patriei. Credincioşii noştri sînt chemaţi să participe cu însufleţire la campania electorală, la propunerea candidaţilor şi să-şi aducă alături de poporul muncitor contribuţia lor la propăşirea ţării noastre.

Clasa muncitoare, ţărănimea, intelectualitatea, toţi oamenii muncii de la oraşe şi sate sînt hotărîţi să întîmpine alegerile cu noi succese în munca lor creatoare pentru întărirea continuă a regimului democrat-popular şi înflorirea patriei socialiste. Intreaga campanie electorală, alegerile de la 5 martie vor constitui o puternică afirmare a voinţei poporului romîn de a lupta pentru victoria deplină a socialismului în Republica Populară Romînă, pentru triumful cauzei păcii.

Slujitorii altarelor şi credincioşii Bisericii noastre, însufleţiţi de dragostea de patrie, de pace şi progres, sprijinesc munca poporului pentru o viaţă mai bună, mai fericită şi lupta lui pentru pace şi îşi dau votul lor celor mai buni fii ai poporului, care-şi dăruiesc toate forţele pentru fericirea tuturor, pentru întărirea patriei, pentru biruinţa păcii în lume.

T. R

Noul Episcop al Aradului

(Urmare din pag. 1)

nului în luminate odăjdii. Numele lor e consemnat în hrisoave şi cronici bănăţene. De la ei am învăţat dragostea de Biserică şi iubirea oamenilor. Slujirea la altar am împlinit-o cu adîncirea studiului Sfintei Teologii. Mi-am însuşit cu rîvnă toate disciplinele teologice şi m-am învrednicit în cele din urmă de titlul de doctor în Teologie". In decursul activităţii sale a publicat peste 100 de studii şi articole în revistele şi publicaţiile bisericeşti, ocupîndu-se îndeosebi cu tîlcuirea scrierilor Sfinţilor Părinţi, cu învăţături scripturistice, lucrări de istorie bisericească, de combatere a superstiţiilor şi credinţelor rătăcite, de sprijinire a muncii poporului pentru o viaţă mai bună şi a luptei lui pentru pace. Arată în continuare funcţiile bisericeşti prin care a trecut, contribuţia care a adus-o în aceste funcţii spre mărirea Sfintei noastre Biserici Ortodoxe şi înflorirea scumpei noastre Patrii. „Vremea în care m-am format corespunde epocii de schimbări structurale prin care a trecut o mare parte din omenire şi, de asemenea, ţara noastră. Am trăit aceste schimbări şi ele au intrat în plămada fiinţei mele. Pulsaţiile lumii renăscute şi-au transmis ecoul şi în cel mai îndepărtat colţ al sufletului meu. Am devenit astfel una cu oamenii vremii noi pe care o străbatem, cu realizările şi idealurile lor măreţe." Adresîndu-se măritului Colegiu a spus: „Aş vrea să Vă asigur că voi depune toate eforturile de care sînt în stare, spre a nu vă înşela încrederea pe care mi-aţi arătat-o. Făgăduiesc solemn conducerii sfintei noastre Biserici, Sf. Sinod, Prea Fericitului Părinte Patriarh Justinian şi Inalt Prea Sfinţitului Mitropolit al Banatului Vasile, precum şi conducătorilor Statului nostru, Onoratului Departament al Cultelor de pe lîngă Pesidenţia Consiliului de Miniştri şi Domnului Secretar General Dumitru Dogaru personal, că vor avea în mine un cinstit şi devotat slujitor al Bisericii şi al intereselor obşteşti, cu timp şi fără timp „tuturora făcîndu-mă toate, ca pe toţi să-i trag la mîntuire" (I Cor. 9, 22). Vorbind despre pacea lumii a spus „Cu aceeaşi tărie cu care voi susţine pacea între cei ce ne închinăm aceluiaşi Dumnezeu în felurite limbi, voi fi alături cu cuvîntul şi cu fapta de aceia care nu precupeţesc nici un efort pentru aşezarea omenirii pe temeiuri cît mai trainice de bună înţelegere între popoare. Se depun azi strădanii ca niciodată în trecut, pentru ca omenirii să-i fie redată liniştea printr-o dezarmare generală şi totală, prin renunţarea la orice intenţii agresive a unui stat faţă de altul. Ar putea vreun credincios să nu fie trup şi suflet alături de susţinătorii nobilei cauze a păcii, al cărei stegar este măreaţa noastră vecină U.R.S.S.? Nu poate, iar acest răspuns Biserica noastră l-a dat şi îl dă continuu, cu cuvîntul şi cu fapta. Cauzei acesteia îi voi închina şi eu sincere şi continuie strădanii... Voi căuta să fiu pildă cu viaţa mea, stînd ca o lumină în calea tuturor, ca văzînd astfel faptele bune ale Ierarhului lor, să nu se abată nici ei de la calea cea dreaptă.

Rog fierbinte pe Atotputernicul Dumnezeu să-mi stea într-ajutor şi să-mi împlinească neputinţele, iar pe noi pe toţi să ne mîntuiască ca un bun şi de oameni iubitor. Lui fie mărire în veci".

In ziua de 16 decembrie 1960, întrunindu-se Sfîntul Sinod al Bisericii Ortodoxe Romîne, la palatul patriarhal, a confirmat alegerea întru episcop a I. P. C. Sale Prof. Dr. Nicolae Corneanu în scaunul Aradului, Ienopolei şi Hălmagiului.

Hirotonirea şi Investitura.

In ziua de 12 ianuarie 1961, a fost tuns în monahism la Sfînta mănăstire Cernica (de lîngă Bucureşti), de către Prea Sfinţitul Episcop Teoctist, vicarul Sfintei Patriarhii.

In ziua de 15 ianuarie 1961, la Biserica Sf. Spiridon din Bucureşti s-a săvîrşit hirotonirea întru arhiereu a Inalt Prea Cuviosiei Sale Arhimandrit Dr. Nicolae Corneanu, de către Prea Fericitul Patriarh Justinian, Prea Sfinţii Episcopi Antim şi Teoctist vicari ai Sf. Patriarhii, înconjuraţi de un sobor de preoţi şi diaconi. La predică a vorbit I. P. C. Pr. Prof. Dr. Ioan Gh. Coman, rectorul Institutului Teologic Universitar din Bucureşti, despre slujirea arhierească. La sfîrşitul Sf. Liturghii a vorbit Prea Sfinţitul Nicolae al Aradului. care a mulţumit Prea Fericitului Părinte Patriarh pentru osteneala pe care a depus-o şi bunăvoinţa arătată. A mulţumit apoi P. S. Episcopi, P. C. preoţi şi diaconi, care au luat parte activă la această zi însemnată din viaţa Prea Sfinţiei Sale, precum şi drept credincioşilor creştini care s-au adunat la această slujbă şi a făgăduit că se va strădui să se poarte cu vrednicie în slujirea sa.

Joi 19 ianuarie 1961, a avut loc la palatul patriarhal din Bucureşti solemnitatea Investiturii (înmînării cîrjii episcopale) Prea Sfinţitului Dr. Nicolae Corneanu, Episcopul Aradului, Ienopolei şi Hălmagiului, de faţă fiind Prea Fericitul Patriarh Justinian, membrii ai Sf. Sinod, Domnul Dumitru Dogaru, Secretar General al Departamentului Cultelor, care citeşte decretul Prezidiului Marii Adunări Naţionale, de confirmare a alegerii noului episcop al Aradului, Ienopolei şi Hălmagiului şi transmite noului episcop felicitările Departamentului.

Prea Fericitul Patriarh Justinian încredinţează (înmînează) Prea Sfinţitului Nicolae cîrja episcopească, rostind cu voce limpede şi solemnă formula prevăzută în Arhieraticon: „Primeşte cîrja aceasta, ca să păstoreşti turma lui Hristos cea încredinţată ţie şi celor statornici şi ascultători să le fie prin tine toiag de reazim şi întărire, iar celor neascultători şi nestatornici, toiag de certare, de îndreptare!".

După aceasta Prea Fericitul Patriarh Justinian dă o seamă de învăţăminte duhovniceşti şi pastorale Prea Sfinţitului Nicolae, iar Prea Sfinţia Sa mulţumeşte printr-o frumoasă şi caldă cuvîntare. Cu acestea serbările de la Bucureşti iau sfîrşit.

Instalarea.

Sîntem la Arad în ziua de duminică 22 ianuarie 1961. Este o dimineaţă de iarnă însorită, Catedrala din Arad este frumos împodobită în aşteptarea vlădicului. Mulţime de credincioşi aşteaptă ora sosirii înalţilor oaspeţi. La ora 9,30 sosesc Inalt Prea Sfinţitul Mitropolit Firmilian al Olteniei, Inalt Prea Sfinţitul Mitropolit Vasile al Banatului, Prea Sfinţitul Episcop Nicolae al Aradului, Ienopolei şi Hălmagiului, Prea Sfinţitul episcop Teofil al Vadului, Feleacului şi Clujului, Prea Sfinţi-

tul episcop Valerian al Oradiei, Prea Sfinţitul episcop Teoctist vicar patriarhal, d. Ioniţă Bărbulescu, Director general în Departamentul Cultelor, Ioan Onţan şi Mircea Neicov, Directori în Departamentul Cultelor, ş. a. — Inalţii oaspeţi au fost întîmpinaţi la intrarea în Sf. Catedrală de un sobor de preoţi şi diaconi.

La loc de cinste în Catedrală se aflau reprezentanţii cultelor din Ardeal şi Banat, familia Prea Sfinţitului Episcop Nicolae, vicarul Arhiepiscopiei Bucureştilor, pr. Al. Ionescu, vicari şi consilieri ai Eparhiilor din Ardeal şi Banat, vicarul Sf. Episcopii a Romanului şi Huşilor, delegaţi ai Institutelor Teologice din Bucureşti şi Sibiu, în frunte cu rectorii celor două Institute, reprezentanţi ai Departamentului Cultelor, ai organelor locale, ai clerului şi credincioşilor din Eparhia Aradului.

După Sf. Liturghie care a fost slujită de I .P. S. Mitropolit Firmilian, P.P.S.S. Valerian şi Nicolae, un sobor de protopopi şi diaconi, D. Director General al Departamentului Cultelor Ioniţă Bărbulescu dă citire decretului Prezidiului Marii Adunări Naţionale de recunoaştere a Prea Sfinţitului Dr. Nicolae Corneanu în scaunul de episcop al Aradului, Ienopolei şi Hălmagiului.

După citirea decretului, păr. vicar al Sfintei Mitropolii a Banatului, protopop Dr. Gheorghe Cotoşman dă citire Gramatei Mitropolitane, prin care noul episcop e recomandat clerului şi credincioşilor din Eparhia Aradului.

Ia apoi cuvîntul Inalt Prea Sfinţitul Mitropolit Vasile al Banatului care prezintă înălţimea la care s-au ridicat Sfinţii Părinţi ai Bisericii şi urează noului Episcop să păşească pe urmele lor.

Apoi I.P.S. Mitropolit Vasile conduce la scaunul arhieresc pe Prea Sfinţitul Nicolae al Aradului.

Din partea Departamentului Cultelor a vorbit Dl Director General Ioniţă Bărbulescu, care a adus salutul Onoratului Guvern şi al Departamentului Cultelor.

Din partea clerului şi credincioşilor ia cuvîntul păr. Mihuţ protopop al raionului Arad, care asigură pe Prea Sfinţitul Nicolae de tot devotamentul şi toată dragostea clerului şi credincioşilor.

Tuturor le mulţumeşte Prea Sfinţitul Episcop Dr. Nicolae Corneanu, care spune că nu formulează un program, întrucît învăţătura şi rînduielile Bisericii sînt căl̆uze sigure spre mîntuire. Rosteşte cuvinte de cinstire a înaintaşilor şi făgăduieşte să urmeze cuvîntul unui episcop arădan de a fi mereu cu poporul, de a sprijini năzuinţele şi lupta lui pentru viaţa cea nouă, pentru dezarmare şi pace, ca să se împlinească prorocia lui Iezechiil că armele vor fi nimicite şi popoarele se vor bucura de pace netulburată. Invocă harul lui Dumnezeu, care să-l întărească spre tot lucrul bun, căci dorinţa Prea Sfinţiei Sale este să facă numai şi numai binele.

Se rostesc apoi de către diaconi îndătinatele polihroane, la care corul Catedralei răspunde cu: „Mulţi ani trăiască".

Prea Sfinţitul Nicolae binecuvintează clerul şi pe credincioşi.

Cei prezenţi felicită apoi pe Prea Sfinţia Sa. La masa, care a avut loc la orele 14 p.m. au toastat: Inalt Prea Sfinţia Sa Dr. Vasile Lăzărescu Mitropolitul Banatului; Eminenţa Sa Dl. Dr. Friedrich Müller, episcopul Bisericii Evanghelice C.A. din R.P.R.; Eminenţa Sa Domnul Kiss Alexa, Episcopul cultului Unitarian; Părintele vicar general Dr. Ciza Ferdinand în numele cultului romano-catolic; Părintele vicar Dr. Buthy Alexandru în numele cultului Reformat; Părintele vicar Tomici în numele credincioşilor ortodocşi sîrbi; Domnul Rabin Dr. Neuman în numele cultului mozaic; Părintele vicar Traian Belaşcu în numele Arhiepiscopiei Sibiului; Părintele Profesor Dr. Ioan Gh. Coman, rectorul Institutului Teologic Universitar din Bucureşti; Părintele Prof. Sofron Vlad, rectorul Institutului Teologic Universitar din Sibiu; Părintele protopop Teofil Chifa, în numele preoţilor hunedoreni. S-au spus cuvinte de prietenie şi înfrăţire între culte, de preţuire a vrednicilor Prea Sfinţitului Nicolae, de însufleţit patriotism şi de angajamente de a fi mereu cu poporul în munca lui şi în lupta pentru pace.

Tuturor le-a răspuns Prea Sfinţitul Episcop Nicolae al Aradului, Ienopolei şi Hălmagiului, mulţumind Onor. Guvern, Departamentului Cultelor, Prea Fericitului Patriarh Justinian, I. P. S. şi P. S. Ierarhi, membrii ai Sf. Sinod, clerului şi credincioşilor şi asigurînd că va lucra în duhul lui Hristos, duhul dragostei, al frăţiei şi al păcii.

Cu acestea serbările împreunate cu instalarea Prea Sfinţiei Sale au luat sfîrşit, toţi cei de faţă intonînd imnul arhieresc.

Noi ne bucurăm că dintre profesorii Institutului Teologic Universitar a fost ales pe scaunul Episcopiei Aradului unul din cei mai distinşi membri ai Corpului profesoral. Astfel vechile legături dintre Arhiepiscopia Sibiului şi Episcopia Aradului se continuă şi se întăresc. In spiritul acestor legături frăţeşti, întîmpinăm pe Prea Sfinţia Sa Episcopul Nicolae cu urarea plină de bucurie:

INTRU MULŢI ANI
PREA SFINŢITE PĂRINTE !

Telegraful Romîn.

Inceputul propovăduirii Mîntuitorului

Sf. Apostol şi Evanghelist Matei ne spune că Mîntuitorul Iisus Hristos, după ce s-a botezat în Iordan de către Ioan, a petrecut într-un loc retras timp de 40 de zile în post şi rugăciune, pentru a se întări mai mult în greaua lucrare pe care o avea de desfăşurat, iar pe urmă a mers în părţile Galileii. Aici şi-a început El propovăduirea cu aceleaşi cuvinte cu care a început-o şi Sf. Ioan Botezătorul cu puţin timp mai înainte, şi anume cu cuvinte despre pocăinţă (Matei 4,17).

Intrucît în mintea multor credincioşi de ai noştri „pocăinţa" nu are totdeauna înţelesul ei cel mai adevărat, căci unii înţeleg prin pocăinţă smolirea feţii, alţii lipsa oricărui zîmbet sau altceva asemănător, fără însă prea multă trudă de îndreptare, alţii treceau de la Biserica noastră la aşa zişii „pocăiţi", socotim a nu fi de prisos să zăbovim puţin asupra a ceea ce Mîntuitorul şi Sfinţii Săi Apostoli au înţeles prin pocăinţă şi asupra a ceea ce Sf. Scriptură şi Sf. Părinţi ne spun despre acest cuvînt.

In ziua pogorîrii Duhului Sfînt, Sf. Apostol Petru, răspunzînd mulţimilor care îl întreabă asupra a ceea ce au de făcut, le spune: „Pocăiţi-vă şi să se boteze fiecare din voi întru numele lui Iisus Hristos" (F. Ap. 2,38). Sf. Apostol Pavel îşi concentrează şi el întreaga sa predică înaintea regelui Agripa în cuvintele: „Mai întîi celor din Damasc şi din Ierusalim, apoi din toată ţara Iudeii şi păgînilor le-am propovăduit să *se pocăiască şi să se întoarcă la Dumnezeu, săvîrşind fapte vrednice de pocăinţă" (F. Ap. 26,20)*.

Intr-adevăr, cuvîntul „pocăinţă", în limba greacă în care s-a scris Noul Testament, are înţelesul de: căinţă pentru un păcat săvîrşit, schimbare de gînd şi de viaţă, întoarcere totală de la rău la bine sau orientare nouă în viaţă, şi, mai ales, *hotărîrea de a nu mai greşi şi lucrarea de fapte bune, bineplăcute lui Dumnezeu şi de folos semenilor*. Chiar Sf. Ioan Botezătorul face o strînsă legătură între pocăinţă şi roadele ei, cînd zice: „Faceţi dar roade vrednice de pocăinţă" (Matei 3,8). Altfel spus, faceţi fapte care să întărească sinceritatea pocăinţei voastre. Şi tot Sf. Ioan înşiră cîteva din aceste roade ale pocăinţei cînd spune: Nu vă mîndriţi cu funcţiile pe care le aveţi, nu luaţi la nimeni mai mult decît este hotărît să luaţi — adresîndu-se mai ales celor care se ocupau cu încasarea dărilor —, nu asupriţi pe nimeni, cel ce are două haine să dea una celui ce nu are şi cel ce are de mîncare să facă asemenea (Luca 3,11—14).

Cu acest înţeles, de îndreptare a vieţii şi de lucrare a faptelor bune, găsim pocăinţa şi în Vechiul Testament. Incă acum 3500 de ani Moise scria în una din cărţile sale: „Dacă un bărbat sau o femeie va face vreun păcat faţă de un om şi prin aceasta va păcătui împotriva Domnului şi va fi vinovat sufletul acela, să-şi mărturisească păcatul ce a făcut şi să despăgubească pe cel păgubit cu lucrul întreg şi pe deasupra încă o cincime" (Numeri 5, 6—7). „Cel ce îşi ascunde păcatele lui nu propăşeşte, iar cel ce le mărturiseşte şi se lasă de ele va fi miluit" (Pilde 28,13).

Profetul Isaia arată mai limpede acest lucru cînd spune că Dumnezeu nu primeşte rugăciunile celor care nu vin la El cu căinţă curată şi cu hotărîrea de-a nu mai greşi şi de-a face binele: „Cînd ridicaţi mîinile voastre către mine, eu îmi întorc ochii şi cînd înmulţiţi rugăciunile voastre nu le ascult", pentru că „mîinile voastre sînt pline de sînge. Spălaţi-vă (deci), curăţiţi-vă! Nu mai faceţi rău înaintea ochilor mei. Invăţaţi să faceţi binele, căutaţi dreptatea, ajutaţi pe cel apăsat, faceţi dreptate orfanului, apăraţi pe văduvă". (Isaia 1, 15—17).

„Fiecare să se întoarcă de la calea lui cea rea şi mîinile lui să nu mai săvîrşească fapte silnice" — spune Domnul prin gura profetului Iona ninivitenilor, care apucaseră pe calea fărădelegilor de tot felul (Iona 3,8). „Sfîşiaţi-vă inimile şi nu hainele voastre şi întoarceţi-vă cu pocăinţă la Domnul, Dumnezeul vostru", învaţă cum nu se poate mai înţelept profetul Ioil, vrînd să arate că pocăinţa cu adevărat nu este aceea de formă, de ochii lumii, ca ruperea hainelor şi turnarea de cenuşă pe cap — cum era obiceiul în vechime —, ci este cea lăuntrică, cunoaşterea cu adevărat a lui Dumnezeu şi păşirea pe calea poruncilor Lui.

Pe linia acestui înţeles al pocăinţei merg şi scrierile vechi creştine, precum şi Sfinţii Părinţi. „Pocăinţa este o mare înţelepciune. Cel ce a păcătuit înţelege că a făcut rău înaintea Domnului şi se suie în inima lui fapta pe care a săvîrşit-o, se pocăieşte şi nu mai face rău, ci săvîrşeşte cu prisosinţă binele" — se spune în cartea numită Păstorul lui Herma. Şi tot acolo se adaugă: „Dacă vă întoarceţi la Domnul din toată inima şi lucraţi dreptatea în restul vieţii voastre, vă va ierta Domnul".

Clement Alexandrinul învaţă şi el că adevărata pocăinţă constă în a nu sta sub stăpînirea acelorași păcate. — „Vrei tu, furule, ca crima ta să fie iertată? Incetează de a mai fura. Desfrînatul trebuie să stingă focul patimii şi să ducă o

(Continuare în pag. 4)

Urmașii lui Iacov (Israil)

— Vinderea lui Iosif —

Iacov a avut doisprezece feciori. Cînd ei au ajuns mari, păsteau oile tatălui lor.

Iosif era unul din cei doisprezece feciori ai lui Iacov. Fiind el de șaptesprezece ani, păștea oile împreună cu frații săi și îi aducea lui Iacov vești despre purtările lor rele.

Iacov (Israil) îl iubea pe Iosif mai mult decît pe toți ceilalți fii ai săi, pentru că el era fiul bătrînețelor lui. Ba îi făcuse și o haină lungă și aleasă. Dar frații îl urau pe Iosif „și nu puteau grăi cu el prietenos" (Facerea 37, 2—4).

Intr-o vreme Iosif a avut un vis și l-a spus fraților săi, zicîndu-le:

„Ascultați visul ce am visat: Parcă legam snopi în țarină și snopul meu parcă s-a sculat și stătea drept, iar snopii voștri s-au strîns roată și s-au închinat snopului meu".

Iar frații i-au zis:

„Ai să domnești poate peste noi? Sau poate ai să ne stăpînești?"

Și l-au urît încă și mai mult pentru visul lui și pentru spusele lui.

Dar Iosif a mai visat alt vis pe care l-a spus tatălui său și fraților săi, zicînd:

„Iată ... soarele și luna și unsprezece stele mi se închinau mie".

Atunci tatăl său l-a certat astfel:

„Ce va să zică visul acesta pe care l-ai visat? Au doară eu și mama ta și frații tăi vom veni și ne vom închina ție pînă la pămînt?"

De aceea îl pizmuiau frații lui, iar tatăl său păstra cuvintele acestea în inima sa (Facerea 37, 6—11).

Intr-una din zile, cînd fiii lui Iacov erau duși cu turmele la păsune, acesta îl chemă pe Iosif și îi zise:

„Du-te și vezi de sînt sănătoși frații tăi și oile și să-mi aduci răspuns". (Facerea 37, 14).

Iosif a plecat spre cîmp. Iar frații lui, văzîndu-l de departe, pînă a nu se apropia de ei, au început a unelti asupra lui, ca să-l omoare, și-au zis unul către altul:

„Iată visătorul acela de vise — vine! Haidem să-l omorîm, să-l aruncăm într-un puț și să zicem, că l-a mîncat o fiară sălbatecă și vom vedea ce se va alege de visele lui".

Auzind însă acestea Ruben, a voit să-l scape din mîinile lor zicînd:

„Să nu vărsați sînge! Aruncați-l în puțul acela din pustie, dar mîinile să nu vi le puneți pe el" (Facerea 37, 18—22).

El voia să-l trimită, mai apoi, pe Iosif la tatăl său.

Cînd Iosif a sosit la frații săi, ei l-au desbrăcat îndată de haina cea lungă și frumoasă, l-au luat și l-au aruncat într-un puț părăsit și deșert. Apoi s-au așezat să mănînce.

Dar tocmai atunci soseau în partea locului oarecare negustori ismailiți, „ale căror cămile erau încărcate cu tămîie, cu balsam și cu smirnă, pe care le duceau în Egipt. Și unul din frați anume Iuda, a zis celorlalți:

„Ce vom folosi de vom ucide pe fratele nostru și vom ascunde sîngele lui? Haidem să-l vindem ismailiților acestora și să nu ne ridicăm mîinile asupra lui, pentru că e fratele nostru și trupul nostru.

Și au ascultat frații lui". (Facerea 37, 25—27).

Astfel, cînd negustorii au trecut pe acolo, frații l-au scos pe Iosif din puț și l-au vîndut lor cu douăzeci de arginți. Iar aceștia l-au dus în Egipt.

Peste puțin, întorcîndu-se Ruben la locul acela, a văzut puțul gol și de supărare și-a rupt hainele. Iar frații lui, ca să ascundă fapta pe care o săvîrșiseră, au luat haina lui Iosif și junghiind un ied, au muiat-o în sînge. Apoi au dus haina cea lungă și aleasă lui Iacob, zicînd:

„Am găsit aceasta; vezi de e haina fiului tău sau nu!"

Iacov a cunoscut îndată haina și a zis:

„E haina fiului meu! L-a mîncat o fiară sălbatecă!"

Atunci și-a rupt Iacov hainele sale și a plîns pe fiul său zile multe. După aceea s-au adunat toți feciorii lui și toate fetele lui și au venit să-l mîngîie; dar el nu voia să se mîngîie, ci zicea: „Plîngînd, mă voi pogorî în iad la fiul meu!" (Facerea 37, 29—36).

Cele întîmplate cu Iosif preînchipuie pe cele ce aveau să se petreacă mult mai tîrziu cu Mîntuitorul Iisus Hristos. Dacă fiul lui Iacov a fost vîndut cu douăzeci de arginți, Fiul lui Dumnezeu a fost și El vîndut cu treizeci de arginți.

Amîndoi au fost nevinovați.

Pe urma vînzării, Iosif a ajuns în Egipt și acolo, la vreme i-a scăpat pe mulți de foamete și de la moarte, iar mai apoi i-a scos pe frații săi din robie. Fiind vîndut și osîndit la moarte, Mîntuitorul Hristos, prin jertfa Sa deplină, ne-a scos din robia păcatului și a morții. D. Călugăr

Din Sf. Liturghie

BINE ESTE CUVÎNTAT

Bine este cuvîntat
Și slavă puterii Lui
Cel ce vine pe pămînt
In numele Domnului.

Dumnezeu e Domnul Sfînt
Și lumii s-a arătat,
Fie-n veci mereu slăvit
Fie binecuvîntat,

Unul Sfînt Iisus Hristos,
Domnul cerului senin,
Intru slava cea de veci
A Lui Dumnezeu — Amin —

Fie Numele cel sfînt
Al Domnului lăudat
Și în cer și pe pămînt
Pururi binecuvîntat!

Pr. Al. Gherghel

Inceputul propovăduirii Mîntuitorului

(Urmare din pag. 3)

viață curată, tîlharul trebuie să restituie prada și să dea ceva în plus, iar martorul mincinos să învețe să spună adevărul".

Și după Sf. Vasile cel Mare și Ioan Gură de Aur pocăința este înnoirea vieții și hotărîrea neclintită de a nu mai greși. „Cel ce mărturisește păcatul său — spune Sf Vasile cel Mare — nu este acela care se mărginește a zice: Păcătuit-am, pe urmă rămîne în păcat, ci acela care, după cuvîntul psalmistului, a descoperit păcatul său și se căiește de el. Căci ce ar folosi toate îngrijirile medicului dacă bolnavul nu se păzește de cele vătămătoare vieții sale? Astfel, iertarea unei nedreptăți nu servește nimic acelui care săvîrșește altele, nici iertarea desfrînării acelui care stăruiește într-o viață desfrînată". „Cunosc pe mulți — învață și Sf. Ioan Gură de Aur — care spun că trebuie să ne plîngem păcatele, dar nimic bun nu fac; postesc regulat și poartă haine aspre, dar iubesc banii mai mult decît cîrciumarii și se aprind de mînie mai mult decît fiarele sălbatice... Aceasta nu este pocăință, ci numai umbră a ei".

Din cele arătate pînă aici am putut vedea că, în adevăratul ei înțeles, pocăința înseamnă *cunoașterea* cît mai deplină a Părintelui nostru ceresc, părerea de rău adîncă pentru păcatele săvîrșite, *hotărîrea* fermă de a nu mai cădea în păcatele de care ne-am căit și *lucrarea* cu sîrg a faptelor bune. Ținta ultimă a acestei pocăințe este asemănarea noastră cu Dumnezeu, după cuvîntul Mîntuitorului ce zice: „Fiți desăvîrșiți, precum și Tatăl vostru cel ceresc desăvîrșit este!" (Matei 5,48).

Exemple de o astfel de pocăință avem nenumărate în istoria Bisericii noastre. Aceștia au slăvit nu numai Biserica lui Hristos, ci au lucrat și pentru îmbunătățirea vieții semenilor lor.

Să luăm, așadar, și noi aminte la înțelesul pe care pocăința îl are în viața noastră creștină, pentru a fi creștini nu numai cu numele ci și cu fapta, căci numai așa vom fi bineplăcuți lui Dumnezeu și de folos oamenilor și Patriei noastre dragi. Diaconul Gheorghe

Indrumări pentru părinți

Dragostea părinților față de copiii lor e ceva firesc. In privința aceasta nici în decalog nu-i poruncă specială, care s-o impună. Datoriile ce decurg pentru părinți din legea dragostei pentru copiii lor, se pot vedea din cîteva cuvinte, și anume: să facă din copiii lor niște oameni întregi. Dar la acest lucru se ajunge, printr-o bună educație fizică, instrucție și educație morală. Prin educație fizică se înțelege: hrana, îmbrăcămintea, curățenia, ca să fie copilul pe deplin sănătos, să crească și să-și dezvolte forțele fizice în chip normal. Ei sînt datori să poarte grije de toate acestea și să-i crească bine, ferindu-i de lux și de orice fel de abuz; și să-i deprindă cu cumpătarea, modestia și măsura în toate cele ale vieții omenești. Iar instrucția sau educația spiritului se face mai mult în școală; iar părinții să se intereseze îndeaproape de cele ce-nvață copiii lor și să-i ajute și să-i încurajeze la învățătură, îndrumîndu-i, după aptitudinile copiilor, către anumite școli superioare și de specializare, către anumite ramuri de activitate, ajutînd la progresul poporului și cîștigîndu-și pîinea prin muncă și cinste. Educația morală, formarea inimii ori a caracterului e un lucru de mare valoare și greu, care cade și în sarcina părinților. Ei să observe din fragedă copilărie, ce instincte și înclinări are copilul, să-l încurajeze și să dezvolte pe cele bune și să împiedice pe cele rele, cu mult tact și înțelepciune. Tatăl cu autoritatea și severitatea sa, iar mama cu blîndețea și gingășia ei, vor deprinde pe odraslele lor, cu ascultarea de învățăturile, îndemnurile și sfaturile lor, și mai ales cu urmarea pildei bune și frumoase, pe care trebuie să le-o dea în decursul vieții lor.

Deci ia aminte, fiule, crește-ți copiii în sănătate trupească și sufletească, oameni de caracter, ca să te bucuri în viață de-o bună liniște și mulțumire și să dai societății oameni aleși și buni! Prel. de Pr. V. Anastasiu Bassarabin

Pe urmele strămoșilor — la Călărași

In vitrinele muzeului din Călărași sînt expuse peste 1300 de piese rare, iar în depozit — alte peste 4000 așteaptă să fie aranjate și catalogate. Ele îți oferă o întîlnire cu trecutul.

Impresionează în mod deosebit — măiestria cu care au fost lucrate vasele de ceramică — existente în perioada de trecere de la cultura Boian, la cultura Gumelnița, (este o ceramică în 2 culori — alb și roșu — cu incizii albe pe fond roșu închis. Sînt și ornamente figurale ce înfățișează capete de silenii și lei). Sînt impresionante vasele dacice și cele provinciale romane — prin perfecțiunea execuției.

Stîrnesc curiozitatea resturile unui cazan hunic din perioada migrațiunilor — cît și maxilarul superior al unui mastodont și epifiza humerului drept de la un dinotherium.

Aici se află și un tezaur din 1500 de monezi din diferite epoci.

Săpăturile care au scos la iveală aceste comori, au fost în punctele: Independența, Andolina-Vărăști, Movila Albă, Cuza Vodă și Piua Pietrii. S-a găsit un pahar de sticlă din sec. IV provenit din Siria și niște țevi rituale de os, fuse, greutăți pentru războiul de țesut, cuțite de fier, gresii, un cimitir cu 30 de podoabe din spondilus, altele din cupru — găsite într-un mormînt neolitic — alături de un topor de piatră — și un ulcior de lut (ascos) — găsit în alt mormînt — Acestea ajută la completarea materialelor în epoca de tranziție de la neolitic la cultura de bronz.

Este impresionant să te întîlnești peste veacuri prin intermediul acestor urme cu cei care au trudit odată pe acest pământ strămoșesc.

M.

Redactor: Profesor Dr. NICOLAE MLADIN (Taxa poștală plătită în numerar) Tiparul Tipografiei Eparhiale, Sibiu

BIBLIOTECA CENTRALĂ
SIBIU

ANUL 109 Sibiu, 1 martie 1961 Nr. 9—10

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÎNĂ DE ALBA IULIA ŞI SIBIU

PREŢUL INSERŢIUNILOR:
Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Inserţiunile se adresează ADMINISTRAŢIEI Telegrafului Romîn. Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

ARTICOLELE ŞI CORESPONDENŢA se adresează REDACŢIEI Telegrafului Romîn, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

ABONAMENTUL:
Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

Mai presus de toate -- pacea!...

Citind Declaraţia Consfătuirii de la Moscova a reprezentanţilor partidelor comuniste şi muncitoreşti, observăm că în centrul acestui măreţ document programatic stă **problema păcii.** Ideea de pace străbate ca un fir roşu întreg cuprinsul acestei Declaraţii.

Lucrul acesta rezultă mai întîi din faptul că în cadrul Consfătuirii de la Moscova s-au discutat — alături de celelalte probleme actuale ale situaţiei internaţionale — şi problemele luptei continue pentru pace. De asemenea, şi din faptul că Consfătuirea se menţine hotărît pe făgaşul trasat de Manifestul Păcii din 1957. Despre acest Manifest şi despre Declaraţia din 1957, se spune: „Ele rămîn steagul de luptă şi îndreptar pentru activitatea întregii mişcări comuniste internaţionale".

Imediat după aceea, Declaraţia arată că în „arena mondială se manifestă tot mai mult precumpănirea . . . forţelor păcii asupra forţelor războiului". Dar alături de acest fapt îmbucurător, se constată că „imperialismul sabotează dezarmarea, tinde să prelungească şi să înteţească prin toate mijloacele „războiul rece", pregăteşte cu îndîrjire un nou război mondial".

De aceea, Declaraţia pune apăs puternic pe necesitatea înmănuncherii într-un singur **front unitar** a tuturor luptătorilor pentru pace: „viaţa reclamă insistent **unirea** tot mai strînsă a eforturilor şi acţiunilor hotărîte . . . ale tuturor statelor iubitoare de pace, ale tuturor luptătorilor pentru pace în vederea preîntîmpinării războiului şi asigurării vieţii paşnice a oamenilor".

Desfăşurîndu-şi mai departe firul cuprinsului său, Declaraţia face următoarea constatare îmbucurătoare: „In ţările capitalului sporesc şi se întăresc forţele interne menite să apere pacea". De asemenea: „Se extinde şi cuprinde toate continentele mişcarea de masă în apărarea păcii".

Despre vigoarea luptei pentru pace şi despre succesele ei, Declaraţia spune: „lupta dusă cu succes de forţele iubitoare de pace pentru înfăptuirea şi consolidarea coexistenţei paşnice n-a permis imperialiştilor să zădărnicească prin acţiunile lor agresive pacea generală".

In partea a III-a a cuprinsului Declaraţiei, se face deosebit de însemnata subliniere: **„Cea mai arzătoare problemă a timpului nostru este problema războiului şi a păcii".** Aceasta din următorul motiv: Lucrînd după principiul exterminării (stîrpirii din rădăcină) omului de către om, „imperialismul poartă în sine un **pericol serios** pentru întreaga omenire".

Pericolul unui nou război mondial n-a trecut încă. Căci atîta timp cît se va menţine imperialismul, va rămîne şi terenul pentru războaiele agresive. De aceea, Declaraţia ţine să atragă luarea aminte: „Acum ca niciodată se cere popoarelor **o deosebită vigilenţă".**

Cu toate că imperialismul continuă cu stăruinţă cursa înarmărilor, totuşi împiedicarea dezlănţuirii unui nou război mondial este cu putinţă: „S-au format . . . forţe reale capabile să zădărnicească planurile lui agresive. **Nu există o inevitabilitate fatală a războiului"**, adecă războiul nu este ceva ce nu poate fi nicidecum înlăturat. Din contră: „A venit timpul cînd se poate pune capăt încercărilor agresorilor imperialişti de a dezlănţui un război mondial".

Declaraţia arată că partidele comuniste consideră că rostul lor în lume este şi înlăturarea războiului din sînul vieţii omeneşti: „Comuniştii văd misiunea lor istorică nu numai în înlăturarea exploatării şi mizeriei pe scară mondială şi în eliminarea pentru totdeauna din viaţa societăţii omeneşti a posibilităţii oricărui război, dar şi în izbăvirea omenirii încă în epoca actuală de coşmarul unui nou război mondial. Partidele comuniste din toate ţările vor consacra realizării acestei măreţe misiuni istorice toate forţele şi toată energia lor".

Războiul mondial poate fi preîntîmpinat prin eforturile **unite** ale tuturor forţelor iubitoare de pace. Căci pentru prima dată în istorie împotriva războiului luptă forţe uriaşe şi organizate.

Aceste forţe uriaşe trebuie să se unească într-un **front unic** îndreptat împotriva dezlănţuirii unui nou război mondial: „In interesul menţinerii păcii în întreaga lume **este necesar cel mai larg front unic al partizanilor păcii,** al luptătorilor împotriva politicii imperialiste de agresiune şi război . . . Pacea poate fi menţinută şi un nou război poate fi preîntîmpinat prin acţiunile unite şi energice ale tuturor forţelor iubitoare de pace".

Cea dintîi sarcină a luptătorilor pentru pace este preîntîmpinarea unui nou război mondial: „Toate forţele democratice şi iubitoare de pace n-au acum o sarcină mai arzătoare decît a **feri** omenirea de o catastrofă termonucleară mondială. Caracterul distrugător fără precedent al tehnicii militare contemporane cere imperios ca principalele acţiuni ale tuturor forţelor iubitoare de pace, antirăzboinice, să fie **concentrate asupra preîntîmpinării războiului".**

Nu trebuie să se uite nicidecum că această acţiune **nu suferă amînare:** „Lupta împotriva războiului nu poate fi amînată pînă în momentul cînd acesta ar izbucni, deoarece atunci pentru multe regiuni ale lumii şi pentru populaţia lor ar putea fi prea tîrziu. Lupta împotriva primejdiei unui nou război mondial trebuie desfăşurată fără a aştepta pînă cînd vor începe să cadă bombele atomice şi cu hidrogen... Principalul este de a-i înfrîna la timp pe agresori, de a preîntîmpina războiul, de a nu-l lăsa să izbucnească". De aceea, lupta împotriva războiului „trebuie dusă acum, sporind eforturile zi de zi", adecă neîntîrziat şi prin eforturi din ce în ce mai înteţite.

Declaraţia arată, apoi, ce însemnează lupta pentru pace în condiţiile actuale: „A lupta pentru pace astăzi, însemnează a păstra **cea mai mare vigilenţă, a demasca** neobosit politica imperialismului, a urmări vigilent uneltirile şi maşinaţiunile aţîţătorilor la război, a ridica mîna sfîntă a popoarelor împotriva acelora care urmează linia războiului, a întări organizarea tuturor forţelor iubitoare de pace, a intensifica neîntrerupt acţiunile hotărîte ale maselor pentru apărarea păcii, a întări colaborarea cu toate statele care nu sînt interesate în noi războaie". Nu trebuie scăpată din vedere însemnătatea acestei părţi a Declaraţiei, pentru că ea fixează obiectivele actuale ale luptei pentru pace.

La cele de mai sus, Declaraţia adaugă imediat următoarele două obiective: 1. intensificarea luptei pentru lichidarea bazelor militare de pe teritorii străine, întrucît aceasta este „o condiţie importantă pentru întărirea independenţei naţionale, pentru apărarea suveranităţii şi preîntîmpinarea războiului". 2. **Intărirea şi lărgirea necontenită a mişcării pentru pace:** „In prezent este mai important ca oricînd să se ducă cu tenacitate, în fiecare ţară, lupta pentru ca mişcarea în favoarea păcii să se întărească şi să se lărgească permanent la oraşe şi sate, în întreprinderi şi instituţii".

La triumful cauzei păcii sînt chemaţi să contribuie toţi oamenii cinstiţi şi de bună credinţă din întreaga lume. Astfel, şi credincioşii Bisericii noastre — în frunte cu păstorii lor sufleteşti — au datoria să-şi înteţească necontenit ostenelile lor de sprijinire activă a luptei pentru pace. Numai aşa vor răspunde după cuviinţă chemării Mîntuitorului: „Fericiţi sînt făcătorii de pace, că aceia fiii lui Dumnezeu se vor chema" (Mt. V, 9).

C. SIRBU

Pentru desăvîrşirea construirii socialismului

In 22—24 decembrie 1960 au avut loc lucrările celei de a IX-a sesiuni din actuala legislatură a Marii Adunări Naţionale.

La ordinea de zi, pe lîngă ratificarea decretelor Prezidiului Marii Adunări Naţionale a R.P.R. emise de la 26 decembrie 1959 pînă la 22 decembrie 1960, au fost puse: Proiectul bugetului de stat pe anul 1961, Proiectul de lege pentru îmbunătăţirea împărţirii administrative a teritoriului Republicii Populare Romîne, Legea pentru modificarea articolelor 18, 19 şi 39 din Constituţia R.P.R.

Avînd în vedere deosebita însemnătate a lucrărilor acestei sesiuni a Marii Adunări Naţionale ne vom referi la unele puncte esenţiale ale proiectelor devenite legi.

După ce Ministrul Finanţelor în şedinţa din 22 decembrie arată că bugetul pe anul 1960 a fost realizat cu 51,053 miliarde lei la venituri şi cu 48,260 miliarde lei la cheltuieli rămînînd excedent de 2,798 miliarde lei, prezintă pentru dezbatere proiectul de buget pe 1961 al R.P.R. cu suma de 65,651 miliarde lei la venituri şi 64,801 miliarde lei la cheltuieli.

Proiectul de buget pe 1961 faţă de cel al anului 1960 prezintă o creştere de 14,2 la sută la venituri şi 17,6 la sută la cheltuieli. Bugetul de stat pe 1961 se va încheia cu un excedent de 850 milioane lei. Veniturile bugetare sînt 94 la sută din veniturile sectorului socialist şi 6 la sută din taxe şi impozite de la populaţie. Faţă de 1960 veniturile populaţiei cresc cu 5,5 miliarde, iar taxele şi impozitele scad de la 6,7 la sută la 6 la sută. Pentru finanţarea economiei naţionale se prevede suma de aproape 40 miliarde lei, cu aproape 5 miliarde şi jumătate mai mult decît în 1960.

Conform bugetului investiţiile pe anul 1961 vor fi de 27,9 miliarde lei, adică o creştere de 24 la sută faţă de 1960.

Aproape 57 la sută din totalul investiţiilor sînt destinate industriei, în deosebi ramurilor ei hotărîtoare.

Pentru dezvoltarea agriculturii se prevede alocarea din buget şi resursele proprii ale unităţilor agricole de stat suma de 7,346 miliarde lei.

Pentru acţiuni social-culturale: învăţămînt, cultură şi ştiinţă, sănătate, pensii, asigurări sociale, asigurarea condiţiilor de odihnă a oamenilor muncii, asistenţă socială etc. în bugetul anului 1961 se prevede suma de 15,199 miliarde lei adică aproape o pătrime din buget şi o creştere de 1,518 miliarde lei faţă de 1960. Se asigură sume însemnate pentru dezvoltarea economică şi social-culturală a raioanelor şi regiunilor. La dezbaterea bugetului pe 1961 au luat parte 19 deputaţi din diferitele regiuni ale ţării, scoţînd în relief frumoasele realizări din 1960 de ordin industrial, agricol, edilitar etc. şi noile perspective de progres pe anul 1961. Din aceste scurte date se vede că bugetul de stat pe 1961 e un buget echilibrat, sănătos, pus în slujba înfloririi patriei şi făuririi unui trai din ce în ce mai îmbelşugat şi mai luminat pentru toţi cei ce muncesc.

După ample dezbateri bugetul pe 1961 s-a votat cu unanimitate.

După votarea bugetului, d. Nicolae Ceauşescu prezintă proiectul de lege pentru îmbunătăţirea împărţirii administrative a teritoriului R.P. Romîne.

Această nouă împărţire a fost întocmită pe bază de studii temeinice, care au durat aproape un an de zile. S-a ţinut seama în primul rînd de numeroase cereri făcute de un mare număr de oameni ai muncii din diferite comune, raioane şi regiuni pentru îmbunătăţirea împărţirii administrative. S-a avut în vedere, ca pe baza experienţei cîştigate în decursul anilor, să se creeze unităţi mai puternice şi mai închegate cu perspective mai mari de dezvoltare şi ca modificările aduse să corespundă intereselor economice, culturale ale populaţiei, cît şi asigurării unor legături de comunicaţii cu centrele raionale şi regionale. E clar că o nouă împărţire administrativă era o necesitate de ordin general, care nu mai putea întîrzia.

Proiectul prevede contopirea şi desfiinţarea unor raioane, trecerea unor comune de la un raion la altul, trecerea unor raioane de la o regiune la alta, declararea unor centre drept oraşe de subordonare raională, declararea unor oraşe raionale drept oraşe de subordonare regională, schimbarea denumirii unor comune, raioane şi regiuni, revenindu-se la denumirile istorice cunoscute.

In urma acestor modificări s-au redus 43 raioane săteşti. Teritoriul ţării e împărţit în 16 regiuni şi oraşul Bucureşti, care e oraş republican (oraşul Constanţa capătă aceleaşi drepturi ca şi regiunile), în 146 raioane săteşti, 8 raioane orăşeneşti în Capitală, 39 oraşe de subordonare regională şi 139 oraşe de subordonare raională; regiunea Baia Mare se numeşte Regiunea Maramureş; regiunea Oradea este regiunea Crişana; regiunea Timişoara se numeşte regiunea Banat; Regiunea Autonomă Maghiară este regiunea Mureş — Autonomă Maghiară; regiunea Stalin se numeşte regiunea Braşov cu reşedinţa în oraşul Braşov; regiunea Craiova este regiunea Oltenia; regiunea Piteşti se numeşte regiunea Argeş; regiunea Constanţa este regiunea Dobrogea, etc. Modificările aduse contribuie la o mai mare apropiere a aparatului de stat de masele de oameni ai muncii, la creşterea rolului maselor în conducerea trebilor de stat şi obşteşti, la întărirea alianţei dintre clasa muncitoare şi ţărănimea muncitoare şi a unităţii moral-politice a întregului popor în jurul Partidului Muncitoresc Romîn, conducătorul încercat al poporului nostru pe calea socialismului, democraţiei şi păcii.

La discuţii, deputatul Kovács György din Reg. Mureş-Aut. Maghiară spune: „De la început vreau să arăt că mă declar întru totul de acord cu măsurile pentru îmbunătăţirea împărţirii administrative a teritoriului ţării deoarece le consider foarte juste. Schimbările propuse prin proiectul de lege prezentat sînt ridicate din viaţa însăşi, izvorăsc din voinţa oamenilor muncii şi corespund etapei actuale de dezvoltare a construcţiei socialiste".

Oratorul se referă în special la raioanele Sf. Gheorghe şi Tîrgul Săcuesc, care sînt situate la poarta Braşovului şi în trecut aparţineau Tg. Mureşului la o depărtare de 230 km.

Aceste raioane atît din punct de vedere agricol cît şi industrial, comercial şi muncitoresc au legături atît cu trenul, cît şi cu orice vehicol, care face uşor cei 60—70 km. pe şoselele asfaltate pînă la Braşov.

Date fiind aceste împrejurări exprimate de toţi oratorii, proiectul s-a votat în unanimitate.

Pentru acordarea Constituţiei cu noua împărţire administrativă a ţării şi unele precizări în legătură cu alegerile de deputaţi, prin o nouă lege s-au modificat art. 18, 19 şi 39 din Constituţie.

Lucrările celei de a IX-a sesiuni a Marii Adunări Naţionale au fost rodnice. Bugetul de Stat pe 1961 arată avîntul continu al industriei şi agriculturii, creşterea bunăstării poporului, satisfacerea tot mai largă a nevoilor lui social-culturale, anul 1961 aducînd noi succese în lupta pentru desăvîrşirea construirii socialismului în patria noastră. Imbunătăţirea împărţirii administrative a teritoriului R.P.R. duce la o nouă dezvoltare a comunelor, oraşelor, raioanelor şi regiunilor, la ridicarea nivelului de trai, material şi cultural, a oamenilor muncii.

Poporul nostru, muncind cu entuziasm pentru îndeplinirea exemplară a planului de stat şi a bugetului de stat pe 1961, va dobîndi noi succese în toate domeniile de activitate şi va aduce o nouă contribuţie la biruinţa şi întărirea păcii în lume.

N. Lateş

Descoperiri arheologice

Pe terasele dunărene din sudul regiunii Bucureşti s-au făcut noi şi interesante descoperiri arheologice — care demonstrează existenţa aşezărilor primitive — foarte vechi.

In *împrejurimile localităţii „Drăghiceanu"* printre arături, s-au descoperit materiale de cremene — din neoliticul timpuriu (4000 de ani î.e.n.) Imediat s-au făcut săpături care au scos la iveală un *bordei de formă ovală cu vatra sa, unelte de cremene* (lame şi răzuitori), două vase de bău întregi — şi numeroase cioburi ceramice.

Pe teritoriul comunei *Slobozia* s-au făcut descoperiri care indică prezenţa omului pe aceste meleaguri acum 15—20.000 de ani: aşezări din neoliticul timpuriu, din epoca de bronz şi din cea de fier.

Pe terasa Dunării s-a descoperit o aşezare paleolitică şi numeroase obiecte de ceramică dacică. La punctul *„Malul Roşu"* din apropierea oraşului Giurgiu — au fost descoperite ateliere de prelucrarea cremenii — cu ale căror produse — unelte — omul primitiv făcea schimb cu alte cete sau triburi. Primele săpături de la Malul Roşu au deschis o pagină extrem de importantă asupra istoriei acelor timpuri. Astfel s-a dat de urma unor cete primitive din epoca paleoliticului — nedovedite încă pînă acum în Cîmpia Dunării.

Apoi prin resturile ceramice aflate, au fost identificate aşezări *din epoca migraţiunii popoarelor. A apărut un bogat material geto-dacic:* un bordei în care s-a găsit o cupă fin cizelată asemănătoare cu cele din insula Delos şi o amforă „semnată" cu pecetea olarului „Adamos" din sec. II-I î. e. n.

Cercetătorii au tras concluzia că la Malul Roşu ar fi existat o aşezare militară puternică, un post militar dac, în faţa cetăţii romane de pe malul opus al Dunării — Sexanta Prista — situată pe locul actualului port bulgăresc Russe.

Obiectele găsite aici vorbesc şi despre legăturile comerciale ale geto-dacilor cu negustorii greci din cetăţile de pe malul Mării Negre.

De curînd, în *comuna Puieni,* s-a descoperit mormîntul unui luptător, înmormîntat chircit, avînd la cap un vas de ceramică şi o săgeată de bronz.

Iată cum cercetarea stăruitoare a arheologilor, contribuie la întregirea istoriei omului primitiv — care a locuit pe pămîntul patriei noastre.

M.

Iubire, dreptate, pace

In Pastorala Crăciunului, trimisă de P. S. Valerian al Oradiei clerului şi credincioşilor din acea Eparhie, în cuvinte limpezi şi izvorîte din inimă, se împărtăşesc învăţături şi îndemnuri însemnate şi folositoare pentru ca creştinii să-şi facă „pe deplin datoria de creştini buni şi devotaţi cetăţeni ai patriei noastre dragi, Republica Populară Romînă". Prezentăm pentru cetitorii noştri, pe scurt, numai cîteva din aceste învăţături.

La început se arată întunerecul în care orbecăia lumea sclavagistă înainte de Hristos şi cum Mîntuitorul a adus în locul vrăşmăşiei buna înţelegere, în locul idolilor închinarea la adevăratul Dumnezeu, care Duh este şi iubire şi dreptate, căci e Părintele nostru al tuturora. Noi toţi sîntem fiii Lui şi deci fraţi întreolaltă, care trebuie să se iubească unii pe alţii. Aceste învăţături simple, dar şi adînci şi atotcuprinzătoare, au înnobilat sufletele înrăite, au înduioşat inimile împietrite, au schimbat „din temelii viaţa omului". Se pune întrebarea: cum ne arătăm noi recunoştinţa faţă de Celce s-a născut în Betleem şi ne-a dat atîtea daruri? Iisus Hristos nu cere de la noi aur, pietre scumpe, sau sacrificii peste puterile noastre. El „ne cere un singur lucru: inima noastră." Şi anume: „o inimă plină de iubire" de Dumnezeu şi de om, „o inimă curată" de întinăciune, „o inimă iubitoare de pace" şi dreptate.

„Hristos a venit să semene.. pace şi bunăvoire în suflete şi să le apropie prin duhul dragostei Sale sfinte pentru oameni". Numai în pace şi bunăvoire ne putem zidi o viaţă fericită şi prosperă. De aceea ne bucurăm că anul 1960 a fost „un an bogat în acţiuni pentru salvarea şi întărirea păcii, pentru apropierea şi colaborarea popoarelor". Astfel popoarele, în frunte cu popoarele socialiste, au luptat pentru dezarmare generală şi totală, pentru eliberarea popoarelor coloniale, pentru coexistenţă paşnică. Noi creştinii, „ne bucurăm de toate strădaniile ce se depun în interesul bunei convieţuiri, al înseninării şi prosperării vieţii, şi sîntem datori să sprijinim toate sforţările înalte şi drepte ale conducătorilor patriei, fiind alături de ei cu munca noastră cinstită şi devotamentul nostru total în slujba poporului şi păcii", să ne îndeplinim „conştiincios datoriile noastre de creştini, ca şi datoriile de cetăţeni ai patriei noastre scumpe, Republica Populară Romînă". Să rugăm pe Domnul nostru Iisus Hristos „să facă să se sălăşluiască pe pămînt acea viaţă fericită, în care nu vor mai fi războaie, nici zăngănit de arme, nici vrăjmăşii şi asupriri între oameni, ci pacea şi bunăvoirea să cuprindă inimile tuturor oamenilor".

Privind peste anul 1960 constatăm cu bucurie că poporul nostru, cu ajutorul Uniunii Sovietice şi sprijinul celorlalte ţări socialiste, a „înfăptuit multe şi minunate lucruri, la realizarea cărora în trecutul nostru nici n-am fi visat": oraşe noi, uzine, fabrici, şcoli, cămine, spitale, hidrocentrale noi au răsărit ca din pămînt. „ In calitate de buni creştini, avem înalta datorie ca în anul care începe să contribuim şi mai mult la sporirea acestor realizări din viaţa obştească, muncind cu străduinţă". Deasemenea sîntem datori „de a îndeplini întocmai şi a ne supune tuturor legilor şi orînduielilor ocîrmuirii patriei noastre. Neascultarea stă la originea căderii neamului omenesc şi astăzi ea duce pe mulţi pe calea pierzării.... Legile sînt date pentru binele şi prosperarea tuturor, încît o societate fără legi este ca o grădină fără gard.... Legile patriei noastre trebuie respectate şi îndeplinite cu atît mai mult cu cît ele astăzi emană de la popor şi apără interesele întregului popor. Fericiţi sînt ceice respectă legea" (Vezi: Lev. XIX, 37; Pilde VI, 33; XXVII, 7; Gal. III, 12)" Respectînd şi îndeplinind prescripţiile legii, fiecare creştin poate avea conştiinţa împăcată că a ajutat la bunul mers al vieţii obşteşti şi al patriei din care face parte".

Fie ca duhul păcii, iubirii, muncii, patriotismului să pătrundă cît mai adînc în sufletele tuturor credincioşilor, ca străduaniile lor pentru mîntuire să fie mai rodnice şi contribuţia lor la munca pentru înflorirea patriei şi la lupta pentru pace să fie tot mai bogată!

T.

Sfînta Scriptură

Invăţătura de mîntuire a Fiului lui Dumnezeu a fost încredinţată Sfinţilor Apostoli, şi prin ei, Sfintei Biserici, prin viu grai. La scurtă vreme, însă, trebuinţa a făcut ca cele propovăduite prin viu grai să fie fixate şi în scris. Astfel au apărut scrierile care alcătuiesc Sfînta Scriptură a Noului Testament.

Odată alcătuite şi încredinţate comunităţilor creştineşti din felurite localităţi, scrierile bărbaţilor însuflaţi de Dumnezeu au avut un rost ziditor de suflet, alături de propovăduirea prin viu grai.

Sfînta Biserică a primit cu bucurie sfintele scrieri insuflate de Duhul Sfînt, le-a păstrat cu grije şi le-a pus la îndemîna credincioşilor, în scopul mîntuirii lor.

Alături de sfintele scrieri care alcătuiesc Sfînta Scriptură a Noului Testament, Sfînta Biserică a primit şi comoara descoperirii dumnezeeşti fixată în scris în cărţile ce alcătuiesc Testamentul Vechiu, folosindu-le şi pe unele şi pe altele la sfintele slujbe şi în lucrarea de propovăduire a adevărului mîntuitor.

Punînd la îndemîna credincioşilor sfintele cărţi, ce alcătuiesc Sfînta Scriptură, Sfînta Biserică le dă fiilor ei şi îndrumarea cum anume trebuiesc citite sfintele cărţi ale Scripturii, cu ce gînduri trebuiesc primite sfintele învăţături cuprinse în ele.

Credincioşii învaţă din însuşi cuvîntul scris al Scripturii că: „Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu şi de folos spre învăţătură, spre mustrare ,spre îndreptare, spre înţelepţirea care duce la dreptate, astfel ca omul lui Dumnezeu să fie desăvîrşit, pregătit pentru orice lucru bun" (II. Tim. 3, 16—17). Cînd Sfînta Biserică le dă în mînă Sfînta Scriptură sau le citeşte din ea la sfintele slujbe credincioşilor săi, ea le dă şi învăţătura că în Sfînta Scriptură se cuprinde cuvîntul cel viu şi lucrător al lui Dumnezeu, adevărul cel dat nouă spre mîntuire.

Cine citeşte Sfînta Scriptură cu încredinţarea că în ea se cuprinde adevărul sigur al mîntuirii, acela este pe calea de a găsi în dumnezeeştile cărţi ajutor spre îmbunătăţirea sufletească.

De cîte ori se citeşte din Sfînta Scriptură, în auzul credincioşilor, la Sf. Liturghie şi alte sfinte slujbe, partea ce urmează a se citi este înfăţişată de către sfinţiţii slujitori ca o „înţelepciune". Credincioşii ştiu că ceea ce urmează a se citi, fie din cărţile Noului Testament, fie din cele ale Testamentului Vechi, cuprinde înţelepciunea descoperită de Dumnezeu în vederea mîntuirii noastre.

După ce arată din care anume carte a Sfintei Scripturi se va citi, sfinţitul slujitor al Altarului îi îndeamnă pe cei de faţă să fie cu luare aminte căci zice: „Să luăm aminte". Indemnul de a fi cu luare aminte este îndemn de a ne însuşi cele ce ni se înfăţişează din înţelepciunea dumnezeească, căci ceea ce ni se spune acolo, nu ni se spune numai ca să auzim, ci ca, auzind, să împlinim cu fapta.

Mai este rînduit ca atunci cînd sîntem chemaţi a asculta citindu-se din Sfînta Evanghelie, să ne pregătim pentru aceasta cu o grije deosebită şi să cerem de la Dumnezeu însăşi vrednicia de a asculta Sfînta Evanghelie. In acest scop zice sfinţitul slujitor: „Şi pentru ca să ne învrednicim noi a asculta Sfînta Evanghelie, pe Domnul Dumnezeu să-L rugăm". E chemarea la rugăciune, la conştiinţa că ceea ce urmează a se primi este însuşi cuvîntul lui Dumnezeu, păstrat şi propovăduit în Sfînta Biserică a Mîntuitorului.

La harul pe care îl cerem noi înainte de a se citi din Sfînta Evanghelie, noi sîntem datori să aducem din partea noastră străduinţa de a ne curăţi sufletul, ca şi virtutea lucrătoare, potrivit cuvîntului: „Bateţi la porţile Scripturii cu mîinile virtuţii". Cînd în felul acesta ne vom pregăti ca să ascultăm cuvîntul de mîntuire, atunci aproape vom fi de vrednicia pe care o cerem.

Dar Sfînta Biserică, în grija ei pentru mîntuirea credincioşilor, nu ne pune numai la îndemînă comoara descoperirii dumnezeeşti şi nici nu se mulţumeşte a ne da numai îndrumările cum anume trebuie să primim aceste sfinte învăţături, ci ea ne înfăţişează şi adevăratul înţeles al cuvîntului Scripturii. Aceasta o face sfînta Biserică, atît prin rînduielile de slujbă, cît şi prin lucrarea ei propovăduitoare. In legătură cu aceasta, îndemnul Sfintei Biserici către credincioşi este acela de a primi cuvîntul învăţăturii în duh de smerenie.

A primi cuvîntul Sfintei Scripturi în duh de smerenie însemnează a şti că nu fiecare dintre credincioşi este îndestulat pentru a înţelege cuvîntul dumnezeesc şi a avea temerea de a nu greşi în tălmăcirea cuvîntului Scripturii. La un astfel de simţămînt ne îndeamnă Sfîntul Apostol Petru.

A avea smerenie în cuget, cînd e vorba de citirea sau ascultarea cuvintelor scrise în Sfînta Scriptură mai însemnează şi a ne cerceta pe noi înşine în faţa cuvintelor acestora, bine ştiind că s-a zis că: „Cel smerit în cugetul său, cînd citeşte dumnezeeştile scripturi pe toate le aduce în legătură cu sine şi nu cu altul".

In sfîrşit, toată grija noastră trebuie să ne fie să avem folos de mîntuire din citirea Sfintei Scripturi, iar pentru a ajunge la acest folos este de trebuinţă să fim cu luare aminte la împlinirea celor ce le aflăm din cuvîntul insuflat de Dumnezeu. In această privinţă să ne lăsăm îndrumaţi de Sfîntul Marcu Ascetul, care zice: „Cuvintele dumnezeeştii Scripturi citeşte-le prin fapte şi nu le întinde în vorbe multe, îngînfîndu-te în deşert cu simpla lor înţelegere", şi iarăşi: „Dacă eşti iubitor de învăţătură, fă-te şi iubitor de osteneală. Căci simpla cunoştinţă îngîmfă pe om".

Ca să avem folos de mîntuire din citirea Sfintei Scripturi, să ne pătrundem de adevărul creştin că cele descoperite acolo ne sînt date spre mîntuire, că în cuvîntul Scripturii se cuprinde înţelepciunea dumnezeească pe care trebuie să ne-o însuşim: că, pentru a putea înţelege cît mai bine învăţăturile sfinte descoperite de Dumnezeu, trebuie să ne curăţim sufletul şi să ne smerim cu cugetul, iar prin aceasta să trecem la împlinirea cu fapta a sfintelor învăţăminte. In felul acesta vom arăta că Cuvîntul lui Dumnezeu a căzut în un pămînt bun şi rodeşte însutit în inima noastră dragostea, bucuria, pacea şi toată facerea de bine.

Teofil Pîrîianu

Despre muncă

„Cea mai scumpă comoară pentru om este munca".
Pilde — 12,27.

Scriem aceste puține rînduri nu atît pentru marea majoritate a credincioșilor noștri, pentru care munca și a munci este ceva firesc, plăcut și de la sine înțeles, cît mai ales pentru acei puțini care se mai găsesc pe ici pe colea, care fug de muncă și trag „chiulul". Aceștia au un fel de a vedea munca nedemn de credința și de vremurile noi în care trăim. O seamă de filozofi sau gînditori din vechime, sau antici cum li se mai spune, deși în unele privințe s-au ridicat cu mintea lor pînă la culmi destul de înalte, în privința muncii au un foarte îngust fel de pricepere a ei mergînd pînă la a disprețui munca și pe cei ce o fac. In cartea sa „Politica", Aristotel recomandă cetățenilor așa numiți „liberi" din vremea lui „să se ferească de efort fizic, să nu-și îndoiască spinarea sub povara muncii, deoarece pentru acest scop natura a creiat trupul animalelor și al sclavilor", prin aceasta nefăcînd nicio deosebire, precum se vede, între sclavi, care erau și ei oameni, și între animalele de lucru. Omul bine crescut trebuie să disprețuiască munca, spunea și Platon. Cicero, la romani, învăța și el că orice meșteșug are ceva murdar în el și că atelierul nu este un loc onorabil pentru un om liber. In părerea aceasta greșită se arăta disprețul pe care-l aveau bogații față de sclavii puși să muncească din zori și pînă-n seară pentru huzurul acestora. După ce bogații nu munceau nimic, ei își băteau și joc de sclavii, care cădeau sub poverile lor.

Cu totul altfel ne învață despre muncă Sf. Scriptură și învățătura creștină în general.

Omul este făcut pentru muncă ca pasărea pentru zbor, citim în cartea lui Iov, ceea ce ne arată că munca face parte firească din viața omului, că fără muncă nu se poate concepe viața pe pămînt, că om și muncitor sînt două cuvinte care exprimă același conținut. Nu fără temei deci Pildele lui Solomon ne învață că „cea mai scumpă comoară pentru om este munca" (Pilde 12, 27) Și tot în Pilde găsim sfaturi și cuvinte frumoase pentru muncă și pentru cei ce muncesc, în timp ce lenea este dezaprobată, iar cei ce trîndăvesc aprig combătuți.

„Cel ce adună în timpul verii este fecior prevăzător, iar cel ce doarme în vremea secerișului este un fecior bun de ocărît" (Pilde 10, 5), și: „Cel ce muncește ogorul se satură de pîine, iar cel ce umblă după deșertăciuni este un lipsit de minte" (Pilde 12, 11), și iarăși: „Cel ce este lăsător pentru lucrul lui este frate cu cel ce merge la pieire" (Pilde 18, 9). Exemplu de hărnicie și perseverență în muncă cei leneși pot lua și din lumea care ne înconjoară, de la furnică și albină de pildă. „Du-te lenește-le la furnică și vezi munca ei și prinde minte. Ea, care n-are nici mai mare peste ea, nici îndrumător, nici sfătuitor, își pregătește de cu vară hrana ei și își strînge la secerîș mîncare. Sau mergi la albină și vezi cît e de harnică și ce lucrare iscusită săvîrșește. Ea este iubită și lăudată de toți, deși e slabă în putere, dar este minunată în iscusință" (Pilde 6. 6—8), căci: „Calea celui leneș este ca un gard de spini, iar calea celui drept este netedă". (Pilde 15, 19) și: „Cel ce păzește vîntul nu seamănă și cel ce se uită la nori nu seceră" (Eclesiast 11, 4). De aceea: „Dis-de-dimineață seamănă sămînța și pînă seara nu odihni mîna ta" (Ecl. 11, 6).

Pildă și îndemn la muncă ne-a dat Mîntuitorul Iisus Hristos, prin viața Sa și prin învățăturile Sale. De copil și pînă la Înviere, întreaga viață pămîntească a Mîntuitorului este activitate, muncă continuă. Mîntuitorul zice: „Tatăl Meu lucrează, și Eu lucrez" că „am venit să fac voia celui ce m-a trimis". Parabolele sau pildele Sale, Mîntuitorul le ia cu deosebire din lumea celor ce muncesc. Din ele desprindem la tot pasul foloasele muncii și primejdia la care duce trîndăvia. Așa s. ex. Parabola cu cele zece fecioare ne arată că omul trebuie să fie mereu treaz, mereu activ, Parabola cu neghina ne arată că din cauza somnului a fost semănată neghina, Parabola cu talanții, Parabola cu fiul risipitor și încă altele ne arată rostul înalt pe care munca îl are în viața omului.

Pildă și îndemn la muncă ne-au dat și Sfinții Apostoli. Sf. Apostol Pavel, acest muncitor manual, cum îl numește pe bună dreptate unul dintre dascălii noștri de Teologie, se îndeletnicea „cu meșteșugul de făcător· ae corturi" (F. Ap. 18, 3), pentru a-și cîștiga existența sa și a celor care erau cu dînsul. „N-am mîncat în dar pîine de la nimeni — spune Sf. Apostol Pavel — ci întru osteneală și nevoință am lucrat ziua și noaptea ca să nu îngreunăm pe nimeni" (II Tes. 3, 8). De aceea Sf. Pavel îndeamnă de nenumărate ori pe creștini să muncească cu mîinile lor, iar dacă totuși „cineva nu vrea să lucreze, nici să nu mănînce" *(II Tes. 3, 10).*

Pe lîngă că ne asigură cîștigarea celor necesare vieții noastre trupești și sufletești, munca îmbunătățește pe om, îl purifică și îl înalță. Un om care muncește se poate asemăna cu o apă limpede, curgătoare, iar un om leneș, un trîndav, cu o apă stătătoare, cu o mlaștină plină de buruienile multor feluri de păcate. Ne învață acest lucru și Sf. Scriptură cînd zice: „Lenea te face să cazi în toropeală" (Pilde 19, 15). Din acest motiv Sf. Ioan Gură de Aur ne îndeamnă „să nu ne rușinăm de meserii și nici să nu considerăm munca rușine, ci lenea și lipsa de ocupație", recomandînd munca ca izvor de sănătate trupească și sufletească, cît și ca izvor al dragostei față de aproapele.

O formă superioară a muncii este munca în comun, pe care o întîlnim în uzine, și pe ogoarele Țării noastre și în celelalte țări socialiste, în gospodăriile agricole colective și întovărășirile agricole. „Mai fericiți sînt doi laolaltă decît unul pentru că au răsplată pentru munca lor" ne învață Sf. Scriptură (Ecl. 4, 9). Intr-adevăr, Dumnezeu binecuvîntează pe oamenii înfrățiți și ogoarele înfrățite. Exemplele sînt multe. Exemplul bun sînt și lanurile de grîu ale întovărășirii agro-zootehnice „Miorița" din Covasna, la secerațul cărora am luat parte în toamna care s-a scurs. De mult n-au pomenit sătenii covăsneni asemenea grîu curat, în pai ca trestia și în spic ca vrabia, cum zice urarea din Plugușorul de Anul Nou. Mi-au venit în minte atunci bucățelele de pămînt pe care le secerau oamenii cu cîțiva ani în urmă, unde grîul se pierdea adesea prin mărăcini și pălămidă. La mult timp după ce plecam din vacanță, mai găseam încă în palme țepi de pălămidă din timpul seceratului. Așa că pe lîngă că munca este mai frumoasă și mai ușoară, ea este mai plină de belșug, mai binecuvîntată de Dumnezeu, acolo unde oamenii se înfrățesc și își unesc ogoarele, muncind împreună.

Munca, așadar, nu poate fi despărțită de viața noastră, iar lenea sau trîndăvia a fost și este un păcat greu, un păcat de moarte. *Și este mai ales astăzi cînd întregul nostru popor este încleștat într-o muncă măreață de a schimba fața acestei Țări și de a o transforma într-o grădină frumoasă și bogată, din bunătățile căreia să se împărtășească toți cei ce muncesc.*

Peste tot se ridică mîndre uzine, case de cultură, blocuri ș.a., rod al muncii însuflețite a poporului.

Să muncim deci cu toții din răsputeri, pentru propășirea noastră, pentru propășirea Țării noastre dragi și pentru întărirea *păcii în lume.*

Gh. Papuc

BUNAVESTIRE

In chiliuța-i simplă
Fecioara-adese sta
Și-n liniștea adîncă
Pe Domnul lăuda.

Iar vocea sa plăpîndă
Se înălța ușor
Ca fumul de tămîie
Spre-Naltul Creator...

Pe fața ei senină
O rază strălucea,
Din nevinovăția
Și bunătatea sa.

Ea zilnic după rugă
Citea de prin Scripturi,
De prin profeți, din Moise
Frumoase-nvățături.

Și pururea cu-acestea
Hrănea sufletul său,
Slăvind prin a sa viață
Pe Domnul Dumnezeu.

Dar într-o zi deschise
Scriptura făr-a ști
Și la-ntîmplare numai
O pagină citi:

Și-află cum o fecioară
In chip preaminunat,
Va naște pe Mesia
Al lumii împărat,

Ce vine să deslege
Pe oameni din blestem
Și să-i călăuzească
Pe calea spre Edem.

Ea le știa pe-acestea
Dar totuși cugeta,
Mai mult ca totdeauna
Și-n gînd parcă-și zicea:

„O de-aș putea smerita
O slujnică de-aș fi,
Aceleași fecioare,
Ce mult m-aș ferici!?"

Dar în momentu-acela
Ea tresări ușor
Și iat-un înger vine
Lăsîndu-se în zbor.

Fecioara se-nspăimîntă,...
Dar îngerul I-a zis:
„Să nu te temi Marie,
Că Domnul m-a trimis!

Te bucură și saltă
Cea mult plină de dar,
Căci Domnul e cu tine
Impărțitor de har.

Ești binecuvîntată
In neamul femeesc,
Să naști tu pe Mesia
Pe Fiul cel ceresc."

Mirat-atunci Fecioara,
Sfioasă l-a-ntrebat:
„Dar cum se poate asta,
Cînd nu știu de bărbat?"...

Zîmbind îngeru-i zise:
„Acestea s-or plini,
Căci Duhul Sfînt pe tine
Cu Har te va umbri,

Iar Sfîntul ce vei naște
Se va chema Iisus,
Căci va fi însuși Fiul
Părintelui de sus!"

Atuncea o lumină
Din ceruri coborî
Și-n undă argintie
Pe Sfîntă o-nvăli...

Smerită zise-atuncia,
Gîndind la Dumnezeu:
„Să fie roabei Sale,
După cuvîntul tău!"

Pr. Al. Gherghel

Redactor: Profesor Dr. NICOLAE MLADIN (Taxa poștală plătită în numerar) Tiparul Tipografiei Eparhiale, Sibiu

BIBLIOTECA CENTRALĂ
SIBIU

ANUL 109 Sibiu, 15 martie 1961 Nr. 11—12

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÎNĂ DE ALBA IULIA ŞI SIBIU

PREŢUL INSERŢIUNILOR:
Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Inserţiunile se adresează ADMINISTRAŢIEI Telegrafului Romîn, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

ARTICOLELE ŞI CORESPONDENŢA
se adresează REDACŢIEI Telegrafului Romîn, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

ABONAMENTUL:
Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

Intru mulţi ani Prea Fericite Părinte Patriarh

Clerul şi credincioşii Bisericii noastre aduc Prea Fericitului Patriarh Iustinian respectuosul lor omagiu şi înalţă rugă de mulţumire lui Dumnezeu, care a învrednicit pe Intîistătătorul nostru să împlinească şaizeci de ani de viaţă şi 37 ani de activitate în slujba Bisericii şi poporului. Clerul şi credincioşii din Arhiepiscopia Sibiului ca şi cei din Mitropolia Ardealului, îşi împreună omagiul şi ruga cu întreaga Biserică Ortodoxă Romînă, mărturisind bucuria de a avea prilej sărbătoresc să-şi arate mulţumita şi dragostea faţă de Acel ce din tinereţe a preţuit Biserica transilvană şi în tot timpul, pînă astăzi, a sprijinit-o şi a încurajat activitatea şi realizările ei. Avem dar două motive să luăm parte la sărbătorirea Intîistătătorului Bisericii noastre: întîi, pentru ceeace a reprezentat şi reprezintă pentru întreaga Biserică Ortodoxă Romînă; în al doilea rînd, pentru ceeace a fost şi este faţă de Biserica transilvană.

Anii vieţii Prea Fericirii Sale sînt ani de îmbelşugate roade, sînt ani binecuvîntaţi. S-a născut la 22 februarie 1901 în Cermegeştii Vîlcii. Tatăl era ţăran din neam de moşneni, care şi-a apărat libertatea împotriva boierilor hrăpăreţi. Mama se trăgea dintr-o veche familie de preoţi, printre care se găsesc vrednici slujitori ai altarului şi luptători împotriva asupritorilor poporului. Crescut în evlavie pentru Biserică şi dragoste de popor, după ce termină şcoala primară, tînărul Ion Marina — la dorinţa mamei sale, urmă seminarul „Sf. Nicolae“ din Rîmnicul Vîlcii. Aici se arată priceput nu numai la învăţătură, ci şi la predică, şi împodobit cu virtuţi, care vădeau că tînărul seminarist „calcă a popă“. El îşi dădea seama de frumuseţea slujirii preoţeşti şi de răspunderile ei şi se pregătea temeinic pentru a o purta cu cinste. In 1923 obţinu diploma de absolvent al Seminarului şi diploma de învăţător (depunînd examenul de diplomă la Şcoala Normală din Rîmnicul Vîlcii). In anul şcolar 1923 —1924 a funcţionat ca învăţător la Şcoala primară din com. Olteanca — Vîlcea. In 1924 e hirotonit preot al parohiei Băbeni — Bistriţa, fiind totodată şi dascăl (între 1924—1930) la şcoala primară din Băbeni. Aici s-au pus temeliile activităţii ce o va desfăşura în slujba Bisericii şi poporului preotul, arhiereul, mitropolitul şi patriarhul Bisericii noastre —. Ca preot el este slujitor şi liturghisitor evlavios, predicator înflăcărat, îndrumător al credincioşilor pe căile mîntuirii. El se dovedeşte însă în deosebi spirit practic, pentru care cuvîntul Evangheliei nu e numai învăţătură mîntuitoare, ci şi faptă, iubire în acţiune. Nu-i destul să predici, să sfătuieşti duhovniceşte, ci trebuie să dai un ajutor fratelui tău în nevoile sale. De aici a izvorît activitatea culturală, samariteană (de ajutorare a bătrînilor, orfanilor, copiilor săraci) şi economică (conducere de Bancă şi Cooperativă). De aici înainte va împreuna mereu lucrarea bisericească cu „apostolatul social“.

In acelaş timp, însetat de învăţătură mai multă, tînărul preot urmează cursurile Facultăţii de Teologie din Bucureşti şi în 1929 susţine diploma de licenţă în Teologie.

Remarcat prin activitatea sa bogată şi rodnică, este chemat în 1932 de Episcopul Vartolomeu ca director al Seminarului teologic şi preot al Catedralei episcopale, mai apoi (1933) preot la biserica „Sf. Gheorghe“ din Rîmnicul Vîlcii. Aici se arată bun organizator al seminarului, cu grijă faţă de elevii săraci, preot distins, remarcat prin predici, conferinţe, articole, prin repararea bisericii, zidirea unei case parohiale cu etaj, conducerea de biblioteci, coruri, asociaţii preoţeşti, ş. a. Atunci a luat legătură mai strînsă cu Mitropolitul Nicolae Bălan al Ardealului, cu Biserica transilvană.

Rămas văduv, prin decesul soţiei în 1935, preotul Ioan Marina îşi consacră toate forţele lucrării bisericeşti şi cetăţeneşti, fiind socotit printre preoţii de frunte ai Bisericii noastre. Vredniciile lui, cunoscute nu numai în Oltenia, l-au îndrumat pe mitropolitul Moldovei Irineu Mihălcescu să cheme la Iaşi ca arhiereu-vicar pe preotul Marina.

Ales în 1945 arhiereu-vicar, P. S. Sa e ales în 1947 — după moartea mitropolitului Irineu — mitropolit al Moldovei. Cei trei ani, petrecuţi în Moldova, au fost ani de reorganizare a activităţii preoţilor, de reconstrucţie a bisericilor, de sprijinire a asistenţii sociale pentru vindecarea rănilor războiului şi de ajutorare a copiilor orfani şi a celor în suferinţă. Arhiereul-vicar şi mitropolitul desfăşoară o neobosită activitate bisericească şi un larg apostolat social chemînd preoţimea să fie alături de popor şi de vrerile şi munca lui.

Legăturile dintre I. P. S. Justinian şi Mitropolitul Nicolae Bălan se adîncesc şi Biserica transilvană preţueşte spiritul nou, activ, instaurat în Biserica moldovenească.

După moartea patriarhului Nicodim, este ales la 24 mai 1948 în scaunul patriarhal vlădica Moldovei, I. P. S. Justinian. Alegerea este prezidată de Mitropolitul Nicolae Bălan, care salută în cuvinte calde pe nou alesul patriarh. Acelaş mitropolit săvîrşeşte înscăunarea şi ţine cuvîntarea (6 iunie). Cu această ocazie Prea Fericitul Patriarh Justinian proclamă un program vast de activitate. Scopul era de a înnoi lucrarea Bisericii după cerinţele vremilor noi: la timpuri noi — duh nou, preoţi şi credincioşi noi şi mijloace de lucru noi. Cele spuse atunci s-au înfăptuit an de an şi au prins trup aevea. In climatul de libertate, garantat de regimul de democraţie populară, cu colaborarea preoţilor şi credincioşilor, sub îndrumarea Sf. Sinod, al cărui Intîistătător este Prea Fericirea Sa, Biserica noastră s-a reorganizat, s-a unificat, s-a înnoit, aducînd contribuţia ei la propăşirea poporului şi la lupta pentru pace. Astfel pe întreg cuprinsul Bisericii Ortodoxe Romîne activitatea bisericească s-a împletit cu „apostolatul social“, cu acţiunea de sprijinire a străduinţelor poporului pentru o viaţă mai bună, pentru pace.

Noul Statut şi noile Regulamente organizează întreaga lucrare din sînul Bisericii pe temeiul legăturii dintre cler şi credincioşi. Invăţămîntul teologic e organizat în şcoli de cîntăreţi, seminarii (6 pe ţară) şi Institute Teologice de grad Universitar (Bucureşti şi Sibiu). Astfel se pregătesc cîntăreţi şi preoţi în duhul Ortodoxiei şi devotaţi poporului. Se tipăresc cărţi şi reviste pentru preoţi şi credincioşi, îndrumătoare în dreapta credinţă şi în dragostea de patrie şi pace. Vechile biserici sînt reparate, Prea Fericirea Sa devenind ctitor de biserici în diferite părţi ale ţării. Trebuinţele bisericilor în veşminte preoţeşti, vase liturgice, cărţi de slujbă, lumînări ş. a. sînt îndestulate de Atelierele Patriarhiei şi Eparhiilor şi de Tipografiile Bisericii. Sînt canonizaţi sfinţii romîni, între care mucenici şi mărturisitori transilvăneni, ca mitropoliţii Ilie Iorest şi Sava Brancovici, ieromonahii Visarion şi Sofronie — şi ţăranul Oprea Miclăuş.

Dar pentru clerul şi credincioşii din Transilvania cea mai însemnată faptă este reîntregirea bisericească, împlinită în 3—21 octombrie 1948 şi întărită pentru

(continuare în pag. 2)

Intru mulţi ani I. P. Fericite Patriarh

(Urmare din pag. 1)

totdeauna în anii aceştia. Incă în cuvîntarea din 6 iunie 1948 Prea Fericirea Sa a chemat pe fraţii gr. catolici să se întoarcă la Biserica strămoşească, întărind chemarea făcută în mai 1948 pe Cîmpia Libertăţii (Blaj) de mitropolitul Nicolae Bălan al Ardealului. Ca răspuns la această chemare patriarhicească clerul şi credincioşii gr. catolici au rupt legăturile cu Roma papală şi s-au îmbrăţişat iarăşi frăţeşte cu preoţii şi credincioşii vechi ortodocşi l-a sînul mamei lor duhovniceşti: Biserica Ortodoxă Romînă. De atunci trăim marea bucurie a înfrăţirii în Hristos şi în legea strămoşească, în poruncile patriei şi ale păcii a tuturor preoţilor şi drept credincioşilor creştini din Transilvania şi Banat. Celce a avut fericirea să fie printre împlinitorii visului de veacuri a credincioşilor şi slujitorilor altarelor, este totodată şi Acela care a întărit această unitate bisericească.

Pentru credincioşii romîni din America a fost hiortonit Prea Sfinţitul Andrei Moldovan, călăuzitor al lor întru tradiţiile strămoşeşti şi în duhul păcii şi al dragostei de poporul romîn.

Cu celelalte culte din ţara noastră se întreţin legături de bună înţelegere şi de conlucrare în lupta pentru pace şi munca pentru înflorirea patriei noastre scumpe, Republica Populară Romînă.

S-au lărgit legăturile frăţeşti cu celelalte Biserici ortodoxe, în deosebi cu Biserica Ortodoxă Rusă. — Astfel s-a stabilit unitatea între Bisericile Ortodoxe atît în cele bisericeşti cît şi în cele sociale, în acţiunea pentru pacea a toată lumea. Consfătuirile panortodoxe, vizitele dintre Intîistătătorii Bisericilor şi alţi ierarhi ai lor, schimbul de delegaţii, de profesori teologi şi studenţi teologi, de cărţi şi publicaţii, etc. au întărit aceste legături şi au ridicat prestigiul Bisericii noastre.

S-au stabilit contacte cu reprezentanţi ai Bisericilor protestante şi cu ierarhi şi clerici catolici, mai ales în lupta pentru pace şi în cadrele mişcării creştine pentru pace.

Sprijinind munca poporului nostru şi lupta lui pentru pace, ierarhi şi slujitori ai Bisericii au luat parte la Congrese ale mişcării mondiale pentru pace şi Biserica noastră prin graiul Prea Fericitului Patriarh Justinian şi al Sf. Sinod, al clerului şi credincioşilor, s-a pronunţat pentru dezarmare generală şi totală, pentru coexistenţă paşnică, pentru lichidarea colonialismului, pentru încetarea experienţelor cu arme atomice, etc.

... Am luat din holda bogată a unei vieţi închinate Bisericii şi credincioşilor numai cîteva spice de ici şi de colo, ca să ne dăm seama despre multilateralitatea activităţii Prea Fericitului Patriarh Justinian. Fiu al poporului, învăţător, preot al parohiilor vîlcene, director de seminar şi de tipografie eparhială, conducător de cămine culturale, coruri, cooperative, bănci populare, comitete de asistenţă socială, luptător pentru dreptatea populară şi pentru pace, vlădică şi patriarh reorganizator al vieţii bisericeşti pe făgaşele canoanelor şi tradiţiilor ortodoxe şi ale ataşamentului faţă de patrie şi popor, Prea Fericitul Patriarh Justinian este chipul preotului şi ierarhului, care — sprijinit pe adevărata credinţă — trăieşte în prezent alături de popor şi împreună cu el priveşte spre viitor — viitorul de aur despre care scrie poetul Bolintineanu şi pe care îl făuresc oamenii muncii zi de zi.

Clerul şi credincioşii Bisericii transilvane aducînd omagiul lor Prea Fericitului Patriarh Justinian, roagă pe Părintele luminilor să-L ţină pe Prea Fericirea Sa mulţi ani cu pace şi sănătate şi să-I binecuvînteze ostenelile, ca să aducă roade noi şi îmbelşugate spre preamărirea Bisericii noastre, spre înflorirea patriei şi biruinţa păcii în lume.

Intru mulţi ani Prea Fericite Părinte Justinian! **Telegraful Romîn**

Declaraţia cu privire la acordarea independenţei ţărilor şi popoarelor coloniale

Au trecut peste 15 ani de cînd popoarele lumii au înscris în Charta Organizaţiei Naţiunilor Unite drepturile fundamentale ale omului, valoarea şi demnitatea fiinţei omeneşti, egalitatea în drepturi a naţiunilor mari şi mici, lupta pentru progresul social, pentru libertate şi condiţii bune de trai, pentru toţi oamenii, fără deosebire de rasă, sex, religie şi limbă, etc.

Memorabilă va rămîne în istoria omenirii cea de-a XV-a sesiune a Adunării Ge-O.N.U. din 20 sept. — 20 dec. 1960, cînd din iniţiativa Uniunii Sovietice s-a discutat în Adunarea Generală O.N.U. problema lichidării definitive şi complete a sistemului colonial şi a eliberării ţărilor şi popoarelor coloniale. După discuţiile largi, în care toate ţările — cu excepţia colonialiştilor — au susţinut punctul de vedere al Uniunii Sovietice şi al ţărilor socialiste şi au arătat relele colonialismului, în 14 dec. 1960 s-a pus la vot proiectul de declaraţie al ţărilor şi popoarelor coloniale, care a fost votat de 90 de ţări, şi care cuprinde principiile de bază ale proiectului sovietic. Numai un mic grup de 9 ţări colonialiste, sau sprijinitoare ale acestui sistem, s-au abţinut de la vot. Acestea sînt: Australia, Anglia, Belgia, Franţa, Portugalia, Republica Dominicană, Spania, S.U.A. şi Uniunea Sud-Africană.

Motivîndu-şi votul, delegatul U.R.S.S., V. A. Zorin, a declarat cu acest prilej, între altele că „Declaraţia cu privire la acordarea independenţei ţărilor şi popoarelor coloniale adoptată de Adunarea Generală constituie o mare victorie a frontului unit al forţelor anticoloniale ... Intreaga lume vede în prezent cine este de fapt pentru lichidarea ruşinosului sistem colonial şi cine se împotriveşte acestei lichidări".

In cursul dezbaterilor delegatul ceylonez, A. B. Perera, a spus că „adoptarea declaraţiei cu privire la acordarea independenţei ţărilor coloniale ar constitui un punct de cotitură în istoria omenirii. Trebuie să fim cu toţii recunoscători Uniunii Sovietice şi preşedintelui Consiliului de Miniştri, Hruşciov, pentru eforturile depuse în vederea includerii pe ordinea de zi a O.N.U. a problemei abolirii colonialismului şi pentru lupta neobosită în vederea rezolvării acestei probleme".

„Popoarele coloniale — a spus reprezentantul statului Togo — nu mai vor să suporte lanţurile robiei. Ele nu vor să mai fie jefuite, nu vor lagăre de concentrare, foame, ignoranţă, ele tind spre libertate. Forţa acestei tendinţe este atît de mare, încît ea va învinge în ciuda oricăror măsuri de represiune". La fel a grăit reprezentantul statului Mali, care a zis: „Colonialismul însemnează piraterie, aventurism ,comerţ, în stil mare cu bogăţii străine. Reprezentanţii ţărilor colonialiste să nu încerce să apară aici ca mieluşei — colonialismul este lup în piele de oaie". Cu acest prilej, alţi oratori au arătat cele ce se fac în Congo şi Algeria, fapte neomeneşti care revoltă conştiinţa curată a omului cinstit.

Cît priveşte ţările lagărului socialist, ele s-au pronunţat pentru o eliberare urgentă a popoarelor coloniale prin desfiinţarea totală a colonialismului care e o ruşine pe obrazul omenirii.

Iată acum cîteva idei şi principii călăuzitoare care motivează **Declaraţia** cu privire la lichidarea colonialismului, — care şi-a trăit traiul, căruia i-a sunat ceasul morţii, — adoptată la 14 dec. 1960 cu majoritate absolută de voturi în Adunarea Generală O.N.U.

„Popoarele din lumea întreagă, spune Declaraţia, doresc în mod fierbinte, să se pună capăt colonialismului sub toate manifestările sale", pentru că existenţa lui împiedică dezvoltarea colaborării economice pe plan internaţional, „frînează dezvoltarea socială, culturală şi economică, a popoarelor dependente şi subminează idealul O.N.U. care constă în pacea generală".

„Popoarele au dreptul să dispună liber, în propriul lor interes, de bogăţiile şi resursele lor naturale, să încheie acorduri economice internaţionale pe baza principiului de avantaj reciproc. Colonialismul înjoseşte popoarele, el face discriminări incompatibile cu demnitatea lor, pentru că toate popoarele au dreptul inalienabil la libertate deplină, la exercitarea suveranităţii lor şi la integritatea teritoriilor lor naţionale". Pe baza acestor principii Adunarea Generală O.N.U. declară:

1. „Subordonarea popoarelor jugului şi dominaţiei streine şi exploatarea lor reprezintă o negare a drepturilor fundamentale ale omului", sînt contrare Chartei O.N.U., împiedecă colaborarea între popoare şi domnia păcii în lume.

2. Toate popoarele au dreptul la **autodeterminare,** să-şi stabilească statutul politic şi dezvoltarea economică, socială şi culturală care le place.

3. Acordarea independenţei nu trebuie întîrziată, sub motivul că anumite popoare n-au încă pregătire politică, economică şi socială necesară, că sînt înapoiate cultural.

4. „Să înceteze orice acţiuni armate sau măsuri represive cu orice caracter" contra popoarelor dependente, şi să li se dea posibilitatea să-şi exercite „dreptul la independenţă deplină în condiţii de pace şi libertate şi să se respecte integritatea teritoriilor lor naţionale".

5. In teritoriile care azi sînt tutelate şi în cele care nu au independenţă să se ia imediate măsuri „pentru transmiterea întregii puteri popoarelor acestor teritorii, corespunzător cu voinţa şi dorinţa lor liber exprimată de ele, fără condiţii şi indiferent de rasă, religie sau culoarea pielii".

6. Orice împotrivire la unitatea naţională şi integritatea teritorială a unei ţări contrazice Chartei O.N.U.

7. Toate statele sînt obligate să respecte strict aceste prevederi ale Chartei O.N.U., cuprinse în prezenta **Declaraţie** care afirmă drepturile universale ale omului, pe bază de egalitate, neamestec în treburile interne ale altor state, pe baza respectării drepturilor suverane ale tuturor popoare-

Primirea legii

— Decalogul —

„In luna a treia de la ieșirea fiilor lui Israil din pământul Egiptului, chiar în ziua de lună plină, au ajuns în pustia Sinai... și au tăbărît acolo, în fața muntelui. Apoi s-a suit Moise în munte, la Dumnezeu și Dumnezeu i-a zis:

„Grăiește fiilor lui Israil așa: De veți asculta glasul meu și de veți păzi legământul meu, îmi veți fi împărăție preoțească și neam sfînt". (Eșirea 19, 1—6).

Moise a coborît din muntele Sinai și a spus fiilor lui Israil cele grăite lui de Dumnezeu. Iar ei au răspuns:

„Toate cîte a zis Domnul vom face și vom fi ascultători" (Eșire 19,8).

Și a dus Moise cuvintele lor înaintea lui Dumnezeu, iar El i-a zis:

„Iată, voi veni la tine în stîlp pe nor des, ca să audă poporul, că eu grăiesc cu tine, și să te creadă pururea... Pogoară-te de grăiește poporului, să se țină curat astăzi și mîine și să-și spele hainele, ca să fie gata pentru poimîne, căci poimîne se va pogorî Domnul înaintea ochilor a tot poporul pe muntele Sinai. Să-i tragi poporului hotar împrejurul muntelui și să-i spui: păziți-vă de a vă sui în munte și de a vă atinge de ceva din el, căci tot cel ce se va atinge de munte va muri. Nici cu mîna să nu se atingă de el, că va fi ucis cu pietre, sau se va săgeta cu săgeata; nu va rămîne în viață, fie om, fie dobitoc. Iar dacă se vor depărta tunetele și trîmbițele și norul de pe munte, se vor putea sui în munte". (Eșirea 19,9—13).

Dacă a coborît din munte, Moise a spus fiilor lui Israil toate cele auzite și i-a pregătit pentru ziua cea mare. Iar a treia zi, cînd s-a făcut ziuă, erau tunete și fulgere și nor despre muntele Sinai, și sunet de trîmbițe foarte puternic. Și s-a cutremurat tot poporul în tabără.

Atunci a scos Moise poporul din tabără întru întîmpinarea lui Dumnezeu și au stat la poalele muntelui. Iar muntele Sinai fumega tot, că se pogorîse Dumnezeu pe dînsul în foc; și se ridica de pe dînsul fum, ca fumul dintr-un cuptor, și tot muntele se cutremura puternic. De asemenea și sunetul trîmbiței se auzea din ce în ce mai tare; și Moise grăia, iar Dumnezeu îi răspundea cu glas. (Eșirea 19, 16—19).

Și a zis Dumnezeu către Moise:

1. Eu sînt Domnul, Dumnezeul tău, să nu ai alți Dumnezei afară de mine.

2. Să nu-ți faci chip cioplit și niciun fel de asemănare a nici unui lucru ca să te închini lui.

3. Să nu iei numele Domnului, Dumnezeului tău în deșert.

4. Adu-ți aminte de ziua odihnei, ca să o sfințești.

5. Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta, ca să-ți fie bine și să trăiești ani mulți pe pământ.

6. Să nu ucizi!

7. Să nu fii desfrînat!

8. Să nu furi!

9. Să nu mărturisești strîmb împotriva aproapelui tău!

10. Să nu poftești nimic din ce este al aproapelui tău. (Eșirea 20, 2—17).

Intreg poporul Israil s-a cutremurat auzind acestea, și a zis către Moise:

„Grăiește tu cu noi și noi vom asculta, dar Dumnezeu să nu grăiască cu noi, ca să nu murim".

„Cutezați — le-a grăit Moise —, că Dumnezeu a venit la voi, să vă cerceteze pentru ca frica lui să fie în voi, ca să nu greșiți" (Eșirea 20, 19—20).

Apoi poporul s-a depărtat de munte, iar Moise s-a suit în munte și a rămas acolo patruzeci de zile și patruzeci de nopți, grăind cu Dumnezeu. Și cînd s-a isprăvit grăirea, Dumnezeu i-a dat lui Moise două table de piatră, pe care Domnul însuși scrisese cu degetul Lui, cele zece porunci.

Dar poporul Israil era nerăbdător să-l revadă pe Moise și să afle ce i-a spus lui Dumnezeu. Și văzînd că întîrzie să coboare, s-a adunat la Aaron ... și i-a zis:

„Scoală și ne fă dumnezei, care să meargă înaintea noastră, căci cu omul acesta, cu Moise, care ne-a scos din pământul Egiptului, nu știm ce s-a întîmplat".

Iar Aaron le-a zis:

„Scoate-ți cerceii de aur din urechile femeilor voastre, ale feciorilor voștri și ale fetelor voastre și-i aduceți la mine".

Atunci poporul a scos cerceii cei de aur din urechile alor săi și i-a adus la Aaron. Luîndu-i din mîinile lor, i-a turnat în tipar și a făcut din ei un vițel turnat și l-a cioplit cu dalta. Iar ei au zis:

„Iată, Israile, dumnezeul tău, care te-a scos din țara Egiptului!" (Eșire 32, 1—4).

Israeliții au adus jertfe și au jucat înaintea vițelului de aur.

Atunci a zis Domnul către Moise:

„Grăbește de te pogoară de aici, căci poporul tău, pe care l-ai scos din țara Egiptului, s-a răzvrătit" (Eșirea 32, 7).

Astfel, Moise s-a pogorît din munte, cu cele două table ale legii în mînă, scrise pe amîndouă părțile lor, (Eșirea 32, 15). „Iar după ce s-a apropiat de tabără, a văzut vițelul și jocurile și aprinzîndu-se de mînie, a aruncat din mîinile sale cele două table și le-a sfărîmat sub munte. Apoi luînd vițelul, pe care-l făcuseră ei, l-a ars în foc, l-a făcut pulbere și presărîndu-l în apă, a dat-o să o bea fiii lui Israil". (Eșirea 32, 19-20). După aceea l-a mustrat aspru pe Aaron și nu cu mai puțină asprime i-a mustrat și pe fiii lui Israil.

Iar a doua zi s-a întors Moise la Dumnezeu și i-a zis:

„O Doamne, poporul acesta a săvîrșit păcat mare, făcîndu-și dumnezeu de aur. Rogu-mă acum de vrei să le ierți păcatul acesta, iartă-i, iar de nu, șterge-mă și pe mine din cartea ta, în care m-ai scris!"

Zis-a Domnul către Moise:

„Pe acela, care a greșit înaintea mea, îl voi șterge din cartea mea. Iar acum mergi și du poporul acesta la locul unde ți-am zis. Iată îngerul meu va merge înaintea ta și în ziua cercetării mele voi pedepsi păcatul lor" (Eșirea 32, 31-34).

Astfel, Dumnezeu a iertat deocamdată greșala lui Israil, i-a dat lui Moise alte două table ale legii, pe care acesta le-a adus și le-a dat fiilor lui Israil.

Dumnezeu a stat față către față cu Moise și i-a dat cele zece porunci dumnezeești (decalogul). La venirea Sa în lume, Mîntuitorul Iisus Hristos a grăit adesea despre aceste zece porunci și, ca să arate însemnătatea lor, a zis: *„Să nu credeți că am venit să stric legea sau proorocii; n-am venit să stric, ci să plinesc"*. (Matei 5, 17).

Intr-adevăr, Mîntuitorul Hristos a plinit Legea Veche prin porunca iubirii de Dumnezeu și de oameni, prin legea iertării și a dreptății.

D. CĂLUGĂR

---

lor și ale integrității teritoriale a statelor (Scînteia nr. 5018 p. 4).

Este clar că pentru popoarele din colonii începe o istorie nouă, de libertate, măreție și lumină.

Aceasta este o mare și importantă victorie a frontului forțelor anticolonialiste, în fruntea cărora este marea Uniune Sovietică.

Declarația aceasta, una din cele mai de seamă din istoria contemporană, va exercita o puternică influență în rîndul popoarelor care luptă pentru eliberarea din jugul colonial. Ea grăbește sfîrșitul colonialismului, întărește frontul păcii, al bunei înțelegeri și înfrățirii dintre oameni, state și popoare, asigură progresul social uman multilateral.

Poporul romîn și-a spus cuvîntul prin cuvîntarea d. Gh. Gheorghiu-Dej, prin votul dat pentru lichidarea imediată și totală a colonialismului, prin sprijinirea luptei popoarelor coloniale pentru libertate, prin mitinguri de solidaritate cu aceste popoare și de condamnare a colonialiștilor.

Biserica noastră este alături de popor, alături de lupta popoarelor pentru desființarea robiei colonialiste. Este voia lui Dumnezeu și voia popoarelor lumii ca robia colonialistă să piară de pe fața pămîntului.

S. Radu

BELȘAȚAR

Daniil 5, 1—35

Palatul își înfinge luminile-n văzduh
Roește veselia și vorbele de duh.
Răsună Babilonul de harfe și chinvale,
Și vinul curge gîrlă din vase în pocale.
Petrece împăratul, și soarbe din pocal,
In sute de ovații și-n clinchet de cristal.
Un semn și o poruncă: în față îi apare,
Potirele de aur și sfintele odoare,
Din templul lui Iehova răpite prin omor,
De tatăl său, temutul, Nabucodonosor.
I-atîrnă grea mantia cu zeci de diamante
Orbit de veselie, de vin și de amante,
De dregători o mie ce-i laudă domnia,
Din cupă soarbe vinul spumos și nebunia
Apoi aruncă cupa cu scîrbă la picioare.

Din zecile de vase, din sfintele odoare,
Potirul sfînt alege și fără un cuvînt,
Din vin o jumătate aruncă la pămînt
Și soarbe lacom restul; sub talpă îl strivește
Cu mîinile în aier și barba-n vînt grăește:
„Iehova! ia aminte și cată a înțelege,
Că te nesocotește și te înfruntă-un rege
Ca semn că nu îmi pasă de tine-uite, sar
Pe sfintele-ți odoare, Iehova-s Belșațar!".

Deodată... spre perete o mînă-și face loc
Și... Mane, tekel, fares, cu slove ca de foc,
Inscrie (Stau curtenii trăzniți parcă de cer)
Și mîna se retrage, dar slovele nu pier.
Clipitele par săbii ce-n creștet prind să pice
Și tremură Belșațar și tremură și zice:
„In spaimă mi se stinge întreaga mea ființă
Să-mi vină vrăjitorii și oameni de credință
Prezicători de stele, nu unul ci o sută
Să-mi afle fericirea și liniștea pierdută.
Grăbiți-vă! să vină, acela care știe,
Să tălmăcească slova îi dau dregătorie,
Podoabe, lanț de aur, onor, averi și faimă"
Și era alb ca varul și tremura de spaimă.

Sosesc în mare grabă în haine strălucite
Prezicători în stele cu horoscop și scripte
Descîntători ai curții cu ochii fioroși.
Șamani urîți ca moartea și preoți mincinoși,
Inmărmuriți de spaimă, privesc ce scrise cerul,
Și tac ca-n fața morții, nepricepînd misterul.
De groază, împăratul uitatu-și-a de el.
Un serv grăi: „stăpîne!, să vină Daniel,
Bărbat evreu cum altul nu afli pe pămînt
Căci are har și duhul lui Iehova cel sfînt.
El, numai el e-nstare a-ți tălmăci secretul"

In ușă, deodată a apărut profetul
Și mustrător privește și zice cu amar:
„E împlinită vremea de-acuma Belșațar
In desfrînări trăit-ai, în lux și făr-de lege
Domnia ta apusă-i, orice ai face rege...!
Ai fost tiran în viață și jug pentru popor
Te-a cîntărit Iehova și te-a găsit ușor
Ți-e împărțit regatul. Domnia ți-a apus.
Aceasta-i tălmăcirea cuvintelor de sus.
Iar lacrimi de căință zadarnic o să verși".
In zori, tiranul rege, a fost ucis de perși.

Idomir V. Lucian

Dezbinare și înfrățire

După ce Domnul nostru Iisus Hristos a înviat din morți, după ce i s-a dat toată puterea în cer și pe pământ (Mt. 28, 19), după ce-i învățase pe Apostoli trei ani și jumătate, Mîntuitorul îi trimite pe cei 11 apostoli, (Iuda nu mai era) spunîndu-le: „Mergînd învățați toate neamurile..." poruncindu-le în același timp „să propovăduiască în numele lui pocăința spre iertarea păcatelor la toate neamurile începînd de la Ierusalim" și de aci „în toată Iudeia și în Samaria și pînă la marginea pămîntului", ca martori ai vieții și învățăturii Sale.

Și Apostolii, începînd cu Dumineca coborîrii Duhului Sfînt, au pornit să împlinească această poruncă. Ei (cei 11 plus Matia și Sf. Ap. Pavel) propovăduiau în Ierusalim, Iudeia, Samaria, Antiohia, Corint, Efes, la filipeni, la coloseni, ba ajung în areopagul din Atena, în Roma, în Spania, iar Apostolul Andrei ajunge pînă prin părțile noastre, unde găsește pe strămoșii noștri cărora le aduce sămînța evangheliei.

După ce Sf. Apostoli adorm întru Domnul, urmașii lor, ucenici, episcopi, preoți, despre care se spune că erau așezați prin punere de mîini în fiecare cetate (Fapte 14,23), au început să propovăduiască și mai departe, ajungînd, după cuvîntul Sf. Scripturi „ pînă spre marginea pămîntului". Așa că dacă în zilele Domnului nostru Iisus Hristos, lumea era păgînă, mai tîrziu datorită evangheliei Sale, predicată de Sf. Apostoli și urmașii lor, începe să devină creștină.

Dar a fost oare ușor ca lumea să devină creștină? Să faci din cei care credeau în idoli, creștini care să creadă în Dumnezeul adevărat? Se-nțelege că, nu! Pentru ca lumea să devină creștină, pentru ca lumea să se mîntuiască a trebuit să sufere mai întîi Hristos, Fiul lui Dumnezeu moarte pe cruce. Apoi pentru Evanghelia Lui i s-a tăiat capul Sf. Ap. Iacob, a fost omorît cu pietre Sf. Ștefan, a fost răstignit Apostolul Petru, răstignit Apostolul Andrei, jupuit de piele Apostolul Vartolomeu, chinuit Apostolul Ioan, etc. Au fost omorîți pentru credință urmașii apostolilor: Sf. Policarp de Smirna, Sf. Elefterie, Sf. Iustin Martirul și Filozoful, mai tîrziu Sf. Gheorghe, Sf. Dumitru și toți sfinții înscriși în calendar ca mucenici. Alții au fost schingiuiți, cum a fost cazul lui Pafnutie, căruia i s-au scos amîndoi ochii, sau Paul de Neocezareia, căruia i s-au tăiat amîndouă mîinile și așa iau parte la sinodul din Niceia. Și în țara noastră Sf. Sava Gotul, Nichita de Remesiana, mucenica Gaatha și Vellas, au suferit moarte de martiri, pentru propovăduirea evangheliei prin aceste părți. Pentru răspîndirea credinței deci, Sf. Apostoli și urmașii lor au suferit, dar Evanghelia s-a întins și nu numai atît, dar credința era aceeași peste tot, creștinii erau una, așa cum se rugase Mîntuitorul „ca toți cîți vor crede în Mine să fie una" (In. 17, 20).

Oare Biserica întemeiată de Hristos, numai din partea celor care credeau în idoli, a avut de suferit? Nu! In timp ce această Biserică lupta pentru întinderea evangheliei din Ierusalim pînă spre marginea pămîntului, din însăși sînul ei s-au ridicat creștini care au luptat contra învățăturii și rînduielilor ei.

Biserica lui Hristos mergea începînd din Ierusalim, Iudeia, Samaria, pînă spre marginea pămîntului să încreștineze „neamurile", așa cum primise poruncă, iar unde încreștinase să întărească credința, iar din spre marginea pămîntului spre Ierusalim, în sens contrar poruncii lui Hristos, veneau alții, cu nume de creștini, dar rupți de Biserică, fără nici o poruncă, fără nici o trimitere, prin chiar locurile pe unde erau comunități creștine, cu pretenția că aduc adevărata credință. Cum s-ar spune, au venit de-a-gata. Creștinilor botezați și crescuți de Biserica noastră în duhul dreptei credințe, le-au dat alte nume și i-au rupt din Turmă. Astfel după ce Biserica

Păcatul beției

Unul dintre relele morale și sociale pe care le săvîrșesc unii oameni este și păcatul beției. Sub beție înțelegem folosirea voită a băuturilor îmbătătoare pînă la întunecarea minții, fără nici o trebuință ci numai din plăcere. Cuvîntul Sf. Scripturi este limpede în această privință, cînd zice: „Nu privi la vin, cum este el de roș, cum scînteiază în cupă, cum alunecă pe gît, căci la urmă ca un șarpe mușcă și ca o viperă împroașcă venin" (Proverbe, 23, 31—32).

Romanii și grecii cei vechi socoteau patima aceasta ca ceva foarte rușinos și degradant pentru orișice om. Vechii spartani, care duceau o viață foarte regulată și cumpătată, pentru a face pe cei tineri să înțeleagă cît de josnic este acest viciu, într-o anumită zi a anului aduceau în piața publică un om ametit de beutură. Tinerii care priveau pe acest om în starea aceea atît de înjositoare, plini de uimire strigau: „Cerule, de unde poate veni un asemenea monstru? Are chip de om dar e mai puțin cuminte decît un animal". Oricum am considera acest păcat, el este dezonorant chiar și pentru păgînii care înlăturau pe beți vi de la orice diregătorie.

Cu adevărat, tristă, ba chiar foarte tristă, este starea bețivului, căci pe el îl disprețuiesc toți oamenii, chiar și cei din casa lui: femeia și copiii. Bețivul n-are cinste nicăiri și nici nume bun între oameni, decît poate printre cei pătimași ca și el.

Beția strică onoarea și demnitatea noastră. Nu sînt rare cazurile cînd cineva mai înainte era om cu nume bun în sat, om de cinste și de omenie, om harnic care își îndeplinea cu cinste toate obligațiile, după ce s-a lăsat prins de patima beției este ocolit de toți oamenii, nu mai are nimenea încredere în el, cuvîntul lui nu mai este cuvînt deoarece caută să înșele pe toată lumea, casa lui se ruinează, femeia și copiii plîng și toată agoniseala lui se pierde. Se împlinește cu aceștia cuvîntul Scripturii care zice: „Am trecut prin ogorul unui leneș și pe la via unui nebun, și iată spinii creșteau pretutindeni, mărăcinii acopereau pămîntul, iar zidul de piatră se prăbușise" (Prov. 24, 30,31).

Beția strică și sănătății. Toți doctorii sînt de părere că folosirea peste măsură a băuturilor strică sănătății, căci după cum pămîntul care stă mult timp sub apă își pierde căldura și puterea sa de rodire, tot așa și corpul omenesc își pierde tăria și sănătatea prin folosirea fără măsură a băuturilor. Bețivul este asemenea cu un sinucigaș și nu se deosebește de acesta numai prin aceea că sinucigașul își pune capăt vieții deodată cîtă vreme viața bețivului se stinge încetul cu încetul. Bețivul nu-și strică numai sănătatea lui proprie ci strică și sănătatea familiei sale, căci copiii moștenesc de la părinți această patimă precum și toate boalele care provin din ea. Cîți copii nu poartă în trupurile lor urmele păcatului beției moștenite de la părinții lor, mai ales de la tatăl lor.

Sf. Ioan Gură de Aur zice că: „Necumpătul în mîncare și beutură e mama tuturor fărădelegilor, dușman al virtuții. Unde e beție acolo e locul care cresc sufletele păcătoase". Sf. Ioan Scărarul numește beția „aceea prin care se vînd sufletele, se ruinează căsătoriile, se distruge sănătatea, încep certurile și neînțelegerile și se săvîrșesc adeseori omoruri și mari fărădelegi".

Oamenii pe care a pus stăpînire beția sînt oameni pierduți pentru societatea în care trăiesc și nenorocirile care vin peste ei din cauza necumpătului la mîncare și mai ales la băutură, se abat adeseori și peste cei nevinovați și cumpătați. Beții nu mai pot munci și nu-și mai pot îndeplini cu cinste obligațiile pe care le au. Sf. Scriptură ne dă nenumărate exemple. Belșațar, împăratul caldeilor, la un ospăț mare la care a băut mult vin din paharele de aur și argint pe care le luase tatăl său din Ierusalim, a văzut degetele unei mîini de om care au scris pe văruitura peretelui împărătesc osînda lui (Daniil, 5). Lui Olofern, marelui general al armatelor asiriene, numai cînd a băut „atîta vin cît nu băuse niciodată în vreo zi de la nașterea lui" și cînd „biruit de vin stătea trîntit pe patul său", după cuvîntul Scripturii, i s-a tăiat capul de către frumoasa Iudita (Iudit, 13) și asirienii care îl cinsteau pe Olofern ca pe cel mai vestit dintre generali și aveau nădejde în el, au fost biruiți de fiii lui Israil.

Beția duce la săvîrșirea multor fărădelegi, duce la neînțelegeri, la dușmănii, ceartă, bătăi, înjurături și la tot felul de fapte josnice.

Pe lîngă toate acestea beția strică și sufletului nostru pentru că întunecă mintea și ne slăbește voința. Cînd cineva a ajuns în patima beției foarte greu se mai poate scăpa de ea. Sf. Apostol Pavel înșirînd păcatele pentru care se vor osîndi multe suflete, numără și beția, cînd zice: „...nici bețivii împărăția lui Dumnezeu nu o vor moșteni" (I. Cor. 6. 10). Totuși cu darul lui Dumnezeu, prin voința proprie și sfatul semenilor se poate scăpa și din robia aceasta a beției.

Cunoscînd răutatea acestui păcat să fugim de beție spre a putea fi de folos familiei noastre și societății în care trăim. Floarea cea frumoasă și parfumată a virtuților creștinești nu înflorește decît în sufletele cumpătate, după cuvîntul Fericitului Ieronim, care zice: „De voiești să-ți păstrezi curățenia și pacea inimii, fugi de băutură ca de otravă."

Al. Moisiu

---

sute de ani propovăduise prin aceste locuri, după ce dăduse atîția și atîția martiri, acești „creștini" au început desbinarea. Pînă acum Biserica lui Hristos înflorea în credință și credincioșii erau uniți prin dragoste. Trăiau în pace între ei, în acea pace pe care le-o lăsase Domnul nostru și din care zișii „creștini" nici urmă nu mai lăsau. Căci pacea între creștini era înlocuită cu războiul, care de multe ori nu a fost numai cu vorbe, ci chiar și cu armele.

Biserica noastră a continuat învățătura Mîntuitorului așa cum a fost propovăduită de Sf. Apostoli, transmițînd-o neschimbată tuturor credincioșilor, fără să se lase înăbușită de ereziile, care fără nici o poruncă veneau din alte părți, să schimbe această învățătură.

Din această Sfîntă Biserică, întemeiată de Hristos Domnul, propovăduită de Sf. Apostoli, care Biserică nu a schimbat nimic, ci a păstrat învățătura lui Hristos așa cum a dat-o El prin Sf. Apostoli, facem parte noi astăzi. In ea ne-am născut a doua oară din apă și din Duh prin Sfîntul Botez, în ea am crescut în credință prin întărirea cu pecetea Sf. Duh, în ea ne-am hrănit cu trupul și sîngele Domnului, pocăindu-ne de păcatele ce le-am făcut. Ea ne-a învățat să avem credință, dragoste față de Dumnezeu și de aproapele nostru, ea ne-a învățat că unirea, pacea, aduce dragoste între oameni, iar desbinarea aduce vrajbă.

Dar dacă aceasta a fost situația în trecut, cînd stăpînirea a favorizat dezbinarea pentru ca poporul să poată fi slăbit și asuprit, astăzi cînd fiecare om este dator să muncească pentru binele obștesc și să lupte pentru pace, cînd poporul este unit în muncă și luptă, a trecut vremea dezbinărilor și a venit vremea înfrățirii și păcii. De aceea vedem că s-a putut înfăptui reîntregirea bisericească, frații despărțiți întîlnindu-se iar la sînul Bisericii — mame. De asemenea vedem că slujitori și credincioși de diferite culte sprijinesc lupta poporului pentru pace. Prozelitismul — adică ruperea credincioșilor de la alte culte — nu este îngăduit. In felul acesta fiecare credincios merge la biserica lui și trăiește în pace cu credincioșii altor culte. Această pace și înfrățire nădăjduim că va întări unitatea în așa fel încît să ajungem toți una să gîndim, una să propovăduim, una să lucrăm spre slava lui Hristos, Mîntuitorul nostru, spre binele poporului și întărirea păcii în lume.

Pr. Ioan Graure

Redactor: Profesor Dr. NICOLAE MLADIN (Taxa poștală plătită în numerar) Tiparul Tipografiei Epariale, Sibiu

BIBLIOTECA CENTRALĂ SIBIU

Anul 109 Sibiu, 1 aprilie 1961 Nr. 13—14

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÎNĂ DE ALBA IULIA ŞI SIBIU

PREŢUL INSERŢIUNILOR:
Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător.
Inserţiunile se adresează ADMINISTRAŢIEI Telegrafului Romîn, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

ARTICOLELE ŞI CORESPONDENŢA
se adresează REDACŢIEI Telegrafului Romîn, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

ABONAMENTUL:
Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

Chemare către conştiinţă

Cine citeşte cu suflet întreg şi curat Apelul către popoarele din lumea întreagă lansat de reprezentanţii partidelor comuniste şi muncitoreşti de pe cele cinci continente ale lumii cu prilejul Consfătuirii de la Moscova, este adînc mişcat.

Deosebit de mişcătoare şi mobilizatoare este chiar partea de la început: „pătrunşi de **sentimentul răspunderii** pentru destinele omenirii, ne adresăm vouă cu chemarea:

La luptă generală pentru apărarea păcii, împotriva primejdiei unui nou război mondial".

Pornit din conştiinţa răspunderii faţă de soarta lumii întregi, acest Apel este **o chemare care se adresează în primul rînd conştiinţei de om** a fiecărui ins de pe glob. Oricine îşi dă seama că sufletul omului care trebuie să fie o lume a păcii şi a frăţiei ca să se poată bucura de viaţă şi de fericire, este pătruns pînă în adîncul conştiinţei sale de această chemare.

Din conştiinţa răspunderii pentru soarta întregii lumi, răsare conştiinţa îndatoririi de a lupta împotriva războiului: „Noi, comuniştii, considerăm că datoria noastră sfîntă este de a face tot ce ne stă în putinţă pentru a salva omenirea de ororile războiului modern". Această conştiinţă a răspunderii şi a datoriei ceasului de faţă dă Apelului puterea de a pătrunde adînc în sufletele oamenilor cinstiţi şi de bună credinţă. Chemare izvorîtă din conştiinţă şi îndreptată către conştiinţă, Apelul este deosebit de mobilizator. El mişcă conştiinţa şi prin aceasta pune în acţiune pe întreg omul.

La acţiune susţinută împotriva războiului ne îndeamnă şi încrederea fermă în victoria cauzei păcii: „Niciodată încă în istoria omenirii — arată Apelul — n-au existat şanse atît de reale pentru ca năzuinţele seculare ale popoarelor — de a trăi în condiţii de pace şi libertate — să devină fapt împlinit".

Datorită primejdiilor şi pustiirilor înspăimîntătoare ale unui război purtat cu armele de azi, „problema menţinerii păcii frămîntă mai mult ca oricînd întreaga omenire".

Omenirea de azi se găseşte la o mare răscruce, pe care Apelul o înfăţişează astfel: „In epoca noastră, popoarele şi statele au o singură alternativă: ori coexistenţa paşnică şi întrecerea dintre socialism şi capitalism, ori un război nuclear ucigător. Altă cale nu există".

Primejdia pentru pacea lumii vine în primul rînd de la cursa înarmărilor, pe care o impune politica guvernelor puterilor imperialiste. Considerînd foarte just că în faţa unei astfel de situaţii numai **faptele** sînt grăitoare şi nicidecum vorbele, Apelul stăruie pentru traducerea în viaţă a propunerilor sovietice cu privire la dezarmarea generală, totală şi controlată, pentru interzicerea definitivă a experienţelor cu arma nucleară, pentru desfiinţarea bazelor militare de pe teritorii străine şi a pactelor militare agresive.

Datorită pregătirilor de război ale guvernelor puterilor imperialiste în frunte cu S.U.A., „orice ţară de pe globul pămîntesc, mare sau mică, poate fi cuprinsă pe neaşteptate de flacăra unui război nuclear". In felul acesta, „imperialismul împinge lumea în pragul războiului".

Ţinînd seamă de această situaţie îngrijorătoare, Apelul nu scapă din vedere să arate tuturor **urgenţa** şi **măreţia** luptei pentru pace: „Pentru omenire nu există în zilele noastre o sarcină mai urgentă decît lupta împotriva primejdiei unui război racheto-nuclear, pentru dezarmarea generală şi totală, pentru menţinerea păcii. Nu există în zilele noastre o datorie mai nobilă decît participarea la această luptă".

Se ridică, însă, întrebarea dacă obiectivul acestei lupte este realizabil sau nu. Răspunsul Apelului la această întrebare este categoric afirmativ: **„Războiul nu este inevitabil, războiul poate fi preîntîmpinat, pacea poate fi apărată şi consolidată !".**

Această convingere îşi are temeiul său obiectiv în „faptele reale ale noii situaţii din lume". Forţele iubitoare de pace, în frunte cu cele încadrate în sistemul mondial socialist, „sînt în stare să zădărnicească planurile criminale de război, să menţină pacea şi să întărească prietenia între popoare", dacă se unesc într-o luptă hotărîtă.

Condiţia de mai sus este reală, fiindcă: **„Pacea** — după cum subliniază just Apelul — **nu vine de la sine.** Ea poate fi apărată şi consolidată numai prin lupta comună a tuturor forţelor iubitoare de pace".

De aceea, participanţii la Consfătuirea de la Moscova adresează popoarelor de pe toate continentele chemarea:

„Luptaţi pentru destinderea încordării internaţionale şi coexistenţă paşnică, împotriva „războiului rece", împotriva cursei înarmărilor ! . . . .

Nu admiteţi extinderea înarmărilor atomice, înarmarea militarismului german şi japonez cu arme de exterminare în masă!

Cereţi încheierea tratatului de pace cu cele două state germane şi transformarea Berlinului occidental într-un oraş liber, demilitarizat!

Luptaţi împotriva încercărilor guvernelor puterilor imperialiste de a atrage noi ţări în războiul rece, în orbita pregătirilor de război!

Cereţi lichidarea bazelor militare străine, retragerea trupelor care se află pe teritoriile altor state şi interzicerea creării de noi baze militare. Luptaţi pentru eliberarea ţărilor de pactele militare agresive care le-au fost impuse! Luptaţi pentru încheierea unor acorduri privind zonele denuclearizate!".

După ce fixează în felul acesta obiectivele principale actuale ale luptei pentru pace, Apelul cheamă popoarele la acţiuni coordonate şi la înjghebarea unui **front comun:** „Să făurim un front comun de luptă împotriva pregătirilor imperialiştilor în vederea unui nou război!".

După ce arată că lupta popoarelor pentru libertatea şi independenţa lor înmulţeşte forţele păcii şi că bate ceasul din urmă al colonialismului, Apelul atinge partea lui culminantă, care sună astfel:

„Noi, reprezentanţii partidelor comuniste şi muncitoreşti, ne adresăm cu chemarea

către bărbaţi, femei şi tineret,

către oamenii de toate profesiunile şi din toate păturile sociale,

către toţi oamenii, indiferent de convingerile lor politice şi religioase, indiferent de naţionalitatea şi de culoarea pielii lor,

către toţi cei ce îşi iubesc patria şi urăsc războiul:

Cereţi interzicerea imediată a experimentării, fabricării şi folosirii armei nucleare, precum şi a altor genuri de arme de exterminare în masă.

Cereţi încheierea imediată a unui acord cu privire la dezarmarea generală, totală şi controlată".

Incheierea Apelului cuprinde mărturisirea a două convingeri, care dau încredere şi avînt luptătorilor pentru pace: „Forţele păcii sînt superioare forţelor războiului!... Pacea va învinge războiul!".

Adevăraţii credincioşi sînt adînc mişcaţi în conştiinţa lor de acest Apel. Ei îi vor da ascultare, înfăptuind obiectivele lui pe căile potrivite cu starea şi cu rostul lor în lume.

C. SIRBU

Pentru binele oamenilor

In istoricul **„Apel către popoarele din lumea întreagă“**, adoptat de Consfătuirea de la Moscova a reprezentanţilor partidelor comuniste şi muncitoreşti cu prilejul celei de-a 43-a aniversări a Marii Revoluţii Socialiste din Octombrie, se spune printre altele că „pentru omenire nu există în zilele noastre o sarcină mai urgentă decît lupta împotriva primejdiei unui război racheto-nuclear, pentru dezarmarea generală şi totală, pentru menţinerea păcii. Nu există în zilele noastre o datorie mai nobilă decît participarea la această luptă“. Şi tot în acest **Apel,** în partea finală a lui, citim: „Fie ca ştiinţa şi tehnica contemporană să nu mai contribuie la fabricarea de instrumente aducătoare de moarte şi distrugere, fie ca **ele să slujească pentru binele oamenilor, pentru progresul omenirii !“.**

Cu ajutorul minţii sale şi prin muncă stăruitoare, omul a descoperit agricultura, facerea de case, ţesătoria, lucrarea metalelor ,ajungînd pînă la marile descoperiri şi invenţii de astăzi. Cu ajutorul minţii şi prin muncă, omul zilelor noastre cu deosebire are la îndemîna sa o putere nespus de mare, puterea ştiinţei şi tehnicii de astăzi, despre care atît de bine se spune în **Apelul** amintit la început, că trebuie „să slujească pentru binele oamenilor, pentru progresul omenirii“, pentru ca bucuria şi fericirea să crească tot mai mult pe pămînt, căci acesta este rostul firesc al ştiinţei şi tehnicii, iar nu spre distrugerea vieţii.

Să luăm de pildă atomul, cu uriaşa putere sau energie care se dezlănţuie din el, precum şi alte produse, cum sînt de exemplu izotopii radioactivi. O bucată de uraniu (metal cu proprietăţi radioactive) conţine o putere de peste două milioane de ori mai mare decît o bucată de cărbune de aceeaşi mărime. A extrage această energie şi a o sili să lucreze în folosul omului este în puterea noastră. Folosită numai în bine, numai în scopuri paşnice, cît folos poate aduce vieţii omeneşti această uriaşă energie, de cîtă trudă ar scuti şi cîtă sudoare ar şterge de pe frunţile oamenilor! „Cheltuind pe zi cîteva ore — spunea un savant cu mai mulţi ani în urmă — pentru îndeplinirea unei munci uşoare la centrala atomo-energetică, un grup restrîns de oameni vor asigura regiuni întregi cu căldură, lumină şi energie, iar aceste servicii vor costa atît de ieftin, încît va fi greu să se exprime în cifre valoarea lor“.

Prima ţară în care energia atomică a fost folosită în sensul de mai sus, spre binele oamenilor adică, a fost U.R.S.S. unde, la 27 iunie 1954, a fost pusă în funcţiune prima centrală atomo-electrică din lume, prima centrală în care energia nucleară este transformată în energie electrică. Tot U.R.S.S. este prima ţară în care s-a construit primul mare vapor, spărgător de ghiaţă, care este mînat cu energie atomică, scutindu-se astfel sute de vagoane de combustibil, cărbune, păcură etc., deschizîndu-se astfel posibilitatea de a străbate oceanele luni de zile fără să fie nevoie de aprovizionări cu combustibil la intervale scurte de timp. Se proiectează de asemenea construirea de avioane cu combustibil nuclear, care vor putea străbate distanţe foarte mari fără aterizare.

Izotopii radioactivi se folosesc cu mult succes în medicină, în industrie, în agricultură şi în alte domenii, aducînd .mult bine oamenilor.

Ţara noastră se numără şi ea printre primele ţări din lume care a utilizat şi utilizează energia atomică în scopuri paşnice. In această privinţă un rol important îl are cu deosebire Institutul de fizică atomică al Academiei R.P.R., care se ocupă de mai mulţi ani şi de problema producerii şi folosirii izotopilor radioactivi în diferite domenii de cercetare, în industrie şi în alte sectoare, precum şi de pregătirea cadrelor necesare în acest domeniu.

In Sf. Scriptură, Dumnezeu ne învaţă la tot pasul să chibzuim şi să lucrăm ceea ce ne este de real folos nouă şi semenilor noştri, să fim oameni ai păcii, să lucrăm dreptatea, să ne ferim de rău, să ne iubim unii pe alţii, făgăduindu-ne în mii de chipuri, că, împlinind acestea, şi El ne va binecuvînta cu darurile Sale cele bogate, mai presus de rugăciunile şi priceperea noastră.

Cei ce folosesc deci în rău, împotriva vieţii, ştiinţa cu toate descoperirile şi invenţiile ei, cei ce pregătesc un război atomic, lucrează nu numai împotriva semenilor lor, ci şi împotriva lui Dumnezeu, dovedindu-se a fi cei mai mari duşmani ai omenirii.

„Apelul către popoarele din lumea întreagă“ cheamă pe toţi la luptă pentru interzicerea armelor atomice, pentru folosirea ştiinţei şi tehnicii numai în scopuri paşnice. Creştinii adevăraţi sînt alături de popoarele lumii în această luptă măreaţă.

Fie deci ca toţi oamenii să folosească numai în bine, spre înălţarea şi prosperitatea omenirii, tot ceea ce ştiinţa şi tehnica ne pun la îndemîna noastră a tuturor. Fie ca energia atomică să slujească vieţii şi nu morţii! Gh. P.

Pacea, bun suprem

Pacea e bunul suprem şi cel mai de valoare al popoarelor. Şi nimic nu preţuieşte pe faţa pămîntului, cît pacea şi buna înţelegere dintre oameni. Ea e primul dintre toate bunurile lumii; şi prin ea se garantează siguranţa vieţii şi de aceea ea trebuie să continue mereu pe pămînt. In timpul ei se fac cele mai mari construcţii omeneşti.

Pacea înlătură războiul, risipeşte teama şi alungă duşmănia, sprijinind colaborarea. Intr-un cuvînt: pacea e marea sărbătoare a omenirii întregi.

Intemeietorul Bisericii creştine, Iisus Hristos, dă pacea odată, de două ori, de trei ori şi de mai multe ori zicînd: „Pace vouă!“ El dă pacea de mai multe ori credincioşilor, pentru că ea este mama cea scumpă a tuturor bunurilor. Chiar Domnul Hristos ne îndeamnă să dăm pace caselor în care intrăm, ca semn al tuturor bunurilor. Fără pace, toate celelalte bunuri sînt fără nici-un folos. Pacea e un bun atît de mare şi de strălucit, încît cei care o săvîrşesc pe faţa pămîntului sînt numiţi „fii ai lui Dumnezeu“. Iisus Hristos, Fiul cel iubit al lui Dumnezeu, a coborît din ceruri pe pămînt, tocmai pentru a ne aduce pace şi bună înţelegere între oameni şi popoare. El ne-a lăsat pacea, ca pe cea mai preţioasă moştenire şi ne-a poruncit de peste veacuri, ca să fim fiii Lui cei iubiţi, bine făcători fericiţi de pace.

Pacea e izvorul viu al propăşirii şi factor principal al progresului societăţii omeneşti, sub toate aspectele sale.

Marii Sfinţi Părinţi ai Bisericii numesc pace maica tuturor bunurilor din lume. Pacea nu vine decît unde-i dreptate şi virtute. Ea ne duce cu siguranţă numai şi numai la iubire şi-nfrăţire.

Sf. Ioan Gură de Aur spunea bogaţilor din vremea sa: „Dumnezeu, cînd a creiat lumea — n-a făcut pe unii bogaţi, iar pe alţii săraci. El ne-a dat soarele, stelele, cerul şi apele şi toate stihiile firii, de care toţi ne folosim deopotrivă, căci nimic din ele n-a fost pus sub cheie. Iată deci chipul şi legea firii. Căci Dumnezeu le-a făcut pe acestea de obşte, ca să ne înveţe să stăpînim şi restul tot de obşte. Intr-adevăr, Dumnezeu a dat pămîntul în stăpînirea tuturor oamenilor. Iar dacă pămîntul este al tuturor, de ce tu, bogatule, ai atîtea moşii, în timp ce semenul tău n-are nici măcar o brazdă?

— Mi le-a lăsat tata moştenire, zici tu. Dar el de la cine le-a primit? De la înaintaşi, desigur. Urcînd însă pe firul moştenirii, totdeauna se găseşte, în chip necesar, un început, unde nedreptatea este izvorul oricărei proprietăţi. Numai cuvintele „al meu“ şi „al tău“ împart ceea ce Dumnezeu a pus la îndemîna tuturor. De aici vin toate neînţelegerile dintre oameni şi toate nesfîrşitele lor necazuri“, din viaţa lor.

Dar noi trebuie să trăim în deplină armonie şi în pace trainică, în zilele vieţii noastre, cu toţi semenii noştri. Să nu ne mai luptăm pentru „al meu“ şi „al tău“, că acum toate sînt „ale noastre“, ale tuturor, aşa cum este voia lui Dumnezeu, care toate bogăţiile pămîntului le-a dat în stăpînirea oamenilor, ca toţi deopotrivă să se folosească de ele. Să muncim cu dragă inimă şi să ne bucurăm de roadele muncii cinstite şi aşa vom fi făcători de pace.

Toţi sîntem fraţi între noi. Şi de aceea e bine ca pe pămînt să domnească o bună înţelegere şi o pace permanentă, care aduce în lume linişte deplină şi cea mai mare fericire.

Iisus Hristos ne zice: „Pace vouă“! Tot El ne-nvaţă, „intrînd în case, spuneţi: „Pace vouă!“ Iar altă dată stînd de vorbă cu apostolii Săi le zice: „Vă las Pacea, vă dau Pacea Mea!“ (Ioan 14, 27). Iar Sf. Ap. Pavel, zice: „Dacă se poate, pe cît stă în puterea voastră, trăiţi în pace cu toată lumea!“ (Rom. 12, 18). Iar tu, dragul meu cetitor, fii un mare luptător şi un făcător de pace pe pămînt! Atunci desigur te vei bucura de-o mare fericire a „fiilor făcători de pace“ ai lui Dumnezeu.

Prel. de Pr. V. Anastasiu-Bassarabin

CALENDARE

In casele creştinilor întîlneşti alături cu alte cărţi şi calendarul eparhial de perete.

Valoarea şi folosul calendarului eparhial de perete este de netăgăduit. Credincioşii noştri folosesc aceste calendare zilnic pentru cunoaşterea zilelor de sărbători, bisericeşti şi patriotice; cînd trebuie să respecte posturile; înainte de a merge la biserică, caută în calendar şi vede ce evanghelie şi apostol se citesc dumineca la Sf. Liturghie; cînd pune numele noului venit pe lume, mama se uită în calendar ce nume de botez să-i pună; dacă credinciosul vrea să călătorească mai departe, se orientează după calendar; cînd vrea să-şi facă unele însemnări în legătură cu anumite zile ale anului, tot de calendar se foloseş-

(Continuare în pag. 3)

MAICA DOMNULUI

Din rugăciuni fierbinți s-a zămislit Maria, ca fiică a drepților părinți Ioachim și Ana, pe care vîrsta înțîrziată i-a găsit cu mîinile înălțate către cer, necontenind a implora un rod care să le fie mîngăerea vieții lor. Dumnezeu le-a împlinit ruga: ei au avut o pruncă, pe Maria.

Dar bucuria fructului dorit, nu-i face pe Ioachim și Ana să-și uite că au primit ca dar dumnezeesc pe fica lor Maria și în dar se cade a o dărui.

La vîrsta de 3 ani e închinată Domnului, și din pridvorul templului răsună și glasul rugăciunii copilei Maria, lăudînd cu nevinovăția florilor și a paserilor cerului, mărirea lui Dumnezeu.

Ea de acum înainte ceas după ceas, în rugăciune, îl chiamă pe Domnul spre a-și putea mîntui sufletul, dobîndind viața de veci.

Peste această fecioară neprihănită, se coboară și harul Duhului Sfînt, care umbrînd-o cu dumnezeescul dar, îi hărăzește mărirea de a fi maica lui Iisus Hristos, Mîntuitorul nostru. Astfel Fiul, cel născut din veci din Tatăl, se naște sub ani din Fecioara Maria, făcîndu-se om asemenea nouă.

Zi după zi, din peștera Betleemului și în Nazaretul Galileii, își crește Fiul, iar Fiul îi crește în inimă credința în viața cea de veci și în mărirea pe care o dă Domnul celor ce îi urmează.

Pe drumurile Iudeii, în Galilea și Perea, pretutindeni este alături de Fiul său. Și poartă grijile vieții slujind pe Cel căruia i-a fost dăruită să slujească de drepții Ioachim și Ana.

Vorbit-a ea oare celor din jur? A propovăduit ea cuvînt de învățătură? Mulți vor răspunde, nu, sau cel puțin, vor zice, Sfînta Scriptură nu ne spune nimic despre aceasta.

Și totuși, ea rostește cea mai cuprinzătoare predică. Cel mai înalt îndemn îi aparține ei: „Faceți ceace El vă va spune" (Ioan II, 5).

Pentru această făptură umbrită din plin de harul Duhului sfînt, nici nu s-ar fi potrivit mai bine alt cuvînt. Volume întregi de predici, de tratate, de tălmăciri, și de înțelepte deslușiri morale nu pot spune mai mult decît aceste puține cuvinte ale fecioarei Maria: „faceți ceeace vă spune El".

In cuvintele ei se resimte parcă deopotrivă și mama alături de fecioara închinată Domnului; trăiește imboldul spre viață după voia lui Dumnezeu, căreia cuvintele multe și umflate nu îi pot fi de nici un folos. Este porunca pe care ea a împlinit-o din pruncie pînă la mormînt și totodată testamentul atotcuprinzător pe care îl lasă creștinilor în calitatea de Maică prea curată a Domnului și Dumnezeului nostru Iisus Hristos.

O însoțim pe drumul crucii și în durerea ei vom recunoaște ceva ce depășește dragostea de mamă. Este durerea unei cruci ce o poartă și ea cu seninătatea tristeții înalte, pentru păcatele și răutățile celor ce răstignesc mai mult decît pe Fiul său, pe Fiul lui Dumnezeu. Este durerea unui suflet ce se ridică dincolo de omenesc, înălțîndu-se mai sus le netrupeștile cete ale heruvimilor și serafimilor.

Și dacă Fiul pe cruce s-a rugat pentru iertarea celor ce L-au răstignit, desigur că în zilele în care Fiul ei zăcea în mormînt, copacii grădinii Ghetismani au prins în foșnetul ramurilor lor suspinele de rugăciune a Maicii prea curate, amestecate cu lacrimi de durere și de nădejde pentru iertarea celor păcătoși, pentru învierea Fiului ei.

Invierea din morți îi aduce fericirea măririi lui Dumnezeu.

După înălțarea la ceruri a Domnului, ea rămîne alături de apostoli, iar cea plină de dar se învrednicește în ziua Cincizecimii de harul Duhului Sfînt, care s-o însoțească pretutindeni ca Maică a Unuia născut din veci.

Mama păstrează întotdeauna în sufletul ei icoana fiului. Acum Fiul ei, înălțat la cer, lucrează prin Biserica Sa. El e viu și lucrător în Biserică.

Cea care s-a zămislit din rugăciuni și a trăit rugîndu-se, acum viețuind în casa apostolului Ioan, în grija căruia a lăsat-o Domnul, neîncetat se ruga pentru Biserica lui Dumnezeu născută din jertfa pe Golgota a Fiului său.

Dorirea ei de a se înălța la Fiul ei se împlinește.

Condusă de apostoli în cripta grădinii Ghetismani, își odihnește trupul, iar sufletul i se înalță spre slava măririi cu care Dumnezeu a binecuvîntat-o și prea mărit-o. Sfînta Tradiție ne spune că însuși trupul i-a fost ridicat la cer și nelăsat stricăciunii. Sfîntul Apostol Toma, ne fiind de față la trista înmormîntare a Maicii Domnului, întrucît a sosit a treia zi după aceea, s-a dus la mormînt să vadă trupul adormit al Fecioarei Maria. A găsit mormîntul gol, semn că și trupul i-a fost înălțat la cer.

Din înălțimea ei, Cea căreia rugăciunea i-a fost aleasă hrană, neîncetat se roagă pentru noi, fiind Aceia care mijlocește iertarea celui ce se pocăește.

A fost cu trupul printre noi, dar curățenia și sfințenia sufletului ei și vieții ei i-au dat cinstire mai mare decît a netrupeștilor heruvimi și o mărire mai de preț decît a serafimilor, bucurîndu-se de a fi Maica Fiului lui Dumnezeu, cel dinainte de toți vecii. „Că mi-a făcut mărire Cel Puternic și sfînt este numele Lui", grăește Duhul Sfînt prin gura Preacuratei.

Preot Radu Constantinescu

Tînărul bogat

Cele ce se cuprind la Matei XIX, 16—30, Marcu X, 17 —31 și Luca XVIII, 18—30 înfățișează convorbirea Mîntuitorului cu tînărul bogat.

Acesta este frămîntat de un gînd adînc și mare, care trebuie să stea la inima fiecărui creștin: gîndul la viața și fericirea veșnică. De aceea, îl întreabă pe Mîntuitorul: „Bunule Învățător, ce să fac ca să moștenesc viața cea de veci?"

Cu puterea Celui ce știe toate, Mîntuitorul își dă seama că-n sufletul acestui tînăr sînt ascunse calități mari și anume: o noblețe de suflet neobișnuită, o arzătoare dorință după bine și un oarecare grad de voință bună.

Acest fericit mănunchi de însușiri alese îl face pe tînăr iubit de către Mîntuitorul, care „privind la el, îi era drag" (Marcu X, 21).

Dar Mîntuitorul își dă totodată seama că tînărul acesta este stăpînit de patima după bogății. După cum observă foarte nimerit Sf. Ioan Gură de Aur, tînărul acesta este asemenea unui pămînt minunat și foarte roditor în sine, dar cu totul năpădit de spini și de mărăcini, care erau gata să înăbușe sămînța cea bună, pe care Iisus avea s-o arunce în el.

De aceea, Mîntuitorul vrea să-l ridice puțin cîte puțin pînă la cunoașterea adevărată a lui Dumnezeu, să-l desprindă pe nesimțite de cele pămîntești pentru a-l lega cu totul de Dumnezeu. Drept aceea, Mîntuitorul îi răspunde: „De voiești să intri în viață, ține poruncile".

Cu acest răspuns, Mîntuitorul îi arată tînărului bogat că drumul care duce la fericirea veșnică este împlinirea poruncilor dumnezeiești în frunte cu porunca iubirii semenilor.

Primind acest răspuns, tînărul bogat întreabă din nou pe Mîntuitorul: „Care porunci?".

Atunci Mîntuitorul îi înșiră cîteva din cele zece porunci, încheind cu porunca: „să iubești pe aproapele tău ca însuți pe tine".

Auzind cele spuse de Mîntuitorul, tînărul bogat adaugă: „Toate acestea le-am păzit din copilăria mea. Ce-mi mai lipsește?".

Privind la el, Mîntuitorul îi zice: „Un lucru îți mai lipsește: du-te, vinde tot ce ai, dă săracilor și vei avea comoară în cer; apoi vino, ia-ți crucea și urmează-mă!"

Cu aceste cuvinte, Mîntuitorul îl sfătuiește pe tînărul bogat să facă două lucruri și anume: 1. unul pregătitor — să meargă acasă, să-și vîndă toate averile și să dea banii săracilor; 2. să-și ia crucea și să urmeze Mîntuitorului, adecă să fie gata a trăi după pilda măreață pe care ne-o dă Iisus Hristos.

(Continuare în pag. 4)

(Urmare din pag. 2)

te; cînd ne citim rugăciunile rînduite, de seara și dimineața, în fața icoanei de pe peretele de răsărit al camerei, sub care se află calendarul de perete, rostim la sfîrșit și o scurtă invocare către sfîntul zilei, (ex.: „Sfinte al lui Dumnezeu. ... (numele) roagă-te lui Dumnezeu pentru noi") uitîndu-ne în calendar pentru a citi numele sfîntului pe care-l vom pomeni în rugăciune.

Fiecare Eparhie a tipărit și anul acesta calendare bisericești de perete, pentru trebuințele duhovnicești ale credincioșilor. Aceste calendare sînt imprimate în culorile tradiționale bisericești = roșu, galben, negru și albastru și sînt împodobite cu icoane și cu chenare bine executate de pictori bisericești cu renume și bine apreciați. Ca și cele din anii precedenți, și calendarele anului 1961, sînt frumoase, artistic lucrate, plăcute la vedere și atrăgătoare. Ele sînt împodobite cu sfinte icoane — Domnul Hristos, Maica Domnului cu pruncul în brațe, un sfînt mare, sau un sfînt nou canonizat, cît și cu motive, flori, linii și chenare multicolore. Adăugăm că la unele din ele găsim și catedrala episcopală, sau portretul P. S. Chiriarh.

Pe lîngă numele sfinților de pe fiecare zi, cititorii găsesc în aceste calendare foi, multe îndrumări liturgice relative la marii sfinți cu cinstire și pomenire obștească în Biserică, sau la sfinții romîni canonizați în ultima vreme de către Sf. Sinod, îndrumări referitoare la duminecile anului bisericesc, la citirea Apostolului și a Evangheliei atît la rînduiala utreniei cît și la slujba sfintei și dumnezeeștii Liturghii, îndrumări privitoare la sărbătorile bisericești.

Sf. Arhiep. ort. rom. de Alba Iulia și Sibiu a tipărit și pentru 1961, tradiționalul calendar bisericesc de perete. Este unul din cele mai reușite din punct de vedere artistic, față de celelalte calendare apărute, în formatul obișnuit, are un aspect atrăgător și plăcut și o literă mare și clară. Are în partea de sus, la mijloc, o bine executată icoană de pictură nouă, reprezentînd pe sfinții mucenici și ierarhi Ilie Iorest și Sava Brancovici, în vestminte arhierești, sfinți cari au pătimit pentru sfînta și dreapta noastră credință, și care sînt sărbătoriți de sfînta noastră Biserică în 24 aprilie în fiecare an. Chenarele mari și bine reușite în două culori, care împodobesc calendarul pe margine, îl fac ca să fie deosebit de atrăgător și de dorit pentru credincioși.

Sf. Episcopie a Oradiei a tipărit pentru anul în curs, obișnuitul calendar eparhial de perete, destinat credincioșilor din eparhie. Calendarul apare în format nou, în raport cu celelalte calendare, format mare și vertical. Sus, la mijloc găsim icoana Nașterii Domnului Iisus Hristos — pictură veche —, cu cuvintele biblice rostite de îngeri la sfînta Naștere „Mărire întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pămînt pace și între oameni bunăvoire". La mijloc se găsește icoana Maicii Domnului, iar în partea de jos portretul P. S. Episcop Valerian. Calendarul de la Episcopia Oradiei este tipărit în două culori = roșu și negru, avînd flori pe margine în negru, precum și flori albe pe fond roz. Credincioșii găsesc în el pe lîngă zodiile lunare și pe lîngă sfinții mai nou canonizați de Biserica noastră, și însemnări și informații despre sărbătorile legale, date istorice, despre sfintele posturi anuale, precum și despre zilele cînd nu se fac nunți și petreceri zgomotoase.

Calendarul îndeamnă pe credincioși la pace și înțelegere cu citate scripturistice ca acestea = „Fericiți făcătorii de pace, că aceia fiii lui Dumnezeu se vor chema" Mt. 5,9 și „Pacea va fi lucrul dreptății, va fi liniștea și nădejdea în veci de veci." (Isaia 32, 17).

Pr. Nic. Popescu-Dobrieeni

(continuare din pag. 3)

Dar tînărul nu se dovedește în stare să profite de favoarea pe care i-o îmbie Mîntuitorul și nici să înfăptuiască nădejdea legată de alesele sale însușiri. Din contră, ultimele cuvinte pe care i le-a adresat Mîntuitorul au produs un efect dezastruos în sufletul său și au pus totodată în lumină marea lui slăbiciune: refuzînd mijlocul spre desăvîrșire pe care îl ceruse cu atîta stăruință, tînărul se îndepărtează dintr-o dată întristat. El este așa de cuprins și de mirat de cuvintele Mîntuitorului, încît nu le poate da nici cel mai mic răspuns, ci rămîne cufundat într-o tristă și apăsătoare tăcere.

Pe fața acestui tînăr bogat se întipărește o dîră adîncă de mîhnire: în avîntul său tineresc spre ideal, îi venea foarte greu să se opună chemării lui Iisus, dar și mai greu îi venea să se supună acestei chemări. De ce oare aripile zborului său atît de frumos în spre cele ale vieții veșnice s-au frînt cu totul? Răspunsul la această întrebare ni-l dă gîndirea adîncă a Sf. Apostol și Evanghelist Marcu: „căci avea multe bogății". Sub apăsarea patimii după bogății pămîntești, inima sa slabă se lasă în chip brutal trasă în jos spre cele lumești. Lipindu-și cu totul inima de bogățiile materiale, tînărul bogat vrea mai bine să piardă viața veșnică decît să-și jertfească averile pentru binele semenilor săi.

Adînc tulburat de tirania pe care patima după bogății pămîntești o exercită asupra sufletului omenesc în general și asupra tînărului bogat, Fericitul Augustin spune cu amărăciune: „O aur mizerabil, aur dorit în chip arzător de către zgîrcenie, în chip chinuitor păzit în mijlocul a mii de griji; aur, izvor de frămîntări, pricină de primejdii mari pentru cei care-l au; aur care moleșește virtuțile, aur stăpîn rău, slugă trădătoare; aur care strălucește pentru pieirea proprietarului său, aur pe care nu-l găsești decît pentru a te condamna, aur a cărui iubire te transformă în Iuda".

Sf. Ioan Gură de Aur arată că „zgîrcenia este izvorul tuturor relelor. Ea ruinează familiile; ea umple lumea de dezbinări și războaie; ea duce pe oameni pînă la a se ucide unii pe alții".

Tălmăcind cu multă pricepere cazul tînărului bogat, Clement Alexandrinul arată între altele: „Cînd Mîntuitorul spune: Dacă vrei să fii desăvîrșit, vinde bunurile tale și le împarte săracilor", El condamnă pe acela care se fălește că a împlinit toate poruncile din tinerețea lui; căci acela n-a împlinit și porunca: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuți".

Patima după bogății a înăbușit în tînărul bogat toată dragostea pentru aproapele și l-a izolat cu totul de semeni. Tirania acestei patimi a stins în inima lui orice simțire pentru altul. De aceea, el nu poate să-și însușească o purtare de largă dăruire pentru alții și își închide astfel drumul spre viața veșnică.

Tînărul bogat uită că însușirea de creștin adevărat și de părtaș la fericirea veșnică este condiționată de dăruirea generoasă pentru semeni. Căci dăruirea de sine pentru binele altora este condiția de neînlăturat a iubirii de Dumnezeu, pentru că nu putem iubi pe Dumnezeu, pe care nu-L vedem, dacă nu iubim pe aproapele nostru, pe care-l vedem (Ioan IV, 20). De aceea, drumul spre fericirea veșnică duce prin dăruirea de sine pentru alții, pentru binele obștesc. Cine își închide inima pentru semeni, acela își închide și drumul spre viața veșnică.

Tînărul bogat a uitat că este „o parte a totalității" (Eminescu), că „nu ți-e dat să trăiești pentru tine, ci pentru alții" (Beethoven), că numai acela care-și deschide larg inima în dăruire generoasă pentru alții, care contribuie la înlăturarea suferințelor sociale și la așezarea în lume a dreptății sociale (II Cor. VIII, 14—15; I Tim. VI, 17—19), numai acela face voia lui Dumnezeu și-și deschide drum spre fericirea veșnică.

Frate creștine, închide-te în chilia propriei tale conștiințe și stai de vorbă sîncer și adînc cu tine însuți. Întreabă-te în ce măsură trăiești pentru tine și în ce măsură trăiește pentru alții. După ce ai răspuns la această întrebare, pune într-un taler al balanței ceea ce faci pentru tine și în celălalt ceea ce faci pentru alții. In cumpăna lor, îți vei vedea adevăratul tău chip ca-n cea mai nemîncinoasă oglindă.

Dacă vezi că ești încătușat de egoism ca tînărul bogat, rupe zăgazurile izolării în tine însuți și te revarsă din plin în dăruire pentru alții, pentru binele obștii. Vei săvîrși astfel cea mai frumoasă slujire de preamărire a lui Dumnezeu și de cinstire a omului după cuviință. Vei avea mulțumire și aici și-n viața de dincolo!

C. SIRBU

„Pildă am dat vouă"

(Ioan 13, 15)

Ne este cunoscut tuturor faptul că voința noastră se lasă mai ușor înduplecată, acționează mai repede în fața exemplului, în fața faptelor decît în fața vorbelor. Că cineva adică ne mișcă mai mult și ne determină la fapte nu atît cînd ne vorbește, oricît de frumos ar vorbi, cît mai ales cînd îl vedem că și face ceea ce învață. Sf. Ioan Gură de Aur ne spune și el în această privință: „Învățătura prin cuvînt nu răzbate în suflet așa cum răzbate învățătura cu fapta. Dacă nu ai fapte, nu numai că nu aduci nici un folos prin vorbe, ci mai degrabă faci rău. Mai bine să taci, căci este mai mare pagubă cînd cineva cu vorba dă învățătură bună, iar cu faptele combate această învățătură".

Tot pe linia acestui gînd și tot Sf. Ioan Gură de Aur adaugă în altă parte: „Orice dascăl înțelept învață la fel de bine cu vorba cît și cu fapta. Așa se transmite învățătura la toate îndeletnicirile omenești. Cîrmaciul de corabie, de pildă, așează elevul lîngă el, îi arată cum se ține cîrma și adaugă la faptă cuvîntul de lămurire. El explică cu vorba și arată și cu fapta. Tot așa face și țesătorul și aurarul și arămarul etc. Peste tot învățătura se dă cu vorba și cu fapta. Așa a făcut și Iisus".

Cu adevărat, adînc cunoscător al sufletului omenesc, Mîntuitorul Iisus Hristos știa că o învățătură poate fi înțeleasă și pusă în aplicare mult mai repede și mai ușor atunci cînd învățăturii i se adaugă și pilda directă. Și Mîntuitorul așa a făcut: la predica Sa cu cuvîntul a adăugat și exemplul vieții Sale personale. De fapt învățătura Mîntuitorului și viața Sa este un tot unitar care nu se poate despărți. Viața Sa a fost învățătură și învățătura a fost viață trăită. A vorbit despre blîndețe, El a fost cu adevărat chip al blîndețelor; a vorbit despre dragostea de oameni, viața Lui toată a fost lucrare fără de odihnă pentru binele oamenilor, pentru ușurarea suferințelor și scoaterea lor din întuneric; ne-a învățat să nu nedreptățim și să nu fim robiți de averi, ca bogatul nebun, El cu adevărat n-a nedreptățit pe nimeni și n-a fost robit de nimic, mulțumindu-se cu cele de trebuință. Un cu adevărat mișcător exemplu de slujire a fraților noștri mai mici și de smerenie, pus în fața Apostolilor și a tuturor creștinilor de totdeauna, Mîntuitorul l-a dat în preajma răstignirii Sale, în Joia cea Mare, cu prilejul Cinei de Taină, cînd El, Fiul lui Dumnezeu, Învățătorul și Dascălul, spală picioarele ucenicilor Săi, care n-au putut cugeta nicicînd la o asemenea cinste, mai ales că picioarele lor erau pline de praf și sudoare.

După mărturia Sf. Apostol și Evanghelist Ioan, Mîntuitorul „s-a sculat de la cină și, desbrăcîndu-și veșmintele de deasupra a luat un ștergar și s-a încins (cu el). Apoi, turnînd apă în spălător, a spălat picioarele ucenicilor și le-a șters cu ștergarul cu care era încins". Urmează apoi întîmplarea cu Petru, care la început n-a vrut să se lase să fie spălat pe picioare de Iisus, după care Sf. Evanghelist Ioan continuă: „După ce a spălat picioarele lor și și-a îmbrăcat veșmintele Sale, șezînd iarăși la masă le-a zis lor (ucenicilor): Înțelegeți ce v-am făcut vouă? Voi mă numiți pe mine Învățător și Domn, și bine ziceți, căci sînt. Deci dacă eu, Domnul și Învățătorul, am spălat picioarele voastre, datori sînteți și voi să spălați picioarele unul altuia. Căci pildă am dat vouă, că precum am făcut eu să faceți și voi" *(Ioan 13, 4—15). Și tot cu acest prilej Mîntuitorul a spus: „Cel ce este mai mare între voi să fie ca cel mai mic, și cel ce este stăpînitor (să fie) ca cel ce slujește" (Luca 22, 26—27).* „După ce știți acestea, fericiți veți fi de le veți face", *încheie Mîntuitorul acest episod (Ioan 13, 17).*

Din acest motiv, Iisus, Domnul nostru, ceartă cu destulă asprime uneori pe cei ce într-un fel cred și altfel trăiesc, care sînt asemănați cu pomul neroditor, ce se taie și se aruncă în foc (Mt. 7, 19). De asemenea, dacă între învățătura și viața Lui nu ar fi fost un deplin acord, atunci de bună seamă că dușmanii lui Iisus nu l-ar mai fi urmărit pas cu pas să-i prindă doar un cuvînt pe baza căruia să-l condamne. Explicînd cuvintele Evanghelistului: „Și deschizîndu-și gura sa (Iisus) îi învăța" (Matei 5, 2), Sf. Ioan Gură de Aur spune: De ce pe lîngă termenul: îi învăța, evanghelistul a adăugat cuvintele: „Și deschizîndu-și gura sa?" Le-a adăugat pentru ca tu să-ți dai seama că Domnul învăța nu numai vorbind, dar și tăcînd. Învăța deschizîndu-și gura, dar învăța și fără să-și deschidă gura, învăța adică prin cuvînt, dar și prin faptele Sale. „Spălîndu-le picioarele — ne spune o cîntare bisericească din Joia Mare — și înălțarea prea slăvită prin smerenie arătîndu-le, iarăși luîndu-și hainele a șezut și i-a învățat să se iubească unul pe altul și să nu caute întîietate".

Acest exemplu și toată viața Mîntuitorului au lăsat desigur urme adînci în sufletele Ucenicilor și Apostolilor Săi care, la rîndul lor, s-au silit din răsputeri să-l propovăduiască, nu numai cu graiul, cît mai ales cu viața lor, cu exemplul sau pilda lor personală. De altfel, Apostolii înșiși erau convinși că propovăduirea lor este zadarnică dacă la cuvînt nu adaugă și puterea exemplului personal. Despre acest lucru ne încredințează cu deosebire Sf. Apostol Pavel, care ne arată că slujba de propovăduitor al Mîntuitorului Iisus Hristos nu și-a împlinit-o numai „întru cuvîntul adevărului", ci și „fără prihană, întru multă răbdare, întru necazuri, întru nevoi, întru strîmtorări (de tot felul), în osteneli, privegheri, în posturi, întru curăție, întru cumințenie, întru bunătate, în dragoste nefățarnică" (II Cor. 6,3—6), prin blîndețe, atunci cînd trebuia, căci a fost și aspru cu cei de rea credință, prin muncă cu mîinile proprii etc.

De aceea, Sfinții Apostoli îndeamnă pe credincioși să facă nu numai ceea ce au auzit de la ei, ci mai ales ceea ce au văzut la ei. „Cele ce ați învățat și ați luat și ați auzit și ați văzut la mine, acestea să le faceți și Dumnezeul păcii va fi cu voi" — scrie Sf. Apostol Pavel filipenilor (Filip. 4, 9); „Noi n-am umblat fără rînduială între voi, nici n-am mîncat în dar pîine de la nimeni, ci întru osteneală și nevoință am lucrat noaptea și ziua, să nu îngreunăm pe nimeni. Nu doar că n-avem puterea aceasta, ci ca să vă dăm o pildă în noi, cum să ne urmați nouă" — scrie același Sf. Apostol tesalonicenilor (II Tes. 3,8-9).

Din cele arătate pînă aici am putut să ne dăm seama că puterea exemplului este deosebit de mare în viața creștină.

Să ne străduim deci și noi din răsputeri să urmăm pildei Mîntuitorului, pildei Apostolilor Săi, Sfinților și tuturor creștinilor adevărați, pentru ca și noi, la rîndul nostru, să fim pildă demnă de urmat, pildă de hărnicie, de viață cinstită și curată, pildă de muncă în folosul semenilor noștri, pildă de străduință pentru pace, căci numai așa vom fi bine plăcuți lui Dumnezeu și de folos oamenilor.

Gh. P.

Redactor: Profesor Dr. NICOLAE MLADIN (Taxa poștală plătită în numerar) Tiparul Tipografiei Eparhiale, Sibiu

1961

BIBLIOTECA CENTRALĂ
SIBIU

Anul 109 Sibiu, 15 aprilie 1961 Nr. 15—16

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÎNĂ DE ALBA IULIA ȘI SIBIU

PREȚUL INSERȚIUNILOR:
Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător.
Inserțiunile se adresează ADMINISTRAȚIEI Telegrafului Romîn, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚA
se adresează REDACȚIEI Telegrafului Romîn, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

ABONAMENTUL:
Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

Munca-l face pe om

In formarea conștiinței (cugetului) și peste tot a felului de a fi al omului nou, un rol deosebit de important îl joacă atitudinea față de muncă. Căci munca, în diferitele ei înfățișeri și desfășurări, luminează treptat și îmbunătățește foarte mult caracterul omului, adecă felul lui de a gîndi, de a simți și de a făptui în viață.

Este greșită socotința, că a vorbi despre muncă și rolul ei hotărîtor în viața omului, este un lucru sec și fără însemnătate. Trebuie să dezvăluim rostul cel binecuvîntat al muncii, ținînd seamă de faptul, că munca are urmări adînci și hotărîtoare asupra vieții lăuntrice și de dinafară a omului. Cei ce judecă altfel sînt prinși în mrejele unei vederi cu totul nepotrivite adevărului, nu înțeleg multele feluri de urmări, pe care le are munca asupra întregii vieți omenești.

Bogăția de înfățișeri a vieții și adevărul vieții ne arată, că părerile despre muncă ajută omului să-și schimbe și să-și înnobileze în întregime felul său de a vedea și de a trăi viața.

Dacă vrem să punem în lumină puternică însemnătatea muncii în viața omului, atunci trebuie să spunem că munca este măsura și mărturia demnității și valorii omenești. De fapt, activitatea omenească care oglindește în modul cel mai grăitor și mai exact conștiința (cugetul) și prețul omului, este munca. Ea dă omului putința să-și lărgească, întregească și desăvîrșească întreg felul său de a fi și de a săvîrși în viață, adecă personalitatea sa.

Munca produce schimbări de temelie și adînci în conștiința (cugetul) oamenilor, în felul lor de a privi viața și legăturile lor cu semenii lor. Cel ce construiește uzine și hidrocentrale își formează totodată un nou fel de a vedea viața, își îmbogățește raza simțămintelor, își formează o nouă viață sufletească, pe alte întinderi, neasemănat mai înalte și mai frumoase. Departe de a sărăci sufletește pe om, munca îl ridică pe om la treapta cea mai înaltă a gîndirii, simțirii și voirii.

Munca îmbogățește viața sufletească a omului: viața lui capătă un nou conținut: măreția înfăptuirilor dobîndite și a planurilor de viitor, prin care urmărește cucerirea altor înfăptuiri și mai frumoase. Munca deschide larg sufletul și inima omului pentru a înțelege și iubi viața și pe semenii săi. Munca face să crească și să se maturizeze oamenii. Căci munca mijlocește o neîntreruptă sporire și îmbunătățire a omului: pe baza experiențelor cîștigate în iureșul muncii, el trece la inițiative (planuri noi) din ce în ce mai îndrăznețe, care îi dau putința să-și desfășoare din plin toate puterile sale de făptuire.

Legăturile dintre oameni se pot schimba și datorită deosebirilor în felul cum văd și prețuiesc ei munca. Căci munca lărgește și întărește conștiința socială, adecă cugetul viețuirii în obște și al îndatoririlor legate de acest fel de viețuire. De pildă, însuflețirea neîntreruptă a omului muncitor sau harnic însuflă — prin vorbă și prin exemplul său personal — semenilor săi dorința și dragostea de a munci cît mai mult și cît mai bine.

Omul muncii nu este static, adecă nu stă pe loc, nu lîncezește în trîndăvie, ci este dinamic, adecă în neîntrerupt neastîmpăr de a face ceva. El este mai bucuros ca viața lui să fie asemenea rîului în continuă mișcare și nu se împacă cu frumusețea lacului „încremenit", care de veacuri bate zadarnic în marginea rotundă, simbolizînd (închipuind) lipsa de mișcare în clocotul muncii.

Din nesfîrșitul număr de oameni, munca ridică nu numai cadre de înaltă iscusință în cele ale tehnicii, ci și numeroase talente tinere în cele mai diferite tărîmuri ale activității omenești. Cu o singură condiție: munca să nu fie o repetare mecanică a unor procedeie învățate odată pentru totdeauna, ci o continuă luptă cu materia (lemnul, fierul și alte materiale), cu timpul, adecă un neîntrerupt act de creație, de înfăptuire a ceva de preț sau nou, de căutări, de noi soluții.

Munca-l schimbă la față pe om, îl face mai bun, mai nobil. Virtuțile cîștigate în focul ei, care călește ființa umană, se răspîndesc apoi binefăcător în toate domeniile vieții. Căci munca sporește cerințele morale ale oamenilor, atît față de ei înșiși, cît și față de semenii lor. Pentru cel ce muncește cu adevărat, simțămintele înalte și puternice devin o necesitate. Omul muncii cunoaște frămîntarea dar și bucuria creației, pasiunea muncii în folosul întregului popor. El se desprinde din firele simțămintelor și năzuințelor mici, nu se mulțumește cu puțin și frumusețea sufletească devine pentru el o necesitate de viață.

Munca scoate la iveală nu numai înalta putere de înfăptuire a oamenilor ce se îndeletnicesc cu ea, adecă nu numai puterea lor de creație, ci și mari zăcăminte de putere și noblețe sufletească, din care izvorăsc dragostea pentru obște, munca dezinteresată, subordonarea intereselor personale celor obștești. Munca ne arată că sînt nesecate puterile omului de a pune în valoare ceea ce este bun în el.

Munca produce dîrzenia omului călit în focul ei, care atunci cînd este încredințat de folosul strădaniei lui, nu se abate din drum, oricît de mari ar fi greutățile pe care le întîmpină. Tot ea face să se nască modestia, seriozitatea și linia dreaptă a omului în desfășurarea activității sale. Munca face din om model de viață personală și de îndeplinire a sarcinilor obștești.

Una din trăsăturile conștiinței (cugetului) ce se dăltuiește în iureșul muncii, este lupta împotriva stării pe loc, împotriva mulțumirii cu ceea ce s-a înfăptuit deja. Căci prin muncă omul se face mai bun și mai deschis pentru propășire, este cuprins de o neliniște de a înfăptui mereu și plin de nădejde în puterile sale.

Tot prin muncă omul ajunge să-și dea seama de datoriile ce le are față de obște, căci munca îi mijlocește înțelegerea justă a necesității jertfirii pentru alții. Munca întărește simțul de răspundere față de faptele proprii și față de nevoile colectivității, munca însuflețește patriotismul și-l ridică pe culmile cele mai înalte.

Fără a forma obișnuința de a munci pentru binele obștesc, nu se poate asigura creșterea unui om cu purtare aleasă, potrivită cu un îndreptar de viață înalt. O asemenea purtare nu se poate naște decît în muncă obștească, pentru că atunci cînd omul face o muncă folositoare cît mai multor semeni, el însuși devine mai bun, mai de preț, descoperă înțelesul adînc al vieții. Prin munca de folos obștesc, omul devine un om cu trăsături luminoase, își descoperă rostul și locul în viață, devine stăpînul sigur al vieții și înfruntă eroic loviturile ei. Căci munca îndirjită în folosul celor mulți dă simțămîntul puterii.

Pentru omul nou al zilelor noastre, eroismul este legat de muncă, de fapte măreț puse în slujba obștei. Este un chip nou de a privi și prețui munca și profesiunea, care este de neînțeles pentru un muncitor ce lucrează într-o întreprindere capitalistă, dar cît se poate de firesc pentru un mădular al societății socialiste, în care munca a devenit o chestiune de onoare.

Din toate cele de mai sus, desprindem învățămintele: 1. Munca trebuie folosită înțelept și neîncetat în formarea personalității noastre, a felului nostru de a fi și a făptui. 2. Trebuie să deprindem obișnuința de a munci ca o cerință a organismului sănătos.

C. Sîrbu

Almanahurile, cărți de mare folos pentru credincioși

Este un lucru știut de toată lumea, văzut și trăit, că știința și cultura, în anii puterii populare, a devenit și reprezintă un bun al întregului popor muncitor.

Cartea a devenit pentru omul lumii celei noi, un bun prieten și povățuitor.

Răspîndirea cunoștințelor de tot felul, în masele largi ale poporului nostru, se face și cu ajutorul Almanahurilor ce apar anual.

Aceste cărți, care sprijină activitatea culturală, sînt foarte căutate de cetitorii zilelor noastre, și de aceea nu-i de mirare că se epuizează imediat ce apar.

Almanahurile sînt cărți de actualitate și durată permanentă și sînt folosite și cercetate de credincioșii noștri, pentru ridicarea nivelului lor de cultură, nu numai în anul respectiv, ci și oricînd

(continuare în pag. 2)

Almanahurile, cărți de mare folos pentru credincioși

(Urmare din pag. 1)

și mai ales în zilele de sărbătoare, cînd muncitorii ogoarelor au timp mai mult, să-și hrănească sufletul și mintea cu învățăturile și cunoștințele folositoare găsite în aceste publicații anuale.

Almanahurile aduc în cuprinsul lor probleme cît mai variate, din toate domeniile de știință, — din agricultură, din medicină, din literatură, etc., apoi descoperiri și invenții, din științele noi pentru cercetarea și cucerirea cosmosului, — precum și îndrumări și sfaturi practice, conținînd pe scurt, din tot ce trebuiește minții omului.

Ele sînt cărți și cu o înfățișare plăcută și atrăgătoare, cu care credincioșii noștri, își îmbogățesc cunoștințele și cu care își completează bibliotecile lor personale.

Anul acesta, între noutățile editoriale ale începutului lui 1961, credincioșii noștri au putut face cunoștință și cu următoarele almanahuri, despre care facem și cîteva însemnări:

1. *Calendarul țărănimii muncitoare,* al șaptelea an de apariție, este cel dintîi care a apărut în lumea satelor noastre. Conține un variat și interesant material informativ, nenumărate lucruri care ne interesează și de preț. Acest calendar almanah prezintă pentru cetitori realizările din anii regimului de democrație populară în domeniul industrial, cultural, agricol. Problemelor agricole li se dă o atenție deosebită, găsind aici prețioase îndrumări tehnice în cultura plantelor, în creșterea animalelor, pomicultură, viticultură, știința și practica agriculturii, sfatul medicului veterinar, sfaturi gospodărești, rețete culinare, versuri, fragmente literare, istorice și din trecutul și tradițiile de luptă ale poporului nostru. Credincioșii noștri, care lucrează azi în unitățile agricole socialiste, nu se pot lipsi de acest îndrumător al muncii lor, de acest povățuitor agricol și însoțitor permanent.

2. *Almanahul sănătății,* apărut în editura medicală, în 208 pagini, cuprinde numeroase articole în care sînt prezentate succesele ocrotirii sănătății în patria noastră, cuceriri recente în domeniul medicinei, articole practice despre principalele boli care trebuiesc să fie cunoscute de noi toți, indicații asupra tratamentului lor.

Dintre temele principale subliniem: Vaccinarea antigripală, despre arterioscleroză, electroterapia, vaccinarea antipoliomielitică, cum funcționează ochiul, virusuri noi descoperite în ultimii ani, primul ajutor dat înecaților, microscopul electronic, transpirația, anestezia modernă, bolile inframicrobiene transmisibile de la animale la om, accidentele de circulație, rahitismul poate fi prevenit, primul ajutor în fractură și insolație, apa și sarea în organism, metode moderne de explorare a inimii, alimentația în convalescența hepatitei epidemice, lombo-sciatica, boala hipertonică, precum și dieta ei. Almanahul mai cuprinde și sfaturi medicale practice pentru mame, pentru copii, pentru diverse categorii de bolnavi, curiozități medicale, jocuri distractive, filatelie. Este bogat ilustrat, prezentînd numeroase fotografii și planșe.

Credincioșii noștri, din astfel de cărți și de la „Sfatul medicului" de la radio, își înmulțesc cunoștințele în domeniul acesta, învață să-și păstreze sănătatea, pentru a putea munci și a fi folositori patriei, învață cum să se ferească de boli, să consulte imediat medicul în caz de îmbolnăvire. Nici o familie fără Almanahul sănătății.

3. *Almanahul turistic,* editat de Oficiul Național de Turism „Carpați", este unul din cele mai frumoase și instructive almanahuri tipărite anul acesta. Este al treilea an de la apariție, cu un format nou, cu coperta foarte bine reușită și plăcută. Este destinat pentru turiști, alpiniști, prieteni ai naturii, iubitorii de drumeție. Cuprinde un material documentar interesant, lecturi literare, cunoștințe istorice vechi și noi în legătură cu turismul, poezii, legende, locuri pitorești și frumuseți din țara noastră, informații și însemnări de ordin turistic și din alte țări, hărți, glume, cîntări pe note muzicale, sfaturi practice folositoare pentru turiști, reclame.

Articolele de ordin literar sînt semnate de nume celebre ale literaturii romînești contemporane ca: Mihail Sadoveanu, Tudor Arghezi, Cezar Petrescu, Mihail Beniuc, Eugen Jebeleanu, Eusebiu Camilar, Maria Banuș ș. a.

Almanahul acesta — o lucrare instructivă și plăcută — cuprinde: 240 de pagini în culori, 236 fotografii artistice, 15 itinerarii turistice.

Cartea oferă o plăcută lectură oricărui iubitor al frumuseților patriei noastre.

4. *Almanahul Știință și Tehnică* apare în anul acesta, tratînd articole și probleme interesante și atractive, în 218 pagini.

Cuprinde ultimele noutăți și cunoștințe de ordin științific, din disciplinele științifice vechi și noi, adică din: cosmonautică, atomistică, aviație, paleontologie, tehnică, biologie, semiconductori, chimie, ș. a.

Și din asemenea cărți, orice cetitor poate găsi lucruri deosebit de interesante, necunoscute și care ne pun în curent și în pas cu știința și cu străduințiile omului, cu luminile minții lui, de a contribui prin descoperirile științifice la progresul și înflorirea vieții omenești.

5. *Almanahul magazin,* cuprinde cunoștințe de ordin general și variat din: literatură, muzică, teatru, cinematograf, medicină, gimnastică, tehnică, umor, jocuri distractive și instructive, rețete de bucate etc. Pe lîngă acestea, găsim descrierea unor evenimente, cu dări de seamă asupra lor, întîmplări din viața statului nostru, din lupta și munca oamenilor muncii pentru o viață cît mai bună și mai înfloritoare pentru toți, din strădania unită a oamenilor pentru pace și pentru un viitor fericit al nostru al tuturor.

Almanahul magazin 1961, cuprinde o lectură instructivă, interesantă și distractivă pentru toate vîrstele.

6. *Almanahul femeii,* apare în 224 pagini. Este editat de Consiliul Național al Femeilor din R.P.R. Apare cu cele peste 200 de pg. ilustrate, la care colaborează o seamă de scriitori, ziariști și artiști plastici. Pe lîngă materialul destinat femeii, găsim aici și alte subiecte din literatură, industrie, tehnică, din realizările oamenilor muncii, din luptă pentru pace.

Asemenea cărți — almanahurile — sînt de mare valoare, folos și interes pentru credincioșii vremurilor de azi, și despre ele și despre ostenitorii lor, se cuvine să vorbim cu laudă.

Pr. Nic. Popescu Dobriceni

Giberelina

Incă din anul 1926 s-a observat că plantațiile de orez îmbolnăvite cu o ciupercă denumită Giberella fujikuroi cresc mult mai repede decît plantele sănătoase. In acea perioadă acestui fapt nu i s-a dat importanță din punctul de vedere al utilității practice. Abia după vreo douăzeci și doi de ani, odată cu experiența căpătată de specialiști în obținerea antibioticelor cu ajutorul microorganismelor, s-a reușit să se extragă din culturi făcute cu ciuperci care îmbolnăvesc orezul, un produs alb cristalizat pe care oamenii de știință l-au denumit giberelină, după numele ciupercii care l-a produs. S-a constatat experimental că giberelina astfel obținută mărește excepțional ritmul de creștere a plantelor fără ca să provoace neajunsurile pe care le provoca ciuperca producătoare.

Incercările efectuate în ultimii doi-trei ani privind efectul soluțiilor de giberelină asupra ritmului de creștere a plantelor, au dovedit că efectele giberelinei încep să se manifeste dacă plantele sînt stropite cu soluții conținînd un gram de substanță dizolvată în 1000 litri apă, și că soluțiile ce dau rezultatele cele mai bune sînt de 1 g. giberelină la 100 litri de apă. De asemenea, sub formă de pulbere, giberelina se folosește și la tratarea semințelor în concentrații de 1%.

Din lucrările efectuate de către Institutul unional pentru îngrășăminte și agropedologie din Moscova rezultă că, spre deosebire de alți stimulatori de creștere care provoacă numai o intensificare a creșterii plantelor, giberelina produce și o accelerare a dezvoltării lor, unele plante bianuale putînd înflori și fructifica încă din primul an. De asemenea, s-a constatat că giberelina nu are efecte similare asupra tuturor plantelor. Astfel, la trifoi prin administrarea giberelinei se realizează un spor de recoltă raportat la substanța uscată în medie de 50% față de trifoiul netratat, iar la porumb s-a obținut un spor de producție de masă verde de 61,2% și o creștere a știuleților cu 43,1% față de porumbul netratat cu giberelină. La mărar, pătrunjel și salată verde sporurile de recoltă prin folosirea giberelinei sînt de 100%.

Cercetări largi se efectuează pentru stabilirea efectelor giberelinei asupra sfeclei de zahăr, pomilor fructiferi și în general asupra regenerării pădurilor în termen mult mai scurt decît cele cunoscute pînă acum.

In Uniunea Sovietică giberelina a început să fie fabricată industrial începînd din anul acesta.

Ținînd seama de importanța deosebită pe care o prezintă giberelina pentru agricultură și silvicultură în țara noastră, Institutul de Cercetări Chimico-Farmaceutice din cadrul Ministerului Industriei Petrolului și Chimiei a început încă din anul trecut să studieze problema obținerii giberelinei. Din cantitățile de giberelină ce rezultă cu prilejul cercetărilor tehnologice, se fac experimentări în sectorul silvic și pe diferite culturi de plante agricole în colaborare cu Institutul agronomic N. Bălcescu și cu alte Institute de specialitate.

In curînd giberelina va fi un prețios ajutor colectiviștilor în lupta pentru recolte bogate!

Aici înfrățirea a vorbit

Dimineața proaspătă cu voaluri de trandafir
Și-a deschis seninul peste noua Toderiță,
Ca să-i anine ușor aurita togă de fir
Soarele ce era sus pe cer de o suliță.

N-o mai cunoșteai față de ieri, față de trecut,
Nu mai erau casele acoperite cu paie,
Cocioabele tristei amintiri lipite cu lut,
Ulițele strîmte și noroite de ploaie.

Un sat model ridicat parcă peste noapte
Cu cărămizi roșii ca niște garoafe frumoase
Și-n mijlocul lui din-înșiruire de fapte
S-a înălțat: Școala, Căminul, clădiri luminoase.

Lîngă valea cu buze tremurătoare de ape
S-au înfiripat parcă așa pe neașteptate
Acareturile Colectivei, în etape
De propășire din ani cu belșug de bucate.

Unindu-și haturile oamenii s-au înfrățit
Ca și dumitrițele ce zîmbesc pe ogoare
Și peste-ntinderi descătușate s-a auzit
Un cîntec de pace și de muncă înfloritoare.

Sub vitraliile cerului de primăvară
Satul învăluit de lumină s-a premenit
Și oamenii au înțeles pentru prima oară
Că aici înfrățirea cu adînc înțeles a vorbit.

Preot ȘTEFAN TASCIANU

Oglinda sufletului

In epistola sfîntului Iacob, chiar în cel dintîi capitol, citim și următorul îndemn: „Lepădînd toată întinăciunea și prisosința răutății, primiți cu blîndețe cuvîntul sădit în voi, care poate să mîntuiască sufletele voastre. Dar faceți-vă împlinitori ai cuvîntului, nu numai auzitori ai lui, amăgindu-vă pe voi înșivă. Căci dacă cineva este auzitor al cuvîntului, iar nu împlinitor, el seamănă cu omul care privește în oglindă fața sa firească: S-a privit pe sine și s-a dus și îndată a uitat ce fel era. Cine s-a uitat, însă, de aproape în legea cea desăvîrșită a libertății și a stăruit în ea, făcîndu-se, nu auzitor care uită, ci împlinitor al lucrului: acela fericit va fi în faptele sale". (Iac. 1, 21—25).

Invățătura cuprinsă în cuvintele amintite este deplin lămurită, neavînd trebuință de nici un fel de tălmăcire. Orice cititor, fie el cît de puțin cunoscător al învățăturilor dumnezeeștilor scripturi, înțelege din cuvintele sfîntului Iacob, că nu-i destul ca cineva să asculte numai cuvîntul lui Dumnezeu, cel dat nouă spre mîntuire, ci ascultării trebuie să-i urmeze neapărat împlinirea cu fapta a învățăturilor primite. El înțelege deasemenea că, numai acela care împlinește cu fapta învățătura cuprinsă în cuvintele Sfintei Scripturi, poate avea nădejde de mîntuire.

Noi ne oprim însă la învățătura: Cuvîntul lui Dumnezeu este oglinda sufletului credincios.

Dacă cel ce aude cuvîntul lui Dumnezeu, dar nu-l și împlinește, este asemenea cu cel ce își privește în oglindă fața sa firească (Iac. 1, 23), este de la sine înțeles că, ceea ce este oglinda cea văzută pentru trup, aceea este cuvîntul lui Dumnezeu pentru sufletul credincios, și, după cum privindu-se cineva în oglinda cea materială își vede înfățișarea feței sale, tot așa privindu-se creștinul pe sine în oglinda cuvîntului descoperit de Dumnezeu, își cunoaște înfățișarea sufletului său, adică starea morală în care se găsește.

Cînd sfîntul Iacob face asemănare între cel ce se mulțumește numai să audă cuvîntul lui Dumnezeu, fără să-l și împlinească cu fapta, și cel ce privește în oglindă fața sa firească, dar uită îndată înfățișarea sa, el vrea doar atît: să îndrumeze pe cetitorii săi ca din auzitori ai cuvîntului de învățătură, să se facă împlinitori ai acestui cuvînt.

Cum anume trebuie să ne privim în fața oglinzii cuvîntului, nu ne spune aici sfîntul Iacob, dar este în afară de orice îndoială că privirea sufletului nostru în fața cuvîntului lui Dumnezeu nu este altceva decît cercetarea de sine.

Cei doritori a se cunoaște pe ei înșiși și după starea lor lăuntrică, cei ce vreau a ști care le este starea morală, aceia, după îndrumarea Sfintei Scripturi și a Părinților duhovnicești, au datoria de a se privi mereu în oglinda cea duhovnicească, în oglinda sufletului, care este Legea lui Dumnezeu sau cuvîntul dumnezeesc.

Iată cum se face cercetarea de sine în fața cuvîntului lui Dumnezeu:

Citim, de pildă, în sfînta Evanghelie, răspunsul dat de Mîntuitorul, unui învățător de Lege, care L-a întrebat, care este cea mai mare poruncă a lui Dumnezeu. In acest răspuns, Domnul zice: „Să iubești pe Domnul Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu tot cugetul tău. Aceasta este marea și cea dintîi poruncă. Iar a doua, la fel cu aceasta: să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuți. In aceste două porunci atîrnă toată Legea și Proorocii" (Mt. 22, 37-40). Știm că aceste două porunci, ca și toate poruncile lui Dumnezeu, date sînt spre împlinire.

Știm, de asemenea, că, și noi, ca unii ce dorim să ne mîntuim trebuie să le împlinim întocmai. De aceea de trebuință este a ne cerceta pe noi cum stăm cu împlinirea lor. Ne vom întreba, deci: iubim noi pe Dumnezeu cu adevărat? Pentru a stabili aceasta ne vom cerceta pe noi înșine în lumina acestor cuvinte ale Mîntuitorului. „Cine are poruncile mele și le păzește, acela este care mă iubește". (In. 14, 21, 23).

Ne vom pune, așadar, întrebarea: Păzim noi poruncile lui Dumnezeu, ca să putem cunoaște că Il iubim pe El? Ne gîndim noi, în tot ceea ce facem mai întîi dacă fapta noastră e după voia lui Dumnezeu sau nu? Urmărim noi în tot ceea ce facem preamărirea lui Dumnezeu, sau mai degrabă vrem ca noi înșine să primim laudă de la oameni pentru ceea ce ni se pare că am făcut bine? Dacă la aceste întrebări, prin cercetarea conștiinței noastre, vom primi răspunsul că: în tot ceea ce facem urmărim preamărirea lui Dumnezeu; că, înainte de a face ceva căutăm mai întîi a cunoaște dacă gîndul și dorința pe care le avem sînt după voia lui Dumnezeu, atunci fericiți sîntem, căci ne arătăm a fi pe calea iubirii de Dumnezeu.

Dar, pentru că Mîntuitorul n-a legat iubirea față de Dumnezeu de o singură poruncă, ci de toate poruncile, datori sîntem să ne întrebăm, dacă sîntem împlinitori ai tuturor poruncilor lui Dumnezeu? Dacă nu cumva facem deosebire între o poruncă și alta, dacă nu cumva împlinim pe cele ușoare, iar pe cele care cu greutate se împlinesc le lăsăm, ca și cînd ele nu ar fi poruncite? Dacă conștiința noastră ne va încredința prin înșeși faptele săvîrșite de noi că toate poruncile lui Dumnezeu cîte ne vin în minte le împlinim cu osîrdie fără nici o deosebire atunci ne numărăm între iubitorii de Dumnezeu și între cei pe care Sfîntul Iacob îi fericește pentru faptele lor. (Iac. 1, 25).

Și pentru că a doua poruncă mare, despre care Domnul spune că este asemenea poruncii celei dintîi, este porunca iubirii de aproapele, adecă: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuți" (Mt. 22, 39), cu neputință este a cunoaște că sîntem iubitori de Dumnezeu fără a ne cerceta și în fața acestei porunci.

Cercetîndu-ne în fața poruncii de a iubi pe aproapele nostru ca pe noi înși-ne, va trebui să ne punem întrebarea: facem noi deosebire între noi și aproapele nostru, cînd e vorba de cele de trebuință, ca și de cele spre cinste? Nu cumva chiar și între oameni facem deschiliniri, pe unii iubindu-i pentru că sînt buni, iar pe alții urîndu-i, pentru că ni se par a fi răi? Această întrebare se cuvine să ne-o punem pentru că știut este că nu noi sîntem puși de a judeca pe oameni, ci noi avem datoria de a căuta să-i sprijinim pe cei socotiți răi ca să se facă și ei buni. Iubirea de aproapele se arată mai ales în urmărirea mîntuirii aproapelui nostru, în dorirea binelui lui și în promovarea acestui bine.

Tot în legătură cu cercetarea de sîntem împlinitori ai poruncii lui Dumnezeu care bine spune să iubim pe aproapele nostru ca pe noi înșine, va trebui să ne întrebăm dacă iubim pe toți oamenii la fel. După „porunca Domnului" „aproape" ne este orice om, oricare ar fi locul său între oameni, limba, rasa, ocupația, legătura cu noi, starea sufletească. Așa cum Dumnezeu răsare soarele și peste răi și peste buni și ploaia o trimite și peste drepți și peste nedrepți, așa și soarele iubirii noastre trebuie să-i încălzească pe toți deopotrivă și ploaia bunătății noastre să se reverse peste tot omul, ca să fim fii adevărați ai lui Dumnezeu (Mt. 5, 45).

Se cade dar, s. ex. ca fiecare creștin să sufere alături de negri congolezi și să sprijinească lupta lor pentru libertate și o viață mai bună. Dacă ești creștin cu adevărat nu poți spune: ce mă privește soarta unui negru, pe care nu-l cunosc și care e așa de departe? Te privește, pentru că după cuvîntul Mîntuitorului și el este aproapele nostru și iubirea față de aproapele trebuie arătată și față de el. La fel „făcătorii de pace" se arată a fi cu adevărat iubitori și de Dumnezeu și de aproapele.

Dacă vom găsi deci, în cugetul nostru mărturie că ne silim a cuprinde cu iubirea sufletului nostru pe tot omul, deopotrivă, fără altă pricină decît pentru că așa ne este poruncit de Dumnezeu, din aceasta vom cunoaște că sîntem împlinitori ai poruncilor.

Dar, așa cum, privindu-ne în oglinda cea materială, fața trupului nostru, vom cunoaște deosebiri, și uneori vom fi nemulțumiți, iar alte ori și mulțumire vom avea, așa este și în cercetarea sufletului nostru în fața cuvîntului lui Dumnezeu. Vom găsi și lipsuri, și poate acestea le vom găsi mai des și vor fi mai multe, — dar vom găsi și bunătăți. Pe cele dintîi să ne silim a le înlătura, iar pe cele din urmă să ne silim a le întări și a le înmulți.

Așa se face cercetarea de sine în fața oglinzii sufletului.

Precum cuvîntul lui Dumnezeu este oglindă pentru sufletul ce vrea a se cunoaște pe sine, tot așa și împlinitorii cuvîntului lui Dumnezeu pot să fie pentru fiecare din noi o oglindă a sufletului nostru, oricînd ar fi trăit ei. De pildă, sfîntul apostol Pavel ne poate sluji drept pildă și oglindă în foarte multe împrejurări de viață.

El însuși zice către credincioși: „Fiți următori mie, precum și eu sînt următor lui Hristos". (I. Cor. 11, 1).

In sfîrșit, Părinții duhovnicești zic: „Oglinda sufletului este rugăciunea" și bine grăiesc, căci în lucrarea rugăciunii putem cunoaște multe din stările sufletului nostru.

Din felul cum ne rugăm putem să ne dăm seama în ce legătură stăm noi față de Dumnezeu și de aproapele. Dacă gînduri felurite ne tulbură rugăciunea sau chiar ne-o întunecă, atunci însemnează că încă sîntem robiți de patimi și mult învăluiți de gîlcevile lumii și nu iubim cu adevărat pe Dumnezeu și aproapele. Ba încă și iubitori de plăcere ne arătăm a fi, căci nu ne-am dat încă osteneala de a ne curăți de patimile care și gînduri pătimașe au ca fii și fice.

Dacă, dimpotrivă, mintea noastră în vremea rugăciunii numai pe Dumnezeu îl are înainte, atunci ferice de sufletul nostru, căci a dobîndit iubirea și lipsa de patimi.

Să încheiem amintind că, sfîntul apostol Pavel înfățișează și sufletul ca fiind oglinda în care se arată mărirea lui Dumnezeu (II. Cor. 3, 18). Ca să fie oglindă adevărată și curată, el trebuie însă să se modeleze după cuvîntul lui Dumnezeu, avîndu-l pe acesta și oglindă și pricină de îndreptare, ca cercetîndu-se și cunoscîndu-se în fața lui, tot prin el să năzuiască și la îmbunătățire ca să fie oglindă a măririi lui Dumnezeu.

Ierodiaconul Teofil

Dau votul

Dau votul unui veac de aur
Ce-n curcubeie de lumini
Imbracă-al Țării scump tezaur
Cu ani frumoși și dalbi de crini.

Dau votul ca să crească-n soare
Cum crește flora tropicală
Orașe, fabrici și tractoare
Și-n lume-a Țării mîndră fală.

Dau votul pentru fericire
Să văd frumoase colective
Și oameni buni ce-n înfrățire
Dau rod de munci calitative.

Votez cu inima-mpăcată
Că Patriei i-om dărui
Elanul, munca noastră dreaptă
Și-al slavei imn i-om făuri.

Dăm votul pentru omenie,
Pentru progres și pentru pace,
Pentru a Țării mărturie
Că mult mai mîndră o vom face.

Preot ȘTEFAN TASCIANU

Mielul lui Dumnezeu

„Iată Mielul lui Dumnezeu, cel ce ridică păcatul lumii". (Ioan 1, 29).

Primăvara își risipea darurile peste cetățuia Vitfage (Luca 19, 29) din vecinătatea Ierusalimului și peste plaiurile ei încîntătoare. Soarele dogorea pămîntul pietros cu znopii săi de raze, iar norii-l adăpau cu gălețile lor de ploaie.

Casele mici se zguleau în umbra smochinilor frunzoși. Grădinile copleșite de flori îmbătau văzduhul de mireasmă. Pe ogoarele din Valea Iozafatului creșteau ca fugărite holdele. Prin viile însorite, agățate de muntele Maslinilor, sporiau ca fermecate boabele de struguri. Iar maslinii de prin grădina Ghetsimani și de pe măguri își umpleau cu grăsime rodul lor îmbelșugat. (Cîntarea Cîntărilor 2, 11—13).

Dar comoara cetățuei totuși nu o făceau aceste daruri ale firii, ci pășunile ei largi, cu iarba lor fragedă, căutată cu lăcomie de zecile de mii de miei, crescuți aici pe seama templului din Ierusalim, pentru jertfe.

Păstori-leviți pășteau turmele mieilor pe pășunile cele mai grase și-i adăpau la apa celor mai limpezi izvoare (Ioan 10, 11) și păstori preoți îi rînduiau pentru jertfa de altar, căci Vitfage era cetățuia preoților care slujeau la jertfelnicul din Cetatea păcii. (I. Cor. 9, 10). Și mare era zdroaba acestor păstori — preoți mai ales la ziua mieilor, care an de an cădea lîngă ajunul Paștilor.

Atunci un vuiet mare se pornea prin muntele Maslinilor. Din toate plaiurile coborau turme de miei și se opreau în valea Iozafatului, la apa Chidronului, unde le așteptau cu neastîmpăr tîrgoveții ierusalimiteni, veniți să-și cumpere cîte un miel de Paști. Și preoții alegeau pe cei fără prihană.

In acest an ziua mieilor cădea pe Joia mare. Soarele răsărea ca o claie în bobotaie. Păsările-și înginau cîntecele vesele prin frunziș, florile-și împrăștiau cu dărnicie miresmele și firea-ntreagă era-n frămîntare. Iar jos, în tîrgul Chidronului o mare de miei și de păstori și de cumpărători era în forfotă.

De-odată însă, o melodie dulce de psalmi, cîntată de glasuri ca îngerești, se porni din spre culmea răsăritului, care vrăji îndată toate inimile.

— E Învățătorul cu ucenicii Săi, zise-n clipă un mielar.

— A cinat cu prietenul Său Lazăr cel înviat (Ioan 11, 1) și a durmit în casa lui din Vitania, lămuri un alt tîrgoveț.

— Și merge acum iar la Ierusalim, să vindece orbii și surzii și ologii și să tămăduiască toată boala și toată neputința din popor, (Marcu, 1, 34) adăugau binevoitorii Săi.

— O, de ce nu fuge de Ierusalim, cum fuge căprioara de arc și de ce nu s-ascunde El, cum s-ascunde puiul cerbului în sînul codrului, că bătrînii și cărturarii noștri-L caută pe toate căile să-I rupă capul, își mărturiseau teama unii dintre aceia care s-au învrednicit de mila Lui.

Intr-aceia melodia cea dulce s-apropia mereu și-n cîteva clipite într-un luminiș, s-arătă Învățătorul, înconjurat de ucenicii Săi. Erau numai nouă, căci Petru și Ioan (Luca 22,8) plecară mai de vreme din Vitania să-i gătească Paștile, iar Iuda Iscarioteanul (Luca 22, 4) nici nu ieși din marea cetate, ci rămase acolo să-i uneltească vînzarea.

Incununat de razele soarelui ca de-o aureolă cerească, chipul Învățătorului era frumos ca floarea cîmpului și fața Lui curată cum e crinul văilor (Cîntarea Cîntărilor 2, 1) și ochii Săi strălucitori ca luceafărul de pe cer, care vesteau frumusețea și neprihănirea și lumina sufletului său.

Robit de farmecul ființei Sale unul din mulțime rosti cu glas înalt cuvintele prinse de pe buzele Botezătorului de la Iordan:

„Iată Mielul lui Dumnezeu!" (Ioan 1, 29) Iată-L printre mieii oamenilor! Iată-L c-a venit să ridice păcatul lumii!

Iar gloatele aprinse răspunseră în glas de tunet:

— Osana Mielului lui Dumnezeu! și se închinară Lui cu evlavie.

Învățătorul le binecuvîntă cu bunătate, le strecură în suflet cîteva raze din lumina Evangheliei Sale și porni apoi din nou spre Ierusalimul ucigător de proroci. (Luca 13, 34).

Inaintea Lui mergeau cete de ierusalimiteni cu miei pe umeri și tot așa veniau și-n urma Sa. Părea că mieii pămîntești sărbătoreau pe Mielul cel ceresc în această zi a celor mai blînde și nevinovate făpturi ale Tatălui din ceruri.

La scăldătoarea oilor (Ioan 5, 2) Învățătorul se opri să ducă mîngăiere celor ce pătimeau în cele cinci pridvoare ale ei iar gloatele se pogorîră în apă, să-și scalde mieii în ea, cum avea să se scalde și Mielul Domnului în baia sudorilor Sale de sînge. (Luca 22, 44).

De la izvorul tămăduirii Învățătorul o luă spre Poarta de aur, prin care întră în cetate și pe cînd mielarii se-mprăștiau pe la casele lor, El, Mielul cel de taină, urcă spre casa Tatălui Său de pe sprinceana Sionului, să-i spele cu lacrimile ochilor necurăția și să-i sălășluiască și-n lăuntru strălucirea din afară. (Luca 2,49; 19,46).

Cu sosirea mielului casele se umpleau de bucurie. Copilașii făceau roată-n jurul lui și pe cînd îl îmbiau cu tot felul de verdeață, pe atunci Mielul legii celei noi, în foișorul Cinei celei de taină ne lăsa trupul și sîngele Său, spre iertarea păcatelor. (Matei 26,26 și 27).

Căsenii grijeau de miel să nu le scape și pe cînd îi legau cu sfori picioarele, pe atunci El, Mielul jertfei celei mari încă se lega cu funii în grădina Ghetsemani și se ducea de ostași la judecată de osîndă. (Ioan 18,12).

In ziua ajunului toată suflarea pășea pe calea pocăinței și pe cînd căpetenia căsii își așeza mîinile pe capul mielului, vărsînd asupra lui păcatele căsenilor și osîndindu-l astfel la moarte, pe atunci și pe El, Mielul dumnezeeștii nevinovății, îl osîndeau la moarte de ocară pe cruce, arhiereii și bătrînii și cărturarii. (Ioan 19,30).

Iar în după-amiaza ajunului, pe cînd se adunau în curtea templului mieii de junghiere și pe cînd preoții-n odăjdii le prindeau în cupe de aur și argint sîngele ispășirii și-l vărsau pe altar, pe atunci pe crucea de pe muchea Golgotei se vărsa și sîngele Mielului lui Dumnezeu, spălînd toate păcatele lumii...

Prof. A. Nanu

Fericitul Augustin despre Biserică

Dăm în traducere cuvintele marelui episcop din Africa de acum aproape 1500 ani (Enarrationes in Psalmos):

— „Să iubim pe Domnul Dumnezeul nostru, să iubim Biserica Lui; pe El, ca pe Tatăl, pe ea ca mamă, El, ca Domn, ea, ca servă — că noi sîntem fiii servei Lui. Căsnicia aceasta se leagă printr-o mare dragoste; nimeni nu arată pe unul și să nu fie vrednic de cealaltă. Nimeni nu zice: consult vrăjitorii și zarurile — dar totuși nu părăsesc Biserica lui Dumnezeu, sînt dreptcredincios.

Ținînd la Tatăl, tu arăți pe mamă. Altul, — Doamne ferește, — zice altfel: nu consult vrăjitorii, nu dau cu zarurile, nu cercetez gîcirile nelegiuite, nu merg să mă închin demonilor, nu slujesc pietrelor, dar totuși sînt de partea lui Donat. [1]

Ce folos că nu ofensezi pe Tatăl, și ofensezi pe mamă? Deci, prea iubiților, respectați deopotrivă pe Dumnezeu de Tată și Biserica de mamă.

— Domnul Iisus Hristos este bărbatul desăvîrșit, cap și trup. .... Trupul acestui cap este Biserica nu numai cea de la noi, — ci —și cea de la noi și de pe tot pămîntul; nici numai cea din vremea noastră, — ci chiar de la Abel pînă la cei ce se vor naște și vor crede în Hristos, pînă la sfîrșit, tot poporul de sfinți ce aparțin unei singure cetăți al cărei cap este Hristos.

Și despre această cetate, din care facem parte, ne-au fost lăsate nouă cărți; sînt Scripturile care ne îndeamnă pe noi să trăim cuviincios".

Pr. Ilie Sanda

[1] Conducătorul unor eretici (sectari) din veacul IV.

2500 de documente despre un mare popor din antichitate, Parții

Parții au fost un puternic popor al lumii antice — prin secolul III î.e.n. și se întindeau de la țărmurile Mării Caspice pînă la Golful Bengal. Istoria lor a fost puțin studiată din lipsă de documente și numeroase aspecte ale vieții lor au rămas necunoscute.

Orientaliștii sovietici au adus o prețioasă contribuție în această privință. Cu prilejul unor explorări arheologice, ei au descoperit în apropierea orașului Ahabad — capitala Armeniei — 2500 de documente în stare foarte bună, deși au stat peste 2000 de ani în pămînt. Pe plăcuțe de argilă de forme neregulate — erau scrise cu litere negre — litere curioase, într-o limbă necunoscută.

După ani îndelungați de trudă, ele au fost descifrate aproape toate (2400).

Studiul lor atent a dus la concluzia că sînt scrise în limba parță dar cu caractere armeene. *Numeroase cuvinte erau scrise chiar în limba* aramaică, limbă foarte răspîndită în antichitate în Asia.

Ce reprezintă aceste documente? Aproape toate sînt înregistrări de ordin economic, din arhiva regilor parți. (Funcționarul însărcinat cu primirea impozitelor în natură sau în bani înregistra numele, gradul și titlul aducătorului, data primirii, valoarea impozitului și semnătura primitorului. Un fel de chitanțe fiscale, cu alte cuvinte). Pentru istorici aceste documente sînt foarte valoroase, ajutîndu-i la înțelegerea sistemului fiscal al statului part și a structurii administrative a acestuia. Totodată ele sînt primele *și poate unicele vestigii ale scrisului parțial.*

Academia de științe a U.R.S.S. editează acum, o culegere de scrieri, care va ieși de sub tipar înainte de Congresul internațional al orientaliștilor, ce va avea loc la Moscova în august 1961. M.

† Presvitera Sinclitica Voiutschi

Implinise de curînd vîrsta binecuvîntată de 94 de ani și stăpînă pe o minte lucidă pînă în ultimile clipe ale vieții sale povestea cu însuflețire despre soțul ei, care a fost Emilian Voiutschi, întemeitorul disciplinei de teologie morală la românii ortodocși. In adevăr, cursurile sale care au contribuit la educarea multor generații de teologi și preoți, apărute între anii 1887 și 1906 în mai multe ediții, au constituit baza sigură de pornire și pentru moraliștii ortodocși romîni, sîrbi și bulgari de după el și după cursurile sale s-au orientat și urmașii în disciplină la institutiile teologice romîne, ca prof. D. Spînu, Șerban Ionescu, O. Bucevschi și N. Mladin.

Cu toții, cunoscuți și prieteni, vedeau în văduva marelui teolog moralist pe „bunicuța" bună și sfătoasă și cu adevărat „împreună adunătoare", precum îi suna în traducere romînă numele de botez.

A adormit în Domnul cu liniște sufletească și în deplină încredere. A fost prohodită de un sobor de preoți, compus din prof. M. Șesan, T. Bodogae și I. Albu, în ziua de 18 ianuarie 1961 și înmormîntată la locul veșniceî odihne din Sibiu.

Dumnezeu să-i odihnească în pace sufletul ei bun și blînd. M. Ș.

Redactor: Profesor Dr. NICOLAE MLADIN (Taxa poștală plătită în numerar) Tiparul Tipografiei Eparhiale, Sibiu

BIBLIOTECA CENTRALĂ SIBIU

Anul 109 — Sibiu, 1 mai 1961 — Nr. 17—18

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÎNĂ DE ALBA IULIA ȘI SIBIU

PREȚUL INSERȚIUNILOR:
Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător.
Inserțiunile se adresează ADMINISTRAȚIEI Telegrafului Romîn, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚA
se adresează REDACȚIEI Telegrafului Romîn, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

ABONAMENTUL:
Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

Un an de noi înfăptuiri

Pornirea spre înfăptuiri mari se vede în toate tărîmurile de lucru din patria noastră. Pretutindeni se înnoiește întreaga țară. Unul după altul orașele noastre, de pildă, întineresc în scurtă vreme și cu însuflețire. Nu este prea mult lucru a spune că țara întreagă este un uriaș șantier.

Avîntul de muncă neobosită și de neasemuită împlinire ni-l arată mai ales bilanțul muncii rodnice din curgerea anului 1960. Intreg poporul nostru a întîmpinat cu simțăminte de îndreptățită bucurie și de firească mîndrie patriotică Comunicatul Direcției Centrale de Statistică asupra împlinirii Planului de Stat al Republicii Populare Romîne pe anul 1960.

Acest Comunicat înfățișează prin cifrele lui — din an în an tot mai impresionante — bilanțul muncii creatoare și rodnice a poporului nostru. In dosul cifrelor se dezvăluie înțelesuri largi și adînci. Numai cine înțelege graiul convingător al cifrelor, numai cine gîndește cu zăbavă asupra fiecărei cifre, își poate da seama de adîncul înțeles al acestui Comunicat.

Ce poate fi mai grăitor pentru felul cum pășim pe drumul desăvîrșirii socialismului, pentru capacitatea noastră de înfăptuire decît faptul că planul producției globale a anului 1960 a fost îndeplinit în proporție de 103,6 la sută, că față de anul 1959, producția întregii industrii a crescut cu 16,9 la sută, realizîndu-se în felul acesta o creștere superioară ritmului mediu anual prevăzut în planul de șase ani?! Dezvoltarea necontenită a industriei noastre va face să crească bogăția patriei și va întări tot mai mult puterea ei economică. Căci în anul 1960 a continuat să se dezvolte cu deosebire industria noastră grea și să se obțină pe baza ei înfăptuiri însemnate în toate ramurile economiei naționale.

Dar nu numai atît. Strădaniile oamenilor muncii de a folosi mai bine mașinile și de a perfecționa tehnica, au avut ca rezultat creșterea cu 11 la sută a productivității muncii pe întreaga industrie, față de anul 1959. Totodată s-au obținut noi înfăptuiri în reducerea cheltuielilor de producție, în gospodărirea tot mai bună a fondurilor bănești și materiale ale statului. Pe această cale prețul de cost a fost redus cu 2 la sută față de anul 1959.

Cît de grăitoare sînt înfăptuirile din agricultură, unde s-au obținut succese de seamă în cursul anului 1960! Astfel s-au obținut înfăptuiri însemnate în dezvoltarea și întărirea sectorului socialist, în lărgirea bazei tehnico-materiale, în creșterea producției agricole, vegetale și animale. La sfîrșitul anului 1960 sectorul socialist cuprindea 81,6 la sută din suprafața agricolă și 83,7 la sută din suprafața arabilă a țării. Cu toate că mersul vremii n-a fost prielnic în toate părțile țării, producția totală de cereale boabe a fost de 9,8 milioane tone, la sfecla de zahăr de 3,4 milioane tone, iar la floarea soarelui de 522 mii tone. Cifrele cuprinse în Comunicat pun în lumină deplină marea superioritate a agriculturii socialiste: producțiile medii ale gospodăriilor agricole colective au fost mai mari cu aproape 60 la sută la grîu și porumb, față de cele obținute de gospodăriile agricole individuale, și cu 32 la sută și respectiv 36 la sută față de cele din întovărășirile agricole.

In sectorul zootehnic, încă s-au obținut înfăptuiri de seamă. Mulțumită lor, producția de carne (greutate vie) a fost cu 60.000 tone mai mare decît în anul 1959, cea de lapte cu 3,4 milioane hectolitri, iar cea de lînă fină și semifină cu 1.460 tone.

Creșterea producției industriale și agricole a atras după sine creșterea volumului de mărfuri puse la dispoziția populației prin comerțul socialist. In felul acesta, cu fiecare an poporul nostru se hrănește tot mai bine și se îmbracă tot mai bine. Vînzările de mărfuri alimentare au crescut în anul 1960 cu 11 la sută, iar vînzările de mărfuri nealimentare cu 20 la sută, față de anul 1959.

Mulțumită dezvoltării economiei naționale și sporirii venitului național, în cursul anului 1960 s-au putut lua măsuri de îmbunătățire a condițiilor de viață ale oamenilor muncii. Astfel, în anul 1960, salariul real a crescut cu 11 la sută în comparație cu anul 1959 și cu circa 18 la sută față de 1958, deși numărul salariaților din economia națională a sporit cu peste 180.000 față de anul 1959.

Pentru susținerea diferitelor acțiuni social-culturale: învățămînt, cultură, sănătate, prevederi sociale, asigurări sociale, alocații de stat pentru copii, statul a cheltuit, în anul 1960, suma de 13,7 miliarde lei, cu 13 la sută mai mult decît în anul 1959. Să ne gîndim cîți oameni și-au putut stîmpăra setea de știință, cîte cărți noi au putut pătrunde în biblioteci, cîte case de naşteri s-au ridicat, cîte cămine culturale. Nici condițiile de locuit n-au rămas mai prejos în anul 1960. Numai din fondurile statului s-au construit un număr de 28.000 de apartamente pentru oamenii muncii.

Toate aceste succese oglindesc în chip grăitor însuflețirea și hotărîrea cu care poporul nostru a trecut la înfăptuirea măreților sarcini stabilite de Congresul al III-lea al P.M.R. De asemenea, înfăptuirile anului trecut dovedesc că înfăptuim tot ceea ce ne propunem.

Cifrele Comunicatului Direcției Centrale de Statistică asupra îndeplinirii Planului de Stat al Republicii Populare Romîne încheagă un tablou măreț. Acest tablou se deosebește cu totul de tabloul situației din țările capitaliste. Pentru a ne da seama despre acest lucru, este deajuns să ne gîndim la faptul că în Statele Unite ale Americii, de pildă, numărul celor rămași fără nici un mijloc de trai a crescut la 5,5 milioane, iar guvernul belgian a anunțat la începutul acestui an sporirea cu 9 milioane de franci a taxelor la bunurile de larg consum și a impozitelor, reducerea salariilor și scăderea pensiilor.

Cea mai luminoasă latură a Comunicatului despre care vorbim, este aceea pe care i-o dau înfăptuirile noastre pașnice, avîntul constructiv al veacului socialist, care vrea să facă viața din ce în ce mai frumoasă și mai fericită. Prin toată frumusețea ei, această latură condamnă în chip necruțător pe toți aceia care își cheltuiesc ostenelile pentru a făuri arme din ce în ce mai ucigătoare și mai nimicitoare!

Indeplinirea și depășirea prevederilor planului pe anul 1960 au creat condiții pentru noi și însemnate izbînzi în înfăptuirea planului de șase ani. Cu nemărginită încredere în puterea sa de înfăptuire, poporul nostru va continua cu și mai mult avînt împlinirea șesenalului.

Drumul care ni se deschide în față este uriaș, este măreț. Căci prin tot ceea ce s-a înfăptuit pînă acum, s-au pus temelii trainice victoriilor și mai mari, și mai strălucite de mîine. Toate înfăptuirile pe care le vom obține în anii următori, vor fi spre binele, spre folosul și spre fericirea tuturor oamenilor muncii din patria noastră, spre binele și fericirea întregului popor.

Ca unii care prețuiesc după cuviință munca pașnică și rodnică închinată binelui obștesc, preoții păstori de suflete sînt chemați să popularizeze în toate împrejurările potrivite aceste noi succese ale poporului nostru muncitor.

REDACȚIA

Pentru dreptul la pace

Multe se spun și s-au mai spus în legătură cu pacea, ca supremul ideal al raporturilor desăvîrșite între oameni și popoare. De realizarea ei depinde însăși viața omenirii, așa că dreptul la pace duce neapărat și la dreptul la viață, sau din dreptul la viață izvorăște și dreptul la pace.

Și pentru un credincios creștin această chestiune trebuie să fie evidentă și firească, pentru că însuși Mîntuitorul nostru Iisus Hristos a venit în lume întru apărarea vieții și a păcii. Iar dacă credincioșii n-au înțeles în decursul vremurilor trecute să-i urmeze pe deplin Mîntuitorului în acest principiu, ci au scornit dușmănii și războaie întreolaltă, apoi aceasta nu putea fi o consecință a învățăturii Domnului, ci dimpotrivă o urmare a păcatului de variate feluri, ca mîndria, lăcomia, nedreptatea, lipsa de dragoste și altele. A se complace mai departe în aceste porniri păcătoase ar însemna a stărui conștient pe calea păcatului.

De aceea și dintre creștini trebuie să se ridice spre îndreptarea din păcat voci cu răsunet, cu lămurire și apel la conștiința de creștin, ca amenințarea păcatului uciderii prin război din partea unei minorități de agitatori militariști apuseni să fie stăvilită și vestejită.

Cu această misiune s-a însărcinat nu de mult Mișcarea creștină pentru pace de la Praga. Ea și-a ținut în ultimii trei ani chiar trei conferințe generale și acum pregătește o întrunire pancreștină pentru pace, la Praga, pentru luna iunie 1961. Vor veni cam la 600 delegați din lumea întreagă și aceasta necesită pregătiri.

Și astfel în ianuarie 1961 s-au întîlnit la Praga la lucru comun Comitetul plenar al Mișcării și comisiile speciale, ca să pregătească tot ce trebuie pentru reușita întrunirii. Eram acolo adunați la 30 de delegați din 9 țări, ca să ne punem de acord asupra programului general și de amănunt al întrunirii, care va cuprinde un referat principal și cinci coreferate complementare. Scopul este în principiu acela, ca să se arate tuturor creștinilor din lume, care este chemarea adevărată a Sf. Evanghelii spre pacea dorită de Mîntuitorul Hristos și cum trebuie respinse uneltirile unor creștini militariști, amăgiți de interese cu totul streine de Evanghelia Domnului.

Astfel se subliniază faptul că Sf. Evanghelie nu poate fi socotită de nici un creștin ca ceva ce și-a încheiat valoarea și că chemarea Mîntuitorului la pace nu ar mai fi un apel actual. Dimpotrivă, ea ne învață și mai accentuat pentru zilele de astăzi că trebuie să simțim solidaritatea reală cu fiecare om cinstit, că trebuie să participăm activ la toate străduințele spre binele omenirii, pornind de la sprijinirea tuturor faptelor care duc la îmbunătățirea stării fiecăruia în parte și a tuturor la un loc.

Fiecare creștin trebuie să înțeleagă astfel că numai așa își împlinește porunca Domnului, dacă contribuie prin faptele sale, așa cum sînt ele în raport cu răspunderea fiecăruia, la opera comună a păcii în lume, căci fiecare în mod solidar răspunde pentru ea, alături de ceilalți și toți.

Ce bine e cînd frații sînt împreună și ce bine e cînd frații trăiesc în pace. Aceasta însă nu mai este o îngăduință sau un ideal oarecare, ci este o poruncă actuală, care derivă din dreptul la viață onorabilă al fiecărei ființe omenești.

De aceea Mișcarea creștină pentru pace vrea să-i avertizeze pe toți aceia, care par încă nelămuriți, asupra datoriei lor firești față de viață că nicidecum nu pot fi alături de cei puțini care pregătesc o moarte atomică a semenilor lor, folosind ca avantgardă mijloacele războiului rece, ci neapărat alături de cei mulți din popor care vor pace spre realizarea vieții îmbelșugate. Cei ce urmăresc păcatul uciderii prin arme nucleare trebuie izolați de rest și astfel își vor pierde razimul și se vor trece.

Mișcarea creștină pentru pace vrea să-i lămurească pe credincioși ce este omul, în ce constă umanismul lui și care e misiunea creștinilor în cadrul acestui umanism actual.

Dreptul la război nu este legiferat nicăiri, în schimb dreptul la pace stă la leagănul omenirii însăși. Să-l apărăm cu toată convingerea noastră de creștini.

Pr. Prof. M. ȘESAN

Pregătire temeinică

Statul nostru socialist între multiplele lui înfăptuiri, a realizat în domeniul învățămîntului un progres necunoscut pînă azi.

Grija de a crește oameni cît mai pregătiți, a constituit un factor însemnat în programul său și nu s-a precupețit nimic cînd a fost vorba de îmbunătățirea și înmulțirea focarelor de lumină, din care să scoată elemente cît mai temeinic pregătite, care să ajute la progresul general și ca o consecință a acestui progres la fericirea și bunăstarea întregului popor.

Potrivit hotărîrii Congresului al III-lea P.M.R. s-a tradus în fapt distribuirea gratuită a manualelor școlare pentru cele 7 clase elementare, la toți elevii din țară, care actualmente numără 2,5 milioane elevi.

In anul 1960 s-au dat spre folosință peste 3.000 săli de cursuri, iar numărul oamenilor muncii care frecventează cursurile serale s-a urcat la 90.000.

Pentru anul în curs sînt planificate să se dea în folosință încă 3.200 săli de clasă, iar pînă în anul 1963, învățămîntul de 7 ani să treacă la învățămîntul general de 8 ani și cu perspective într-un scurt viitor de a ajunge la 12 ani.

Un asemenea avînt cultural nu a cunoscut niciodată țara noastră și acesta se datorește regimului de democrație populară.

Pe lîngă numărul considerabil de absolvenți care crește an de an, ceea ce e mai îmbucurător e faptul că acești absolvenți pășesc în viață cu un bogat bagaj de cunoștințe teoretice și practice, care pot fi fructificate imediat.

Pentru îmbunătățirea învățămîntului s-au făcut modificări și la programa analitică.

Nu va fi neglijată nici activitatea extrașcolară. La cererea tinerilor, s-au creiat la multe școli cercuri electrotehnice, de mecanică, aeromodele, radio-tehnice — apoi s-au organizat cuncursuri culturale, olimpiade de matematici, excursii, expoziții, participări la spectacole, etc.

De asemeni se observă interesul tinerilor în a da concursul la muncile patriotice, îngrijiri de monumente, parcuri, plantări de pomi, strîngeri de plante medicinale, etc.

Învățătorilor, profesorilor și organizațiilor de tineret le revine sarcina de a educa elevii în spiritul patriotismului socialist, al iubirii de patrie și de a lămuri profundele prefaceri mărețe din epoca noastră.

Cei în drept vor crea un regim de muncă, adecvat vîrstei și aptitudinilor tinerilor, continuînd a ajuta la îmbunătățirea și răspîndirea celor mai bune metode de lucru.

Conștient de înalta misiune de educare și pregătire a tinerilor, corpul didactic să îngrijească a forma constructori demni și capabili ai societății socialiste, căci statul le dă tot concursul punîndu-le la dispoziție tot ceea ce au nevoie pentru o bună reușită, așteptînd ca de rodurile lor, să se bucure toată societatea și să se întărească și mai mult Patria noastră.

S. R.

Înviere și Revelație

Dintre toate faptele minunate săvîrșite de Domnul nostru Iisus Hristos în vremea viețuirii Sale cu trupul pe pămînt, cea mai mare rămîne învierea Sa din morți. Ea este minunea minunilor și cununa strălucitoare a întregii Sale lucrări de mîntuire a lumii.

Invierea Domnului este nu numai cea mai mare minune săvîrșită de El, ci este în același timp și Revelație, adecă Descoperire dumnezeiască. Ea ne arată limpede că Descoperirea dumnezeiască se face nu numai prin cuvînt (vorbire) ci și prin faptă. Prin aceasta ni se arată că în fața lui Dumnezeu prețuiește nu atît ce vorbești ci ce făptuiești.

Prin ridicarea Sa cu trupul din mormînt, Domnul nostru Iisus Hristos s-a arătat lumii ca Dumnezeu și a pus în felul acesta temelie veșnică tuturor cuvintelor Sale. Căci învierea Domnului este dovada de netăgăduit a puterii Sale dumnezeiești și prin aceasta dezvăluirea și întărirea deplină a Dumnezeirii Sale.

Nu numai ca minune ci și ca Descoperire dumnezeiască, învierea Domnului stă la temelia Creștinismului și a învățăturii Bîsericii noastre. Căci deplina încredințare a priceperii tainelor lui Dumnezeu ne-a venit prin învierea Mîntuitorului, „întru care sînt ascunse toate vistieriile înțelepciunii și ale cunoștinței" (Col. II, 2—3). Ziua Invierii Domnului îndreptează cugetele noastre către adîncurile adevărurilor despre Dumnezeu și însenînează sufletele noastre, dîndu-le încredințarea că „de la moarte la viață și de pe pămînt la cer Hristos Dumnezeu ne-a trecut pe noi".

Acum pricepem cîtă dreptate are Sf. Apostol Pavel cînd zice: „Dacă Hristos n-a înviat, deșartă este atunci propovăduirea noastră, deșartă este și credința voastră" (I Cor. XV, 14). De aceea, drept credincioșii de pretutindeni, din neam în neam, de aproape două mii de ani și pînă azi, mărturisesc cu tărie că Hristos a înviat din morți. Căci mulțumită învierii Domnului, adevărul credinței creștine poartă pecetea Dumnezeirii. Așa se explică faptul că în cea mai veche mărturisire de credință a Sfintei noastre Biserici sînt cuprinse adevărurile despre moartea Mîntuitorului pentru păcatele noastre și despre învierea cea de a treia zi, vestită de prooroci și adeverită prin arătările Domnului. Pe aceasta o găsim în întîia Epistolă către Corinteni (XV, 1—5): „Vă aduc aminte, fraților — zice Sf. Apostol Pavel — de Evanghelia pe care v-am binevestit-o, pe care ați și primit-o, întru care și stați, prin care și sînteți mîntuiți, cu ce cuvinte v-am propovăduit-o... Căci v-am dat întîi de toate ce am primit și eu: că Hristos a murit pentru păcatele noastre, potrivit Scripturilor și că s-a îngropat și că a înviat a treia zi, potrivit Scripturilor, și că s-a arătat lui Chefa, apoi celor doisprezece".

Invierea Domnului este revărsare a dragostei lui Dumnezeu peste oameni. Ea dezvăluie marea purtare de grijă a lui Dumnezeu față de făpturile Sale, pe care le ridică cu dragoste de la moarte la viață și de pe pămînt la cer prin Fiul Său iubit, Domnul nostru Iisus Hristos: „Că atît de mult a iubit Dumnezeu lumea, încît pe Fiul Său Unul-Născut L-a dat, pentru ca oricine crede într-Insul să nu piară, ci să aibă viață veșnică" (In. III, 16). Invierea Domnului întru mărire este chezășia învierii noastre. Toți cei ce credem în înviere sîntem chemați la strămutarea cu trupul întru mărire cerească.

Sf. Apostol Pavel ne învață: „Hristos a înviat din morți, fiind pîrga învierii celor adormiți. Că de vreme ce printr-un om a venit moartea, tot printr-un om și învierea morților. Și precum întru Adam toți mor, așa și întru Hristos toți vor învia... la arătarea Lui" (I Cor. XV, 20—23).

Invierea morților se va face în același fel cu învierea Mîntuitorului: „Dacă Duhul Celui ce a înviat pe Iisus din morți, zice Sf. Ap. Pavel, lo-

Folosul postului

Chiar dacă nu știm nimic despre folosul postului, — și numai ținînd seama de faptul că, Însuși Mîntuitorul nostru a postit (Matei 4, 2; Luca 4, 2; Marcu 1, 13), că El a aprobat postul sfîntului Ioan Botezătorul (Matei 11, 18) și al ucenicilor acestuia (Matei 9, 14; Marcu 2, 18; Luca 5, 33) și că a făgăduit că ucenicii Săi vor face la fel (Matei 9, 15; Marcu 2, 19—20; Luca 5, 34—35), noi putem să înțelegem, din acestea, că postul are o mare însemnătate în lucrarea mîntuirii, că este de folos tuturor creștinilor.

Știind, deasemenea, că Mîntuitorul a spus despre post și rugăciune că sînt mijloace de biruință asupra duhurilor rele (Matei 17, 21; Marcu 9, 29) și că a dat îndrumări despre felul cum trebuie cineva să postească pentru a avea folos din această lucrare, dată spre mîntuire (Matei 6, 16—18) ne întărim în convingerea că postul își are rostul său în viața sufletească, și îndemn găsim în această convingere, ca să-l împlinim cu stăruință.

In sfîrșit, cînd ne gîndim că ucenicii Mîntuitorului Hristos s-au îndeletnicit cu postul (I Cor. 9, 27; II Cor. 6, 5; 11, 27; Fapte 14, 23), că la fel au făcut și cei credincioși (Fapte 27, 33) și că sfînta Biserică a rînduit zile anume pentru post, — miercurile și vinerile de peste an, precum și cele patru posturi: al Nașterii Domnului, al sfintelor Paști, al sfinților Apostoli și al Maicii Domnului, — orice îndoială despre post se nimicește din sufletul nostru, iar convingerea însemnătății lui pentru mîntuirea noastră apare tot mai luminoasă și tot mai temeinică.

Cel ce postește, din însași această lucrare cunoaște folosul postului, iar o astfel de cunoștință este sigură, căci pornește din făptuirea însăși, adică din cercare sau experiență. Este însă și o altă cunoștință, care duce la făptuire, care, deci, cere împlinirea ei cu fapta. Și aceasta își are însemnătatea ei în lucrarea celor plăcute lui Dumnezeu. In nădejdea făptuirii dăm și noi aici cîteva cuvinte privitoare la folosul postului, călăuzindu-ne după înțelepciunea cea dată sfîntului Ioan Scărarul.

Postul ne pregătește pentru luptele duhovnicești, care au drept scop să pună voia noastră de acord cu voința lui Dumnezeu. Cel ce postește se leapădă de cele ce îndulcesc gustul, iar prin aceasta se face neiubitor de plăcere și mai osîrduitor spre osteneală: două lucruri de mare însemnătate pentru mîntuire; căci știut este că „aproape tot păcatul se face de dragul plăcerii", iar virtutea prin osteneală se dobîndește. Fără eliberarea din robia plăcerii, cu neputință este a părăsi păcatul, și fără iubirea de osteneală nu este cu putință a agonisi virtutea potrivnică păcatului și înainte mergătoare a bunurilor veșnice.

Cel ce, prin post, a nimicit robia plăcerii și s-a făcut iubitor de osteneală, acela a supus trupul și sufletul poruncilor celor bune și stinge în ele aprinderea cea spre nelegiuire.

Stingînd aprinderea trupească, postitorul nimicește gîndurile cele viclene și visurile cele necuviincioase. Ba și rugăciunea lui este curățită de gîndurile cele nedorite, căci avînd sufletul luminat de gîndul la Dumnezeu, și mintea și-o păzește mai bine și mai cu ușurință.

Postul este și ușa smereniei.

Cel ce își smerește inima prin post, acela își aduce aminte de păcatele sale, de aceea suspină cu suspinarea cea izvorîtă din smerenie, dar zdrobirea inimii sale nu este fără de nădejde, ci ea este însoțită de nădejdea cea bună, de aceea este împreunată cu bucurie.

Obișnuit cu ostenelile înfrînării, postitorul mai cu ușurință își înfrînează limba, scăpînd de vorbirea cea multă; și pentru că, înainte de a se liniști sufletul, trebuie să se liniștească buzele, postul, pricinuitor de înfrînare a buzelor, se face și pricinuitor al întregii liniștiri.

Pe măsura înaintării în obișnuința cu înfrînarea, cel ce postește se obișnuiește cu toată ascultarea cea folositoare, de aceea bine s-a zis că „postul este străjer al ascultării".

Ascultarea cea mîntuitoare face pe cel ce o ia asupra sa a fi nepătimitor, iar prin aceasta îl călăuzește spre ușa raiului, spre desfătarea cea cerească, ce are la temelie virtutea cea bine primită lui Dumnezeu și mult folositoare oamenilor.

Nu numai atît, dar chiar și pentru viața cea pămîntească este de folos postul cel pricinuitor de atîtea bunuri cerești, căci el este de ajutor și sănătății trupești și somnul îl ușurează.

Cunoscînd noi atîtea foloase ale postului, este firesc să dorim a-l îmbrățișa și să-l împlinim cu fapta. Bun lucru face cel ce postește, după îndrumările sfintei Biserici, iar osteneala lui va avea rod bun, bineînțeles dacă scopul pe care îl urmărește postitorul este după voia lui Dumnezeu. Căci postul este numai o unealtă a virtuții, nu însăși virtutea. De aceea nimeni nu trebuie să postească pentru a se lăuda cu postul, sau pentru a agonisi slavă de la oameni, ori pentru o mulțumire a sufletului său, ci fiecare dintre cei ce postesc trebuie să urmărească prin post foloasele pe care le aduce înfrînarea, iar aceasta să o facem totdeauna cu măsură sau cu dreaptă socotință, bine știind că „cele peste măsură sînt de la cel rău".

Să nu ne încredem în noi înșine pentru osteneala postului, ci să ne cercetăm mereu în ceea ce privește rodul postului în sufletul nostru, și de vom afla vreun rod binecuvîntat, să mulțumim cu smerenie lui Dumnezeu, Dătătorul celor bune.

Dacă, însă, căutînd noi rodul postului în sufletul nostru, nu vom găsi acolo cele dorite, să nu învinuim postul, ci pe noi înșine să ne învinuim, ca pe unii ce am călătorit fără scop, uitînd că: „Cel ce călătorește fără scop va osteni zadarnic". Deci, cel ce postește să caute să devină mai plin de dragoste, de bunătate, de milostivire, de pace. Făcînd așa răsplată vom avea de la Domnul și întru numele Domnului viețuind, slăvi-se-va prin noi numele Tatălui și al Fiului și al Sfîntului Duh.

Teofil Pîriianu

---

cuiește în voi, El, cel ce a înviat pe Iisus din morți, va face vii și trupurile voastre muritoare, prin Duhul care sălășluiește în voi" (Rom. VIII, 11).

Precum Mîntuitorul prin înviere n-a venit la viața de dinainte de moarte, ci s-a suit la viața cerească cu trupul preamărit, tot așa și omul prin învierea de obște trece la o viață nouă cu trupul preschimbat. Căci la a doua Sa venire, Domnul nostru Iisus Hristos „va schimba la înfățișare trupul smereniei noastre întru asemănarea trupului măririi Sale" (Filip. III, 21).

Prin înviere, trupul Domnului a trecut nu numai de la moarte la viață, ci și de la viața de mai înainte la o viață nouă. Dovadă despre acest lucru este faptul că chiar în momentul învierii Iisus străbate cu trupul prin lespedea de piatră de pe mormînt, lăsînd nevătămate pecețile puse deasupra ei. De asemenea, El a intrat la ucenici, cu toate că ușile erau încuiate; se arăta sau se făcea nevăzut într-un loc sau altul, după cum voia.

Tot așa, la înviere, omul se ridică din moarte la viață cu trupul înnoit: „Se seamănă întru stricăciune, învie întru nestricăciune; se seamănă întru necinste, învie întru mărire; se seamănă întru slăbiciune, învie întru putere; se seamănă trup firesc, învie trup duhovnicesc" (I Cor. XV, 42—44). Acest lucru îl confirmă și Mîntuitorul, care spune că după înviere noi vom fi ca îngerii din ceruri (Lc. XX, 35). Trupurile noastre pămîntești se vor face nestricăcioase, pline de mărire și nemuritoare, asemenea trupului ceresc al Mîntuitorului. Astfel, „după cum am purtat chipul trupului pămîntesc (al lui Adam), vom purta și chipul trupului ceresc (al Domnului nostru Iisus Hristos)" (I Cor. XV, 49).

Lumina învierii Domnului însemnează nu numai lumina adevărului ce se descoperă credinciosului prin această minune, ci și lumina puterii de viață asupra morții. Prin învierea Domnului nostru Iisus Hristos, lumina a biruit întunericul, binele a învins răul, viața a nimicit moartea. De aceea, învierea Domnului ne dă încredere și tărie în tot ceea ce facem ca să întrîngem puterile întunecate ale răului și ale morții.

Invierea Domnului dezvăluie adevărul că adevăratul rost al existenței omenești este dobîndirea vieții în pace. Dăruindu-ne mîntuirea prin jertfa de ispășire de pe cruce și prin scularea din morți a Fiului Său iubit, Dumnezeu-Tatăl ne-a împăcat pe toți cu Sine spre înfiere și viață fericită. După preamărirea Mîntuitorului ca împărat al păcii, darul dumnezeiesc al dragostei se revarsă neîncetat asupra lumii, călăuzind pe oameni să trăiască în înțelegere și bunăvoire, iar popoarele în prietenie și pace.

Dar rodirea în noi a acestui dar dumnezeiesc atîrnă de purtarea noastră. Dovada trecerii noastre — prin învierea Mîntuitorului — de la moarte la viață este viețuirea noastră în dragoste și pace: „Noi știm că ne-am strămutat din moarte la viață — spune Sf. Apostol Ioan — fiindcă iubim pe frați; cine nu iubește pe fratele său, rămîne întru moarte" (I In. III, 14).

Lepădînd pe omul cel vechi al păcatului și îmbrăcînd pe omul cel nou, credinciosul trebuie să se înnoiască cu duhul cugetului său (Efes. IV, 24) prin credința în moartea și învierea Domnului și prin darul Sf. Duh. Aceasta pentru a păstra curăția și sfințenia în ființa sa și pentru a viețui în dragoste și pace cu semenii săi.

Numai în felul acesta în lume „va înflori dreptatea și va fi belșug de pace cît va sta luna pe cer" (Ps. LXXI, 7).

C.

Iubire Lui...

Iisus ne chiamă cu iubire
De peste veacuri tot mereu
Zicînd: „Veniți la mine!
Eu vă primesc la sînul meu!
Să nu-mi nesocotiți iubirea,
Vedeți și voi cît v-am iubit?
Căci pentru-a voastră mîntuire
Pe cruce însumi m-am jertfit!
Și azi la orice liturghie
Pe-altarul sfînt Eu mă jertfesc,
Dînd trupul meu spre hrană vouă
Ca-n Tatăl să vă mîntuesc.
Veniți gustați din apa vie
Să vă-noiți întru puteri
Și viața vi se va preface
Intr-un noian de mîngîieri!".
Iisus ne-ndeamnă cu iubire
Zicînd: „Iubiți cuvîntul meu!
Iubiți-vă unii pe alții,
Așa cum v-am iubit și eu!".

Să cîntăm...

Să cîntăm azi Domnului
Că e bun și mare
Și sfîntă mărirea Lui,
N-are-asemănare.
Să cîntăm azi Domnului
Sfîntă rugăciune,
Căci El dăruiește-oricui
Pururi cele bune.
Să cîntăm azi Domnului
Cînt de mulțumire,
Pentru mare mila Lui
Pentru mîntuire.
Să cîntăm azi Domnului
Din inimi curate,
Lăudînd puterea Lui
Care-i peste toate.
Să cîntăm azi Domnului
Imn de bucurie,
Proslăvind puterea Lui
De-acum în vecie.

Pr. AL. GHERGHEL

Sf. Ioan Gură de Aur despre lăcomie

Sf. Iacob ne spune în epistola sa, cap. 4 și 5, că sfezile și neînțelegerile dintre oameni, precum și războaiele au la originea lor lăcomia — de averi, de bani, de lux, de mîncare — dorința oarbă de a trăi fără să muncești, de a fura sau a exploata munca altora, de a nu da semenilor tăi ceea ce li se cuvine, etc.

După învățătura noastră creștină, lăcomia, sau furtul muncii altuia, este socotită ca păcat strigător la cer, un mare păcat deci, iar cei ce o practică sînt numiți „închinători la idoli", care n-au „moștenire întru împărăția lui Hristos" (Efeseni 5, 5).

Sf. Ioan Gură de Aur, acest mare cunoscător al vieții omenești sub toate laturile ei, în omilia IX-a la epistola I către Corinteni, ne înfățișează chipul hidos, sufletesc și trupesc, al lacomilor, al celor dornici de îmbogățire în dauna semenilor lor. Să-l ascultăm:

„Pe cine voiți mai întîi să vă descriu? Pe lacom și pe răpitor? Dar ce poate fi mai nerușinat ca ochii acestora? Ce poate fi mai fără rușine și mai fără pereche ca aceștia? Ce poate fi mai spurcat ca mîinile acestora? Ce poate fi mai nesățios ca gura lor, care înghite totul și niciodată nu se satură? Lacomul și răpitorul nu văd pe oameni ca oameni, nu văd cerul ca cer, nu ridică capul în sus spre Stăpînul a toate, ci totul cred că este ban. Ochii cu adevărat omenești nu văd pe cele străine ca ale lor, ci pe ale lor străine; nu poftesc pe ale altora, ci și pe ale lor le dau altora, pe cînd ochii acestora nu se simt bine pînă nu vor răpi și pe ale altora, căci ei nu au ochi de om ci de fiară sălbatică. Ochii omenești nu pot suferi să vadă un trup dezbrăcat, pe cînd ochii acestora nu sînt mulțumiți decît numai cînd îi vor vedea pe toți dezbrăcați și toate cele ale altora, depuse acasă la ei. De aceea, mîinile lor nici cu labele fiarelor sălbatice nu pot fi asemănate, căci sînt mult mai răpitoare și mai dăunătoare ca ale acelora. Ursii și lupii, după ce s-au săturat, se dezgustă de prada lor și se depărtează, pe cînd aceștia niciodată nu mai au saț. Dumnezeu ne-a făcut mîinile ca să ajutăm pe alții, iar nu ca să-i dezbrăcăm, și decît să le folosim în acest scop atunci e mai bine să le tăiem și să rămînem fără ele.

Tu, cînd o fiară sălbatică îți sfîșie o oaie, te întristezi, iar cînd însuți faci așa ceva cu fratele tău nu ți se pare că ai făcut ceva rău? Și cum te poți numi om? Nu vezi că noi numim faptă omenească mila plină de dragoste și cînd cineva face ceva crud și lipsit de milă o numim cu toții faptă neomenească?

Prin urmare, faptele oamenilor se deosebesc de cele ale fiarelor sălbatice... Oamenii vindecă sărăcia și nu o mai sporesc, pe cînd gurile acestora (ale lacomilor) sînt guri de fiare sălbatice sau, la dreptul vorbind, chiar și mai rele, chiar și mai sălbatice decît ale acelora, pentru că ies din ele cuvinte mai veninoase decît dinții fiarelor, cuvinte care adeseori pricinuiesc chiar și moartea aproapelui. Căci dacă ne uităm bine vedem cum neomenia și lipsa de milă fac din oameni neoameni și fiare sălbatice.

Ba mai mult, dacă cineva ar cerceta și cugetul unor astfel de oameni, i-ar declara nu numai fiare sălbatice, ci chiar demoni, căci sînt plini de răutate și de dușmănie asupra aproapelui. Acolo nu vei vedea nici dragoste de împărăția cerurilor, nici rușine de oameni, nici milă, nici iubire de aproapele, ci nerușinare și dispreț... Astfel este cugetul lacomilor și al răpitorilor.

Deci, cînd ei pe din lăuntru sînt demoni și pe dinafară fiare sălbatice, ba mai rău decît acelea, atunci cu cine vom asemăna pe astfel de oameni? Cum că sînt mai răi decît fiarele sălbatice, se adevărește de acolo că acelea prin firea lor sînt așa, pe cînd ei ca oameni, avînd din fire blîndețea, singuri se silesc să se pună în rîndul fiarelor sălbatice.

Știu bine — își încheie Sf. Părinte cuvîntul său — că mulți sînt nemulțumiți de noi pentru aceste cuvinte, dar eu nu sînt deloc supărat ci mi-e milă și deplîng pe niște astfel de oameni și chiar dacă ar voi să mă bată, aș suferi dacă s-ar depărta de această sălbătăcie a lor... Să devenim deci odată oameni și să recîștigăm chipul și asemănarea lui Dumnezeu".

Cuvintele Sf. Ioan Gură de Aur pe scurt mai sus arătate sînt vădite și astăzi în fabricanții și bogații din Apus, care din lăcomie și din dorința de îmbogățire pe spinarea altora pun și astăzi la cale crime și războaie. Cu adevărat toți acești îmbuibați din truda și sudoarea semenilor lor sînt mai răi decît fiarele sălbatice, cum potrivit spune Sf. Ioan Gură de Aur, și cu toții „ar trebui alungați din lume ca niște lupi răpitori" — după cum tot Sf. Ioan Gură de Aur ne spune în altă parte.

Să ne ferim dar de lăcomie. Să luăm aminte și noi la cuvintele Sf. Apostol Pavel, care ne învață: „Să nu fiți nedrepți și lacomi în treburile cu semenii voștri" (I Tes. 4, 6) și să luptăm împotriva aținătorilor la război, pentru ca pacea, dragostea și dreptatea să stăpînească în toată lumea.

GH. P.

Vrăjitorii și superstiții

Intre semnele văzute și mărturisite ale decăderii religioase sînt și vrăjitoriile și superstițiile.

Printre unii creștini se găsesc multe credințe deșarte și superstiții, care întunecă ochii minții celor ce le practică ca să nu mai vadă nimic limpede, le înlocuiesc credința cea adevărată cu ființe năzdrăvane, care zic că se amestecă în traiul lor și le aduc pagube, noroc sau nenoroc. E adevărat că astăzi, datorită răspîndirii științei prin școală, cărți și ziare, oamenii s-au luminat și își dau seama de netemeinicia și neadevărul superstițiilor. Știința alungă toate nălucirile, rămase din vremi de întunerec și neștiință. Ea lămurește mersul lumii și al vieții și arată cît de false sînt explicațiile superstițioase. Totuși mai sînt ici-colo minți, din care unele superstiții încă n-au dispărut.

Sînt mai cu seamă femei superstițioase, care cred că vrăjitoarele stau în legătură cu strigoii și au putere, prin descîntec, blesteme, buruieni sau leacuri drăcești să aducă necazuri și pagube oamenilor.

Unii creștini încearcă să-și descopere viitorul ghicind cu cheia bisericii, iar alții în același scop cer să li se deschidă pravila, ș. a.

Ce răspunde credința creștină celor ce practică astfel de rătăciri?

Superstițiile de tot felul sînt o moștenire tristă rămasă de la popoarele înapoiate. Ele sînt semnul neștiinței și al unei credințe false. Un adevărat creștin nu umblă pe la ghicitori și vrăjitori, nu crede în vrăji și alte născociri, care degradează pe om și-l fac să trăiască într-o permanentă stare de teamă și neîncredere în puterile sale.

Omul superstițios, care crede în vrăji și farmece e fricos, devine fatalist, așteaptă să-i vină totul din întîmplare, singur nimic nu întreprinde.

In Africa trăiește un trib, cu obiceiuri și credințe ciudate. Intre altele se spune despre ei că în fiecare dimineață după răsăritul soarelui șeful tribului, însoțit de un grup de oameni, se ridică pe o înălțime și salutînd soarele zice: „bună dimineața, soare — pe ziua de azi vei face următoarea cale: te vei ridica, vei apuca la stînga, apoi la dreapta și diseară vei coborî acolo...".

Toți însoțitorii șefului fac un compliment în fața lui și rămîn convinși că soarele merge pe cer după sfatul și arătarea șefului.

Desigur nouă ne vine rîsul cînd auzim despre isprăvile acestor sălbatici înapoiați, dar eu socot că-i mai de rîs acel creștin care crede că laptele vacii îl ia vrăjitoarea, că ea poate lega cununiile și aduce ceartă și pagubă în viața oamenilor. Adică Safta lui X cu argintul viu și cu boscoadele ei aduce sărăcia și neînțelegerea între soți și nu desfrînarea, beția, lenea, luxul, etc. care și-au făcut cuib în viața lor cea de toate zilele?

Sînt mai de rîs aceia care cred că vremile le orînduiesc cărămidarii după interesul lor, că viitorul, norocul sau nenorocul oamenilor îl vestesc iepurii sau pisicile, lumînarea care se stinge, cheia bisericii sau chiar deschisul pravilei.

Prin vrăji, descîntece, superstiții de tot felul, creștinul iese de sub ascultarea lui Dumnezeu și conștient sau inconștient se pune în slujba diavolului.

Legea V. T. ne arată că vrăjitorii, ghicitorii, descîntătorii, vestitorii viitorului, etc. sînt o „urîciune înaintea Domnului și vor fi izgoniți de la fața lui Dumnezeu" (Deuteronom 18, 10—12). De aceea se și cere prin lege ca vrăjitorii să fie uciși cu pietre (Ex. 22, 15 și Levitic 20, 27. — Vezi și Miheia 5, 12).

Iar în N. T. apostolul Pavel, precum și Ev. Ioan îi aseamănă cu închinătorii la idoli (Galateni 5, 20), cu desfrînații, sau cu aceia care trăiesc în minciuni. Toți aceștia nu vor avea parte de Domnul (Apoc. 21, 8, 22, 15, etc.). Vrăjitoria a fost folosită de Saul (I Sam. 28) și de Manase (2 Imp. 21, 6), fapte pentru care au și fost pedepsiți de Dumnezeu (I Cronici 10, 13).

Pe vremea apostolilor s-a lepădat de vrăjitorie Simon din Samaria, care s-a întors la Hristos (Fapte 8, 12), iar în Efes vrăjitorii și-au ars ei înșiși cărțile, în fața apostolului Domnului și a credincioșilor (Fapte 19, 19).

Prețul cărților arse de vrăjitori era după cuvîntul Scripturii de 50.000 de arginți și aceasta nu era socotită pagubă, dimpotrivă cîștig era pentru mîntuire. Se vede de aici limpede că între credința creștină și vrăjitorie și superstiții nu e nici o legătură. Cine umblă după vrăjitorii și crede în superstiții săvîrșește un păcat greu în fața lui Dumnezeu și va fi pedepsit.

Dumnezeu ne-a descoperit calea credinței celei drepte prin prooroci și la plinirea vremii prin Unul născut Fiul Său, care s-a răstignit pe cruce pentru mîntuirea tuturora.

Din jertfa lui Hristos s-a născut Biserica, organizată de Sf. apostoli.

Ori atît Sf. Scriptură, cît și învățătura Bisericii au combătut cu hotărîre vrăjitoriile, descîntecele, nălucirile, ghicitul viitorului cu cheia bisericii sau deschisul pravilei, etc. și le socotește ca pe niște bălării și scaieți, pe care Satana le sădește în sufletele credincioșilor, ca să le întunece, să le stingă credința mîntuitoare, încrederea în puterile proprii și în Dumnezeu.

Barca vieții noastre este ocrotită și păzită de Dumnezeu, nu de strigoi și de stihii.

Se cuvine dar să îndrumăm pe puținii credincioși, care mai cred în năluciri, să se lapede de orice rătăcire și să creadă în dreapta învățătură a Mîntuitorului, pe care ne-o propovăduiește Sf. Biserică, să se lapede de închipuiri și să folosească lumina științei, care arată adevărata explicație a întîmplărilor din lume și viață.

Pr. R. TERENTE

Redactor: Profesor Dr. NICOLAE MLADIN (Taxa poștală plătită în numerar) Tiparul Tipografiei Eparhiale, Sibiu

BIBLIOTECA CENTRALĂ SIBIU

Anul 109 Sibiu, 15 mai 1961 Nr. 19—20

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÎNĂ DE ALBA IULIA ŞI SIBIU

PREŢUL INSERŢIUNILOR:
Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător.
Inserţiunile se adresează ADMINISTRAŢIEI Telegrafului Romîn, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

ARTICOLELE ŞI CORESPONDENŢA
se adresează REDACŢIEI Telegrafului Romîn, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

ABONAMENTUL:
Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

Hotărîri însemnate

Cele dintîi roade ale alegerii la 5 martie 1961 a deputaţilor în Marea Adunare Naţională s-au şi arătat. Este vorba despre lucrările primei sesiuni a celei de a 4-a legislaturi a Marii Adunări Naţionale, care s-au desfăşurat în zilele de 20—22 martie 1961.

Intreaga desfăşurare a lucrărilor sesiunii, cuvîntul plin de răspundere al deputaţilor şi problemele dezbătute dovedesc rolul tot mai important al Marii Adunări Naţionale în viaţa obştească şi de stat. S-au luat hotărîri de o deosebită însemnătate pentru neîntrerupta dezvoltare a statului nostru democrat-popular, pentru necontenita înflorire a economiei naţionale. Prin ele s-a stabilit o mai deplină precizare a funcţiilor organelor supreme ale puterii de stat şi o organizare mai corespunzătoare noilor sarcini puse de dezvoltarea vieţii de stat.

Astfel, a luat fiinţă Consiliul de Stat al Republicii Populare Romîne ca organ suprem al puterii de stat între sesiunile Marii Adunări Naţionale. Acesta are atribuţii sporite faţă de acelea pe care le avea pînă acum Prezidiul Marii Adunări Naţionale. In fruntea lui a fost ales dl. Gheorghe Gheorghiu-Dej. Această alegere este o grăitoare mărturie a încrederii nemărginite şi a dragostei poporului pentru Partid şi Comitetul său Central, pentru înţeleapta politică de construire a socialismului şi de apărare a păcii.

Cu aplauze însufleţite au fost primite cuvintele d-lui Gheorghe Gheorghiu-Dej, rostite în numele membrilor Consiliului de Stat: „Asigur Marea Adunare Naţională că împreună cu ceilalţi membri ai organului colectiv din care fac parte — Consiliul de Stat al Republicii Populare Romîne — nu-mi voi precupeţi eforturile şi energia spre a îndeplini sarcinile de mare răspundere ce ne revin".

Consiliul de Stat este o formă de organizare cu un cuprins mai corespunzător noilor sarcini pe care le pune dezvoltarea vieţii de stat şi are un caracter mai reprezentativ.

Prin modificările aduse cap. III din Constituţie şi mai ales prin înfiinţarea Consiliului de Stat, se vor crea condiţii mai favorabile pentru rezolvarea numeroaselor probleme ridicate de dezvoltarea necontenită a construcţiei socialiste.

Marea Adunare Naţională a aprobat lista guvernului, aşezînd în funcţia de preşedinte al Consiliului de Miniştri pe dl. Ion Gheorghe Maurer.

A aprobat legea care prevede înfiinţarea consiliilor economice ale sfaturilor populare regionale, care au rostul ca prin activitatea lor să mijlocească o mai bună îmbinare a conducerii centrale cu iniţiativa locală pentru ridicarea fără contenire a nivelului economic al regiunilor ţării.

Cîmpul de lucru al Sfaturilor populare s-a lărgit foarte mult. Ele au sub conducerea lor directă o parte însemnată din activitatea economică a ţării şi vor contribui mult la rezolvarea cu succes a sarcinilor economice, la organizarea unei participări mai active a oamenilor muncii la conducerea treburilor obşteşti.

De asemenea, a fost aleasă o Comisie pentru elaborarea noii Constituţii, care va oglindi marile prefaceri social-economice petrecute în ţara noastră ce se află pe drumul desăvîrşirii construcţiei socialiste.

Hotărîrile luate — aşa cum a subliniat dl. Gheorghe Gheorghiu-Dej în cuvîntarea sa — arată că statul nostru democrat-popular are să îndeplinească sarcini tot mai mari şi mai însemnate. Ele sînt o contribuţie însemnată la lupta pentru îndeplinirea marilor sarcini care stau în faţa poporului nostru. Aceste sarcini au fost limpede stabilite de Congresul al III-lea al P.M.R., care a chemat întregul popor la lupta pentru înflorirea patriei socialiste, pentru un nou şi puternic avînt al economiei şi culturii, pentru ridicarea fără contenire a nivelului de trai al celor ce muncesc.

Aceste hotărîri sînt menite - după cum au subliniat numeroşi deputaţi care au luat cuvîntul — să ducă la desăvîrşirea conducerii activităţii de stat, la o şi mai mare stimulare a iniţiativelor creatoare ale mulţimilor, la o participare a lor tot mai largă la rezolvarea şi conducerea treburilor statului.

(Continuare în pag. 2)

Independenţă şi dezarmare

Intre 26—31 martie a. c., a avut loc la Delhi (India) sesiunea Consiliului Mondial al Păcii, care a dezbătut problemele actuale internaţionale, în deosebi problemele lichidării colonialismului, independenţei naţionale şi dezarmării.

Sesiunea a adoptat o serie de rezoluţii importante.

In **rezoluţia cu privire la independenţa naţională şi lichidarea colonialismului** se spune:

Destrămarea sistemului colonial sub loviturile mişcării de eliberare naţională este cel mai important fenomen al epocii noastre.

Jaful şi dominaţia imperialistă se realizează sub forme noi şi rafinate, sub masca unei false mărinimii. Subordonînd ţările blocurilor militare, creînd baze militare şi încurajînd dictaturile contrarevoluţionare, acordînd „ajutor" militar — care permite amestecul permanent în treburile interne ale ţărilor cărora li se acordă acest „ajutor", oferind „ajutor" economic care limitează dezvoltarea liberă a industriei şi comerţului, imperialismul american subminează în primul rînd prin diferite mijloace suveranitatea popoarelor, îşi subordonează din punct de vedere politic aceste ţări, lichidează independenţa lor şi le primejduieşte securitatea.

Toate popoarele au dreptul inalienabil la independenţă totală, la exercitarea suveranităţii şi la alegerea liberă a sistemului economic şi politic care le convine.

Pacea nu poate fi trainică şi prietenia între popoare nu poate fi asigurată fără lichidarea totală, necondiţionată şi grabnică a colonialismului sub toate formele şi manifestările sale.

In **rezoluţia cu privire la dezarmare** se subliniază că fără o dezarmare generală şi totală nu poate exista o adevărată garanţie a păcii. Este necesar, se spune în rezoluţie, ca în viitorul cel mai apropiat să înceapă noi tratative în problema dezarmării.

Consiliul Mondial al Păcii adresează oamenilor din întreaga lume chemarea solemnă de a lupta pentru satisfacerea revendicărilor popoarelor care au o importanţă vitală pentru excluderea războiului din viaţa omenirii, pentru dezarmare în locul înarmării, pentru o colaborare internaţională şi coexistenţă paşnică într-o lume fără războaie.

In **rezoluţia cu privire la Congo,** Consiliul Mondial al Păcii cere să fie recunoscut şi sprijinit guvernul central legal în frunte cu Antoine Gizenga, să fie dezarmate bandele înarmate ale lui Mobutu, Chombe şi Kalonji, să fie retrase imediat toate trupele belgiene şi celelalte trupe străine, să fie retrase toate trupele O.N.U. în cazul în care nu vor putea îndeplini neîntîrziat

(Continuare în pag. 2)

Hotărîri însemnate

(Urmare din pag. 1)

In cuvîntarea rostită de la tribuna Marii Adunări Naţionale, dl. Gheorghe Gheorghiu-Dej a subliniat o seamă de probleme însemnate ale politicii interne de dezvoltare a construcţiei economice şi culturale, precum şi ale politicii externe a R.P.R. de întărire a unităţii lagărului socialist, de apărare a păcii, de zădărnicire a uneltirilor cercurilor imperialiste ce vor să dezlănţuie un nou război, de asigurare a coexistenţei paşnice.

Această cuvîntare a trasat în mod limpede linia dezvoltării legăturilor noastre pe plan extern. Temelia politicii noastre externe este prietenia de nezdruncinat ce ne leagă de marea Uniune Sovietică şi de celelalte ţări ale lagărului socialist. In frăţească şi strînsă împreună-lucrare cu toate statele ce au la inimă năzuinţa spre pace, Republica Populară Romînă luptă pentru slăbirea încordării dintre popoare, pentru înlăturarea oricăror neînţelegeri, pe calea tratativelor. De asemenea, este nevoie de vigilenţă neîntreruptă pentru a zădărnici poftele nesăţioase ale imperialiştilor războinici, care mai năzuie la deslănţuirea unui nou război mondial.

In cuvîntarea sa, dl. Gheorghe Gheorghiu-Dej a spus: „Credincioasă principiilor coexistenţei paşnice, Romînia îşi va aduce şi în viitor contribuţia activă în lupta pentru apărarea şi consolidarea păcii. Republica Populară Romînă va milita cu şi mai mare perseverenţă pentru realizarea propunerilor făcute la Organizaţia Naţiunilor Unite de Uniunea Sovietică cu privire la dezarmarea generală şi totală, pentru lichidarea oricăror forme de asuprire colonială şi dreptul tuturor popoarelor la deplina independenţă şi suveranitate, pentru încheierea tratatului de pace cu Germania şi înlăturarea primejdiei militarismului revanşard, în interesul consolidării păcii în Europa".

Toate măsurile, hotărîrile şi legile votate de prima sesiune a celei de a 4-a legislaturi a Marii Adunări Naţionale sînt mărturia grăitoare a acestei năzuinţe pe care o nutreşte întregul nostru popor: munca paşnică şi creatoare închinată binelui obştesc şi apărării păcii în lume.

Unitatea de gînd şi de lucru a deputaţilor din Marea Adunare Naţională oglindeşte unitatea de voinţă a întregului nostru popor, care este chezăşia viitoarelor succese în opera de desăvîrşire a construirii socialismului. Viitorii patru ani de legislatură a Marii Adunări Naţionale vor însemna o nouă etapă, rodnică, în dezvoltarea patriei noastre.

Programul desăvîrşirii construcţiei socialiste a devenit cauza scumpă a întregului nostru popor. O dovadă mult grăitoare despre însufleţirea cu care muncitorii, ţăranii şi intelectualii răspund la îndeplinirea sarcinilor economiei naţionale, este avîntul pe care l-a luat întrecerea socialistă în cinstea împlinirii a 40 de ani de la înfiinţarea Partidului Comunist din Romînia.

Poporul nostru este încredinţat că sub conducerea înţeleaptă a Partidului Muncitoresc Romîn şi a Comitetului său Central va duce la îndeplinire măreţele sarcini ce-i stau în faţă: desăvîrşirea construcţiei socialiste şi apărarea păcii — pentru fericirea şi bunăstarea tuturor.

C. S.

Despre muncă

Omul, ca să poată trăi pe pămînt, nu numai că se adaptează legilor naturii, ci pe baza legilor naturale, pe care învaţă treptat-treptat să le cunoască adaptează chiar natura la nevoile sale proprii. Vorba de aur şi cea înţeleaptă a savantului botanist Miciurin zice astfel: „Omul, în marea sa iscusinţă, smulge tainele naturii şi le pune în serviciul său". De pildă, ca să facă o bună agricultură, desţeleneşte pădurile; iar cînd nevoia cere, dimpotrivă, împădureşte regiuni întinse de stepă. Ca să-şi facă comunicaţii cît mai lesnicioase şi cît mai bune şi durabile, sparge munţii de piatră şi face tunele; sapă canale cu ajutorul maşinăriilor, abate cursuri de ape, construieşte stăvilare puternice şi imense şi răpeşte mărilor şi oceanelor mari ţinuturi mlăştinoase, sau dimpotrivă inundă chiar regiuni întregi, prin canale mari de irigaţii, nenumărate pustiuri, unde nu se făcea iarbă pentru hrana animalelor domestice. Şi sub influenţa omului, prin marea sa forţă de muncă, geografia unor regiuni întregi se transformă văzînd cu ochii, ca prin minune, pustiurile devin grădini minunate, munţii sînt străpunşi prin tunele de kilometri întregi, torentele cele mai furioase sînt îmblînzite pe deplin şi chiar silite prin diguri uriaşe, ca să dea omului, milioane de cai putere, kilovaţi, sub forma curentului electric. Deci omul preface natura şi o pune în serviciul său cu ajutorul minunat şi preţios al ştiinţei şi tehnicii moderne. Numai ştiinţa şi tehnica sovietică a trimis în spaţiile cosmice mai mulţi sateliţi ai pămîntului, o rachetă ce a ajuns în lună, o planetă a soarelui, o staţie interplanetară care a fotografiat luna, mai multe nave cosmice, o staţie interplanetară spre planeta Venus, etc.

Dar pentru a preface natura în folosul său, mîinile şi forţele fizice ale omului nu-s suficiente, ci trebuie neapărat ca el să se înarmeze cu tot felul de unelte, iar munca făcută cu ajutorul uneltelor are o importanţă covîrşitoare. In această privinţă înţeleptul Benjamin Franclin, mare fizician, a spus că omul e o fiinţă „care produce unelte de lucru". Niciuna din celelalte vieţuitoare nu foloseşte unealta de muncă pentru producerea celor necesare traiului. Chiar şi-n timpurile preistorice, cele mai îndepărtate de noi, oamenii foloseau uneltele de piatră cioplită, care se găseau aproape gata în sînul naturii. Ele nu cereau decît muncă foarte puţină, pentru a fi puse în stare bună de întrebuinţare în viaţa cea de toate zilele. Această epocă geologică e cunoscută de savanţi, sub numele de „paleolitică". După ea a urmat, spun geologii, epoca zisă: „neolitică", a pietrii lustruite. Dar mai tîrziu, oamenii au învăţat întrebuinţarea metalelor, mai întîi a bronzului, pentru că se topeşte mai uşor şi apoi a fierului. In Vechiul Testament se spune că, părintele făuritor al „uneltelor de fier şi aramă, este Tubal-Cain" (Geneză cap. 4, v. 22). Tot V. Testament ne vorbeşte şi de „Iabal, tatăl celor ce locuiesc în corturi şi păzesc vitele" (Gen. 4, 20). Acolo ni se istoriseşte despre: „Iubal, tatăl tuturor celor ce cîntă cu alăuta şi cu cavalul", el fiind primul făuritor de instrumente muzicale. Dar uneltele folosite de om în procesul producţiei, se perfecţionează din ce în ce mai mult, se schimbă tot mereu, încît unele din unelte dispar şi apar în locul lor altele noi, bune şi mai perfecţionate. Ori-

Independenţă şi dezarmare

(Urmare din pag. 1)

cererile susmenţionate, să nu se intervină în treburile interne ale poporului congolez.

In **Rezoluţia cu privire la Goa** (colonie portugheză în India) se recunoaşte dreptul popoarelor din Goa, Damao şi Dia de a se elibera de sub stăpînirea colonialistă a Portugaliei şi a se uni cu India.

In **Rezoluţia cu privire la Uniunea Sud-Africană** se condamnă discriminarea rasistă, aplicată negrilor şi asiaticilor de guvernul rasist al Uniunii Sud-Africane.

In **Rezoluţia cu privire la Coreea, Vietnam şi Indonezia** se cere încetarea imediată a amestecului imperialist în treburile interne ale acestor ţări şi reunificarea lor în conformitate cu acordurile internaţionale şi cu voinţa popoarelor lor.

In **Rezoluţia cu privire la Cuba** se arată că amestecul permanent al S.U.A. în treburile interne ale Cubei şi pregătirea unor noi încercări de invadare a ei este o primejdie pentru cauza păcii. Consiliul Mondial cheamă pe luptătorii pentru pace din toate ţările ca între 19—26 iulie a. c. cînd se va aniversa revoluţia din Cuba, să desfăşoare acţiuni de solidaritate cu poporul cuban. Solidaritatea internaţională poate preîntîmpina agresiunea împotriva Cubei şi împreună cu acţiunile poporului cuban poate asigura soluţionarea independenţei ţării.

In **Rezoluţia cu privire la Laos** se cere interzicerea amestecului imperialist american şi al agenţilor lor, retragerea forţelor armate intervenţioniste străine şi încetarea vreunui ajutor militar şi financiar ce se acordă clicii Fumi Nosavan-Boun Oum. De asemenea se cere — pentru restabilirea păcii să se convoace o conferinţă de genul celei de la Geneva din 1954 sau o conferinţă mai largă în spiritul acordurilor de la Geneva.

In **Rezoluţia cu privire la problema algeriană** se apelează la intensificarea influenţei forţelor iubitoare de pace din Franţa şi din întreaga lume asupra cercurilor conducătoare franceze pentru a asigura ducerea cu succes a tratativelor între guvernul francez şi guvernul provizoriu al republicii Algeria.

In o altă **rezoluţie** popoarele iubitoare de pace sînt chemate să desfăşoare o largă campanie pentru încetarea imediată a persecuţiunilor, la care sînt supuşi mii de participanţi activi la lupta pentru pace, eliberare şi independenţă naţională din Congo, Grecia, Iordania, Spania, R.A.U., Germania Occidentală şi din multe alte ţări, şi pentru eliberarea celor ce zac în închisori — J. Kenyatta, F. Helou, Manolis Glezos şi alţii.

Prin toate aceste rezoluţii şi prin alte hotărîri în legătură cu Africa, Asia şi America de Sud, Consiliul Mondial al Păcii a exprimat voinţa de pace a tuturor popoarelor. Iar pacea pretinde: lichidarea sistemului colonial, independenţa naţională a popoarelor înrobite încă de colonialişti, menţinerea şi consolidarea independenţei popoarelor eliberate, înlăturarea amestecului imperialist în treburile interne ale acestor ţări, desfiinţarea discriminărilor rasiale, reunificarea popoarelor împărţite în două state, coexistenţa paşnică şi dezarmarea generală şi totală. Pacea e posibilă într-o lume, în care toate popoarele sînt libere şi colaborează pe baza principiului egalităţii şi respectului reciproc şi în care — prin dezarmarea generală şi totală — se elimină pentru totdeauna războiul din relaţiile dintre popoare.

Independenţă şi dezarmare, coexistenţă paşnică şi colaborare, sînt stîlpii de susţinere ai păcii.

Clerul şi credincioşii Bisericii noastre sprijinesc acţiunile popoarelor iubitoare de pace pentru ca pacea să stăpînească peste tot pămîntul şi omenirea în pace să-şi făurească bunăstarea şi fericirea.

T. R.

cine vede că-i mare deosebire, o enormă diferență, între ciocanul primitiv de piatră, folosit în viață de omul din paleolitic și ciocanul cel mare, imens, mecanic, utilizat de fabrica metalurgică modernă. Cît este de mare diferența între barosul fierarului la forja sa și ciocănelul micuț al ceasornicarului, în atelierul său cel meșteșugăresc! Așa că, pe bună dreptate, putem spune, că uneltele de producție, în procesul muncii, sînt într-o necontenită schimbare și se perfecționează datorită științei treptat-treptat. Numai cu uneltele însă nu se poate munci și nici nu se poate produce; uneltele trebuie să fie aplicate la transformarea unui obiect. De pildă: toporul servește la doborîrea unui copac din pădure, plugul la arat pămîntul; războiul la țesut lînă, in și bumbac; strungul la strunjit fierul, etc. Copacul, pămîntul, lîna, inul, bumbacul, fierul lucrat la strung, nu sînt unelte, ci asupra lor se aplică uneltele de muncă; ele sînt materiale sau obiecte ale muncii. Odată cu evoluția uneltelor are loc și evoluția obiectelor muncii. Omul de azi prelucrează nesfîrșit mai multe materiale decît omul primitiv, care cunoștea numai arama, cositorul și fierul. Odată cu evoluția uneltelor de lucru se schimbă și capacitatea omului, iscusința sa tehnică și priceperea de-a folosi uneltele și de a cunoaște legile naturii. Toate descoperirile științifice sînt pentru binele și fericirea omului. Aceasta se vede mai ales în Uniunea Sovietică și țările socialiste, unde toate cuceririle tehnicii sînt puse în slujba oamenilor muncii. Muncim cu drag căci pentru noi muncim. Luptăm ca energia atomică să nu fie folosită pentru război, ci pentru pace, pentru viață!

Pr. V. Anastasiu Bassarabin

Din învățăturile Sf. Vasile cel Mare

Prin învățăturile sale de înțelegere și lucrarea sa de sprijinire a celor sărmani, Sf. Vasile cel Mare poate fi numit cu drept cuvînt apărător al dreptății pentru veacul său și pentru creștinătatea din toate veacurile.

Prin lucrarea sa caritativă cunoscută sub numele de „Vasiliada", el este sprijinitorul celor apăsați de greul vieții. Luptînd împotriva patimilor lăcomiei, mîndriei, beției, răutăților care destramă viața socială, el arată totodată calea izbăvirii prin virtuțile creștine ale milosteniei, înfrînării, smereniei. In fiecare din omiliile sale se pot citi binefacerile vieții virtuoase, dăr și stricăciunile pricinuite de patimile subjugătoare. Mai cu seamă față de cei prinși în patimile lăcomiei de avere, marele ierarh are cuvinte de foc, care vor să mistuie toată zgura răutății lor.

In cele următoare vom spicui puține cuvinte din omilia în care descrie pe tînărul bogat venit la Mîntuitorul cu gînd de ispitire: să întrebe ce să facă spre a moșteni viața de veci. Vădindu-i starea sa sufletească care îmbrăca pe din afară chip de evlavie, Sf. Vasile arată cît de mic este la suflet și de străin față de cei în suferință. Mustrîndu-l pentru lipsa de înțelegere față de suferința mulțimilor, marele ierarh se zbuciumă pentru împlinirea dreptății sociale. Cauza dezbinării între oameni o vede în nedreapta stăpînire a bunurilor, menite să mulțumească pe cei mulți, nu să fie răpite de cei puțini. Și căutînd să curme răutățile lăcomiei de avere, mustră pe cel lacom cu astfel de cuvinte: „Te arăți cu proprietăți întinse. De unde ai ajuns la acestea, dacă nu pe urma faptului, că te dorești să te arăți vrednic de un trai mai bun, fără să te gîndești să vi în ajutorul altuia. Pe măsură ce ți se înmulțesc bunurile, în aceeași măsură îți scade dragostea. De aveai iubire față de aproapele, te gîndeai la vreme potrivită să împarți din bunurile tale și altora. Acum însă ești mai legat de banii tăi, decît chiar de mădularele tale. Lipsa lor ți-ar pricinui mare durere, cît poate nu ți-ar pricinui tăierea vreunuia din mădularele tale".

Mustrînd pe bogatul fără suflet, nesimțitor pentru suferințele celor lipsiți și obidiți se folosește de astfel de cuvinte: „De ai fi îmbrăcat pe cel gol, de ai fi dat pîine celui flămînd, de ai fi deschis ușa casei tale celor străini, de te-ai fi arătat tată orfanilor și de ai fi suferit cu fiecare nenorocit, nu ți-ar fi rămas bani de care să te îngrijești acum. Iar dacă în toată bună vremea te-ai gîndi cum să ajuți pe cei sărmani, n-ai mai sta la cumpănă cînd e vorba să dai ce îți prisosește".

Apoi îl sfătuiește să fie mulțumit cu o hrană care să îndestuleze stomacul; cu o îmbrăcăminte care să acopere trupul. Și observă: „de vrei să-ți păzești bogăția, ea se risipește, iar împărțind-o după cum cere Scriptura, ea nu se va pierde. Dreptul împarte, dă la săraci, în dreapta și în stînga, dreptatea lui rămîne în veac" (Ps. 111, 9).

Căutînd să între în lumea de griji și ispite a bogatului, se rostește cu astfel de cuvinte: „Bogatul fiind lipsit de dragoste e prins de multe desfătări", care-l fac să se îngrijească de lux în îmbrăcăminte, hrană, locuință, de obligații fără rost, învăluindu-se în lucruri mici și griji nefolositoare, acestea toate risipindu-l și pe el și bogăția sa. Iată cu ce fel de planuri lucrează bogatul. O parte din bogăție se cade s-o avem pentru trebuința zilnică, iar restul s-o am sub cheie. Se mai gîndește cum să-și înzestreze cît mai luxos locuința și în ce chip s-o înfățișeze atît pe dinlăuntru, cît și pe dinafară. Pe alt soi de bogați îi stăpînesc planuri de călătorie, de viață strălucitoare, care să-i facă fericiți atît cînd sînt acasă, cît și în călătorie.

Iar cînd bogăția le prisosește și bunurile lor au crescut atît de mult, spre a fi mai siguri de paza lor, stau să le ascundă în sînul pămîntului. Aceasta din pricina că, în mintea bogatului viitorul e nesigur, fiind ținut de teama nu cumva să-l ajungă vreo lipsă neprevăzută. „De fapt dacă te folosești în mod necinstit de bogăția ta, viața ta e nesigură și primejdia care poate ajunge pe astfel de oameni este vădită". Și făcînd atenți pe cei bogați le spune: „Nu poți să-ți ajungi planurile tale nesocotite, oricîtă bogăție ai ascunde în pămînt".

O adevărată boală cuprinde pe unii să scormonească pămîntul spre a găsi aur, după ce-l scot de unde se află cu alte metale, îl ascund iarăși de la vederea lor în acelaș pămînt. O astfel de stare au și bogații care nu folosesc cum se cuvine produsele avuției lor. „Mi se pare că și ție, ți se întîmplă la fel, fiindcă ascunzi în pămînt bogăția ta și odată cu ea îngropi și inima ta". Zice Sf. Scriptură „unde este comoara voastră, acolo și inima voastră" (Mt. VI, 21).

Patima lăcomiei tînărului bogat din Sf. Evanghelie este asemenea cu starea unui călător, care dorind să ajungă într-un oraș dorește să se odihnească la o ospătărie din apropierea orașului. Fiindu-i silă să mai ostenească o mică distanță de drum, nesocotind osteneala drumului, pierde prilejul să vadă frumusețile orașului. La fel sînt și aceia care toate primesc să le facă, dar nu sînt în stare să se desfacă de bogățiile lor. Sînt mulți care postesc și se roagă, suspină și își arată în tot chipul evlavia lor, dar nu înțeleg să dea o mică parte din avuțiile lor celor lipsiți. Ce folos au unii ca aceștia din toată virtutea lor? Ei nu pot moșteni Impărăția cerurilor, fiindcă zice cuvîntul „mai ușor va intra funia corăbiei prin urechile acului, decît un bogat în Impărăția Cerurilor" (Lc. XVIII, 25). Hotărîrea aceasta este atît de vădită și Celce a rostit-o este Insuși Adevărul și cu toate acestea împlinitorii ei sînt atît de rari.

Inima ta stă la cumpănă ca la un cîntar și nu știe în ce parte să încline mai mult, spre viața cea adevărată sau spre desfătările cele pămîntești. Cei ce privesc drept lucrurile se cuvine să nu își închipuie că bogăția le-a fost dată spre a o folosi numai pentru plăcerile lor, ci spre a o întrebuința în lucrurile de folos tuturor.

Drept aceea, să se bucure cînd o scot de la o întrebuințare greșită și să-i dea bogăției o ieșire firească. Chiar de ai putea să le iei cu tine în viața veșnică și nici în acest caz n-ar fi vrednice de atîta grijă, fiindcă ele ar fi umbrite de bunătățile prea cinstite și prea strălucite de acolo.

Ce îndreptățire poți avea în fața dreptului judecător tu care ai îmbrăcat pereții casei și n-ai îmbrăcat oamenii goi? Tu care ai acoperit caii și ai disprețuit pe fratele gol? Tu care ai lăsat să se strice grîul și n-ai hrănit pe flămînd?

Cînd trec prin casa unui bogat și privesc cum aici toate strălucesc, îmi dau seama că unul ca acesta n-are ceva mai de preț pe lume decît cele ce văd. El s-a îngrijit să îmbrace cele fără suflet, iar sufletul său l-a lăsat gol. Fără să dai ceva și fără să ai teamă de răsplătirea Dreptului judecător, sufletul tău stă în nepăsare față de cel sărman. Nu ai milă, nu vei avea parte de milă. N-ai deschis casa ta să primești pe cei săraci, vei fi și tu scos din Impărăția cerurilor. N-ai dat puțină pîine, nu vei primi viața veșnică.

La scuzele aduse de bogat că ar fi sărac și el, Sf. Vasile îl vădește prin astfel de cuvinte: „Te înțeleg că ești sărac în cele multe și bune. La lipsa ta multă te duce pofta ta neastîmpărată și oricît ai adăuga la bogăția ta nu te oprești, ci dimpotrivă îți crește pofta să ai mai mult".

Pe ei nu-i mulțumește ceea ce au în clipa de față, deși au destule, ci se îngrijorează de ceea ce nu au, fiindcă li se pare că duc lipsă. Avînd totdeauna grija aceasta, li se întîmplă din cauza ei să și bolească cu sufletul, gîndindu-se cum să dobîndească și să stăpînească mai mult. Precum cei ce urcă pe o scară și neîncetat suie treptele pînă la cea din urmă, cînd trebuie să se oprească, asemenea și cei stăpîniți de patima aceasta nu pot ieși din brațele ei, decît atunci cînd se prăbușesc din înălțimea (unde ea îi urcă).

Rău vecin este lacomul, atît la oraș cît și la sat. Marea se ține în marginile ei; noaptea nu depășește marginile hotărîte ei de la început, numai lacomul nu ține seama nici de timp, nici de măsură, ci trece peste orice rînduială asemenea focului mistuitor care pe toate le stăpînește și le consumă. Nici un vecin, nici un împreună lucrător nu se poate înțelege, nici nu poate să aibă aceleași griji ca bogatul.

Și mustrîndu-l îi zice: „De ce nu mai lași din fărădelegi? De ce mîinile tale umblă după cele fără rod? Vezi să nu aduni cu mîinile tale material pentru focul cel nestins. Nu îți vine gîndul cum să te deștepți din această beție a ta? Nu îți vine mintea la cap? Nu te mai liniștești odată? Nu îți vine niciodată judecata lui Hristos înaintea ochilor? Cum te vei apăra, cînd te vor înconjura aceia pe care tu i-ai nedreptățit și te vor vesti ca atare în fața Dreptului Judecător? Ce vei face atunci? Pe care avocați îi vei plăti să te apere? Ce mărturii vei aduce? Ce răspuns vei da spre a îmblînzi pe Judecătorul? Acolo nu este meșteșug retoricesc, nu vor fi cuvinte vrednice de crezare care să poată dobîndi bunăvoința judecătorului. Ori unde ți-ai întoarce fața vei vedea icoana păcatelor tale.

Faptele mărturisesc împotriva noastră și fără să strige ni se arată cum le-am săvîrșit. Să-ți stea înainte în mintea ta slăvita venire a lui Hristos cînd vor învia cei ce au făcut cele bune spre învierea vieții, iar cei ce au făcut cele rele spre învierea judecății (Rom. V, 29). Unele ca acestea să-ți dea de gîndit și în acest caz nu te vei teme de poruncă".

Astfel de cugetări au răzbit peste veacuri. Venit-a vremea cînd într-o parte a lumii, la fel ca în țara noastră, fiecare om prin munca sa dobîndește cinste și viață plăcută și fericită. Cuvintele Sf. Vasile ne aduc aminte învîrtoșarea inimii celor bogați, robiți de averile lor și ne învață că Dumnezeu ne cheamă la o viață de iubire, de dreptate, pace, bunăvoire între oameni. Să lăsăm să crească dragostea și pacea în inimile noastre, să muncim cu rîvnă pentru binele tuturor — și așa vom împlini legea lui Hristos.

Arhim. SERAFIM POPESCU

Dăruirea pentru alții

„Poruncește-le să facă ce e bine, să se înavuțească în fapte bune, să fie darnici, să fie cu inima largă" (I Tim. VI, 18).

Făcătorul a toate a sădit în firea omului o sete nestinsă de viețuire împreună cu semenii săi și de dăruire pentru alții. De aceea, păstrarea vieții omenești și împlinirea țintelor sale înalte se poate face numai prin împărtășirea frățească din bunul comun — sufletesc și trupesc — agonisit de toți și prin dăruire largă pentru semeni, adică prin solidaritate omenească.

Episodul din pericopa evanghelică de la Marcu, cap. II, versetele 1—12, este mișcător și înălțător prin izbucnirea puternică și însuflețită pe care o cuprinde: o izbucnire de generoasă dăruire pentru altul! Măreția tabloului pe care ni-l îmbie, o dau cu deosebire două momente: primul — înfățișarea celor patru inși cu slăbănogul din Capernaum și purtarea lui cu patul pînă-n casa în care propovăduia Iisus; al doilea — vindecarea minunată a slăbănogului de către Mîntuitorul.

In curățenia sa nepîngărită și neîmputinată de păcat, omul adevărat este omul-frate, al cărui suflet este larg deschis pentru semenul său și gata să se dăruiască pentru el. Alături de setea după Dumnezeu, generozitatea este o a doua trăsătură deosebitoare și de temelie a ființei sale: omul se deschide semenului său și se dăruiește pentru binele lui, fiindcă vede-ntrînsul pe un purtător al „chipului lui Dumnezeu".

Afirmarea vie, adică prin fapte, a iubirii de aproapele prin dăruirea de sine pentru altul este condiția arătării iubirii față de Dumnezeu, fiindcă nu putem iubi pe Dumnezeu, pe care nu-l vedem, dacă nu iubim pe aproapele nostru, pe care-l vedem (In. IV, 20).

Omul își păstrează omenia sa adevărată numai prin generoasa dăruire de sine pentru altul. Ea atinge treapta cea mai înaltă atunci, cînd omul a realizat acea stare de suflet, în care socotește că în semenul său se cuprinde toată lumea. Aceasta este culminația solidarității omenești, căreia Fer. Augustin îi dă următoarea mărturisire: „Impărtește-ți iubirea ta peste tot pămîntul; atunci vei iubi pe Hristos, căci mădularele lui Hristos se găsesc răspîndite peste tot pămîntul" (In Ep. Ioan., tr. X, 8); sau: „eu sînt în comuniune cu toate popoarele" (Enn. In Ps. 147, 19).

Bucuria dăruirii de sine pentru alții stă în mulțumirea că ai săvîrșit o faptă bună, prin care ai răspuns cu o fărîmă de recunoștință la marele act dumnezeiesc de dăruire pentru toate și mai ales pentru om.

Incă înțelepciunea veche prețuiește deosebit de mult dăruirea de sine și o recomandă stăruitor. Astfel, înțeleptul chinez Laotse arată: omul adevărat „nu îngrămădește comori", pentru că știe că „cu cît dă mai mult, cu atît se îmbogățește mai mult". Iar Confucius, alt înțelept chinez din vechime, învață că adevărata omenie stă în „a iubi pe toți oamenii", că omul adevărat „dorește să se înalțe pentru a înălța pe alții; el dorește să ajungă la pricepere pentru a da celorlalți pricepere".

Chiar și geniul cel mare n-ar putea ajunge departe, dacă s-ar sprijini numai pe propriile sale puteri și dacă nu s-ar dărui pentru alții. Geniul este mare tocmai prin capacitatea de a comunica cu întreaga omenire. Opera sa este adînc omenească; întîi, pentru că este ecoul credincios și adînc al tuturor glasurilor celor mai sublime, care au cîntat prin vremuri bucuriile și durerile oamenilor; în al doilea rînd, pentru că este dovada unei dăruiri totale pentru alții. Astfel, operile de frunte țîșnesc dintr-o totală contopire dintre geniu și mulțime, dintr-o dăruire generoasă, în care nu putem deosebi partea fiecăruia. Muzica marilor genii, de pildă, este tălmăcirea omenescului adevărat și al tuturor. Acest lanț nesfîrșit de dăruire a unuia pentru altul formează cea mai frumoasă înfățișare a istoriei împlinirilor omenești.

Dovadă despre asta stă și faptul că omul de geniu izbucnește ca un vulcan în fapte de dăruire de sine pentru alții. „Binele — spune Beethowen — să-l faci oricînd... nu ți-e dat să trăiești pentru tine, ci doar pentru alții". „Ca prieten pasionat al poporului, — mărturisește Eminescu — cînd acesta se adună în mase, simt că sînt o parte a totalității. Este ceva dumnezeiesc în acest simțămînt, așa că orice serbare a poporului mi se pare o sărbătoare sufletească, o rugăciune cucernică".

Grăitor este și faptul că umanismul vremii noastre pune în plină lumină adevărul: omenia nu se poate gîndi și înfăptui decît numai în obște, în legăturile oamenilor între dînșii. Ceea ce înseamnă că omenia este nelucrătoare într-un ins desprins de obște și de aceea nu se poate dovedi decît ca izvor al frăției omenești.

Cea mai măreață pildă de dăruire pentru alții ne-a dat-o Mîntuitorul. El a scris cu sîngele său propriu cuvintele: „Mai mare dragoste decît aceasta nimeni nu are ca viața lui să și-o pună pentru prieteni" (In XV, 13). Urmînd pilda lui Iisus, Sf. Ap. al Neamurilor putea să spună despre sine: „și eu — tuturor în toate mă străduiesc să plac, căutînd nu folosul meu, ci folosul celor mulți" (I Cor. X, 33). De aceea, putea să și îndemne: „datori sîntem noi cei tari să purtăm slăbiciunile celor fără putere" (Rom. XV, 1); „Nimeni să nu caute ale sale înlesniri, ci fiecare pe ale aproapelui" (I Cor. X, 24); „să nu caute nimenea numai ale sale, ci fiecare și ale altuia" (Filip. II, 4); „Poruncește-le să facă ce este bine, să se înavuțească în fapte bune, să fie darnici, să fie cu inima largă" (I Tim. VI, 18).

C. SÎRBU

† Preotul Emilian Crăciun

In satul natal, Glîmboaca (raionul Sibiu) a adormit în Domnul, la 18 februarie 1961 preotul pensionar Emilian Crăciun, în vîrstă de 75 ani. După o bună și temeinică pregătire intelectuală la Gimnaziul luteran din Sibiu și liceul „Andrei Șaguna" din Brașov, fiind cu înclinații naturale spre preoție și avînd și o voce frumoasă, își face pregătirea teologică la Institutul Teologic din Sibiu și apoi îmbrățișează cariera preoțească. Devotata slujire preoțească desfășurată în 46 ani de rodnică și bogată activitate în parohiile: Glîmboaca ,capelan pe lîngă tatăl său, preotul Ioan Crăciun, Sadu II și Sebeșul de jos (toate din raionul Sibiu), i-a fost caracterizată de duhul blîndeței, hărniciei, simț gospodăresc dezvoltat și dăruire pentru parohiile păstorite și pentru păstoriții săi.

La prohodirea care i s-a săvîrșit în 21 februarie 1961, în biserica din Glîmboaca, a fost însoțit pe drumul fără de întoarcere, cu inimi cernite, de preoți și credincioși din parohiile păstorite de regretatul slujitor bisericesc. Panegiricul cald și cuprinzător rostit de către P. C. protopop al raionului Sibiu, Ioan T. Munteanu, a scos în evidență frumoasele calități sufletești ale decedatului cît și bogata și multilaterala activitate desfășurată de acest harnic lucrător în via Domnului. Din soborul preoților ce l-au prohodit, preoții I. Călin, V. Boieru și I. Vlad au dezvăluit în cuvîntările lor statornicia lui în credință, iubirea de popor, grija de bunăstarea sfintelor biserici și aleasa și sîrguincioasa lucrare de mîntuire a credincioșilor, învederînd și prețuirea cu care l-au înconjurat preoții din protopopiatul Sibiu, precum și credincioșii celor trei parohii păstorite, pentru că întotdeauna și față de toți a avut inimă largă de preot și raporturi de iubire frățească pilduitoare.

A fost înmormîntat în cavoul familiar de sub strașina bisericii din Glîmboaca, la care a slujit cu zel și spor duhovnicesc vreme de 7 ani.

Dumnezeu să-i așeze și sufletul său în latura celor drepți.

Pr. I. CĂLIN

Letopiseț (22 ianuarie 1961)

Cu prilejul instalării noului Episcop al Aradului Dr. Nicolae Corneanu.

Aduce azi Ardealul, solie la tot natul,
Că-n veci e logodită Crișana cu Banatul
S-abat ciobani spre Mureș, țărani ce taie spicul...
Zahei... ce ard de dorul de ași vedea Vlădicul.

Ne dă Mitropolia neprețuit tezaur
Ierarh ce are gură și inimă de aur.
Cu duhu-i apostolic s-apropie de turmă
Și tuturora-n suflet ne las-o caldă urmă.

Norodul legii noastre în mîndrele lui straie
Coboară de la munte ... Ierarhe Nicolaie,
Ca să primească-n inimi duhovnicească mană
Și binecuvîntarea cea fără de prihană.

Se-nchină umilite și mîini și frunți de ceară...
Trag clopotele păcii pe acest meleag de Țară...
Tămîia își înalță mireasma-nspre Tărie
Și curg și lacrimi astăzi ... dar sînt de bucurie.

Sub patrafirul legii cu duhul pocăinței
Depunem mărturie, la praznicul credinței
Că-n ziua întîlnirii cu Cîrja și Păstorul
V-a pus, ca pe-o icoană, în inimă — poporul.

Ne-ați cucerit Părinte Ierarhe Nicolaie
Și-n suflet ni se-aprinse a dragostei văpaie
Pentru Acela care cu predica iubirii
Ne-ndrumă anii noștri spre vadul mîntuirii.

In ziua temeliei, Vă facem o urare:
S-ajungeți, de-o vrea Cerul, la treaptă și mai mare!
Să fiți senin luceafăr pe bolta pravoslavă,
Intru mulți ani cu pace! Și celor de sus slavă!

Preot RUSU SIRIANU

Redactor: Profesor Dr. NICOLAE MLADIN (Taxa poștală plătită în numerar) Tiparul Tipografiei Eparhiale, Sibiu

BIBLIOTECA CENTRALĂ
SIBIU

Anul 109 Sibiu, 1 iunie 1961 Nr. 21—22

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÎNĂ DE ALBA IULIA ŞI SIBIU

PREŢUL INSERŢIUNILOR:
Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Inserţiunile se adresează ADMINISTRAŢIEI Telegrafului Romîn, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

ARTICOLELE ŞI CORESPONDENŢA
se adresează REDACŢIEI Telegrafului Romîn, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

ABONAMENTUL:
Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

Primul zbor al omului în Cosmos

La 12 aprilie 1961 posturile de radio şi televiziune, ediţiile speciale ale ziarelor au anunţat în toată lumea ştirile de la Moscova, care au umplut de admiraţie, de entuziasm şi mîndrie inima tuturor oamenilor: la ora 9.07 (ora Moscovei) a pornit spre Cosmos nava-cosmică-satelit „Vostok" (Răsăritul), care avea la bord un om; pilotul cosmonaut al acestei nave este aviatorul maior Iuri Alexeevici Gagarin, cetăţean al Uniunii Republicilor Sovietice Socialiste; nava cosmică s-a plasat pe o orbită în jurul Pămîntului, care e la depărtarea minimă (perigeu) de 175 km şi depărtarea maximă (apogeu) de 302 km; maiorul Gagarin a transmis la ora 9,22 — pe cînd se afla deasupra Americii de Sud — ştirea că „zborul se desfăşoară normal, mă simt bine", iar la ora 10,15 — cînd se afla deasupra Africei — că „zborul se desfăşoară normal, starea de imponderabilitate este bine suportată"; la ora 10,25, după zborul în jurul Pămîntului, conform programului stabilit, a fost declanşat sistemul de frînare şi propulsie şi nava cosmică cu pilotul cosmonaut maiorul Gagarin a început să coboare spre Pămînt; la ora 10,55 nava cosmică a aterizat în bune condiţii într-o regiune stabilită din Uniunea Sovietică, aviatorul cosmonaut, maiorul Gagarin a comunicat: „Rog să se raporteze partidului şi guvernului, precum şi lui Nichita Sergheevici Hruşciov personal că aterizarea a decurs normal, că mă simt bine, că nu am traumatisme şi contuzii". Greutatea navei cosmice-satelit cu pilotul cosmonaut este de 4.725 kg, fără a lua în considerare greutatea ultimei trepte a rachetei purtătoare.

Omenirea a fost zguduită de aceste ştiri: pentru prima dată în istorie un om a zburat în Cosmos şi după ce a călătorit în jurul Pămîntului a revenit pe Pămînt. Prin aceasta se deschide era cosmică în viaţa omenirii. Primul om, călător în Cosmos, este un om sovietic, un cetăţean al U.R.S.S. Fotografia şi numele lui sînt cunoscute tuturor. E un tînăr de 27 ani. S-a născut la 9 martie 1934 în familia unui colhoznic din raionul Gjatsk, regiunea Smolensk (R.S.F.S.R.). Bunicii lui au fost ţărani săraci.

In 1941 s-a înscris la şcoală, dar din cauza invaziei hitleriste a fost nevoit să-şi întrerupă şcoala. După război, în 1951, a absolvit cu rezultate excelente şcoala de meserii din oraşul Liuberţî (în apropierea Moscovei), ca specialist modelier-turnător, şi şcoala pentru tineretul muncitor. Apoi a urmat Şcoala tehnică industrială din Saratov (pe Volga) şi a absolvit-o în 1955 cu rezultate excelente. Atras de aviaţie, pe cînd era student al Şcoalei tehnice a urmat şi absolvit (în 1955) cursul aeroclubului Saratov, iar în 1957 a absolvit cu diploma de merit şcoala de aviaţie din oraşul Orenburg. De atunci serveşte ca pilot în aviaţia sovietică. Anul trecut a fost primit în rîndurile Partidului Comunist al Uniunii Sovietice. Este căsătorit. Soţia sa, Valentina Gagarina, are 26 ani şi a absolvit şcoala sanitară din Orenburg. Ei au două fice: Elena de 2 ani şi Galea de o lună. Tatăl lui Gagarin (59 ani) munceşte ca tîmplar, mama lui (58 ani) este casnică.

...Acesta este eroul primului zbor cosmic: un fiu al poporului sovietic. In fapta lui de eroism s-au întruchipat geniul poporului sovietic şi superioritatea orînduirii socialiste. Astfel din nou Uniunea Sovietică, prin ştiinţa şi tehnica ei şi prin oamenii ei minunaţi, a depăşit toate celelalte state, încununînd victoriile ei de pînă acum în domeniul rachetelor şi sateliţilor, cu acest zbor triumfal al maiorului Iuri Gagarin în jurul globului pămîntesc. Intregul popor sovietic este entuziasmat şi toţi oamenii sînt mîndri de această faptă excepţională, „care va rămîne pe veci în memorie, ca un exemplu de curaj, cutezanţă şi eroism în slujba omenirii", cum zice N. S. Hruşciov. Ea aparţine oamenilor sovietici, dar este şi a omenirii întregi. „Noi, oamenii sovietici care construim comunismul — se spune în chemarea C.C. al P.C.U.S., Prezidiului Sovietului Suprem al U.R.S.S. şi Consiliului de Miniştri al U.R.S.S. — avem marea cinste de a fi primii care pătrundem în Cosmos. Noi considerăm victoriile în cucerirea Cosmosului drept realizări nu numai ale poporului nostru, ci şi ale întregii omeniri. Le punem cu bucurie în slujba tuturor popoarelor, în numele progresului, fericirii şi binelui tuturor oamenilor de pe Pămînt".

...Cum s-a ajuns la această măreaţă realizare? Ea e rezultatul dezvoltării economiei şi culturii primului stat socialist, Uniunea Sovietică. Muncitorii din uzine, inginerii, tehnicienii, oamenii de ştiinţă au pregătit treaptă de treaptă acest succes minunat. Uniunea Sovietică a lansat primul satelit artificial al Pămîntului, ea a trimis prima navă cosmică spre Lună, ea a plasat prima planetă artificială pe o orbită în jurul Soarelui, ea a trimis prima navă cosmică în direcţia planetei Venus, ea a lansat nave cosmice-satelit, ce aveau pe bord fiinţe vii (cîini, şoareci, microorganisme, ş. a.), care au făcut înconjurul Pămîntului şi au revenit pe Pămînt. Prin navele cosmice-satelit (cu fiinţe vii) s-a arătat că fiinţele vii pot călători în Cosmos şi se pot întoarce pe Pămînt, fără a suferi nici o vătămare. Aşa s-au creat nave cosmice de precizie excepţională, care garantau siguranţa zborului şi revenirii la locul stabilit. In ele omul avea condiţiile necesare vieţii şi activităţii lui (presiunea şi temperatura aerului, hrană, apărarea contra razelor cosmice şi altor primejdii). Nava cosmică „Vostok" (Răsăritul), pe care a zburat Iuri Gagarin, „era utilată cu toate cele necesare pentru ca zborul cosmonautului să se desfăşoare în condiţii de siguranţă deplină şi pentru ca el să aterizeze cu bine. Multe sisteme ale navei-satelit au fost dublate" (Acad. Nesmeianov).

Avînd astfel de nave cosmice, au fost aleşi mai mulţi oameni, care să devină cosmonauţi. Aceştia au fost examinaţi amănunţit. Condiţia era: să aibă o sănătate deplină, să fie oameni calmi, stăpîni pe sine, optimişti. Ei au fost antrenaţi cu instalaţii speciale, care îi punea în condiţii asemănătoare cu cele ale zborului cosmic. Ei au fost instruiţi să cunoască la perfecţie navele cosmice, să ştie manevra cu aparatele lor, să citească, înregistreze şi transmită datele acestor aparate, să poată — la nevoie — face reparaţii la mecanismele navei. Dintre aceştia a fost ales maiorul Iuri A. Gagarin, ca să facă primul zbor cosmic. El s-a arătat vrednic de această cinste şi răspundere excepţională, ca un adevărat erou al epocii noastre. Căci, cu toată siguranţa ce o oferea nava cosmică, primul zbor al omului în jurul Pămîntului cerea din partea cosmonautului o stăpînire de sine deosebită, un curaj mare în biruirea unor situaţii cu totul noi. Era întrebarea: cum va rezista omul la zgomotul şi trepidaţia rachetelor, la vitezele mari (28.000 km pe oră) şi schimbările de viteză la plasarea pe orbită, la coborîre şi aterizare. Datorită vitezei de lansare şi

(Continuare în pag. 2)

(continuare din pag. 1)

urcare corpul își mărește greutatea de mai multe ori, iar în vremea zborului în jurul Pămîntului corpul devine ușor, fără greutate, căci se află în starea de imponderabilitate (lipsă de greutate). La acestea se adaugă alte primejdii: raze vătămătoare, meteoriți, etc. De aceea deschiderea drumului în Cosmos a fost un act de eroism, primul cosmonaut înfruntînd și biruind condiții în care nu s-a găsit nici un om pînă la el. De aceea dacă zborul din 12 aprilie 1961 e o glorie pentru știința și tehnica sovietică, el este și o glorie pentru omul sovietic, crescut în spiritul eroismului pentru progresul și fericirea omenirii.

...Cum a decurs zborul și ce a văzut în acest timp cosmonautul Iuri Gagarin? Gagarin și-a împlinit misiunea deplin, cu curaj și stăpînire de sine excepțională. In noaptea dinaintea zborului a dormit bine. A fost trezit cîteva ore înainte de plecarea în Cosmos. In tot timpul pregătirii și la plecare a fost bine dispus, vesel. El a declarat că era fericit că lui i s-a încredințat misiunea aceasta, și că era „pătruns de sentimentul marei răspunderi pentru zborul în Cosmos, plin de atîtea necunoscute". Starea sufletească de bucurie și încredere a avut-o în toată vremea zborului. El era convins că zborul se va termina cu bine. „Am lucrat în condiții bune pe bordul navei — zice Gagarin —, dispoziția și starea mea de spirit erau excelente". In timp ce cobora spre Pămînt, cînta cîntecul „Patria aude, patria știe...". Cînd a ajuns pe Pămînt era „extrem de bucuros", în primul rînd din pricină că a „îndeplinit cu succes sarcina" încredințată lui. Un astfel de om, stăpînit de entuziasmul marilor cutezători, marilor cuceritori ai tărîmurilor necunoscute, a devenit — cum s-a zis — „Columb al Cosmosului", înscriind în istorie prima biruință cosmică a omului, care e totodată biruința științei și tehnicii sovietice, biruința poporului sovietic, biruința omenirii întregi.

In timpul zborului, Iuri Gagarin a avut mult de lucru, cum declară el însuși. „Tot timpul zborului am fost ocupat. Toate gîndurile și simțămintele mele erau îndreptate spre îndeplinirea programului stabilit". „Doream să îndeplinesc toate punctele sarcinei, și anume cît se poate de bine". „Am realizat legătura cu pămîntul prin cîteva canale, inclusiv prin telefon și radio. Am făcut observații asupra mediului înconjurător, am transmis rezultatele pe Pămînt. Am notat rezultatele observațiilor și în jurnalul de bord și le-am imprimat pe bandă de magnetofon". A ascultat cele transmise de pe Pămînt și a răspuns. A mîncat și a băut.

In timpul stării de imponderabilitate (lipsă de greutate) „s-a simțit excepțional și și-a păstrat întru totul capacitatea de muncă". In starea aceasta „totul a devenit mai ușor... Picioarele, mîinile nu cîntăresc nimic, obiectele plutesc în cabină. Nu mai eram așezat în fotoliu, ca înainte, ci eram suspendat". In acest timp a mîncat, a băut, a lucrat, a scris, a înregistrat observațiile. „Deși mîna nu cîntărește nimic, scrisul este același. Trebuie doar să ții blocnotesul, pentru că altfel îți scapă din mîini". „Imponderabilitatea nu afectează cîtuși de puțin capacitatea de muncă". La coborîre, „trecerea de la imponderabilitate la gravitație se desfășoară lin. Mîinile și picioarele se simt ca și în timpul imponderabilității, doar că încep să devină mai ferme. Am încetat de a mai fi suspendat deasupra fotoliului și m-am așezat pe fotoliu".

Cosmonautul Iuri Gagarin a putut privi în afară prin vizorul navei. A văzut Pămîntul și cerul cu stele. „Pămîntul văzut din înălțimi — scrie Gagarin. Este foarte frumoasă, uimitoare planeta noastră... Era vizibilă forma rotundă a Pămîntului. O aureolă de un albastru diafan înconjoară planeta ca un arc gigantic. Prin vizor se puteau distinge țărmurile Continentelor, marile fluvii, munții și masivele păduroase... De la această înălțime neînchipuită distingeam pătratele ogoarelor colhoznice. Se putea chiar deslușI unde este pășune și unde cîmp semănat... Era singura urmă de viață omenească pe care o puteam distinge...". In felul acesta se simțea aproape de oamenii sovietici și de Patria Sovietică. Se gîndea însă și la oamenii ce populează Pămîntul. „De acolo de sus mă simțeam înrudit cu toți. Oamenii au o soartă comună pentru că au și o casă comună — o singură planetă pentru toți... Pe toți îi simțeam compatrioți, pentru că toți locuiesc pe Pămînt. Iar frontierele care despart statele, popoarele, de acolo de sus nu le-am putut distinge".

Acestea în ce privește Pămîntul. In ce privește cerul, el „este de culoare foarte închisă", „negru". „Pe acest cer stelele se văd mai strălucitoare și mai conturate decît de pe Pămînt". „Se poate vedea trecerea de o rară frumusețe de la suprafața iluminată a Pămîntului la cerul absolut negru, pe care se văd stelele. Această trecere este marcată de o linie foarte îngustă ca o peliculă, de culoare albăstrie, care ar înconjura globul pămîntesc. Intreagă această trecere de la albastru la negru se petrece deosebit de lin și de frumos. E greu să o descriu în cuvinte. Atunci cînd ieșiam din umbra Pămîntului, orizontul avea alt aspect. Se vedea o fîșie de portocaliu aprins care se prefăcea apoi din nou în albăstrui și iar în negru... Soarele luminează de zeci de ori mai viu decît la noi pe Pămînt. Stelele... sînt strălucitoare și clare".

Aceste priveliști măreți l-au făcut să transmită, cînd a văzut prima dată Pămîntul de acolo de sus: „ce frumusețe!". E primul om al cărui suflet și ai cărui ochi au fost încîntați de frumusețea Pămîntului „albastru", de frumusețea Cosmosului, văzute „din afară", nu de pe Pămînt. E o frumusețe a lumii, care nu se poate spune în cuvinte, mai minunată decît frumusețea naturii din jurul nostru. Acest zbor nu se poate compara cu nimic din ceea ce s-a săvîrșit vreodată pe Pămînt: e ceva cu totul deosebit.

Iuri Gagarin a declarat că este gata să împlinească orice sarcină i s-ar încredința și că ar fi recunoscător dacă i s-ar da noi misiuni de cercetare a Cosmosului (o călătorie în Lună, Marte, Venus, etc.). De fapt zborul din 12 aprilie e începutul celorlalte zboruri ale omului în Cosmos. „Nava cosmică, a spus N. S. Hrușciov, este prima rîndunică sovietică în Cosmos... Vom continua și pe viitor această activitate. Oamenii sovietici vor zbura în Cosmos pe itinerare neexplorate, vor studia Cosmosul, vor dezvălui și mai departe tainele naturii și le vor pune în slujba omenirii, în slujba bunăstării ei, în slujba păcii". N. S. Hrușciov a făcut din nou apel către guvernele întregii lumi, pentru instaurarea unei păci trainice între popoare prin dezarmare generală și totală sub cel mai sever control internațional. Rachetele nu trebuie să fie purtătoare de moarte, ci să slujească păcii, să ajute omului să cucerească din ce în ce mai deplin Cosmosul. „Inainte spre noi victorii în numele progresului și fericirii omenirii!" — se spune în chemarea C.C. al P.C.U.S., Prezidiului Sovietului Suprem al U.R.S.S. și Guvernului Uniunii Sovietice, care cheamă pe „toți oamenii, indiferent de rasă și naționalitate, culoarea pielii, credință religioasă și apartenență socială să depună toate eforturile pentru asigurarea unei păci trainice în întreaga lume".

In toate țările vestea zborului în Cosmos a primului om, cetățeanul sovietic Iuri Gagarin, a fost primită cu entuziasm. Omenirea este mîndră și fericită că un fiu al Pămîntului a deschis calea spre cucerirea Cosmosului. E aceasta încă un temei pentru coexistență pașnică, pentru colaborarea dintre toate popoarele ca pe Pămînt să fie pace, viață îmbelșugată și luminată, ca toate cuceririle științei și tehnicii să fie puse în slujba păcii, în slujba omenirii, ca uniți să dăm asaltul tot mai stăruitor imenselor spații cosmice.

...Ziua de 12 aprilie 1961 rămîne înscrisă în istorie cu litere de aur: e ziua în care omul a dobîndit cea mai măreață biruință asupra forțelor naturii, pășind dincolo de limitele Pămîntului în Cosmos. Numele Uniunii Sovietice și al primului cosmonaut, Iuri Alexeevici Gagarin, va fi pomenit cu cinste peste veacuri. Poporul Sovietic a dovedit din nou că se află în fruntea progresului, că își pune talentele și munca în slujba păcii și fericirii oamenilor de pretutindeni.

Telegraful Romîn

Pămîntul și oamenii

S-a calculat (desigur cu aproximație) că în anul 1000 populația tuturor continentelor era de 275 milioane oameni. Acest număr s-a dublat abia peste 7 secole. Apoi, creșterea populației s-a accelerat. In 1800 ea a atins un miliard, în 1900 — un miliard și jumătate, în deceniul al treilea al secolului nostru — 2 miliarde, iar în 1960 — 2 miliarde și 800 milioane.

Cărțile în U. R. S. S.

In 1960 tirajul cărților tipărite în U.R.S.S. a atins cifra de 1 miliard 230 milioane, adică aproape 80 la sută din totalul prevăzut de planul septenal pentru 1965. Trebuie amintit că în prezent, în U.R.S.S. se editează șase cărți pe cap de locuitor, adică cu cinci cărți mai mult decît în 1913.

Asistența medicală
în U. R. S. S.

Populația U.R.S.S. este deservită de 400.000 de medici (ceea ce reprezintă o treime din medicii din întreaga lume și 50 la sută din toți medicii din Europa). Asistența medicală în Uniunea Sovietică este gratuită.

In prezent în U.R.S.S. există 1.750.000 paturi de spital; peste 120.000 locuri în spitale au fost create anul trecut.

Din toate țările dezvoltate din punct de vedere economic Uniunea Sovietică este țara cu cea mai mare natalitate (24,9 la 1.000 de locuitori).

Pilda vieţii părintelui Grigorie

Părintele Grigorie Pişculescu (mai cunoscut sub numele de scriitor, Gala Galaction) a plecat dintre noi întru slava cea veşnică la venerabila vîrstă de 82 ani. Cuvine-se dar, să prezentăm chipul vieţii şi slujirii lui în cîteva icoane de lumină, aşa cum i-a fost strădania neogoită. Aceasta, cu atît mai mult, cu cît el a iubit Ardealul şi Biserica ortodoxă din părţile acestea, ne-a vizitat, ne-a preţuit, a fost preţuit şi iubit de noi.

Neîntrecutul şi adînc cercetătorul şi cunoscătorul vieţii lui Saul din Tars, temeinicul tălmăcitor şi tîlcuitor al scrierilor sfîntului apostol Pavel, ne-a luminat cu învăţătura limpede şi cu trăirea curată a bucuriei Invierii Mîntuitorului şi acum, cînd plecat dintre noi s-a înfăţişat înaintea Domnului „a dreptului judecător ca să ia plata ostenelelor sale, cununa dreptăţii" (cf. II Tim. 4, 8) e clipa cea mai potrivită şi prielnică a-i aduce un semn de cucernică preţuire părintelui Grigorie, care atîta vreme cît a trăit în „acest cort trecător" ne-a hrănit cu laptele Sfintelor Scripturi şi ale învăţăturilor mîntuitoare de suflet a Sfintei noastre Biserici Ortodoxe pe care a slujit-o cu dragoste fierbinte şi viaţă fără prihană, pildă făcîndu-se „cu cuvîntul, cu petrecerea, cu dragostea, cu duhul, cu credinţa, cu curăţia", căutînd cu tot dinadinsul şi nepregetînd a depune ori cîtă osteneală ca „să se păzească pe sine şi învăţătura, ca să se mîntuiască şi pe sine şi pe cei ce l-au ascultat" (I Tim. 4, 12, 16).

Părintele Grigorie a trăit ca slujitor al Mîntuitorului Hristos cel răstignit şi înviat.

In lumina Evangheliei Domnului a gîndit, a scris, a propovăduit şi făptuit „lucrul evanghelistului".

In lumina Evangheliei ca Om şi Cetăţean şi-a iubit semenii cu căldura unui suflet puternic încredinţat că Iisus a rupt „păretele cel din mijloc al vrajbei", făcîndu-i pe toţi oamenii fraţi.

In numele Domnului a iubit pe tot omul dîndu-ne pildă de înţelegere, compătimire şi ajutorare a tuturor celor obidiţi şi împilaţi.

A fost înţelegător şi preţuitor al tuturor neamurilor, iubire ce şi-a arătat-o cu vorba, scrisul şi fapta într-o vreme de negură şi de ură, străină duhului Bisericii şi adevărurilor sale de credinţă.

S-a trudit o viaţă întreagă să ne înveţe omenia şi dragostea faţă de orice om.

S-a făcut pildă de cetăţean cinstit şi iubitor al patriei noastre, preţuind munca cinstită a celor mulţi şi luptînd pentru dreptate socială şi eliberarea de sub jugul împilărilor a muncitorilor şi ţăranilor.

Prin viu grai şi prin scris a înfierat îmbuibarea, necinstea, lipsa de simţăminte omeneşti şi creştineşti a celor ce împilau şi jecmăneau poporul muncitor.

Ne-a învăţat să slujim poporul, să-l iubim şi să ne jertfim pentru el, amintindune mereu că „bogaţii vă asupresc pe voi şi ei vă trag prin judecăţi, ei hulesc numele cel bun care s-a chemat peste voi" (Iacob 2, 6—7). El a iubit şi preţuit marea ţară din Răsărit şi pe marele popor rus care prin Marea Revoluţie Socialistă din Octombrie a adus descătuşarea celor robiţi şi a întemeiat primul stat al oamenilor muncii, bastion al păcii şi socialismului. El n-a încetat, ca un al doilea Ieremia, într-o vreme de tristă rătăcire, să ne amintească singura cale dreaptă pentru noi: calea prieteniei şi frăţietăţii cu marea ţară a socialismului biruitor.

Neînţeles, hulit şi prigonit atunci, a avut fericirea, ca după zilele însoritului august 1944, să vadă împlinidu-se pentru patria sa cele mai scumpe visuri pe care le-a nutrit spre binele şi fericirea ei, încă din anii tinereţei sale. Ca om şi cetăţean s-a făcut pildă pentru noi şi ca luptător pentru pace.

Mînuind condeiul cu o rară măiestrie, el ne-a arătat că pacea e bunul cel mai de preţ pe care trebuie să-l apărăm, să-l păstrăm şi să-l lăsăm moştenire urmaşilor noştri. Părintele iubitor al familiei sale, al poporului său, al patriei sale, al întregii omeniri cinstite şi înaintate, a strălucit şi ca scriitor de seamă şi de mare valoare — unul din clasicii literaturii noastre, şi învăţîndu-ne să sorbim din înţelepciunea şi viaţa poporului, din de Dumnezeu insuflată Sfînta Scriptură şi din întreaga comoară de învăţătură a Bisericii noastre, apa cea vie a cuvîntului înaripat şi ziditor de suflet, s-a făcut şi prin aceasta pildă pentru noi. Opera lui este vastă: nuvele, schiţe, romane, articole, predici, studii de Teologie, traducerea Sf. Scripturi, etc.

El a tălmăcit Sf. Scriptură şi a îmbrăcat-o în strai măiestrit ţesut al graiului românesc şi ne-a lăsat-o moştenire de mare preţ, rod al ostenelelor sale, care a încununat munca întregii sale vieţi de scriitor şi teolog.

Părintele Grigorie a fost şi un mare dascăl de Teologie. Mare prin sufletul său, prin bunătatea sa, prin credinţa sa, prin smerenia sa, prin ştiinţa sa adîncă.

Insufleţirea cu care el învăţa, bunătatea cu care sfătuia, mîna caldă cu care mîngîia, a făcut să fie iubit de toţi studenţii teologi, care vedeau în el pe bunicul cu ochi pătrunzători, cu barba de nea şi cu suflet de aur, în faţa căruia stăteau blînzi şi sfioşi, cuceriţi de marea sa bunătate, sorbindu-i înaripatele-i cuvinte de care adeseori, astăzi, îşi amintesc cu dragoste şi recunoştinţă.

A fost un adevărat preot al Bisericii noastre.

Imbinînd lucrarea de predicator, misionar, duhovnic şi liturghisitor, el a apărat Ortodoxia ca preot ortodox într-o vreme în care clasa stăpînitoare se ploconea în faţa Apusului şi deci a papismului.

Cu prestigiul său de învăţat, de scriitor şi de preot a arătat frumuseţile şi valorile spirituale nepieritoare ale Ortodoxiei pe care a ştiut-o face cunoscută, preţuită şi iubită, şi a mărturisit că „piatra din capul unghiului", piatra de temelie a Bisericii este Hristos-Domnul, nu Sf. Petru, nici pretinşii lui urmaşi de la Roma.

A fost şi rămîne părintele Grigorie o pildă vie de trăire a adevărurilor Ortodoxiei prin preoţia sa.

Predica sa era întărită de pilda vieţii sale de credinţă, de nădejde şi de dragoste nezdruncinată şi nefăţarnică faţă de Dumnezeu şi de oameni.

Şi nu s-a mulţumit cu predica din amvon şi nu s-a mărginit numai la ea.

Pe ger şi pe arşiţă, pe străzile capitalei, ca şi pe uliţele prăfuite ale orăşelelor şi satelor noastre din cele mai îndepărtate colţuri ale patriei, pe unde-l purtau paşii îndatoririlor sale de om, cetăţean, scriitor şi preot, strîngînd la piept vechea servietă în care erau Hristos-Euharisticul, sfînta cruce, patrafirul şi Molitfelnicul, părintele Grigorie aducea un cuvînt de mîngîiere şi o rază de speranţă celor obidiţi şi celor copleşiţi de sarcina păcatelor.

A fost pildă de preot duhovnic care stăruia cu blîndeţe, vorbea cu căldură, lumina cu înţelepciune şi vindeca rănile păcatelor cu balsamul mîngîitor, şi întremător al sfintei taine a spovedaniei.

Totdeauna grăbit a ajuta, niciodată grăbit în scaunul de duhovnic.

Aplecat cu grijă şi blîndeţe asupra celui ce voia început de viaţă neprihănită, asculta mărturisirea cu răbdare, suspina şi plîngea împreună cu cel ce-şi dezvăluia noianul păcatelor.

A suferit împreună cu cel ce suferă, s-a bucurat pentru fiecare credincios mîngîiat şi întremat duhovniceşte. Şi-a împrospătat mereu ca ale vulturului tinereţea sa duhovnicească din trăirea liturgică.

A fost un preot biserican în cel mai înalt şi bun înţeles al cuvîntului. A slujit Domnului „cu frică şi cu cutremur, cu credinţă şi cu dragoste", s-a ştiut în faţa Mîntuitorului Hristos şi a stat mereu cu smerenie înaintea Sa, preamărindu-L şi păstrîndu-L mereu în cămara sufletului său. Legat de Sf. Prestol prin cele mai curate şi înalte simţăminte ale sale, a fost mereu cu candela aprinsă: în priveghere, în post, în rugăciune, în slujirea Sfintei şi dumnezeieştii Liturghii, unit cu Domnul Hristos şi învăţîndu-ne prin grăitoarea pildă a vieţii sale să cinstim ziua Domnului, ziua Invierii Mîntuitorului pe care o trăim în fiecare Duminică! E ziua Invierii Domnului, izvorul şi chezăşia Invierii noastre, a cărei bucurie a trăit-o din plin părintele Gala Galaction...

Pr. I. V. I.

La fîntîna lui Iacob

„Cel ce va bea din apa pe care i-o voi da eu nu va înseta în veac".

Ioan 4, 14.

După ce a petrecut cîtva timp în Iudeia cu prilejul Paştilor evreeşti, Mîntuitorul Iisus Hristos s-a hotărît să se reîntoarcă în Galileia — „patria sa", cum ne spune una dintre Evanghelii — pentru că aici se simţea mai bine. Mîntuitorul însă nu merge pe drumul ocolit prin Pereea, cum era obiceiul, ci alege drumul cel mai scurt, care trecea prin Samaria, fără să ţină seama de dușmănia dintre iudei şi samarineni. Prin aceasta El a vrut să ne arate că a venit în lume să surpe zidurile despărţitoare dintre oameni şi popoare, că înaintea lui toţi oamenii sînt egali şi fraţi întreolaltă.

In drumul Său, Mîntuitorul a ajuns în cetatea Sihar. Era pe vremea amiezii cînd a poposit la fîntîna lui Iacob, care se găsea lîngă acea cetate. Frînt de oboseală şi copleşit de căldură, Mîntuitorul îşi reazimă capul în palmă, cînd, deodată, apare o femeie samarineană care voia să ia apă din fîntînă. Intre Iisus şi această femeie se iscă o convorbire plină de învăţătură, pe care Sf. Apostol Ioan ne-o redă în Evanghelia sa unde citim:

„Atunci a venit o femeie din Samaria ca să ia apă. Zis-a ei Iisus: Dă-mi să beau! — cuvinte la care samarineanca răspunde: Cum tu, iudeu fiind, ceri să bei de la mine care sînt samarineancă? — Răspuns-a Iisus şi i-a zis ei: De-ai fi ştiut darul lui Dumnezeu şi cine este cel ce-ţi zice ţie: dă-mi să beau, tu ai fi cerut de la dînsul şi ţi-ar fi dat ţie apă vie. — Zis-a lui femeia: Doamne, nici găleată n-ai şi fîntîna este adîncă, de unde ai dar apa cea vie? Au doară tu eşti mai mare decît Iacob, părintele nostru, care ne-a dat nouă fîntîna aceasta din care a băut el şi fii lui şi dobitoacele lui? — Răspuns-a Iisus şi a zis către dînsa: Tot cel ce bea din apa aceasta va înseta iarăşi, iar cel ce va bea din apa pe care i-o voi da eu nu va înseta niciodată; apa pe care i-o voi da eu se va face într-însul izvor de apă să-l-

(Continuare în pag. 4)

Sf. Ioan Gură de Aur

Despre Sf. Apostol Pavel

Sf. Ioan Gură de Aur, acest mare Părinte al Bisericii noastre, a avut o atracție și o dragoste deosebită pentru Sf. Apostol Pavel, ale cărui gînduri și epistole s-a străduit să le înțeleagă, tălmăcindu-le ca nimeni altul.

In cele ce urmează vom reda cîteva gînduri de ale Sf. Ioan Gură de Aur despre Sf. Ap. Pavel, acesta din urmă fiind privit mai ales ca propovăduitor al Evangheliei și păstor de suflete.

— „Gura noastră s-a deschis către voi, o corintenilor, inima noastră s-a lărgit" (II Cor. 6, 11). Explicînd aceste cuvinte ale Sf. Ap. Pavel Sf. Ioan Gură de Aur zice: „După cum ceea ce încălzește, obișnuiește a mări sau a dilata un lucru, la fel și lucrarea dragostei este de a crește, căci dragostea este caldă și fierbinte. Aceasta i-a deschis și gura lui Pavel și tot ea i-a deschis și lărgit inima. „Căci nu numai cu gura vă iubesc, zice, ci am și inima care conglăsuiește și de aceea grăiesc cu toată sinceritatea, cu toată gura, cu tot cugetul". Nimic nu este mai întins și mai larg ca inima lui Pavel, căci pe toți credincioșii îi iubea atît de mult, ca un adevărat îndrăgostit, fără ca prin aceasta inima lui să fie împărțită sau slăbită din cauza dragostei, ci rămînînd întreagă în fiecare dintre dînșii. Și ce poate fi de mirare că Pavel se găsea astfel față de credincioși, cînd inima lui primea în ea întreaga lume? De aceea n-a spus simplu: „vă iubesc pe voi", ci mai mult, „gura noastră s-a deschis, inima noastră s-a lărgit", căci pe toți v-am cuprins înăuntru. Și nici aceasta simplu, ci în deplină voie. Căci cel iubit umblă cu multă libertate înăuntru, în inima celui ce iubește".

— „Căci vă rivnesc pe voi" (II Cor. 11, 2). Nu zice: „Vă iubesc pe voi", ci pune tocmai ce este cu mult mai înflăcărat: „vă rivnesc". Rivnitoare sînt sufletele cele mai înflăcărate ale celor plini de dragoste, căci rivnirea sau gelozia de nicăiri nu se naște decît numai din dragoste. După aceea, ca nu cumva să creadă (Corintenii) că el (Pavel) dorește dragostea lor din cauza stăpînirii sau a cinstei, sau a banilor sau din alt motiv de acest fel, a adaus zicînd: „cu rivnă dumnezeiască". Căci și de Dumnezeu se spune că rivnește, nu ca prin aceasta să bănuiască cineva vreo patimă, pentru că Dumnezeu este fără patimă, ci ca să afle toți că pentru nimic altceva decît numai pentru dînșii cei rîvniți face aceasta și nu ca el să cîștige ceva de aici, ci pentru ca ei să se mîntuiască".

— „Cei ce iubesc cu adevărat știu ale celor iubiți mai bine decît alții, pentru că au grijă de ei, ceea ce și fericitul acesta (Pavel) le arată filipenilor (1, 7) cînd zice: „Vă port la inimă pe voi toți". Astfel era acest suflet sfînt; avea în sine lumea întreagă și purta pe toți în cugetul său, considerîndu-i ca pe niște rude ale sale după Dumnezeu și îi iubea pe toți ca și cînd el i-ar fi născut, ba încă le arăta o mai mare dragoste decît orice părinte. Astfel este harul Domnului, învinge toate durerile trupului și mai înflăcărată arată dorința de cel iubit. Și aceasta se poate vedea cu deosebire petrecîndu-se cu sufletul lui Pavel. Asemenea unei păsări zburătoare, el se ridică în văzduh și pe toți îi cerceta, zburînd necontenit în toate părțile și nicăiri nu sta. Fiindcă auzise pe Hristos zicînd: „Petre, mă iubești? Paște oile mele" (Ioan 21, 15), de aceea și el urmînd acest semn înalt al dragostei, l-a aplicat cu toată strictețea".

— „Pavel nu se apropia de Dumnezeu rugîndu-se numai pentru o cetate, ci pentru lumea întreagă, și nu odată, nici de două ori sau de trei ori, ci necontenit. A avea însă pe cineva necontenit în minte nu provine decît dintr-o iubire mare".

— De aceea mai ales este vrednic de admirat Pavel nu numai pentru că era trebuitor și mîntuitor al semenilor săi, ci și pentru că era îndemînatec și se acomoda cu împrejurările și era priceput de toți. Darurile lui Dumnezeu, Pavel le socotea deobște, pentru folosul tuturor. După cum se petrece cu soarele, cu luna, cu pămîntul și cu marea, care au fost făcute să îndestuleze pe toți deopotrivă, și nicidecum pe unii mai mult iar pe alții mai puțin, întocmai așa a făcut și el cu Evanghelia, vestind-o tuturor deopotrivă.

*

Acestea și încă alte texte vin și ne arată marea dragoste a Sf. Apostol Pavel față de credincioșii săi, dragoste pe care a simțit-o și a trăit-o din plin și Sf. Ioan Gură de Aur, ale cărui cuvinte sînt de folos și îndrumare păstorilor și păstoriților. Căci dragostea este veșnică.

GH. P.

(Urmare din pag. 3)

tătoare spre viața veșnică. — Zis-a femeia către dînsul: Doamne, dă-mi această apă ca să nu mai însetez" (Ioan 4, 7—16).

In cuvintele de mai sus, spuse de Mîntuitorul Iisus Hristos femeii samarinence, este vorba desigur în primul rînd despre harul divin și despre Sf. Taină a Cuminecăturii, dar în aceeași măsură am putea spune că este vorba și de *învățătura Mîntuitorului, de cuvîntul lui Dumnezeu,* care e purtător și el de îndemn și tărie la trăirea sau împlinirea lui. O seamă de texte din Sf. Scriptură a Vechiului și Noului Testament vin și întăresc aceste spuse.

Prin gura unuia dintre proorocii Săi, Dumnezeu însuși se numește pe Sine „izvorul apei celei vii". Cuvintele lui Dumnezeu „sînt viață pentru cei ce le pun în faptă și doftorie pentru tot trupul omenesc", citim în Pilde 4, 12. Sf. Arhidiacon Ștefan spune despre Moise că a primit de la Dumnezeu pe muntele Sinai „cuvinte de viață, ca să ni le dea nouă" (F. Ap. 7, 38), fiind vorba desigur de învățătura dumnezeiască, sau cuvîntul lui Dumnezeu scris și nescris, primit de Moise în timpul cînd a condus poporul evreu din Egipt spre patria sa.

„Să fiți fără de prihană și curați, fii nevinovați ai lui Dumnezeu, să străluciți ca niște luminători în lume, ținînd cuvintele vieții (învățătura lui Iisus adică), ca să-mi fie spre laudă că nu în zadar am alergat, nici în zadar m-am ostenit" — scrie Sf. Ap. Pavel filipenilor (2, 15—16). Și tot Sf. Pavel mărturisește că „Evanghelia lui Hristos este puterea lui Dumnezeu, spre mîntuirea celor ce cred" (Rom. 1, 16). Și tot el adaugă în altă parte: „Căci *viu și lucrător este cuvîntul lui Dumnezeu* și mai ascuțit decît orice sabie cu două tăișuri și este judecător al simțirilor și gîndurilor inimii" (Evrei 4, 12). „Doamne tu ai cuvintele vieții celei veșnice" — zice Sf. Ap. Petru (Ioan 6, 68). Și Mîntuitorul însuși ne învață cu un alt prilej zicînd: „Eu sînt pîinea vieții; cel ce vine la mine nu va flămînzi și *cel ce crede întru mine nu va înseta niciodată*" (Ioan 6, 35).

Sf. Scriptură ne mai învață despre cuvîntul lui Dumnezeu că el este adevărul, că este adînc dar simplu și curat ca lumina soarelui. „Adevărul și dreptatea sînt lucrul mîinilor sale, toate poruncile sale sînt numai adevăr" (Ps. 110, 7). „Pentru lacrimile săracilor și suspinul celor necăjiți acum mă voi scula, zice Domnul, pune-voi la adăpost pe cel obijduit. Și cuvintele Domnului sînt cuvinte curate, ca argintul curățat de pămînt, de 7 ori prin foc lămurit" (Ps. 11, 5—6). Și tot psalmistul spune: „Cuvîntul tău e lămurit și curat și robul tău l-a iubit și l-a prețuit" (Ps. 118, 146).

Sf. Scriptură arată că cuvîntul lui Dumnezeu este pentru creștini izvor de întărire, de înțelepțire, de luminare, de curățire, de îndreptare, de pace, etc. „Legea Domnului este desăvîrșită: întărește sufletele; învățătura Domnului este adevărată, înțelepțește pe cei neștiutori. Rînduielile Domnului sînt drepte: veselesc inima; poruncile Domnului sînt strălucite, luminează ochii" — spune proorocul David (Ps. 18, 7—8). Și tot el adaugă: „Minunate-s învățăturile tale! De aceea le cerectează sufletul meu. Descoperirea cuvintelor tale luminează și dă înțelepciune celor nevinovați" (Ps. 118, 129—130). „Precum se pogoară ploaia și zăpada de sus și nu se mai întorc pînă nu adapă pămîntul și-l fac de răsare și rodește și dă sămînță semănătorului și pîine spre mîncare, așa va fi și cuvîntul meu care iese din gura mea, nu se întoarce către mine fără să dea rod, ci el face voia mea și își îndeplinește rostul lui" — spune profetul Isaia printr-o asemănare atît de frumoasă (Is. 55, 10—11). „Din pruncie cunoști Sf. Scripturi, care pot să te înțelepțească spre mîntuire prin credința cea întru Iisus Hristos. Toată Scriptura este inspirată de Dumnezeu și de folos pentru îndreptare, spre înțelepțirea care duce la dreptate, ca omul lui Dumnezeu să fie desăvîrșit și gata la orice lucru bun" — scrie Sf. Apostol Pavel ucenicului său iubit, Timotei (I Tim. 3, 11—17). „De noapte mînecă duhul nostru — citim în rugăciunea III-a de la Utrenie — către Tine, Dumnezeule, pentru că lumină sînt poruncile Tale". Căile (cuvintele) Domnului sînt plăcute și toate cărările lui sînt căile păcii (Pilde 3, 17). Nu fără temei deci Psalmistul, după ce a cunoscut și aplicat în viața sa cuvîntul lui Dumnezeu, exclamă plin de mulțumire: „Păzirea poruncilor tale îmi dă mai multă desfătare decît toată bogăția" (Ps. 118, 14).

*

Din aceste puține texte desprinse din Sf. Scriptură ne putem da ușor seama că sub apa cea vie, despre care Mîntuitorul vorbește cu femeia samarineancă la fîntîna lui Iacob, se înțelege și învățătura Sa, cuvîntul lui Dumnezeu, stîrnitor și dătător de viață veșnică, pe care într-adevăr, aflîndu-l și urmîndu-l vom aduce roada dreptății, dragostei, bucuriei, păcii.

Să-l urmăm deci cu toții, preoți și credincioși deopotrivă, pentru că el înseamnă viață, înseamnă muncă, luminare, înțelepțire, îndreptare, pace și între oameni bunăvoire. *P.*

Despre rostul vieții

Viața omenească n-are nici un preț, cînd n-are un scop, un ideal, pe pămînt, pe care să-l urmărească și să-l realizeze cu drag. O astfel de viață, fără nici un scop, ne aduce o mare nemulțumire; căci la drept vorbind, omul, cît trăiește pe fața pămîntului trebuie să fie de folos sieși și aproapelui său. Noi am venit pe lume ca să contribuim la mai binele tuturor.

Numai acel om e binecuvîntat, în zilele vieții sale, care și-a găsit o ocupație în viața sa, unde lucrează cu spor și drag. O altă binecuvîntare nici să nu mai ceară de la Dumnezeu. Are destul.

Munca cea necurmată are mulți lucrători, care o fac cu bucurie; dar o astfel de muncă va birui totul și va avea și reușită sigură, ea va aduce bucurie și mulțumire sufletească la toți.

Nu ceea ce posezi în lume, ci ceea ce lucrezi e bunul tău. Averea se poate spulbera, ca fumul în vînt, dar ceiace lucrezi și faci tu astăzi, sînt bunurile tale și ale tuturor. De aceea ele nu pier. Ce dulce e pîinea și odihna, dobîndite prin muncă! Vrei să ai merite? Muncește, dragă fiule și vei avea mare cinste! Mîna aspră a lucrătorului e mînă producătoare de bunuri. E o mînă sfîntă, care merită să fie cinstită, căci munca e cea mai mare avuție de pe fața pămîntului.

Porunca vieții e aceasta: muncește, că cel ce nu muncește, leneșul, este un mare hoț; face un furt, căci trăiește de pe urma muncii altora. Munca e balsamul minunat al vieții omenești și izvorul nesecat al virtuții; lucrează, fiule, ca să te simți fericit în viață!

Prel. de Pr. V. Anastasiu Bassarabin

Redactor: Profesor Dr. NICOLAE MLADIN (Taxa poștală plătită în numerar) Tiparul Tipografiei Eparhiale, Sibiu

Anul 109 Sibiu, 15 iunie 1961 Nr. 23—24

BIBLIOTECA CENTRALĂ SIBIU

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÎNĂ DE ALBA IULIA ŞI SIBIU

PREŢUL INSERŢIUNILOR:
Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Inserţiunile se adresează ADMINISTRAŢIEI Telegrafului Romîn, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

ARTICOLELE ŞI CORESPONDENŢA se adresează REDACŢIEI Telegrafului Romîn, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

ABONAMENTUL:
Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

O lume fără război

Războiul întotdeauna a însemnat pentru omenire moarte, morminte, valuri de sînge vărsat, lacrimi, trupuri ciuruite de gloanţe, mutilări îngrozitoare, foamete, boală, mizerie cumplită împreună cu toate lipsurile şi stricăciunile morale şi materiale. Războiul a însemnat întotdeauna oraşe şi sate pustiite, cîmpii roditoare prefăcute în cîmpuri de război, orfani şi văduve fără ajutor.

Prin fiecare război purtat omenirea se lipseşte pe sine însăşi de puterea şi dreptul pe care îl are asupra naturii de a o cunoaşte, de a o cerceta, de a o transforma şi de a se bucura şi folosi de energiile ei ascunse, de a întrebuinţa în scopuri paşnice cele mai mari descoperiri ale ştiinţei.

In toate timpurile lumea a urît războiul pentru consecinţele şi grozăviile lui, pentru distrugerile şi nenorocirile pe care le aduce.

In zilele noastre războiul a devenit mai îngrozitor decît oricînd, mai ales cînd ne gîndim la progresele uimitoare ale ştiinţei şi tehnicei, la mijloacele de distrugere în masă, la bombele atomice şi cu hidrogen, la armele nucleare care au o forţă de distrugere cu mult mai mare decît au avut-o armele de pînă acum. Numai încetarea experienţelor cu asemenea arme ar însemna primul pas spre o dezarmare adevărată pe care oamenii de pe întreg pămîntul o cer cu stăruinţă tuturor guvernelor.

Un mare învăţat elveţian a calculat că în 5.500 de ani omenirea a cunoscut 14.000 de războaie care au cauzat moartea a 3.640.000.000 de oameni. Totalul stricăciunilor cauzate de aceste războaie se ridică la suma de 500 de quintilioane de franci elveţieni (cinci sute de quintilioane se scrie 500 urmat de 21 zero).

Să ne gîndim numai la faptul că în ultimii 45 de ani cheltuielile de război din întreaga lume se ridică la suma astronomică de 3 trilioane de dolari. In toată această vreme — de pe urma războaielor — au fost 54 milioane mutilaţi de război şi 32 milioane de morţi. In zilele noastre cheltuielile pentru înarmare şi pentru război se ridică la sume care ar fi suficiente ca nici un om de pe glob să nu ducă lipsă de nimic. Cu această sumă uriaşă s-ar putea construi case pentru 10 milioane de familii, sau 25.000 spitale cu 4 milioane de paturi. Ca să ne dăm seama mai bine de cheltuielile care se fac în unele ţări capitaliste pentru înarmare să reţinem cifrele de mai jos: un bombardier american greu costă 3.500.000 de dolari, un tanc 126.000 de dolari, o mitralieră grea 700 de dolari, o carabină automată 65 de dolari, un avion cu motor atomic costă 435 milioane de dolari, un avion de bombardament „B-58", costă 24 milioane de dolari.

In faţa acestui monstru uriaş care este războiul, lumea întreagă cere şi doreşte fierbinte ca el să fie înlăturat definitiv din viaţa omenirii şi de a se crea o lume fără arme, o lume în care să fie înfăptuit definitiv programul de dezarmare generală şi totală, prezentat de N. S. Hruşciov în sesiunea XV a Organizaţiei Naţiunilor Unite.

Cît de minunată ar fi lumea în care războiul ar fi o noţiune necunoscută! Ce perspective măreţe de dezvoltare pentru întreaga omenire! Pămîntul întreg ar fi schimbat ca prin farmec şi ar deveni o grădină frumoasă. S-ar construi oraşe mari şi frumoase, autostrade şi căi ferate care să străbată pămîntul de la un capăt la celălalt. Viaţa de pe pămîntul nostru ar fi atunci mai plăcută, mai frumoasă şi mai bine organizată. Toate s-ar schimba şi am trăi cu toţii o lume de basm, o lume fermecată, o lume fără greutăţi, în care prin munca cinstită a tuturor oamenilor, pămîntul ar dezvălui cercetătorilor cele mai ascunse taine ale sale. Deşerturile fără viaţă, pustiurile neroditoare, regiunile nisipoase şi cele de îngheţ veşnic vor putea fi uşor transformate în regiuni bogate, roditoare, pline de belşug. Cît folos n-ar aduce omenirii dacă toate sumele întrebuinţate pentru înarmare ar fi cheltuite în scopuri paşnice, pentru deschidere de noi spitale şi sanatorii, pentru înfiinţarea de noi şcoli, institute superioare de învăţămînt, case confortabile, uzine, şosele, căi de comunicaţie! Bunurile întregului pămînt vor fi puse la îndemîna tuturor oamenilor de pe glob în lupta împotriva calamităţilor naturii, pentru transformarea climei şi a pustiurilor în pămînturi roditoare, în lupta împotriva bolilor... Toţi oamenii atunci se vor putea bucura în liniştea cea mai deplină de rodul muncii lor cinstite asigurîndu-şi loru-şi şi copiilor lor cea mai deplină fericire şi mulţumire.

Intr-o lume fără arme şi fără război vor fi reduse impozitele şi se vor spori în felul acesta sumele destinate pentru nevoile şi lipsurile sociale şi economice. Comerţul între state şi ţări va lua o dezvoltare de neînchipuit.

Prin lichidarea războiului şi prin înfăptuirea programului de dezarmare s-ar putea înfăptui planuri tehnice şi ştiinţifice măreţe.

In legătură cu aceste perspective care s-ar putea realiza în cadrul unei vieţi lipsite de război, N. S. Hruşciov declara în parlamentul indian următoarele: „O pace durabilă în cadrul dezarmării generale şi complete ar avea cel mai fericit efect asupra vieţii tuturor popoarelor, fără excepţie. Ea ar îngădui să se pună în slujba satisfacerii mai complete a nevoilor materiale şi culturale ale omului toate resursele disponibile în lume; ea ar deschide omenirii cele mai mari posibilităţi de progres armonios".

In fruntea ţărilor care luptă pentru înlăturarea războaielor din viaţa omenirii şi stabilirea unui climat de pace şi coexistenţă paşnică în lume, sînt ţările lagărului socialist, în frunte cu Uniunea Sovietică.

Prin măreţele sale realizări tehnice, Uniunea Sovietică ocupă azi primul loc în lume. Lansarea primului satelit artificial al Pămîntului şi al primului satelit artificial al Soarelui, trimiterea unei nave cosmice în Lună, trimiterea unei nave cosmice spre Venus cu staţiuni interplanetare, trimiterea primilor călători în cosmos, animale superioare: cîinii Strelka, Belka şi Cernuşka şi lansarea primului om în Cosmos la 12 aprilie 1961, a cetăţeanului sovietic Iuri Alexeevici Gagarin, sînt tot atîtea victorii pentru măreaţa cauză a socialismului biruitor, pentru adversarii păcii însă, ele sînt tot atîtea înfrîngeri suferite.

Toate aceste grandioase realizări ale U.R.S.S.-ului însufleţesc popoarele lumii întregi şi întăresc nădejdea oamenilor cinstiţi de pe întreg globul că nu e departe timpul cînd o înţelegere armonioasă şi o colaborare strînsă între toate neamurile şi popoarele pămîntului, în condiţiile unei păci statornice în lumea întreagă, îşi va arăta roadele ei binefăcătoare pentru omenire. Popoarele de pe întreg pămîntul doresc şi luptă pentru o lume fără arme şi fără război.

Biserica Ortodoxă Romînă prin hotărîrea Sf. Sinod s-a pronunţat pentru o dezarmare generală şi totală, pentru încetarea experienţelor cu arme nucleare, pentru o lume fără arme şi fără război.

Datoria noastră a tuturor este să luptăm pentru înfăptuirea acestui vis de aur al omenirii, pentru pace, pentru o lume fără arme şi fără război!

Al. Moisiu

„Intru înnoirea vieții" ...

La luminatul praznic al Invierii Domnului I. P. S. nostru Mitropolit Nicolae a trimis clerului și credincioșilor din Arhiepiscopia ort. rom. de Alba Iulia și Sibiu cuvînt de povățuire creștinească. După ce arată marea bucurie ce ne-o aduce, odată cu primăvara, desprimăvărarea duhovnicească a Invierii Domnului, care ne cheamă și pe noi să ne înnoim simțirile, așa cum se înnoiește toată firea. — I. P. S. Sa arată cum prin Inviere ne-am slobozit de robia păcatului și a morții și am devenit fii iubiți ai Tatălui ceresc, părtași ai nemuririi. Pentru aceasta trebuie să răstignim pe „omul cel vechiu" (Rm. 6, 6) al păcatului și să ne silim a ajunge „om nou" în Iisus Hristos (Gal. 6, 15; Ef. 2, 15; Col. 3, 10).

„Omul cel vechi" este robit multor idoli — vrajbelor, sfezilor, zavistiilor, mîniilor, gîlcevilor, dezbinărilor, eresurilor, pizmelor, uciderilor, bețiilor și tuturor întinăciunilor sufletești.

Trecut prin focul curățitor al scufundării în moarte cu Hristos, omul cel nou își păstrează sufletul curat pentru a-l aduce dar lui Dumnezeu. Firește, omul cel nou se izbăvește prin Hristos mai întîi pe sine, curățindu-și simțirile sale cu ajutorul harului dumnezeiesc ce i se dă prin Sfintele Taine. Dar el îi îndeamnă la viață curată și pe semenii săi, în mijlocul cărora viețuiește. Căci „puțin aluat toată frămîntătura dospește" (Gal. 5, 9).

Pentru credinciosul creștin, praznicul Invierii este o chemare la primenirea întregii sale fapturi lăuntrice. A lui și a celor din jurul său, a obștei din care face parte, a tuturor oamenilor. „Ziua Invierii, să ne luminăm cu prăznuirea și unii pe alții să ne îmbrățișăm și să zicem fraților și celor ce ne urăsc pe noi"... Fiecare credincios se luminează silindu-se să trăiască după cum îl povățuiește lumina lui Hristos, spre a ajunge nu la moarte din viață, ci din viață vremelnică la viața cea veșnică.

Credincioșii creștini nu pot să nu se bucure văzînd că în zilele noastre obștea cea mare a tuturor popoarelor ajunge la încredințarea că viața ne este dată ca să ne bucurăm înțelepțește de ea, dar nu singuri, ci în frățească împreună-viețuire. Iar pentru aceasta este de trebuință să se statornicească pacea trainică între popoare și țări; să se cheltuiască toată agoniseala cetățenilor harnici, de pretutindeni, pe bunuri folositoare vieții lor și nu pe arme ucigătoare, de orice fel ar fi ele; să se poarte cu dreptate cei tari cu cei slabi, cinstind libertatea și propășirea tuturor deopotrivă.

Firește, ca cetățeni devotați Patriei noastre dragi, avem aproape în primul rînd bunul ei mers. La propășirea ei ne aducem cu osîrdie creștinească și cu însuflețire patriotică prinosul nostru de muncă cinstită. Ocîrmuirea ei destoinică și înțeleaptă o sprijinim din tot sufletul nostru".

Două legături trainice sînt „care ne țin laolaltă, în toată vremea: alipirea de Hristos și de Biserica Sa și dragostea nețărmurită față de Patria noastră. Pe cea dintîi o vădim cinstind cu creștinească cuviință și tragere de inimă predaniile „legii" noastre strămoșești, dreapta credință ortodoxă răsăriteană. Pe cealaltă, o arătăm nevoindu-ne să fim pildă pentru semenii noștri în părtășia însuflețită la săvîrșirea a tot lucrul bun și poporului nostru de folos, să fim oameni ai păcii și ai buneivoiri. Căci noi nu trăim despărțiți, fiecare de capul lui, nici în Biserică și nici în viața obștească, ci „unii altora ne sîntem mădulare" (Rm. 12, 5). Se cade, deci, ca fii ai luminii să umblăm (Ef. 5, 8) în toată bunăvremea „ca la lumina zilei" (Rm. 13, 13). „Așa să lumineze lumina voastră înaintea oamenilor, ca văzînd ei faptele voastre cele bune, să mărească pe Tatăl vostru cel din ceruri" (Mt. 5, 16).

Dragostea, pacea și bunăvoirea să ne unească pe toți într-o mare familie, în care frățește „să purtăm sarcinile unii altora", „un suflet fiind, una cugetînd" (Gal. 6, 2; Fil. 2, 2).

Se cuvine să punem la inimă aceste povețe creștinești, să ne dezbrăcăm de haina învechită a păcatelor și să ne îmbrăcăm în haina luminată a virtuților, să fim oameni ai dragostei frățești, ai păcii și ai muncii cinstite în patria noastră scumpă și în lumea întreagă.

N. M.

Vaccinul ne salvează

S-a observat de mult că ceice s-au îmbolnăvit odată de unele boli contagioase nu mai contractează acele boli, adică organismul celui ce a fost bolnav a primit o rezistență față de boala aceea, rezistență numită imunitate. S. ex.: Cel ce a avut febră tifoidă nu se mai poate îmbolnăvi a doua oară de febră tifoidă.

Cum se explică imunitatea aceasta? Explicația e următoarea: In timpul bolii organismul a produs substanțe de apărare contra bolii. Aceste substanțe, numite „anticorpi", luptă cu microbii și îi omoară. După ce bolnavul se vindecă, anticorpii rămîn în trup și ne apără de o nouă îmbolnăvire (omoară imediat microbii acelei boli, așa că ei nu se pot înmulți, ca să ne îmbolnăvească).

Vaccinul are la bază tocmai această imunitate. Ce e vaccinul? Vaccinul e o „porție" de microbi atenuați (slăbiți). Cînd sîntem vaccinați organismul produce în contra microbilor atenuați anticorpii, datorită cărora noi nu ne mai îmbolnăvim, dobîndim imunitate. Uneori vaccinul nu e format din microbi atenuați, ci din anticorpi luați de la animale, care au fost vaccinate.

Savantul rus I. I. Mecinikov a observat că organismul produce anticorpi nu numai împotriva microbilor, ci și împotriva altor corpuri străine, ce pătrund în el. Așa, dacă mi se face transfuzie de sînge, ce nu se potrivește cu sîngele meu, se produc anticorpi care omoară globulele roșii străine. In sîngele celor ce au suferit arsuri se formează anticorpi, care luptă împotriva intoxicațiilor produse de arsuri. Aceștia fac ca o nouă arsură să fie suportată mai ușor. Savantul sovietic Nikolai Fedorov a preparat un ser împotriva arsurilor prin care au fost salvați sute de bolnavi, unii cu arsuri mortale. S-a făcut un început și în tratarea cancerului prin vaccin. Cercetătorii sovietici au dovedit că tumorile canceroase duc la formarea de anticorpi de apărare contra cancerului. P. P. Filatova și alți cercetători au injectat acești anticorpi la animale și au dovedit că ei opresc dezvoltarea cancerului.

De curînd, savanții sovietici L. A. Zilber și Jukov Verejnikov au preparat primele vaccinuri anticanceroase, care dau rezultate bune în tratamentul oamenilor.

Vaccinurile sovietice au avut rezultate bune și în alte boli, ca: anemiile, scleroza în plăci, reumatismul și ulcerul gastric.

E nădejde ca, cu vremea, să ne putem apăra prin vaccinare de multe boli, în care organismul produce anticorpi. In felul acesta oamenii vaccinați devin imuni față de bolile respective care nu mai au putere asupra lor.

Rău fac aceia, care nu vor să se vaccineze, sau nu lasă să fie vaccinați copiii lor. Ei se expun pe ei și pe copiii lor la îmbolnăvire. Orice cetățean luminat sprijină acțiunea de vaccinare, se vaccinează, își vaccinează copiii și sfătuiește și pe alții să se vaccineze. Așa contribuie la apărarea sănătății publice, dar are și bucuria că el și membrii familiei lui sînt sănătoși și feriți de primejdia boalelor, contra cărora s-au vaccinat,

N.

Grija de trup

Ca parte ce nu poate lipsi din întregul ființei ce poartă numele de om, trupul omului este așezat de învățătura creștină în locul său firesc, primindu-și totodată și valoarea sau prețuirea cuvenită.

Temelie și condiție — într-o anumită măsură — a vieții sufletești fiind, trupul omului este organul (unelta) nimerit, care dă sufletului omului putința de a-și arăta în afară viața și făptuirile sale. Trupul este tovarășul nedespărțit al sufletului în depănarea normală și firească a firului vieții acestuia. De aceea, trupul este unit pentru veșnicie cu sufletul și ia parte la toate faptele care hotărăsc soarta omului.

Numai moartea (trupească) sparge vremelnic unirea dintre trup și suflet, dar această stare de despărțire a trupului de suflet este nefirească, după cum nefiresc este păcatul care a pricinuit-o.

Departe de a încătușa sufletul (asta se întîmplă numai cînd omul este cu totul robit de cele pămîntești), trupul — dacă se supune cîrmuirii sufletului — îi dă acestuia putința de a-și desfășura în chip normal viața și de a-și împlini ținta dată lui de Dumnezeu.

De aceea, Creștinismul condamnă nesocotirea și disprețuirea sau chinuirea trupului și recomandă prețuirea și îngrijirea lui în așa fel, încît să fie totdeauna sănătos și să poată fi un prețios tovarăș de muncă al sufletului. El își însușește întru totul idealul ce se desprinde din zicerea strămoșilor noștri romani: „Mens sana in corpore sano" (minte sănătoasă în trup sănătos).

Din însemnătatea trupului rezultă nemijlocit grija de trup *ca o datorie ce trebuie îndeplinită fără contenire. Această datorie constă în grija de sănătate și de viață. Instinctul conservării de sine e sădit de Dumnezeu chiar în firea omului. De aceea, iubirea față de o viață dusă în deplină sănătate trupească și sufletească este firească, după cum firească este și datoria de a purta grijă de viața trupească: „nimeni vreodată nu și-a urît trupul său, ci fiecare îl hrănește și îl încălzește" — zice Sf. Ap. Pavel (Ef. V, 29), iar lui Timotei îi dă sfatul: „Nu mai bea numai apă, ci folosește-te de puțin vin, pentru stomacul tău și pentru desele tale slăbiciuni" (I Tim. V, 23.*

Pentru că după păcat s-au ivit poftele necuvenite, grija de trup trebuie dusă în duh creștinesc de cumpătare. Toate bunurile firii sînt a se gusta ca daruri ale lui Dumnezeu cu mulțumită: bucatele „Dumnezeu le-a făcut spre gustare cu mulțumită", căci „orice făptură a lui Dumnezeu e bună și nimic nu este de lepădat dacă se ia cu mulțumită, căci se sfințește prin cuvîntul lui Dumnezeu și prin rugăciune" (I Tim. IV, 3—5; vezi și I Cor. III, 22).

Trupul nu trebuie niciodată îngrijit numai de dragul lui și nici în defavorul sufletului, ci numai ca tovarăș slujitor al sufletului și fără să stîrnim poftele necumpătate: „Să umblăm cuviincios, ...nu în ospețe și în beții, nu în desfrînări și în destrăbălare, ...ci înveșmîntați-vă în Domnul Iisus Hristos și nu purtați atîta grijă de trupul vostru, încît să-i deșteptați dorințele" (Rom. XIII, 13—14).

Felurile și formele grijii de trup privesc tot ceea ce întreține sănătatea și înlătură înrîuririle păgubitoare. Ele sînt: 1. Hrănirea și păstrarea vieții trupești prin mîncare și băutură. Hrana *nu spurcă pe om, ea nu e numai îngăduită ci necesară (vezi Mt. XV, 17—20; Mc. VII, 15—23; Tit I, 15). Dar folosirea hranei trebuie să fie rînduită după regulele dieteticii trupești, adecă ținînd seamă de sănătatea trupului.*

2. Apărarea și îngrijirea trupului prin îmbrăcăminte. *Imbrăcămintea are un scop trupesc: apărarea trupului contra asprimilor climei; unul de frumusețe: împodobirea trupului în marginile bunei cuviințe, precum și unul moral: apărarea și păstrarea pudoarei, adică a simțămîntului de*

Iubire și dreptate

P. S. Valerian al Oradiei, în Pastorala de Sf. Paști, a trimis clerului și credincioșilor din Eparhie învățătură despre iubire și dreptate, ca virtuți de bază ale vieții creștinești.

In moartea și învierea Mîntuitorului se vede limpede cum „iubirea și dreptatea lui Dumnezeu sînt nedespărțite și lucrează numai spre binele și mîntuirea noastră". „Dumnezeu este iubire desăvîrșită și nemărginită..., El este și dreptate absolută". „Dreptatea cerului a admis Golgota", pentru că păcatul strămoșesc trebuia ispășit. „Dar peste întunerecul Golgotei iubirea cerului a revărsat potopul de lumină al Învierii".

Dacă Dumnezeu este iubire și dreptate, se cuvine ca și creștinii să fie oameni ai iubirii și dreptății.

„Dreptatea ne spune să nu facem rău nimănui, ci să dăm fiecăruia ce este al său, ferindu-ne a vătăma pe cineva. Iubirea merge mai departe. Ea ne cere nu numai să nu facem rău, ci să ajutăm pe aproapele nostru, făcîndu-i bine pînă la jertfirea de noi înșine. Iar aproapele este tot omul, indiferent de culoare, de rasă, de limbă, sau de credință. In creștinism iubirea devine poruncă. Ea desfundă inima omului și face să țîșnească dintr-însa izvoare de bunătate și viață nouă. Ea se revarsă ca razele de soare asupra vieții celor din jurul nostru. Iubirea merge pe același drum cu dreptatea. Ele se întregesc una pe alta și nu pot exista una fără alta. Dreptatea este premergătoare iubirii și iubirea este desăvîrșirea dreptății. Dreptatea îmi cere să dau fiecăruia ceea ce este al său. Iubirea mă îndeamnă să dau fiecăruia din ceea ce este al meu. Dreptatea creștină cere să fii ceea ce vrei să fie alții și să faci ceea ce vrei să facă alții. Iubirea îți cere să te silești mereu să faci altora ceea ce ai vrea să-ți facă ție alții". „Dreptatea cere să respectăm dreptul la viață și libertate al fiecărui om și al fiecărui popor. Dreptatea cere să nu fie asuprite și înrobite popoarele de altă culoare a pielii, sau de altă rasă, ci fiecare să-și primească libertatea și independența națională, alături de celelalte popoare.

Dreptatea cere să nu se verse sînge omenesc și să se oprească războaiele, să se nimicească armele de distrugere, iar oamenii să ajungă la înțelegere".

Mari sînt binefacerile dreptății, căci în societatea unde se statornicește dreptatea, „armele sînt de prisos, *pacea și mulțumirea se sălășluiesc, înfrățirea se cimentează,* progresul se dezvoltă, viața înflorește sub toate aspectele. *Acolo unde stăpînește dreptatea, roadele ei se arată din plin. Acolo se clădește liniștea, armonia și viața fericită pentru toți".*

In continuare, P. S. Valerian al Oradiei prezintă și ilustrează cu exemple actuale, felul cum dreptatea este greșit aplicată în viața statală a unor state occidentale care fac caz de creștinismul lor. Acolo „pare normal și cu dreptate ca unii să adune grămezi de aur pe spinarea și din sudoarea celor mulți, iar alții să nu aibă nici strictul necesar pentru existență. Acolo se pare just ca unii să acumuleze averi imense, iar alții să n-aibă nici bucățica de pîine, ca unii să se îmbuibe și să trăiască în lux și desfătări, iar alții să sufere, zbătîndu-se în cea mai neagră mizerie.

Se pare just în unele țări ca fabricanții de arme și oamenii intereselor meschine să se îmbogățească fără limită și să țină lumea într-o stare încordată, prin născocirea și fabricarea permanentă de arme infernale de distrugere totală, în timp ce popoarele duc jugul cel greu, trebuind să întrețină cu banii și sîngele lor această cursă nebună a înarmărilor".

„Este oare just, întreabă P. S. Sa, ca unele popoare să se zbată și azi în robia colonialistă, fiind vlăguite și tratate mai rău ca animalele, iar bogățiile pămînturilor și țărilor lor să fie vărsate în vistieriile altor țări? Este oare drept ca cei ce au ajuns căpetenii ai celor robiți pînă acum să fie uciși sălbatic, în numele și la adăpostul așa zisei civilizații occidentale, cum a fost cazul de curînd în Congo? In numele cărei dreptăți cel mai odios șovinism rasial se menține încă în unele țări occidentale, care-și zic civilizate și încă creștine? Ce spirit de iubire și dreptate stăpînește pe acei conducători de state care se gîndesc la înarmări și războaie, în timp ce milioane de oameni stau fără lucru și privesc cu groază spectrul negru și amenințător, al foametei și al morții?". — Nu e după voia lui Dumnezeu această situație. De aceea colonialismul se prăbușește și popoarele luptă pentru pace și o viață mai bună.

In țara noastră orînduirea nedreaptă a fost înlăturată și „pacea, înfrățirea, progresul și viața fericită sînt astăzi idealurile întregului nostru popor". Poporul e stăpîn peste soarta sa și făurește o viață nouă, de dreptate și iubire.

Drept credincioșii creștini se cuvine să „ajutăm viața nouă, plină de pace, de rodnicie și de progres, — viață și orînduire justă ce se zidește în patria noastră, — s-o ajutăm prin munca, hărnicia și spiritul nostru de dreptate".

Fie ca iubirea și dreptatea să stăpînească toate sufletele credincioase; fie ca iubirea și dreptatea să biruiască în toată lumea, înlăturînd pentru totdeauna din viața tuturor popoarelor exploatarea, războiul, asuprirea. Munca, însuflețită de iubire și dreptate, să reverse pretutindeni belșug și fericire!

Pr. N. Popescu-Dobriceni

† Preotul Ioan Țintea

In dimineața zilei de 11 martie 1961, Domnul a chemat la sine sufletul preotului Ioan Țintea din Vulcan, prot. Brașov, după o scurtă și grea suferință, în vîrstă de 51 ani.

Adormitul întru Domnul era fiu al comunei Vulcan. După terminarea studiilor teologice la Sibiu, este hirotonit preot în comuna sa natală, unde păstorește cu vrednicie 27 ani.

In timpul păstoririi sale a mărit biserica cu cele două abside. Datorită rîvnei și muncii lui s-a edificat biserica din filia Mina Concordia Vulcan.

Activitatea lui se caracterizează prin energie și rîvnă pentru sporul sufletesc și material al credincioșilor, pentru propășirea parohiei și a comunei sale natale. In urma lui rămîn îndurerați soția și doi copii.

Prohodirea s-a săvîrșit în ziua de 13 martie 1961 de către un sobor de 20 preoți.

Panegiricile au fost rostite de către: Prot. V. Coman, Pr. T. Radu și preotul evanghelic din comună.

Participant

† Preotul Ilie Curcubătă

După o scurtă suferință, Domnul a chemat la sine pe preotul *Ilie Curcubătă* din parohia Teliu, prot. Brașov, în ziua de 15 febr. 1961, în vîrstă de 52 ani.

Era fiu de țărani din com. Vlădeni. A făcut Școala normală din Făgăraș și Seminarul Central din București. Primii doi ani de teologie i-a făcut la București. A trecut apoi la Academia Teologică din Sibiu.

In anul 1939 a fost hirotonit ca preot pentru parohia Lupșa, prot. Rupea. Aci a ridicat din roșu casa parohială, în timp de doi ani.

Din anul 1942 a slujit neîntrerupt la altarul bisericii din Teliu, pe care a îngrijit-o și a înfrumusețat-o, fiind monument istoric.

Harnic și muncitor, fire blîndă și iubitor al păstoriților săi, a fost — la rîndul său — iubit și ascultat de credincioșii săi, care au regretat mult plecarea prematură dintre ei a păstorului lor. Rămîn îndurerați soția și cei doi copii.

Slujba înmormîntării s-a săvîrșit în ziua de 18 febr. 1961 de către un sobor de preoți. Activitatea celui adormit a fost înfățișată de preoții: Ioan Comșa din Brașov, Nicolae Frateș din Mărcuș și Protopopul reformat Șooș din Budila.

Participant

---

rușine (vezi Fac. III, 7—11. 21; I Cor. VII, 34). Imbrăcămintea trebuie să țină seamă de climă, de obiceiul poporului și de modă în măsura cuvenită. Nu este îngăduit excesul de pudoare și de modă, ci îmbrăcămintea să fie curată, serioasă și cuviincioasă.

3. Apărarea vieții trupești prin locuință *corespunzătoare. Condițiile de locuit sînt deosebit de însemnate pentru sănătatea trupului. De aceea, se impune grija pentru o locuință alcătuită și întreținută după regulele igienei.*

4. Păstrarea și întărirea sau înnoirea vieții trupești prin recreație și distracție (petrecere), precum și prin educație fizică și sport. Liniștea și recreația sînt condiții firești pentru buna viețuire a trupului și sufletului.

5. Din grija pentru restabilirea sănătății tulburate rezultă datoria de a folosi medicina și medicul: *„Cinstește pe doftor cu cinstea lui la trebuință"; „omul înțelept nu se va scîrbi de leacuri"; „fiule, în boala ta nu fi nebăgător de seamă... și doftorului dă-i loc" (Sirah XXXVIII, 1. 4. 9. 12; vezi și XVIII, 20—21; Paralip. XVI, 12). Firește, la mijloacele pe care i le dă medicina, credinciosul creștin adaugă îmbunătățirea vieții după voia lui Dumnezeu, rugăciunea și Sf. Taine (vezi Iac. V, 14—15; Lc. XVII, 15—18; In. V, 14).*

In sfîrșit, mai adăugăm că virtuțile împreunate cu grija de trup sînt: curățenia, modestia și cumpătarea.

In felul acesta înțelege adevăratul Creștinism grija de trup. De aceea, avem toate motivele să ne bucurăm că statul nostru de democrație populară poartă o grijă deosebită pentru sănătatea omului. Ocrotirea sănătății este o problemă de stat. Oamenilor muncii li se asigură condiții din ce în ce mai bune de viață și de muncă.

Despre însemnatele progrese dobîndite la noi în ocrotirea sănătății și în ridicarea nivelului sanitar al populației vorbesc faptele. Astfel, în fiecare an numărul locuitorilor crește cu o cifră reprezentînd circa populația a două orașe mari; durata medie a vieții a crescut de la 42 de ani, cît a fost în anii 1931—1932, la 65 de ani, cît arată datele ultime; bolile mult răspîndite sînt azi simțitor împuținate sau au ajuns să dispară cu totul.

In țara noastră nu existau în 1938 decît 1.209 circumscripții sanitare. Numărul acestora a crescut pînă în momentul de față la 3.400. Mai mult de jumătate din ele au cîte doi medici. Numărul medicilor pentru copii a crescut de peste 4 ori față de 1938. Față de circa 1.300 paturi în spitalele pentru copii existente în 1938, astăzi avem aproape 16.000 de paturi.

Grija de sănătate se face și prin preîntîmpinarea bolilor. Pentru prevenirea epidemiilor se fac anual milioane de vaccinări. Vaccinarea împotriva poliomielitei din februarie 1961 a cuprins pe toți locuitorii între 3 luni și 30 de ani, adică mai mult de jumătate din întreaga populație a țării.

Statul nostru se străduiește să pună asistența medicală la îndemîna tuturor. Dovadă grăitoare sînt dispensarele, casele de nașteri și farmaciile care se înmulțesc mereu. De asemenea, caravanele sanitare care dau consultații gratuite la un număr mare de săteni, precum și cursurile sanitare ale Crucii Roșii ce se țin în toată țara, care mijlocesc cunoștințe sanitare și de acordare a primului ajutor.

De asemenea, multe superstiții și încercări dăunătoare în îngrijirea sănătății sînt pe cale să dispară cu totul.

C. SIRBU

Duminica a VIII-a după Rusalii

Munca

Luca, V, 1—11.

„Aruncați mrejile voastre spre pescuit".

Sîntem cu Iisus Hristos Domnul lîngă lacul Ghenizaretului. Multe și frumoase învățături și fapte minunate a făcut aici Mîntuitorul. Aici locuiau și trăiau, ocupîndu-se cu pescuitul și apostolul Domnului Petru și fratele său Andrei, Ioan cu fratele său Iacob. Din apele acestui lac prin munca grea de pescari își cîștigau aceștia piinea cea de toate zilele pentru ei și familiile lor. Munciseră o noapte întreagă la pescuit, dar „n-au prins nimica". Dimineața, osteniți și trudiți, dar nu nemulțumiți pentru nesansa lor, își spălau mrejele, pentru ca acestea să fie gata pentru o nouă pescuire mai norocoasă în viitor. In timpul acesta sosește Mîntuitorul urmat de gloate multe, cărora le predică din corabia lui Petru, după care îi poruncește acestuia să depărteze corabia în larg și zice apostolilor: „Aruncați mrejele voastre spre pescuire". Sfîntul Apostol Petru răspunde nedumerit: „Învățătorule, toată noaptea ne-am trudit, și nimica nu am prins". A spus aceste cuvinte, căci Petru fiind pescar de meserie, știa bine cînd se poate prinde pește și unde anume. Locul indicat de Mîntuitorul era lipsit de pește și apoi nici timpul nu era potrivit. Era cu totul convins, că noua încercare de pescuit avea să fie nerodnică și munca zadarnică, dar ca să nu supere pe Mîntuitorul, se supune zicînd: „dar după cuvîntul tău voi arunca mreaja". Rezultatul a fost, spre mirarea tuturor, că: „Prins-au mulțime multă de pești, și se rupea mreaja lor". Văzînd această minune, Simon Petru „a căzut la picioarele lui Iisus, închinîndu-i-se Lui"...

Cuvintele Mîntuitorului din Sfînta Evanghelie de azi: „aruncați mrejele voastre pentru pescuit" sînt o învitare la muncă făcută Apostolilor Săi și în înțeles mai larg, tuturor creștinilor de pretutindenea și pentru toate timpurile. Mîntuitorul vrea ca urmașii Săi întru credință să fie harnici și muncitori, vrea o creștinătate vie și silitoare în toate ramurile de activitate ale vieții, fie că sînt ei muncitori intelectuali sau muncitori manuali. Deviza tuturor trebuie să fie, ca prin muncă de fiecare zi și la locul de muncă al fiecăruia, să asigure pentru sine și pentru toți o lume tot mai bună, o viață tot mai fericită și un trai tot mai îmbelșugat. Fiecare creștin trebuie să presteze la locul său de muncă, o muncă cinstită și constructivă. Munca innobilează sufletul omului și-l înalță. Omul harnic și muncitor este ca apa curgătoare limpede și răcoritoare și pe care o bei cu plăcere. In schimb, omul leneș se aseamănă cu apa stătută din bălți, murdară și rău mirositoare, care nu numai că nu o bei, dar îți produce desgust și scîrbă. Omul harnic și muncitor se aseamănă unui plug: plugul neîntrebuințat, ruginește, pe cînd cel întrebuințat la munca cîmpului, devine luminos și strălucitor. Munca este o îndatorire sfîntă și muncitorul harnic și cinstit, o persoană vrednică de cinste și stima tuturor.

Fie că este vorba de muncă manuală sau muncă intelectuală, ele sînt deopotrivă de vrednice și în măsura în care sînt folositoare sieși sau aproapelui nostru. Vrednic de cinste este muncitorul care a construit podul, calea ferată, vaporul sau casa cu multe etaje, dar tot atît de vrednic e cel ce a conceput în mintea lui și a plănuit aceste lucruri. Tot așa de vrednici de admirație sînt artiștii, dar tot de aceeași laudă sînt vrednici scriitorii, compozitorii și autorii de opere nepieritoare. E frumoasă locomotiva care trage după sine zeci de vagoane cu o viteză de zeci de kilometri pe oră și mecanicul care o conduce, dar și cel care a inventat-o și a executat-o. Deci, numai prin înfrățirea în muncă a tuturor, se poate asigura cultura și progresul general, bună starea materială și morală a oamenilor. Prin muncă ne asigurăm cele de lipsă nouă și familiei noastre, fericirea noastră personală, a familiei noastre, a patriei noastre, și a omenirii întregi. Să ne aducem aminte întotdeauna, că Fiul lui Dumnezeu, făcut om pentru noi și pentru a noastră mîntuire, a fost în viața pămîntească un muncitor dulgher și El a muncit pentru ca să fie pildă pentru noi toți și a binecuvîntat munca de ori cel fel, căci nici o muncă nu este josnică dacă ea este făcută cu tragere de inimă și este folositoare într-un fel sau altul.

In timpurile trecute munca era disprețuită și tot așa și muncitorul. In lumea antică, chiar și cele mai culte popoare ale timpului aceluia — grecii și romanii — aveau despre muncă idei caracteristice păturii lor exploatatoare, iar despre muncitori nu aveau decît dispreț. Cele mai luminate minți ale timpului aceluia și pînă bine de curînd în timpul nostru nu puțini au fost aceia care desconsiderau și munca și pe muncitor. Sclavii erau puși să lucreze ziua și noaptea, se hrăneau rău și flămînzeau mai mult decît se hrăneau. Nu aveau nici familie și de copiii lor dispunea stăpînul. Fiind socotiți ca simple „lucruri", erau sclavi care se vindeau și se cumpărau în tîrguri, iar la bătrînețe, cînd nu mai puteau lucra, erau loviți în cap cu măciuca și aruncați în hleștele pentru a sluji mîncare peștilor.

Sfîntul Iustin ne relatează, că în veacul I mai existau încă lucruri și obiecte făcute de mîinile Mîntuitorului. El a sfințit munca și pe omul harnic și acesta este o ființă scumpă lui Dumnezeu.

Toate cele de mai sus relatate cu privire la muncă și la muncitor au îmbrăcat astăzi o haină nouă. Statul nostru muncitoresc se îngrijește de muncă și de muncitor, cu cea mai vie atențiune. Ori ce fel de muncă constructivă este organizată și îndrumată, cu scopul de a fi tuturor folositoare, iar munca este recompensată printr-un salariu corespunzător și prin alte avantaje, privind ocrotirea, sănătatea și bătrînețea, precum și drepturile cetățenești și ale conștiinței muncitorilor. Principiul statului muncitoresc este că muncitorul sfințește locul prin munca și hărnicia lui, că munca este o onoare.

Cu toții trebuie să fim deci împlinitori poruncii muncii, cuprinsă în cuvintele Mîntuitorului nostru Iisus Hristos: „lucrați pînă e ziuă", căci celui ce nu muncește i se va spune „slugă rea și vicleană" a căruia primă pedeapsă este cuprinsă în cuvintele Sfîntului Apostol Pavel: „Cel ce nu vrea să muncească, nici să nu mănînce". In Proverbe citim următoarele îndemnuri: „Du-te lenește la furnică și vezi munca ei și învață minte... sau mergi la albină și vezi cît e de harnică și ce lucrare iscusită săvîrșește. Munca ei o folosesc și regii și oamenii de rînd" (Prov. VI, 6—11).

Dacă odinioară muncitorilor li se reținea plata sau pur și simplu nu li se da nimic, azi li se asigură dreptul unei remunerații corespunzătoare, căci: „Celui ce lucrează nu i se socotește plata ca dar, ci ca un drept" (Rom. IV, 4). Celor care în trecutele vremi au abuzat de situația lor de stăpîni și au reținut pe nedreptul plata lucrătorilor îmbogățindu-se de pe urma sudorii frunții muncitorilor, azi s-a împlinit cuvîntul Domnului în ei: „Plata lucrătorilor care au secerat țarinile voastre, plata care a fost oprită de voi strigă, și strigătele secerătorilor a pătruns în urechile Domnului", care pedepsește pe cel nedrept și răpitor.

Poporul nostru este un popor harnic și muncitor. Ogoarele patriei noastre răsună de cîntecul muncii lor. Datorită muncii și hărniciei lor, avem cu toții piinea cea de toate zilele și se revarsă belșugul holdelor din care se satură mulțimile de la orașe și sate, din uzine, fabrici și birouri. Credinciosul nostru, muncitor al ogoarelor patriei își împlinește munca cu dragoste și avînt, împletind-o cu rugăciunea de cerere către Atotputernicul Dumnezeu, ca bobul de grîu curat, aruncat în pămîntul bine lucrat, să aducă roduri bogate, cu zecile și sutele. Tuturor celor ce ostenesc în muncă, li se cuvine laudă și recunoștință binemeritată.

Biserica noastră și preoții ei au cinstit și prețuit munca fiecăruia ca pe o îndatorire sfîntă poruncită de Mîntuitorul nostru Iisus Hristos, iar astăzi în lumea muncii constructive îndeamnă pe toți credincioșii ca să fie pildă de muncă și hărnicie spre binele poporului întreg și al patriei noastre scumpe. Și cum o muncă constructivă nu se poate îndeplini decît în timpuri de liniște și pace, fiecare dintre muncitori să considere munca lor ca o contribuție însemnată la cauza păcii în lume, la bună starea și fericirea poporului nostru și a omenirii de pretutindenea.

Prot. IULIU MAN

Zi de prăznuire

Prăznuirea Izvorului Tămăduirii din Vinerea luminată, la Mănăstirea Brîncoveanu de la Sîmbăta de sus (Raionul Făgăraș), a avut loc într-o zi luminată, de față fiind P. S. Emilian Antal, preoți, obștea mănăstirii și credincioși.

Sf. Liturghie a fost săvîrșită de P. S. arhiereu *Emilian Antal*, înconjurat de un sobor de preoți și diaconi.

La sfîrșitul Sfintei Liturghii au vorbit credincioșilor: P. Cuv. arhimandrit *Serafim Popescu*, P. C. protopop *Moise Ionașcu* (Făgăraș), P. C. prot. *Ioan Vlad*, consilier arhiepiscopesc, P. C. prof. *Corneliu Sîrbu* și P. Cuv. arhimandrit *Ioan Dinu*, despre marele praznic creștin al Invierii Domnului, care umple de lumină și încredere viața credincioșilor, despre înțelesurile Invierii Domnului, dintre care cel mai de seamă este acela că viața a biruit moartea, ceea ce înseamnă că și noi creștinii trebuie să fim pentru viață, pentru pace. Toți vorbitorii au îndemnat pe credincioși să înlăture din viața lor toată zgura răutății și să lupte pentru pace și pentru înflorirea Patriei noastre, Republica Populară Romînă.

In încheiere a vorbit P. S. **Emilian,** care, printre altele, a arătat că vine în numele I. P. S. Mitropolit **Nicolae,** care n-a putut să fie trupește de față la acest praznic, ale cărui binecuvîntări și bune urări le împărtășește credincioșilor. In continuare, P. S. Sa vorbește despre minunata întocmire a universului, precum și despre valoarea și puterea de cunoaștere a omului.

Aceeași armonie care este în univers a pus-o Dumnezeu și în sufletul omului, spune P. S. Emilian, pentru ca între oameni să fie numai pace, mereu pace, încheind cu îndemnul către credincioși de a fi tot mai buni, tot mai harnici, tot mai binevoitori față de semenii lor și tot mai gata să-și facă datoria față de Dumnezeu și față de Patrie.

După Sf. Liturghie a urmat un maslu de obște, sfințirea apei la fîntînă și o rugăciune de pomenire la mormîntul neuitatului mitropolit Nicolae Bălan.

P.

SAMARINEANCA

La fîntîna lui Iacob, femeii
Din Sihar, apă cerînd,
Mirată-Ți zice: „Iudeii
Cu noi nu vorbesc nicicînd".

„De M-ai ști, Mi-ai cere Mie
Să nu-nsetezi Ți-aș da ție
Săltătoare apă vie
Care curge-n veșnicie.

Dacă vrei să o primești,
Al șaselea-ți bărbat să vie".
„Doamne, profet cum Tu ești
Și noi așteptăm: Mesie".

„Acela cui Ii vorbești
Aduce la toți lumină
De vrei să te mîntuiești
Lui-n duh și-adevăr, te-nchină!".

Pr. P. Sălăjeanu

Redactor: Profesor Dr. NICOLAE MLADIN (Taxa poștală plătită în numerar) Tiparul Tipografiei Eparhiale, Sibiu

Anul 109 Sibiu, 1 iulie 1961 Nr. 25—26

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÎNĂ DE ALBA IULIA ȘI SIBIU

PREȚUL INSERȚIUNILOR:
Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător.
Inserțiunile se adresează ADMINISTRAȚIEI Telegrafului Romîn, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚA
se adresează REDACȚIEI Telegrafului Romîn, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

ABONAMENTUL:
Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

Intru mulți ani Inalt Prea Sfințite Părinte

La Rusaliile anului acestuia s-au împlinit douăzeci și cinci de ani de cînd Inalt Prea Sfințitul nostru Nicolae Colan, Mitropolitul Ardealului, a fost hirotonit întru arhiereu. Un sfert de veac de arhierească arhipăstorire nu este puțin, mai ales cînd acești ani sînt plini de belșug, de roadă bogată duhovnicească, spre folosul obștei dreptcredincioase din cadrul a două eparhii.

Era în primăvara anului 1936, cînd, în 26 aprilie, Marele Colegiu Electoral Bisericesc alege în scaunul văduvit al Eparhiei Vadului, Feleacului și Clujului, prin trecerea la cele veșnice a vlădicului Nicolae Ivan, pe P. C. Protopresbiter Nicolae Colan, în acel timp rector al Academiei Teologice din Sibiu (astăzi Institutul Teologic de grad Universitar).

In prima zi de Rusalii, într-un măreț cadru sărbătoresc, are loc hirotonirea întru arhiereu a P. C. Prot. Nicolae Colan, în Catedrala Mitropolitană din Sibiu, unde nou alesul episcop se formase și activase peste 15 ani, sub oblăduirea directă a marelui Mitropolit Nicolae Bălan. Credincioși mulți s-au adunat la acest dublu praznic și hirotonirea a fost săvîrșită de un sobor de vlădici în frunte cu Inalt Prea Sfinții Mitropoliți Nicodim al Moldovei și Nicolae Bălan al Ardealului. La sfîrșitul Sfintei Liturghii, vlădica Nicolae Bălan se adresa P. S. episcop Nicolae Colan cu cuvinte calde de îndemn, din care desprindem: „Tu iubite frate mai tînăr, P. S. episcop Nicolae al Clujului, care te-ai învrednicit a primi astăzi darul arhieriei, păstrează-l în cămara sufletului Prea Sfinției Tale și fă-l să rodească pentru binele Bisericii și al poporului nostru. Toată taina slujbei noastre plină de grea răspundere zace în devotamentul și în sfințirea gîndurilor cu care ne punem puterile întru îndeplinirea ei. Să fi tălmăcitor vrednic al voii lui (Dumnezeu) poporului, care-ți va răspunde cu iubire, la iubirea ce-i vei arăta".

Din răspunsul P. S. Episcop Nicolae Colan reproducem următoarele: „Rusaliile sînt praznicul propovăduirii, al apostolatului. Chiar la acest mare praznic am avut bucuria de a primi darul arhieriei. Voi împrumuta din tîlcul lui toată înțelepciunea spre a fi cît mai de folos Bisericii și neamului".

Alegerea și hirotonirea întru episcop a P. S. Nicolae Colan se dovedea a fi într-adevăr fericită, căci, pe lîngă bogata sa activitate pe tărîm bisericesc, ca dascăl de

Teologie, rector și fecund redactor și publicist — peste 350 articole, lucrări, recenzii, etc. tipărite pînă în 1936 — P. S. Sa își dăltuise un chip sufletesc după povățuirile Noului Testament, la a cărui predanie trudise mai mulți ani. In această privință un credincios îl caracteriza foarte potrivit în anul alegerii sale de episcop, cu următoarele cuvinte: „P. S. Nicolae Colan al Vadului, Feleacului și Clujului e un om integru, cu temeinică zidire sufletească. Dar mai presus de toate Prea Sfințitul Colan e un om bun, e un om bun în accepția superioară a cuvîntului. Privirea caldă și dulce ca o reverie de primăvară vădește toată imensa bunătate care se ascunde în sufletul său".

I. P. S. Mitropolit Nicolae Colan s-a născut la 28 noiembrie 1893, în Arpătac — astăzi Araci — din Țara Bîrsei, într-o familie de țărani cu casă destul de grea. Școala primară a făcut-o în satul natal, iar cea secundară, sau medie, la liceul romînesc din Brașov.

După terminarea liceului s-a înscris la Institutul pedagogic-teologic „Andreian" din Sibiu, după absolvirea căruia a trecut la Facultatea de Litere din București, unde și-a luat diploma de licență cu teza: „Stilul lui Dimitrie Cantemir în scrierile lui romînești". Datorită darurilor naturale cu care a fost din plin înzestrat și cercetării scrierilor vechi, cum este și teza de mai sus, I. P. S. Mitropolit Nicolae Colan vorbește și astăzi într-un grai popular — cu mult duh cronicăresc și cu mirezmă de cazanii — frumos, înțelept și limpede ca o zi de vară.

Remarcat pentru însușirile sale de răposatul Mitropolit Nicolae Bălan, este trimis la studii de specializare, cu deosebire în Noul Testament, la Universitatea din Berlin.

Reîntors în țară a fost secretar arhiepiscopesc (1921—1922), profesor de studiul Noului Testament (1923—1936) și rector al Academiei „Andreiane" (1929—1936). Pe lîngă acestea a mai avut și alte funcții cu caracter obștesc.

In anul 1934 a fost hirotonit întru diacon și mai apoi întru preot, iar în 1935 a fost hirotesit protopresbiter.

In 1936 este ales episcop al eparhiei Vadului, Feleacului și Clujului, hirotonit întru arhiereu și (la praznicul Sfinților Apostoli Petru și Pavel) înscăunat ca episcop la Cluj.

In 23 mai 1957 este ales Arhiepiscop al Arhiepiscopiei de Alba Iulia și Sibiu și Mitropolit al Ardealului, urmînd I. P. S. Sale Dr. Iustin Moisescu, actualul Mitropolit al Moldovei și Sucevei, iar în 26 mai 1957 este așezat sărbătorește în scaunul de Mitropolit al Ardealului.

Atît ca episcop la Cluj, cît și ca mitropolit la Sibiu, I .P. S. Nicolae Colan s-a străduit să fie de folos Bisericii și Patriei, așa cum își propunea în cuvîntul rostit la hirotonirea întru arhiereu.

Activitatea I. P. S. Mitropolit Nicolae Colan, ca episcop și ca mitropolit, a fost bogată, rodnică și multilaterală. In Eparhia Clujului nu este parohie pe care să n-o fi cercetat măcar odată.

Pentru o colaborare rodnică în Balcani

Balcanii au fost în trecut butoiul cu pulbere al Europei. Lipsa de unire şi înţelegere a popoarelor balcanice a fost cauza unor războaie pustiitoare. Cu atît mai mult, cu cît înşişi conducătorii statelor capitaliste au folosit în interesul lor situaţia tulbure din Balcani.

De pe urma conflictelor dintre ţările balcanice au avut de suferit numai popoarele lor şi au avut de cîştigat numai duşmanii acestor popoare.

Situaţia relaţiilor internaţionale în general, asigurarea securităţii în Europa şi în întreaga lume atîrnă într-o mare măsură de starea de lucruri din această parte a lumii.

Faptul acesta explică marea însemnătate internaţională a oricărei strădanii în sprijinul prieteniei şi colaborării rodnice între ţările balcanice.

Iată de ce am urmărit cu deosebită luare aminte desfăşurarea lucrărilor Consfătuirii de la Atena a reprezentanţilor Comitetelor de colaborare balcanică din Romînia, Bulgaria, Jugoslavia şi Grecia în zilele de 15—17 aprilie 1961.

Cei ce au participat la Consfătuire au discutat problemele dezvoltării prieteniei şi colaborării popoarelor balcanice, problemele luptei lor pentru slăbirea încordării internaţionale, pentru pacea şi securitatea popoarelor. Ei au urmărit găsirea celor mai bune căi de continuarea străduniilor pentru înfăptuirea înţelegerii balcanice.

Din iniţiativa Comitetului grec, a avut loc în ziua de duminică 16 aprilie o adunare măreaţă a cercurilor largi ale opiniei publice pentru sprijinirea prieteniei şi colaborării între popoarele balcanice şi pentru transformarea Balcanilor într-o zonă a păcii.

Cu toate că cîteva zile în şir presa burgheză spunea că opinia publică din Grecia este indiferentă faţă de lucrările Consfătuirii, cu toate că autorităţile au luat măsuri pentru a mărgini numărul participanţilor la adunare şi a o zădărnici, la adunare a venit un foarte mare număr de cetăţeni. Incă înainte de deschiderea adunării sala teatrului unde avea loc adunarea devenise neîncăpătoare şi mulţi cetăţeni se grupaseră în jurul intrărilor.

Pe partea din fund a scenei era aşezat un panou mare, pe care era zugrăvit un porumbel alb înconjurat de drapelele statelor balcanice.

La această adunare au luat parte reprezentanţi de seamă ai vieţii publice, deputaţi, foşti miniştri, oameni de artă, oameni de ştiinţă, muncitori, ţărani, tineri, oameni de convingeri politice diferite, uniţi de dorinţa comună de a contribui la întărirea păcii şi prieteniei în Balcani.

Adunarea a fost deschisă de vice-preşedintele Mişcării pentru înţelegerea balcanică, Pericles Arghiropulos, care a salutat călduros şi a mulţumit reprezentanţilor străini pentru prezenţa lor, a exprimat simţămintele de dragoste şi prietenie ale poporului grec faţă de vecinii din nord. S-a dat citire unei scrisori adresate adunării de d-na Lombresti, soţia politicianului grec Alexandros Papanastasiu, luptător pentru înţelegerea balcanică, precum şi unui scurt salut adresat de preşedintele Academiei din Atena, Spiros Melas. Academicianul sublinia că înţelegerea şi colaborarea balcanică este astăzi o idee mai actuală ca oricînd.

A vorbit apoi Stamatis Merkuris, preşedintele Mişcării pentru înţelegerea balcanică din Grecia, care a arătat perspectivele înţelegerii balcanice.

Inainte ca Merkuris să-şi fi început cuvîntarea, a avut loc un incident în sală: un mic grup de agenţi provocatori ai Asfaliei (Siguranţa greacă) şi ai cercurilor războiului rece din ţară au încercat să zădărnicească adunarea. Dar încercarea lor a fost zădărnicită în cîteva minute de participanţii la adunare, care scandau: „Afară cu provocatorii".

După restabilirea ordinei, Merkuris a spus: „Anunţ pe conducătorii celor puşi să tulbure ordinea, că astfel de mijloace n-au reuşit niciodată să zădărnicească lupta pentru pace şi libertate". In cuvîntarea sa, preşedintele a făcut o scurtă privire asupra vieţii balcanice în trecut, subliniind apoi că în Balcani colaborarea internaţională este o cerinţă care trebuie realizată imediat, precum şi că nu există piedici esenţiale în calea ei. Faptul că Grecia face parte din N.A.T.O., iar Bulgaria şi Romînia sînt semnatare ale Tratatului de la Varşovia, nu poate constitui un obstacol.

Pusă în slujba popoarelor balcanice, mişcarea noastră — a spus Merkuris — îşi manifestă dorinţa de a contribui la discutarea, în cadrul Organizaţiei Naţiunilor Unite, aşa cum a propus guvernul romîn, a măsurilor regionale pentru apărarea şi întărirea păcii. Ar fi, de asemenea, foarte folositor ca reprezentanţii guvernelor din ţările balcanice să se întîlnească grabnic, pentru a examina în comun acele puncte care unesc şi nu care despart popoarele balcanice.

Totodată Merkuris a propus să se exprime oamenilor de ştiinţă sovietici şi „cuceritorului olimpic al Cosmosului, Gagarin", recunoştinţa fierbinte a poporului grec pentru această faptă fără precedent.

După încheierea lucrărilor Consfătuirii, delegaţii celor patru ţări participante au plecat la Delfi, unde mişcarea lui Alexandros Papanastasiu a dat acum 30 de ani declaraţia pentru colaborare balcanică. Aici a fost dat publicităţii comunicatul comun al Consfătuirii.

Reprezentanţii comitetelor îşi exprimă, în el, mai întîi mulţumirea pentru organizarea acestei Consfătuiri, care le-a dat posibilitatea să facă schimb de păreri asupra situaţiei actuale din Balcani şi stabilirii de legături între ţările balcanice.

De asemenea, se subliniază în comunicat că participanţii la Consfătuire au salutat şi au sprijinit toate propunerile şi acţiunile întreprinse pînă acum „în scopul creării în Balcani a unei zone a păcii, în care să nu existe arme nucleare şi baze militare". Această subliniere s-a făcut în cadrul analizării metodelor şi mijloacelor de îmbunătăţire a situaţiei actuale în scopul stabilirii unei colaborări rodnice între ţările balcanice în numele întăririi păcii în această regiune.

Participanţii la Consfătuire au cerut să se sporească lupta pentru înlăturarea greutăţilor existente în dezvoltarea colaborării între ţările balcanice. Ei au subliniat că există mari posibilităţi reale pentru rezolvarea problemelor balcanice în conformitate cu interesele popoarelor balcanice şi în interesul păcii.

Totodată reprezentanţii comitetelor au declarat că un mijloc de înfăptuire a acestui ţel este „înfăptuirea principiilor coexistenţei paşnice şi reglementarea prin mijloace paşnice a problemelor nesoluţionate".

S-a hotărît ca următoarea consfătuire de acest fel să se ţină la Sofia, precum şi să fie continuată pînă atunci organizarea de manifestări balcanice: un festival balcanic de muzică, o expoziţie de artă populară la Atena şi o întîlnire a medicilor la care să participe şi Turcia.

Opinia publică mondială din Grecia a primit cu satisfacţie rezultatele Consfătuirii de la Atena, pe care le-a socotit ca pe o victorie însemnată a forţelor păcii pentru transformarea Balcanilor într-o zonă a păcii în care să nu existe arme nucleare şi arme rachetă.

C. Sîrbu

A întreţinut raporturi de prietenie şi colaborare cu celelalte culte religioase.

Atît la Cluj cît şi la Sibiu, I. P. S. Mitropolit Nicolae a adus şi aduce o contribuţie de seamă la întărirea actului de reîntregire bisericească a credincioşilor romîni din Transilvania, precum şi la lupta pentru pace.

Tot la Cluj fiind a tălmăcit într-un frumos grai romînesc şi tipărit tot aşa de frumos, de două ori (1942 şi 1945), Noul Testament, cunoscut sub numele de Noul Testament de la Cluj.

Vizitele canonice, sfinţirile de biserici, predicile, prezidarea conferinţelor preoţeşti — cel puţin odată la fiecare protopopiat din Arhiepiscopie — Pastoralele de Paşti şi de Crăciun, îndrumarea celor două publicaţii periodice ale Centrului Arhiepiscopesc: Mitropolia Ardealului şi Telegraful Romîn, şi altele, sînt fapte care vin şi mărturisesc despre activitatea pe care I. P. S. Mitropolit Nicolae Colan o desfăşoară şi la Sibiu, propovăduind cu orice prilej munca, cinstea şi pacea între oameni.

Acest eveniment a fost subliniat de P. C. Vicar Traian Belaşcu, care, în cuvîntul pe care l-a rostit la Sf. Liturghie din prima zi de Rusalii, a adus I. P. S. Mitropolit Nicolae omagiul preoţilor şi credincioşilor din Arhiepiscopie.

La capătul celor 25 de ani de arhierească păstorire, rugăm pe bunul Dumnezeu să-i dăruiască încă mulţi ani, întru rodnică păstorire, sănătate, pace şi bună sporire.

Intru mulţi ani Inalt Prea Sfinţite Părinte!

TELEGRAFUL ROMIN

O descoperire importantă

Se ştie că îngrăşarea vitelor numai pe bază de porumb însilozat, fără ştiuleţi, este cu neputinţă, dat fiind că porumbul conţine o cantitate mică de albumină. Acesta e motivul pentru care în colhozuri şi sovhozuri, la raţia de porumb se adaugă, de pildă, o anumită cantitate de leguminoase, acestea din urmă avînd un procent ridicat de albumină. Sporirea conţinutului de albumină la unele nutreţuri, cum ar fi cocenii de porumb, cartofii, paiele şi altele măcar cu o jumătate de procent, a fost din totdeauna un vis al oamenilor de ştiinţă. Căci aceasta ar da, dintr-o dată, un plus de sute de mii tone de carne de bovine, porcine, păsări.

I. I. Orobinski, docent al Institutului agrotehnic din Krasnoiarsk şi titular al catedrei de microbiologie, a studiat timp de mulţi ani influenţa antibioticelor asupra organismului animalelor. Munca sa a fost încununată de succes. In 1960, I. I. Orobinski a descoperit un microb nou, necunoscut pînă acum, pe care l-a numit „suis". Cercetările făcute ulterior au arătat că microbul descoperit are o proprietate extraordinară: înmulţit într-un mediu nutritiv, „suis"-ul sporeşte brusc conţinutul de albumină în furaje.

Folosind drept „materie primă" azotul din aer și hidrații de carbon din nutreturi, acest microb „fabrică" albumină, adică sporește conținutul de albumină în furajele care duc lipsă. Introducînd „suis"-ul într-un cartof (care conține unu la sută albumină) s-a constatat curînd că procentul de albumină al cartofului a crescut pînă la 8 la sută! In afară de asta, trebuie menționat că „suis"-ul nostru a produs o mare masă microbiană: cartoful s-a transformat într-un produs cu totul nou, atît ca aspect cît și ca gust și miros. Prin calitățile sale nutritive el a întrecut pînă și orezul, acest furaj neîntrecut în ce privește conținutul de calorii. Cartoful în care a fost înmulțit „suis"-ul a fost denumit bacterofurajer.

Din punct de vedere economic, folosirea bacterofurajelor are o deosebită importanță: sporul de greutate crește vertiginos. Un purcel hrănit cu bacterofurajere crește și se îngrașă de două ori mai repede decît unul hrănit în mod obișnuit.

Preparatul sporește conținutul de albumină și în paie, în buruienile de nutreț însilozat, în pleavă, etc. Cantitatea de albumină din aceste plante furajere crește de la 1—2 pînă la 5—8 și chiar 9 la sută.

De remarcat că folosirea noului preparat nu cere investiții deosebite. Oricare zootehnician, crescător de vite, poate să-l dilueze într-o găleată cu apă și să toarne conținutul în cazanele în care se prepară mîncarea pentru porci, vaci, păsări. Din 100 de grame de cartofi bacterofurajeri poate fi preparată o tonă de furaje. Preparatul își păstrează calitățile timp de patru—șase luni. In afară de asta, drept „drojdie" pentru noul stoc de furaje, pot fi folosite furajele tratate mai înainte cu acest preparat. Pe lîngă Institutul din Krasnoiarsk a luat ființă un laborator în care noul preparat e produs în mari cantități.

Acest minunat preparat mai are și alte proprietăți extrem de importante. Microbul „suis" degajă un antibiotic care creează condiții de nesuportat pentru toate microorganismele dăunătoare, din care cauză furajele tratate cu preparatul acesta rămîn proaspete timp de douăzeci, ba chiar și mai multe zile. Se sporește și conținutul de acid lactic, de vitamine și de stimulatori ai creșterii organismului. Vitele bolnave, tratate cu acest preparat, s-au însănătoșit repede, iar părul purceilor a devenit neted, elastic, în timp ce pielea și-a recăpătat culoarea roză de dinainte.

A. M.

EU SÎNT PĂSTORUL CEL BUN

(Ioan 10, 11).

Păstoritul sau ciobănitul, cum se mai spune cu un alt cuvînt, este una din cele mai vechi îndeletniciri ale oamenilor, în căutarea lor de a-și agonisi cele necesare vieții. Mielul este socotit adesea ca chipul nevinovăției și al blîndeții, iar viața grea a păstorilor este de mult cunoscută. Despre aceasta ne vorbește și Iacob de pildă, atunci cînd se plînge lui Laban, socrul său, ale cărui turme le păscuse 20 de ani, zicînd: „Ziua eram mistuit de căldură, iar noaptea de frig și somnul nu se lipea de ochii mei" (Facere 31, 40), la care se mai adaugă grija și tot felul de primejdii venite de la fiarele sălbatice, care dau mereu tîrcoale turmelor. Cu toate acestea, încă din vechime, păstoritul a fost privit, mai ales de cei bogați, ca o ocupație care înjosește, păstorii fiind adesea disprețuiți chiar. La egipteni — ne spune cartea Facerii — „tot păstorul de oi era spurcat" (Facere 46, 34).

In Sf. Scriptură însă, păstorii și păstoritul se bucură de o atenție deosebită. Dacă citim Vechiul și Noul Testament vedem cum această îndeletnicire și imagini luate din viața ei le întîlnim aproape la tot pasul. Mulți dintre profeții și personanele mai importante ale Vechiului Testament proveneau dintre păstori. Așa de pildă patriarhul Iacob a fost păstor multă vreme, mai ales în prima parte a vieții lui, Moise, înainte de a fi fost chemat la conducerea poporului iudeu pentru a-l scoate din robia egipteană, a fost păstor în Madian, la socrul său Iotor (Ieșire 3, 1), la fel David a fost luat de lîngă oi atunci cînd a fost uns rege de către profetul Natan. „Și acum — zice Domnul către profetul Natan — așa să spui robului meu David: Așa zice Domnul Savaot: Te-am luat de la stînă, de la oi, ca să fi povățuitor poporului meu Izrail" (II Regi 7, 8). „Și a făcut să se aleagă David, pe care l-a luat de la turmele de oi. Din mijlocul oilor l-a dus ca să pască pe Iacob, poporul său, și pe Izrail moștenirea sa. Și David i-a păstorit cu inimă înțeleaptă și cu mînă pricepută i-a povățuit" — citim în Psalmul 77, 70 — 72. Păstor a fost și profetul Amos, căci citim în cartea rămasă de la el: „Eu nu sînt prooroc și nici fecior de prooroc, ci sînt păstor și adunător de sicomore, și de la turmă m-a luat Domnul" (Amos 7, 14—15).

Legăturile dintre poporul ales — urmașii lui Iacob și ai lui Avram — și Dumnezeu în Sf. Scriptură sînt asemănate adesea cu acelea care există între soț și soție într-o familie sănătoasă, dar mai ales cu legăturile dintre turmă și păstor. „Iar noi, poporul tău și oile pășunii tale, te vom mări pururea pe tine și vom vesti lauda ta din neam în neam" — citim în Psalmul 78, 13. „Pentru că el este Dumnezeul nostru, iar noi poporul păstoriei lui și turma cea păstorită de mîna lui" (Ps. 94, 7). In altă parte însă, Dumnezeu este numit direct păstor, Păstorul lui Izrail, un păstor bun însă, care nu vrea decît binele și propășirea turmei. „El (Dumnezeu) este păstorul și tăria lui Izrail" (Facere 49, 24). „Domnul este păstorul meu și nimic nu-mi lipsește" — spune Psalmistul (22, 1). Și tot el numește pe Cel Prea Inalt „păstorul lui Izrail, cel ce paște pe ai lui Iosif ca pe o turmă" (Psalm 79, 1).

Sf. Scriptură ne mai arată apoi cum, încetul cu încetul, aceste însușiri de păstor ales trec cu deosebire asupra persoanei a doua din Sf. Treime, asupra Fiului lui Dumnezeu care urma să se întrupeze, asupra Mîntuitorului Iisus Hristos. Acest lucru ni-l arată într-un chip cu totul lămurît profetul Iezechil, în cap. 34 al cărții sale, unde Dumnezeu, prin gura profetului, mustră aspru pe conducătorii poporului iudeu, care au avut grijă numai de ei înșiși, exploatînd și îngrășîndu-se din munca poporului. "Vai de păstorii lui Izrail — zice profetul — care s-au păstorit pe ei înșiși. Păstorii nu trebuia ei oare să păstorească turma? Dar voi ați mîncat grăsimea și cu lîna v-ați îmbrăcat; oile cele grase le-ați junghiat, iar turma n-ați păscut-o. Pe cele slabe nu le-ați întărit; oaia bolnavă n-ați lecuit-o și pe cea rănită n-ați legat-o; pe cea rătăcită n-ați întors-o și pe cea pierdută n-ați căutat-o, ci le-ați stăpînit cu asprime și cruzime". Vom aminti aici numai una dintre multele fărădelegi săvîrșite împotriva poporului iudeu de către conducătorii lui și anume aceea a regelui Ahab care, deși stăpîn peste multe bogății, nu s-a lăsat pînă n-a ucis mișelește pe bietul țăran Nabot pentru a-i lua bucățica de pămînt. De aceea, „așa zice Domnul Dumnezeu — continuă profetul Iezechil — iată eu vin asupra păstorilor, și voi cere oile mele din mîna lor și nu le voi da mai mult să pască oi, și nu se vor mai paște păstorii pe ei înșiși, și voi smulge oile mele din dinții lor și nu vor mai fi ele mîncare lor. *Căci iată eu însumi voi căuta oile mele și le voi cerceta,* cum cercetează păstorul turma sa în ziua cînd se află în mijlocul turmei sale, și le voi paște în pășune bună. Eu voi paște oile mele și le voi odihni, oaia pierdută și rătăcită o voi întoarce la staul, pe cea rănită o voi lega și pe cea bolnavă o voi întări, iar pe cea grasă și nărăvită o voi nimici și voi păstori cu dreptate".

Aceeași idee este exprimată și în cartea profetului Zaharia, unde citim: „M-am făcut cioban peste oi. Și am luat două toiege. Pe unul l-am numit „milostivire", iar pe celălalt „legămînt" și am început să pasc turma" (Zaharia 11, 7), text în care se arată însușirile lui Mesia, Păstorul cel ce va să vină. Tot pe Mesia, pe Mîntuitorul Iisus Hristos, îl are în vedere și profetul Miheia, cînd vorbește despre nașterea Sa, zicînd: „Și tu Betleeme, Efrata, mic ești între miile lui Iuda, din tine va ieși povățuitor peste Izrail, *iar obîrșia lui este dintru început, din zilele veacului. El va paște poporul prin puterea Domnului,* întru slava numelui Domnului Dumnezeului său și toți vor fi fără grijă, iar el va fi mare pînă la marginea pămîntului" (Miheia 5, 1. 3).

Din acest motiv deci Mîntuitorul Iisus Hristos, cînd a fost trupește printre oameni, s-a numit pe Sine *„păstorul cel bun".* Este de o rară frumusețe și gingășie și întru totul adevărată asemănarea pe care Domnul o ia din lumea păstoritului, atunci cînd zice: „Eu sînt ușa, de va intra cineva prin mine se va mîntui, și va intra și va ieși și pășune va afla. Furul nu vine decît să fure și să junghie și să piarză; eu am venit ca oile mele viață să aibă. *Eu sînt păstorul cel bun.* Păstorul cel bun sufletul său și-l pune pentru oi, iar năimitul, care nu este păstor, văzînd că vine lupul, lasă oile și fuge" (Ioan 10, 9—12). Un astfel de păstor, care nu-și părăsea turma la vreme de primejdii, a fost și proorocul David cînd păștea oile tatălui său Iesei, căci zice: „Robul tău a păscut oile tatălui său și cînd se întîmpla să vină leul sau ursul să ia vreo oaie din turmă, atunci eu alergam după el și i-o luam din gura lui. Iar dacă el se arunca asupra mea, îl apucam de coamă și-l loveam pînă îl ucideam" (I Regi 17, 34).

Despre Mîntuitorul, ca Păstorul cel bun, este vorba și în pilda cu oaia pierdută de la Luca 15, 4—7. Acest lucru ni-l arată și o seamă de icoane de prin casele unor credincioși de ai noștri, în care Mîntuitorul Iisus Hristos este zugrăvit ca păstor, purtînd în brațe sau pe umerii Săi un miel sau o oaie. Sf. Apostol Pavel numește și el pe Iisus-Domnul „Păstorul cel mare" (Evrei 13, 20), iar Sf. Apostol Petru îl numește „Maimarele păstorilor" (I Petru 5, 4).

Intr-adevăr Mîntuitorul Iisus Hristos, cît a petrecut în lume, a făcut lucrare de păstor adevărat. El însuși ne spune că „sînt în mijlocul vostru ca cel ce slujește" (Luca 22, 27), ca cel ce nu trăiesc pentru mine, parcă vrea să spună, ci pentru voi. Multele binefaceri pe care le-a revărsat din belșug asupra oamenilor ne grăiesc din plin despre acest lucru. Din acest motiv, noroadele îl urmau în număr mare, iar Lui îi era „milă de ele, căci erau necăjite ca oile fără păstor", ne spune Sf. Evanghelist Matei (9, 36), vindecîndu-i și întărindu-i, așa cum spune profetul Iezechil în locul arătat mai sus. Pentru astfel de pricini, mitropolitul Varlaam numește pe Mîntuitorul în Cazania sa: Impăratul dreptății, Impăratul păcii, Impăratul a toată mila și blîndețea.

*

La capătul acestor rînduri, vom spune deci că Sf. Scriptură este bogată în asemănări luate din lumea păstoritului, că mulți prooroci au fost luați dintre păstori, ca dintre niște oameni simpli dar curajioși și curați cu inima, că Mîntuitorul însuși s-a numit pe Sine păstor, El fiind chipul adevăratului păstor, care se mistuie de grija turmei, dîndu-și chiar viața pentru ea, pentru ca noi, cei ce credem în El, mai multă viață să avem.

Să-i urmăm deci cu rîvnă învățătura, să fim fii ai păcii, să luptăm din răsputeri ca viața să triumfe asupra celor ce mai vor moarte sau războaie, căci toate acestea le facem pentru fericirea noastră și bucuria Celui ce a venit ca lumea „viață să aibă și mai mult să aibă".

GH. P.

Despre pomenirea răului

In viață se întîmplă uneori să zici cuiva sau să-ți zică cineva vre-un cuvînt nepotrivit, care aduce supărare, sau să-ți facă vreo pagubă. Dacă am pune la inimă toate micile greșeli, și le-am ține minte și am căuta să ne răzbunăm pentru ele, greu am mai avea liniște și greu ar mai putea trăi oamenii laolaltă. Care om nu greșește? — Se cuvine dar să fim iertători unul cu greșala celuilalt și să facem pace, acolo unde s-a ivit tulburarea.

Sfinții Părinți ne învață să nu cădem în patima pomenirii răului, ce ni s-a făcut de fratele nostru.

Pomenitori de rău sînt aceia care își amintesc cu nemulțumire neplăcerile pe care le-au pătimit de la aproapele lor. Are pomenirea răului acela care la amintirea răului pricinuit de aproapele său, adaugă gînduri de răzbunare, dorințe păcătoase de a răsplăti răul cu rău. Din dorințele de a răsplăti răul cu rău și din plănuirile de răzbunare, ce se ivesc și stăruiesc în sufletul celui ce a pătimit răul, se cunoaște că în sufletul aceluia se află pomenirea răului.

Cine are în suflet pomenirea răului, ca unul ce calcă porunca lui Dumnezeu, îndemnătoare la iubirea tuturor (Matei 5, 44—47), este departe de liniștea sufletească ce își are pricina în împlinirea poruncilor mîntuitoare, precum departe este și de Dătătorul poruncilor celor ducătoare spre fericire, deci de Dumnezeu.

Pomenitorul de rău de multe rele se face vinovat, căci pomenirea ce o are în cugetul său, nu numai că vădește răutatea din sufletul lui, — care este pricinuitoarea pomenirii de rău —, dar prin această pomenire pătimașă multe rele își pricinuiește, mai întîi lui însuși, și apoi, și altora.

Dintre răutățile ce se arată a fi în sufletul pomenitorului de rău, cea dintîi este mînia, a cărei împlinire este pomenirea răului.

Mînia, la rîndul ei, este pricinuită de alte rele, dintre care Părinții amintesc mai ales iubirea de plăcere, iubirea de slavă și iubirea de avere. Pomenitorul de rău, avînd în suflet, ca pricină a pomenirii de rău, mînia, are în acelaș timp și una dintre pricinile mîniei, dacă nu pe toate la un loc.

Dar pomenirea răului, nu numai că ne vădește răutățile ce o pricinuiesc pe ea, ci le și întărește pe acelea, arătîndu-se astfel a fi și păzitoare a păcatelor de mai înainte, căci știut este că, pe măsură ce se adaugă la răutățile de mai înainte o răutate nouă, sporește în suflet răutatea și se face și mai întărită.

Pomenitorul de rău, însă, nu sporește nici în virtute, ba chiar nici pe cele ce i se părea că le avea nu poate a le păzi neștirbite, pomenirea răului fiind și pierderea virtuților.

Ca o rugină a sufletului, ca un vierme al minții se arată pomenirea răului, căci pricinuiește multă neliniște sufletească, împingînd la plănuiri neliniștitoare, la gînduri turburătoare, la simțăminte neplăcute. De aceea pe bună dreptate s-a zis că pomenirea răului este cui înfipt în suflet și vierme al minții.

Fiind pricină de tulburare și de înmulțire a păcatelor și pieire a virtuților, pomenirea răului este și pricină de curmare a rugăciunii și de rușinare a ei. Acest lucru îl poate vedea fiecare dintre cei pomenitori de rău chiar în vremea cînd își săvîrșește rugăciunile, căci, nu numai că cere de la Dumnezeu cele rele pentru fratele său, dar chiar și altceva cerînd de la Domnul, se trezește adeseori uitînd de cererile sale spre mîntuire, turburat de amintirea celui ce l-a năcăjit și l-a păgubit, aceasta arătîndu-i-se în minte mai degrabă decît cele spre mîntuire.

O astfel de rugăciune, făcută cu pomenire de rău, este neprimită la Dumnezeu, care a zis: „Cînd stați de vă rugați, iertați de aveți ceva împotriva cuiva, ca și Tatăl cel din ceruri să vă ierte vouă greșalele voastre" (Marcu 11, 25) și încă: „Cînd va fi să duci darul tău la altar, și acolo îți vei aduce aminte că fratele tău are ceva împotriva ta, lasă darul tău acolo, înaintea altarului, și mergi, întîi împacă-te cu fratele tău, și apoi venind adu darul tău" (Matei 5, 23—24), iar aceasta se înțelege despre orice rugăciune.

Pomenirea de rău, ca una ce se săvîrșește în cuget, nu are trebuință nici de mijloace, nici de împrejurări anume. De aceea ea poate fi în lucrare în toată vremea și în tot locul, fără nici o împiedicare; și așa și este, căci pomenitorul de rău, nefiind împiedicat de nimic din cele dinafară, în toată vremea are întru sine pomenirea răului, săvîrșind un păcat neîncetat, o fărădelege neadormită, avînd cu sine și întru sine o răutate de fiecare clipă; iar aceasta, nu numai în vremea cînd este treaz cu trupul, ci și în timpul somnului. Bine s-a zis, deci, că: „cel ce are în suflet pomenire de rău, ori de mănîncă, ori de doarme, ori de umblă, ca de rugină se mănîncă, și păcatul întotdeauna nedespărțit îl are și rugăciunea lui se preface în blestem, și toată osteneala lui se face neprimită".

Cînd pomenirea răului, — această fiică a mîniei, — va găsi vreme cu bun prilej, se va arăta înafară atît prin cuvinte, în păcatul clevetirii și al grăirii de rău, cît și în fapte de răutate vrednice de toată osînda.

Așa cum atunci cînd învîrtește în minte gînduri de pomenire a răului, pomenitorului de rău i se pare că face un lucru de laudă și folositor, tot așa și atunci cînd își varsă înafară, prin cuvînt, veninul pomenirii de rău, vorbind de rău pe aproapele său, crede că săvîrșește o faptă bună, fie pentru că dă prilej celor ce aud, zice el, să se ferească de omul ce le-ar putea pricinui răul, fie pentru că îi îndeamnă pe aceștia să-i fie folositor aceluia. Oamenii duhovnicești au arătat însă că, departe de a fi spre zidire, vorbirea de rău, ca și maica sa pomenirea răului, și strămoașa ei mînia, este pricină de învrăjbire și au lămurit că vorbirea de rău este odraslă a mîniei, a urii, o boală subțire și tăinuită, care nimicește dragostea și înstrăinează de dragoste, pricină de împovărare și de întristare a inimii și pierderea curăției sufletului. (Vezi, Scara sfîntului Ioan Scărarul).

Toate acestea știindu-le noi, este firesc să ne punem întrebarea: cum putem scăpa pentru totdeauna de pomenirea răului, această boală pricinuitoare de moarte sufletească și aducătoare de multe tulburări? La această întrebare primim răspuns mai întîi de la Insuși Mîntuitorul, Care ne îndrumează să nu răsplătim răul cu rău, ci mai degrabă să fim gata a săvîrși bine în locul răului ce ni se pricinuiește din partea celor ce ne necăjesc pe noi (Mt. 5, 39 urm.). La fel ne învață și Sfîntul Apostol Pavel, care zice: „Nu te lăsa biruit de rău, ci biruiește răul cu binele" (Rom. 12, 21). Așa au făcut toți aleșii lui Dumnezeu. Sfinții Apostoli, împlinind cuvîntul Domnului, s-au purtat în așa fel în fața celor ce îi necăjeau pe ei, încît au putut spune, prin rostul Sfîntului Apostol Pavel: „Ocărîți, noi binecuvîntăm. Huliți, noi mîngîiem" (I Cor. 4, 12—13).

Ca unii ce s-au călăuzit după îndrumările date de Mîntuitorul, aleșii lui Dumneezu n-au făcut altceva decît să urmărească întru toate preamărirea lui Dumnezeu prin împlinirea poruncilor sfinte, ținînd mai ales la dragostea, „care acopere mulțime de păcate" (I Petru 4, 8) și care nu se aprinde de mînie și nu pune la socoteală răul (I Cor. 13, 5).

Despre unul dintre următorii Domnului se spune că, fiind batjocorit de un frate al său, ca răspuns la această batjocorire, a zis: „Aș putea să-ți spun și eu la fel, dar legea lui Hristos îmi închide gura".

„Cel ce și-a agonisit dragostea, acela s-a înstrăinat de vrajbă" și nu numai de vrajbă, ci și de toate cele ce duc la ea, deci și de pomenirea răului și de mînie. Dar pentru că la dragoste se ajunge prin lupta pentru nepătimire, de trebuință este să ne luptăm și noi pentru înlăturarea a tot cugetul pătimaș și a toată lucrarea alcătuitoare de patimi și de răutate, deci și împotriva pomenirii răului, fie că o lovim pe aceasta cu surparea mîniei, fie că săpăm la temelia ei prin înlăturarea pricinilor care duc la mînie, fie că ne luptăm împotriva cugetelor ce o vădesc pe ea, uscîndu-le prin pomenirea poruncilor lui Dumnezeu și prin rugăciune, sau cu amintirea patimilor Domnului ne luptăm împotriva lor. Lucrul de căpetenie este acela de a urmări cu tot dinadinsul să scoatem din noi orice urmă de răutate, căci, după cuvîntul sfîntului Isidor Pelusiotul: „Răutatea și de Dumnezeu ne depărtează și pe unul de altul ne desparte" și bunătatea să o căutăm, pentru că, după cuvîntul aceluiaș: „Bunătatea și la Dumnezeu ne duce, și pe unul cu altul ne unește". Iar ca să putem face aceasta cu folos, să urmăm și învățătura sfîntului Marcu Ascetul, care zice: „Zăbovește în cuget, și nu vei osteni în ispite, iar de fugi de acolo, rabdă necazurile cele ce vin asupră-ți". Să stăruim, deci, în cuget, cercetînd gîndurile noastre, ca să cunoaștem care din ele sînt alcătuitoare de răutate și care pricinuiesc bunătatea, și pe cele rele să le înlăturăm, chiar de la prima lor răsărire, iar pe cele bune să le primim cu bucurie. Impotrivirea față de gîndurile aducătoare și sporitoare de răutate ne va fi cu atît mai ușoară cu cît le vom sta împotrivă mai curînd, adică pînă cînd încă nu primesc putere în cugetul nostru și încă nu s-au întărit prin faptele pe care le pricinuiesc.

Să mai știm și aceea că, dacă cugetul pătimaș cel pricinuitor de răutate îl vom învinge, atunci învingem deodată toate răutățile ce ar putea să-i urmeze. De aceea de foarte mare însemnătate, pentru îmbunătățirea noastră, este lupta de gînd, împotrivirea cea din cuget. Cine nu se ostenește cu această lucrare, acela va fi biruit de răutatea cea din minte, căreia îi va urma răutatea arătată în privire, în cuvînt și în faptă, iar prin aceasta va spori în suflet toată nelegiuirea, care aduce cu sine orice tulburare nedorită de noi, de care fie să scăpăm toți, prin harul Domnului nostru Iisus Hristos.

Să fim oameni ai iubirii frățești, ai păcii și buneivoiri, ca viața noastră să fie tot mai frumoasă!

Teofil Pîrîianu

Stăruința în muncă

Oratorul grec renumit Demostene a trăit între anii 384—322 înainte de Hristos. El a arătat prin viața și opera sa că nu te naști orator, ci ajungi prin muncă și mare stăruință. Era gîngav din naștere. Pentru a-și corecta defectul acesta, el declama bucăți întregi cu gura plină de pietricele. Avea vocea slabă. Pentru a-și întări glasul se ducea pe malul mării și se lua la întrecere cu vuietul valurilor. Pentru ca să nu iasă între oameni și să-și piardă vremea cu discuții obișnuite, își rădea jumătate de cap, încît trebuia să stea închis în casă. In felul acesta studia, medita luni întregi, citea, scria și se exercita compunînd discursuri pentru orice ocazie. Se spune că în aceste retrageri ale sale a copiat pe istoricul Tucidide de 8 ori. De la el ne-au rămas vre-o 60 de discursuri, dintre care celebre sînt discursurile împotriva regelui Filip al Macedoniei, numite „filipicele". Stilul său este un model de puritate și concizie. Elocința sa este convingătoare; în ea se simte puterea și viața. El este unul din cei mai mari oratori ai lumii.

Iată un strălucit exemplu de stăruință în muncă și studiu prin care și-a corijat defectele fizice și a ajuns un mare orator. Pilda sa este bună de-a fi urmată de toți aceia care vor să ajungă să realizeze ceva în viață și să fie folositori societății din care fac parte. Vrei să ajungi un om prețuit, care lucrează pentru binele omenirii, corijează defectele sufletești și trupești și fi un model ales pentru semenii tăi! Cît trăiești pe pămînt deviza vieții tale să fie: muncă stăruitoare și să faci bine tuturor cu inimă largă și cu prisosință! Atunci ești un adevărat erou al muncii, care merită să fie stimat și urmat de alții. Viața ta prețuiește atît cît ai fost de folos societății omenești și cît bine ai săvîrșit din dragoste de om, din dragoste de popor.

Pr. V. A. Bassarabin

Redactor: Profesor Dr. NICOLAE MLADIN (Taxa poștală plătită în numerar) Tiparul Tipografiei Eparhiale, Sibiu

Anul 109 Sibiu, 15 iulie 1961 Nr. 27—28

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÎNĂ DE ALBA IULIA ȘI SIBIU

PREȚUL INSERȚIUNILOR:
Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător.
Inserțiunile se adresează ADMINISTRAȚIEI Telegrafului Romîn, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚA
se adresează REDACȚIE Telegrafului Romîn, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

ABONAMENTUL:
Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

Relații de bună vecinătate

Vechile tradiții de colaborare frățească și prietenie, care s-au dezvoltat de-a lungul veacurilor între țările balcanice ca și interesul ca Balcanii să fie o zonă a păcii, cereau stabilirea după cel de al doilea război mondial a unor relații de bună vecinătate, a unor relații de prietenie și colaborare între statele din această regiune.

In spiritul acesta țara noastră prin reprezentanții săi a luat inițiativa pentru întărirea și dezvoltarea păcii și prieteniei între toate țările din Balcani prin crearea unor relații de bună vecinătate, pentru încheierea unui pact de neagresiune și securitate între ele în care să fie discutate toate problemele privind pacea și prin adoptarea unor măsuri practice în scopul creării unei zone denuclearizate.

Incă în anul 1957 Guvernul R. P. R. a făcut propuneri concrete pentru întărirea păcii în regiunea Balcanilor și pentru stabilirea unor legături prietenești și de colaborare între aceste țări.

La a 15-a sesiune a Adunării Generale O.N.U., delegația țării noastre condusă de Dl. Gh. Gheorghiu-Dej a prezentat spre discutare problema: „Acțiuni pe plan regional în vederea relațiilor de bună vecinătate între statele europene aparținînd unor sisteme social-politice diferite". In cadrul acestei probleme delegația țării noastre a reînoit propunerile făcute în mesajul din 1957 cu privire la încheierea unui tratat care să asigure pacea în Balcani.

In cuvîntarea ținută la a 15-a sesiune a Adunării Generale O.N.U., Dl. Gheorghe Gheorghiu-Dej spunea următoarele în legătură cu încheierea acestui tratat: „Cu convingerea profundă că realizarea înțelegerii balcanice corespunde pe de-a-ntregul intereselor fundamentale ale popoarelor acestei regiuni, precum și interesului general al menținerii și consolidării păcii în lumea întreagă, guvernul romîn reînoiește propunerea cu privire la încheierea unui tratat de înțelegere și securitate colectivă avînd drept scop să se consolideze pacea în regiunea balcano-adriatică și s-o transforme într-o zonă din care să fie eliminate bazele militare străine, rampele de lansare a rachetelor și armelor nucleare".

Cu toate că la propunerile Guvernului R.P.R. n-a răspuns favorabil Guvernul Greciei, iar din partea Turciei nu s-a primit nici un răspuns, totuși acțiunea țării noastre pentru crearea unei zone denuclearizate în Balcani n-a rămas fără rezultate pozitive, ca: îmbunătățirea raporturilor dintre aceste țări prin reluarea relațiilor diplomatice între Romînia și Grecia, reglementarea tuturor problemelor financiare, intensificarea legăturilor comerciale, precum și schimbul de vizite cu unele personalități politice și culturale din aceste țări. In martie 1960 s-a încheiat un acord de colaborare tehnică între țara noastră și Grecia în scopul descoperirii unor zăcăminte de petrol în această țară. Legăturile noastre cu Turcia au început să se dezvolte normal. In mai toate țările balcanice au luat ființă comitete pentru colaborarea balcanică.

Consfătuirea Comitetelor pentru colaborarea balcanică din Grecia, Romînia, Jugoslavia și Bulgaria, care a avut loc între 15—17 aprilie 1961 la Atena, a întrunit personalități de seamă din viața politică, oameni de știință, oameni ai literelor, etc. Participanții au constatat că ideea unei înțelegeri între țările balcanice este mai actuală decît ori cînd. Din cuvîntarea președintelui mișcării pentru înțelegerea balcanică din Grecia, Merkuris, rezultă că înțelegerea balcanică este o cerință stringentă a zilelor noastre, că ea trebuie realizată imediat și că nu pot fi piedeci esențiale în realizarea ei. Un mijloc de realizare a înțelegerii balcanice este fără îndoială: „Inlăptuirea principiilor coexistenței pașnice și reglementarea prin mijloace pașnice a problemelor nesoluționate".

In comunicatul final se arată că membrii consfătuirii au sprijinit toate propunerile „în scopul creării în Balcani a unei zone a păcii, în care să nu existe arme nucleare și baze militare". Reprezentanții acestor comitete au constatat că: „Există mari posibilități reale pentru rezolvarea problemelor balcanice în conformitate cu interesele popoarelor balcanice și în interesul păcii". S-a hotărît de asemenea ca următoarea consfătuire să aibe loc la Sofia. S-a cerut totodată să se continue efortul pentru organizarea de manifestări balcanice.

Consfătuirea Comitetelor pentru colaborare balcanică a însemnat un pas înainte pentru îmbunătățirea relațiilor și transformarea Balcanilor într-o zonă a păcii. Ea a însemnat un triumf al tuturor forțelor păcii.

Pentru oamenii muncii din toate aceste țări, pentru lupta lor eroică purtată pentru cîștigarea libertății și independenței, consfătuirea Comitetelor pentru colaborarea balcanică face parte din marile mișcări ale popoarelor balcanice în sprijinul cauzei nobile a păcii și civilizației omenești în această parte a Europei. Ea aduce o mare contribuție la măreața cauză a consolidării păcii generale, la înlăturarea neîncrederii și încordării în relațiile dintre statele balcanice.

Avem convingerea că toate aceste acțiuni ale țării noastre ca și ale celorlalte țări socialiste vor duce la soluționarea problemei balcanice și că se va putea ajunge în curînd la o colaborare rodnică între toate țările din această peninsulă prin statornicirea de relații de bună vecinătate între ele.

Trecutul de luptă și suferință comună, tradițiile culturale și bisericești dintre aceste popoare, perspectivele dezvoltării economice și culturale sînt suficiente motive ca propunerile Guvernului nostru privitor la dezarmarea și denuclearizarea acestei zone să-și găsească deplina aprobare pretutindeni. Toate popoarele doresc pacea și luptă pentru înfăptuirea ei. Popoarele din Balcani de asemenea luptă pentru statornicirea unor relații de bună vecinătate între ele.

Țara noastră este hotărîtă — așa după cum rezultă din raportul prezentat de Dl. Gheorghe Gheorghiu-Dej la Adunarea festivă cu prilejul aniversării a 40 de ani de la crearea Partidului Comunist din Romînia — „să întreprindă și pe viitor acțiuni neobosite pentru a contribui la însănătoșirea climatului internațional, la statornicirea de relații de bună vecinătate și colaborare între state".

Biserica Ortodoxă Romînă prin învățătura și legăturile pe care le-a cultivat cu Bisericile surori din aceste țări este și azi ca și în trecut un factor de unitate și înțelegere între popoarele balcanice. Dragostea de pace pe care Biserica noastră o propovăduiește printre credincioșii săi, îi face pe aceștia să se simtă bine și să dorească să stea lîngă vecinul său de alt neam, grec sau bulgar, să-l privească cu dragoste și simpatie, să-l aprecieze pentru realizările lui și să se simtă înfrățiți cu el în lupta împotriva războiului, în lupta pentru o pace trainică în Balcani.

Al. Moisiu

„Și pe pămînt pace...“

Aceasta este chemarea pusă ca lozincă pentru marea întrunire pancreștină a Mișcării creștine pentru pace, care a avut loc în iunie 1961, la Praga.

Gîndul acesta de pace, cîntat de îngeri la ieslea Domnului și reluat de însuși Mîntuitorul Iisus Hristos, nu este o simplă formă de cuvînt, ci el cuprinde în sine însuși înțelesul vieții; fără de pace nici Invierea Domnului și nici Inălțarea Sa la cer nu ar avea sens.

De aceea în actualitate gîndul acesta al păcii nu este izvorît dintr-o singură minte de om, ci din mulțimea conștiințelor omenești ca o necesitate firească a vieții, în care se manifestă necontenit capacitatea de progres a fiecăruia și a tuturora împreună, pentru o viață mai bună și mai fericită. Nu este corespunzătoare părerea unora că viața aceasta ar fi o vale a plîngerii, căci odată ce pentru noi creștinii stă în evidență Evanghelia Domnului și Pogorîrea Duhului Sfînt peste apostoli, această viață creștină se desfășoară cu grija Mîntuitorului ca să fie mai fericită încă aici pe pămînt.

Rugăciunii zilnice pentru pace i se alătură însă totodată și o stăruință pentru pacea lumii întregi, în care mai există și atîția de altă credință, dar la fel oameni cu dorința fierbinte să trăiască o viață în pace și în bunăvoire. Cu toții deci trebuie să urmărim același țel.

In acest scop, în zilele de 11 pînă 14 aprilie 1961 a avut loc la Greifswald, în Germania democrată, o întrunire o Comitetului plenar al Mișcării creștine pentru pace, spre a lua în dezbatere toate amănuntele privitoare la organizarea cît mai potrivită a întrunirii pancreștine din iunie. Au venit delegați ortodocși din Patriarhia rusă, cea romînă și mitropolia cehoslovacă, apoi evanghelici din Cehoslovacia, ambele Germanii, Olanda, Polonia, Ungaria și Uniunea Sovietică. Toți erau în acelaș gînd, deși grăiau în diferite limbi. S-au întîlnit vechi cunoscuți, care acum de trei ani tot ostenesc împreună spre același scop al păcii, justificate și creștinești.

După ședința festivă inaugurală din aula Universității semimilenare, în care s-a subliniat faptul că alături de principiul coexistenței se situează cel de proexistență, pentru că fiecare om nu trăiește în această lume numai pentru sine, ci activează în comunitatea semenilor săi, deci și pentru alții, s-a trecut la lucrarea propriu zisă. După repartizarea lucrărilor, la cuvînt au ajuns comisiile speciale.

Astfel comisia teologică s-a ocupat cu redactarea textelor din referate cu privire la cuprinsul lor doctrinar în așa fel, ca principiile ortodoxe să rămînă neștirbite. Se proiectează un referat principal, întitulat: „Pentru pacea lumii” și cinci coreferate, despre: Hristos și pacea lumii, Pace și dreptate, Pace și pîine pentru toți, Pacea și noile state din lume și De la război rece la o epocă de pace. Apoi vor fi 10 teme pentru cele 10 comisii de discuții, care vor discuta pe lîngă temele din coreferate încă și acestea: Pace și dreptate, Problema germană care tulbură liniștea europeană, Raportul cu mișcarea ecumenistă a bisericilor care organizează în noiembrie o mare întrunire la Delhi în India și Pacea și tineretul, care trebuie să se atașeze cu însuflețire acestei misiuni a păcii și să o ducă mai departe la timpul său.

Comisia operativă s-a ocupat cu învitarea celor 600 de participanți la întrunire din lumea întreagă. Se constată că adeziunea multora din țările capitaliste ale apusului este deosebit de însuflețită, ca dovadă de necesitatea colaborării lor cu forțele păcii. Vor veni delegați din întreaga Africă, în care scop o delegație s-a și deplasat în vreo 12 țări ca să facă invitații și personale, apoi din Asia întreagă și pînă în Indonezia, ca și din ambele Americi.

Comisia financiară constată că întreținerea întrunirii se acopere exclusiv din donațiile multor biserici locale, între care și din donația substanțială a Patriarhiei romîne, alături și de venituri de la bisericile apusene de confesiune evanghelică. Cei cîțiva catolici ce vor veni, vor fi oaspeți „observatori”, ca să nu cadă sub excomunicare papală.

Comisia informativă arată că pentru lămurirea opiniei publice asupra întrunirii pancreștine s-a inițiat publicarea unui Buletin propriu, care a și apărut în 3 numere informative.

Incheindu-se lucrările apoi în ședință plenară, care a aprobat propunerile comisiilor, membrii au participat la o slujbă evanghelică, la care au predicat mai mulți delegați, între care și P. S. Episcop Nicodim din Moscova. Apoi, în zilele următoare s-au ținut conferințe lămuritoare cu clericii evanghelici din Rostock, Berlin, Lipsca și alte locuri.

Cu această ocazie mi-am putut da bine seama cît de doritor de pace este poporul muncitor din Germania democrată și cîtă capacitate depune pentru a șterge din urmările unui război nedorit și criminal. Pretutindeni am întîlnit oameni dornici de înțelegere, de colaborare, de împreună bucurie și de viață îmbelșugată. Numai portul transoceanic de la Rostock vorbește pentru aceasta de pildă în cuvinte fără seamăn. Acolo s-a creat, numai în timp de 3 ani, o lucrare minunată care stă ca dovadă vie despre ceea ce dorește și urmărește germanul cinstit. De aceea în mijlocul acestora atmosfera de schimb de gînduri era întotdeauna plină de caldă însuflețire și de reală prietenie.

Contactul acesta a fost foarte roditor pentru că a oferit prilejul unor discuții directe de cunoaștere reciprocă, de înțelegere comună și de înlăturare a răutăților învrăjbitoare pe care le transmite războiul rece al imperialiștilor și revanșarzilor apuseni. S-a putut astfel constata că Mișcarea creștină este totodată și locul potrivit ca să se spulbere vechile neînțelegeri și îndușmăniri și să se stabilească relații de reală înțelegere și prietenie, așa precum o vor oamenii muncii de pretutindeni. A vorbi despre pace nu se arăta ca o simplă înșirare de cuvinte, ci ca o necesitate pentru viața fiecăruia și a tuturora împreună.

Aceste constatări ne obligă pe noi ca creștini să ne ținem de cuvîntul Sf. Evangheliі care ne îndeamnă necontenit pe calea păcii în lume. Aceasta cu atît mai mult că ni se spune acolo răspicat că: „Dumnezeu este pace și bucurie în Duhul Sfînt” (Rom. 14, 17).

Prof. M. Șesan

Meditație

Sfînta Impărtășanie

Taina cea mare a creștinătății este Sfînta Impărtășanie, prin care, după credința noastră, ni se dă spre mîncare însuși trupul și sîngele Domnului, spre iertarea păcatelor și dobîndirea vieții de veci.

Iată ce spune Mîntuitorul despre aceasta:

...„Eu sînt pîinea cea vie care s-a pogorît din cer, de va mînca cineva din pîinea aceasta va fi viu în veci... Iar pîinea pe care o voi da este trupul meu, pe care-l voi da pentru viața lumii.

Părinții voștri au mîncat mană în pustie și au murit. Eu sînt pîinea ce s-a pogorît din cer, — de va mînca cineva din pîinea aceasta va fi viu în veci”... „Cel ce mănîncă trupul meu și bea sîngele meu are viață veșnică și eu îl voi învia în ziua de apoi...” (In. 6, 33—35).

Biserica creștină de la întemeierea ei învață, că fără cuminecătură nu este credință, nici viață veșnică pentru creștini...

Ea ne spune prin asemănări însemnătatea Sf. Impărtășanii.

Cel dintîi om Adam — a pierdut raiul aducînd moartea în lume prin mîncare.

Fiul lui Dumnezeu, Adam cel nou, revarsă în noi viață vecinică tot prin mîncare.

Sau, — un om hrănește pe un alt om, cu gîndurile sale, cu nădejdile și sentimentele sale, cu duhul și iubirea sa...

Cine nu s-a simțit și oarecum hrănit de pe urma unor învățături frumoase, luate de la părinți sau de la oameni?

Dumnezeu, cel nevăzut, ni se dă în cuminecătură într-o formă care nu este altceva decît semnul vădit al prezenței Sale divine.

Prin cuminecătură Dumnezeu coboară la noi și noi ne ridicăm la Dumnezeu și astfel ne întîlnim într-o unire minunată, în care se împlinește toată dragostea lui Dumnezeu .

Doamne! — ca slujitor al tău, — mă rog în altarul sfînt, cînd în picioare, cînd în genunchi, cînd vorbind cu Tine, cînd ascultîndu-te în fundul inimii, — cînd îndemnînd credincioșii să-și unească rugăciunile lor cu ale mele, cînd amestecîndu-mi vocea cu a îngerilor Tăi, — cînd cuminecîndu-mă pe mine însumi și pe binecredincioșii creștini cu Trupul și Sîngele Tău.

Inainte de a săvîrși Sf. Liturghie îmi spăl mîinile ca semn al nevinovăției ce trebuie să am în timpul acestei slujbe.

Cît de ușor este Doamne, să curăț mîinile și cît de greu este să curăț cele dinlăuntrul meu!

Lui Moise, cînd s-a apropiat de rugul ce ardea, i ai poruncit să descalțe picioarele sale căci locul este sfînt... Imi descalț și eu oare mintea și inima de gînduri necuviocase cînd vreau să-Ți slujesc și să mă cuminec cu Tine? Și tot Moise înainte de a primi cele zece porunci a postit și s-a rugat 40 de zile... Eu cînd te primesc pe Tine în trupul meu, cuminecîndu-mă, postesc oare de ispite și de gînduri necucernice?

Tu ai zis: „Cine mă primește pe mine, eu voi rămîne întru el”... Am eu oare curățenia ce se cuvine pentru a Te putea primi pe Tine? Cînd primim în casa noastră un oaspete ales, ne măturăm casa și ne îmbrăcăm frumos și curat, cînd te primim pe Tine în Sf. Cuminecătură ne-am măturat oare conștiința și sufletul de preocupări și gînduri rele?

Biserica și altarul la care slujesc și mă cuminec sînt frumos împodobite, — oare sînt și eu împodobit cu virtuți vrednice de Tine? Nu cumva răceala mea, ușurința mea, risipirea gîndurilor mă duc departe de Tine — și în altar sînt numai cu trupul și cu buzele ... și de multe ori slujesc și mă cuminec, avînd păcatul și ispita în gînd și în inimă?

Zacheu te-a primit în casa sa, bucurîndu-se, nu cumva atunci cînd Tu prin cuminecătură intri în mine — eu ies din mine, și fug cu gîndul meu, cu preocupările mele spre gînduri păcătoase și pe Tine Doamne te las singur?

Ca să săvîrșesc cele sfinte în altarul bisericii Tale, eu trebuie să fiu curat ca îngerii .

Nu mă lăsa Doamne, ca prin nepăsare și răceală să văd în liturghia ce oficiez un mijloc de cîștig!

Cel mai mare prooroc — Ioan Botezătorul a zis cînd Te-a văzut: „Iată mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatele lumii”.

Cînd mă apropiu de Sfîntul Potir dă-mi și mie convingerea proorocului ca să zic: ...„iată pe Acela care ridică păcatele mele”: ...alungă din conștiința și inima mea toate gîndurile și preocupă-

ŞTIRI

Din cele 2,8 miliarde de oameni care populează planeta noastră, un miliard revine sistemului mondial socialist, 500 milioane ţărilor imperialiste dezvoltate, restul de 1,3 miliarde reprezintă populaţia ţărilor slab dezvoltate.

*

Numărul analfabeţilor reprezintă în medie 12% din populaţia Italiei.

*

In Uzbekistan, la 10.000 locuitori revin de 2 ori mai mulţi specialişti cu studii superioare decît în Franţa şi de 28 de ori mai mulţi decît în Iran.

DE LA 100 IN SUS

La 15 ianuarie 1959 în Uniunea Sovietică trăiau 21.708 oameni în vîrstă de 100 sau de peste 100 de ani, dintre care 4.436 la oraşe şi 17.272 la sate, 5.432 bărbaţi şi 16.276 femei. Din cifra totală, 4.883 aveau între 105—109 ani, 1.384 între 110—114, 532 între 115—119, iar 592 erau de 120 şi peste 120.

Recordul longevităţii îl deţin locuitorii din Caucaz. In R. S. S. Azerbaidjană, la fiecare 100.000 de locuitori sînt 84 de oameni în vîrstă de 100 şi peste 100 de ani, iar în regiunea autonomă Nogorno-Karabahă — 144 (care este şi cifra cea mai mare).

Dacă comparăm cele de mai sus cu situaţia din cîteva ţări capitaliste, constatăm că în timp ce în U.R.S.S. trăiau în 1959 21.708 oameni în vîrstă de 100 şi peste 100 de ani, în S.U.A. de pildă — e vorba de „populaţia albă" — conform recensămîntului din 1950 erau numai 2.005 de centenari, în Anglia (1951) 301, în Franţa (1946) 261, iar în Japonia (1950) 97 de persoane.

Moartea lui Moise

Moise avea 120 de ani. Ştiind el că nu va intra în Canaan, dar şi că i se apropia sfîrşitul, a socotit potrivit timpul să aşeze un povăţuitor al poporului lui Izrail în locul său. De aceea l-a chemat la sine pe Iisus Navi şi-a pus mîinile asupra lui şi în faţa tuturor izraeliţilor i-a zis: „Fi tare şi curajos că tu vei intra cu poporul acesta în pămîntul, pe care Domnul s-a jurat părinţilor lui să i-l dea şi tu îl vei împărţi în părţi de moştenire. Domnul însuşi va merge înaintea ta, el însuşi va fi cu tine şi nu se va depărta de tine, nici te va părăsi; nu te teme, nici nu te înspăimînta" (Dt. 31, 37—38).

După aceea a grăit Dumnezeu către Moise: „Iată s-a apropiat clipa în care să mori ... iată tu te vei odihni cu părinţii tăi" (Dt. 31, 14—16). Vestea morţii nu l-a înspăimîntat pe Moise. Dimpotrivă, el a rostit cuvinte de învăţătură către izraeliţi şi i-a adus lui Dumnezeu cîntare de laudă şi de mulţumire pentru toate cîte i-a rînduit în vremea vieţii sale. Apoi a părăsit şesul Moabului unde se găsea şi s-a suit în muntele Nebo. De aici a privit pămîntul Canaanului. Iar Domnul i-a zis: „Iată pămîntul pentru care m-am jurat lui Avraam, lui Isaac şi lui Iacob, zicînd: seminţiei tale îl voi da. Te-am învrednicit să-l vezi cu ochii tăi, dar într-însul nu vei intra".

După aceea Moise a murit „şi a fost îngropat în vale, în pămîntul Moabului..., dar nimeni nu ştie mormîntul lui nici pînă în ziua de astăzi" (Dt. 34, 4—6).

Fiii lui Izrail l-au plîns şi l-au jelit pe Moise 30 de zile. Au şi avut pe cine plînge, căci „de atunci nu s-a mai ridicat în Izrail prooroc asemenea lui Moise, pe care Dumnezeu să-l fi cunoscut faţă către faţă, nici să săvîrşească asemenea semne şi minuni" (Dt. 34, 10).

D. Călugăr

rile care te profanează pe Tine, cum ai alungat pe negustori din curtea templului, pentru ca cu vrednicie să mă împărtăşesc cu preacuratele Tale taine, spre iertarea păcatelor şi viaţa de veci.

Pr. T. Radu

Rugăciune

Dumnezeule Prea Sfinte
Care-n ceruri locuieşti,
Unde pururea îţi cîntă
Oştirile îngereşti...

Fă ca şi noi o, Stăpîne,
Mereu să Te lăudăm
Şi pe calea mîntuirii
Paşii să ni-i îndreptăm.

Fii cu noi de-a pururi Doamne
Fii al nostru salvator
Şi ne-ntăreşte-n ispite
Şi ne dă la lucru spor.

Curăţeşte-ne Părinte
Minţile de cuget rău,
Ca de-a pururi s-avem gîndul
Indreptat spre tronul Tău.

Dăruieşte-ne Tu PACEA
Ca-n iubire să trăim
Şi în toată viaţa noastră
Ne-ncetat să Te slăvim.

Luminează-ne o, Doamne,
Calea vieţii pe pămînt,
Ca să Te găsim şi-n lume
Dumnezeul nostru sfînt.

Pr. Al. Gherghel

„Pildă am dat vouă"

Un adevărat creştin trebuie să fie un viu exemplu de purtare aleasă şi de viaţă curată, creştinească, căci creştinismul înainte de a fi o învăţătură, este mai ales viaţă şi adevărul creştin este o putere care se descopere în faptă, ca o urmare a vieţii şi învăţăturii lui Iisus Hristos. Invăţătura Mîntuitorului s-a oglindit desăvîrşit în faptele sale şi viaţa lui se răsfrînge în învăţătura Sa. El a fost pedagogul faptei, al înnobilării sufletului, al vieţuirii curate. El ne cheamă, zicînd: „cel ce-mi slujeşte mie, mie să-mi urmeze", „pildă v-am dat ca să faceţi şi voi precum am făcut eu vouă" (Ioan 12, 26; 13, 15).

Dacă fiecare creştin este chemat să fie un exemplu viu de viaţă creştină, cu atît mai mult este chemat la aceasta preotul, slujitorul sfinţit al altarului, ca unul ce este părintele sufletesc şi îndrumătorul spiritual al păstoriţilor săi. Despre persoanele sfinţite Mîntuitorul zice: „voi sînteţi lumina lumii şi sarea pămîntului. Aşa să lumineze lumina voastră înaintea oamenilor ca văzînd faptele voastre cele bune, să preamărească pe Tatăl vostru cel din ceruri" (Mt. 5, 14—16). In altă parte Sf. Ap. Pavel spune clar în privinţa aceasta: „fă-te pildă credincioşilor cu cuvîntul şi cu purtarea, cu dragostea, cu duhul şi cu curăţia" (I Tim. 4, 12). Iar Sf. Ioan Gură de Aur zice: „Mai tare decît orice trîmbiţă răsună mărturia faptelor bune şi mai strălucitoare decît lumina este o viaţă curată, chiar dacă defăimătorii ar fi fără număr; fi tu, îndrumătorule, prototip al vieţii, stînd înaintea credincioşilor ca o icoană vie, ca o lege însufleţită, ca un dreptar ales, ca un monument preţios şi viu al bunei vieţuiri, căci aşa trebuie să fie dascălul spiritual". Tot în privinţa aceasta Sf. Ap. Pavel ne cheamă: „Vă rog, fiţi următori mie precum sînt şi eu următor lui Hristos" (I Cor. 4, 16). In altă parte tot acelaş Sf. Ap. porunceşte: „Ce aţi văzut, ce aţi primit şi aţi auzit la mine aceia să faceţi şi Dumnezeul păcii va fi cu voi" (Filip. 4, 9). In acest fel toţi credincioşii „se vor modela după cel din frunte, după modelul preotului lor", zice Sf. Vasile cel Mare.

Să ne străduim, preoţi şi credincioşi, să ducem o viaţă frumoasă, după voia lui Dumnezeu, ca oameni ai iubirii, ai păcii şi slujirii binelui obştesc.

Prel. de Pr. V. A. Bassarabin

Din cuvintele Sf. Părinţi

Dragostea acoperă mulţime de păcate, iar răutatea chiar pe cele ce nu sînt le bănuieşte. Sf. Ioan Gură de Aur.

Este ruşine izvorîtă din păcat şi este ruşine (spre îndreptare), care aduce mărire şi har. Sf. Ioan Damaschin.

Cel ce nu e în stare să se conducă pe sine, cum poate să izbutească a conduce de alţii? Sf. Ioan Gură de Aur.

Pentru un creştin nu este altă pagubă mai mare ca aceasta: să deţină credinţa şi darurile Sf. Botez şi totuşi să decadă rob patimilor; în felul acesta osînda lui e mai mare şi judecata mai aspră. Sf. Clement Alexandrinul.

Cel ce păcătuieşte nesocoteşte legea; iar cel ce păcătuieşte împotriva legii necinsteşte pe Dumnezeu. Sf. Vasile.

Prin osteneală multă şi deprindere (stăruitoare) chiar şi patimile cele mai supărătoare şi rele se slăbesc. Sf. Didim.

Dreapta judecată a lui Dumnezeu urmăreşte şi pe acele fapte care sînt ştiute numai de noi, şi mai ales pe acestea le scoate la iveală. Sf. Grigorie de Nissa.

Nici o faptă bună oricît de mică ar fi ea, nu scapă de la judecata lui Dumnezeu. Dacă păcatele vor fi cercetate cu atîta amănunţime, încît nici cuvintele nici chiar gîndurile nu scapă de judecată, cu atît mai mult cele bune se vor cumpăni fie ele mari sau mici. Sf. Ioan Gură de Aur.

Pe episcopul sau preotul nou să nu-l dispreţuieşti, căci nu în vîrstă stă virtutea, ci în iscusinţa cunoştinţei. Sf. Ioan Gură de Aur.

Sufletul preotului se cade să fie curat ca lumina. Sf. Ioan Gură de Aur.

Un om care nu se lasă îndrumat este ca o corabie fără cîrmă. Sf. Vasile.

Minciuna este culmea cea mai de sus a răutăţii.

Din cauza mîniei se fac grăirile de rău şi vorbele deşarte. Din mînie, mîinile sînt nestăpînite, se fac blăstămăţiile, rănirile şi alte multe cîte nici nu le poate cineva spune.

Precum apa care trece prin locuri mlăştinoase se tulbură de tot ce găseşte în cale, tot aşa şi cel mînios şi neastîmpărat nu lasă nimic la locul său. Cel mînios nu ţine seama de bătrîneţe, nici de virtute, uită de rudenii, pe cel ce i-a făcut bine, ne mai avînd nimic vrednic de cinste şi de bună cuviinţă înaintea lui. Sf. Vasile.

Ispitele sînt cu adevărat ispite numai pentru cei ce se ispitesc, iar pentru cei ce nu se lasă biruiţi de rele, ispitele sînt pricină de încununare şi iscusinţă. Fotie al Constantinopolului.

Arhim. Serafim Popescu

Din cultul divin al Legii Vechi

Vreme de 40 de zile, cît a stat Moise în muntele Sinai, Dumnezeu i-a arătat ce să facă pentru buna rînduire a slujbelor dumnezeieşti. Indată după coborîrea din munte, Moise a şi pornit să rînduiască lucrurile aşa cum îi poruncise Domnul.

Mai întîi a chemat la sine un meşter priceput şi i-a dat să facă o lădiţă aurită în afară şi înlăuntru. In lădiţa aceasta a pus cele două table ale legii. De aceea ea se numeşte „sicriul legii". Apoi, după porunca lui Dumnezeu, Moise a pus să se alcătuiască „Cortul mărturiei", care consta din 3 părţi şi anume: Sfînta Sfintelor, în care se păstrează Sicriul legii; Sfînta, în care se aşează o masă aurită pentru punerea pe ea a 12 azime şi a unei cane cu vin, un candelabru cu 7 braţe şi altarul tămîierii; tinda, unde se afla altarul de jertfe şi un vas de spălat pentru preoţi. Credincioşii Legii Vechi aveau să stea la rugăciune în tinda Cortului Sfînt.

Cortul sfînt era făcut din lemn aurit şi din cele mai frumoase ţesături. El era făcut astfel ca să poată fi purtat din loc în loc, deoarece izraeliţii se găseau în călătorie spre Canaan. Mai tîrziu

(Continuare în pag. 4)

Duminecа a VI-a după Rusalii

Vindecarea Slăbănogului *Matei IX, 1-8*

„Scoală-te, ia-ţi patul şi mergi la casa ta". (Matei IX, 6).

Venind Iisus în oraşul său, Capernaum, i-au adus un slăbănog ca să-l vindece. Bolnavul, neputînd umbla, fiind paralizat, cîţiva prieteni miloşi l-au pus pe o targă şi aşa l-au adus la Iisus. Mulţimea de popor, însă, bloca intrarea în casă, încît nimeni nu se putea apropia de Mîntuitorul. Prietenii paraliticului nu au renunţat la gîndul bun de a-l ajuta şi se urcară pe acoperişul casei, îi desfac tavanul şi lasă targa cu bolnavul înaintea lui Iisus. Această lucrare nu era din cale afară de grea, căci în răsărit, casele nu erau construite din material greu şi solid, fiind o climă caldă, iar acoperişul era plan şi multe case aveau în tavan o deschizătură, putîndu-se urca pe o scară din afara casei, pe acoperiş. Deci mai mult decît osteneala, a fost devotamentul şi dragostea prietenilor paraliticului. Văzînd Mîntuitorul pe paralitic îi spune: „Cutează, fiule, ţi se iartă păcatele". Aceste cuvinte îşi au tîlcul lor adînc: „Cutează, fiule"... adică, îndrăzneşte, nu te teme. Mîntuitorul îl încurajează, semn de adîncă milă şi compătimire pentru bolnavul care era cuprins de frică şi înspăimîntat de prezenţa lui Iisus şi pentru a alunga această spaimă, Iisus îl cheamă cu numele afectuos pe care un părinte îl dă fiului său, zicîndu-i: „fiule".

Frica de care era cuprins bolnavul, era de natură întîmă, sufletească, căci îşi dădea bine seama de păcatele pe care le-a săvîrşit în viaţă şi ştia şi aceea, că lui Iisus Hristos nu i se poate ascunde nimic. Cu siguranţă, că această conştiinţă a stării păcătoase a sufletului său, a trezit în el remuşcări şi păreri de rău amare. De aceea se temea paraliticul şi de aceea l-a primit cu atîta compasiune binevoitoare Mîntuitorul Hristos. Cu alte cuvinte, omul nostru, nu era paralitic numai cu trupul, ci era grav bolnav cu sufletul, era plin de păcate, era paralitic şi sufleteşte. In aceste momente el se gîndea mai mult la durerea şi boala sufletului său, decît la trupul său neputincios. De aceea şi Hristos priveşte la sufletul pierdut, pentru mîntuirea căruia a venit în lume şi dă vindecare sufletului paraliticului, prin cuvintele: „Iartă-ţi-se păcatele tale". — Cu siguranţă că în acea clipă, paraliticul s-a curăţit de păcate şi s-a făcut sănătos sufleteşte.

Cuvintele Mîntuitorului nostru Iisus Hristos n-au fost pe placul multora din cei de faţă, dintre care unii aşteptau să-i vindece trupul pe care îl vedeau bolnav şi se mirau în sine de cuvintele lui Iisus. Alţii — cărturarii — ziceau între sine: „Acesta huleşte!". Şi aceasta o ziceau, pentru că numai Dumnezeu poate ierta păcatele. Or, Hristos zicînd cuvintele de iertare, se socoteşte pe sine Dumnezeu, deci huleşte, blasfemiază pe Dumnezeu. Mîntuitorul a cunoscut gîndurile lor viclene şi le dă o nouă dovadă a dumnezeirii Sale, zicînd: „Pentru ce cugetaţi rele întru inimile voastre? Căci ce este mai lesne a zice: Ţi se iartă păcatele, sau a zice, scoală-te şi umblă! Ci ca să ştiţi, că Fiul Omului are putere a ierta păcatele pe pămînt, atunci a zis slăbănogului: Scoală, ia-ţi patul şi mergi în casa ta". Şi sculîndu-se, s-a dus în casa sa. Iar gloatele văzînd, s-au mirat şi au mărit pe Dumnezeu, Cel ce a dat putere ca aceasta oamenilor" (Matei IX, 1—8).

*

Mîntuitorul a făcut, deci, o îndoită minune: a vindecat sufletul paraliticului iertîndu-i păcatele şi i-a vindecat şi trupul bolnav de paralizie.

Tot aşa una din principalele îndatoriri impusă de Mîntuitorul Apostolilor Săi, a fost aceea ca să uşureze suferinţele oamenilor, şi cele trupeşti şi cele sufleteşti. Cuvintele Lui de la Sfîntul Evanghelist Ioan: „a suflat şi le-a zis: „Luaţi Duh Sfînt, cărora veţi ierta păcatele, li se vor ierta şi cărora le veţi ţinea, vor fi ţinute" — îmbracă pe preoţii lui Hristos cu putere de sus pentru a vindeca, prin deslegarea de păcate, bolile sufleteşti ale credincioşilor căzuţi în păcate. Aceasta este cea mai grea boală a sufletului — păcatul — şi minunea vindecării sufletului se săvîrşeşte prin Sfînta Taină a Spovedaniei, cu condiţia ca cel bolnav să fie adus la preot sau să fie chemat preotul la el pentru tămăduire. Cînd preotul lui Hristos spune peste capul celui ce se spovedeşte cuvintele: „Te iert şi te desleg de toate păcatele tale" — Hristos este cel ce rosteşte aceste cuvinte ca şi paraliticului din Sfînta Evanghelie de astăzi: „Cutează, fiule, ţi se iartă păcatele". — Preoţii sînt, aşa dar, medicii sufletelor bolnave de boala păcatelor şi ei pot, cu puterea primită de la Mîntuitorul, să vindece această boală, care — nevindecată — duce la moartea şi osîndirea sufletului.

Toţi cei ce vă simţiţi cugetul apăsat de păcate, veniţi la Sf. Spovedanie şi vă uşuraţi. Veniţi fără frică, Hristos vă zice şi vouă: „Cutează, fiule"... Să fie păcatele voastre cît munţii de mari, cît nisipul mării de multe şi ca tăciunele de negre şi urîte, prin Sfînta Taină a Spovedaniei toate vi se vor ierta, căci dragostea lui Dumnezeu le covîrşeşte pe toate, căci El: „Nu vrea moartea păcătosului, ci să se întoarcă şi să fie viu". Prin Sfînta Taină a Spovedaniei se împlinesc în sufletul nostru cuvintele Psalmistului: „Stropi-mă-vei cu isop şi mă voi curăţi, spăla-mă-vei şi mai mult decît zăpada mă voi albi". Prin Sfînta Taină a Spovedaniei ni se face primenirea sufletului aşa cum a fost el după Botez, plin de har şi de sfinţenie.

Pe apele limpezi ale unui lac, o lebădă albă ca zăpada îşi oglindeşte chipul mîndru şi simpatic. De pe ţărm, un pictor căuta să-i prindă chipul pe pînză, iar nişte copii hoinari priveau şi lebăda şi munca pictorului. La un moment dat, pictorul se depărtează de la şevaletul său, copiii chemă lebăda la mal, o prind şi-i vopsesc penele în negru şi apoi îi dau drumul în apă. Lebăda se priveşte nedumerită în apele lacului şi nu se recunoaşte pe sine aşa murdară cum este. Dorind să înlăture de pe ea murdăria şi să-şi recapete frumuseţea avută, începe să-şi spele penele în apă şi nu şi-a dat odihnă pînă n-a devenit curată.

Sufletul nostru, această lebădă curată şi albă, a fost murdărită de păcate, devenind urît şi negru. Privindu-l prin oglinda apelor lacului dumnezeirii, care îi reflectă chipul, nu se mai recunoaşte pe sine ca făcut după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu. Ce să facem deci? Să ne spălăm, să ne curăţim păcatele în apele lacului Sfintei Spovedanii care poate să ne cureţe de orice păcat, căci altfel ne scufundăm în fărădelegi şi în păcatul nostru vom muri. Să alergăm la preoţii Bisericii, să îngenuchem sub epitrahirul lor şi să ne spovedim păcatele cu adîncă şi sinceră părere de rău şi prin duhovnicul nostru, Hristos Domnul ne va da iertare, zicîndu-ne: „Cutează, fiule, ţi se iartă păcatele tale".

Ne putem spovedi ori cînd şi la ori care preot în funcţiune al Sfintei noastre Biserici, dar nu ne putem spovedi ori cum, căci de la o bună şi sinceră spovedanie depinde mîntuirea sufletului nostru. De aceea, înainte de spovedanie să facem un examen serios de conştiinţă, ca să ne cunoaştem păcatele. Pentru aceasta e nevoie să ne retragem într-un loc singuratec şi să stăm de vorbă cu noi înşine, în meditaţie şi rugăciune, în reculegere deplină. Pentru un timp oarecare să lepădăm alte griji şi să vorbim cu Dumnezeu. Numai în linişte ne auzim glasul conştiinţei şi auzim ce ne vorbeşte Dumnezeu. In aceste momente de linişte putem să auzim glasul clopotului conştiinţei noastre, care bate ori de cîte ori întîlnim în suflet păcatul. Examenul de conştiinţă este o citire în cartea vieţii noastre, scrisă de noi înşine şi fiecare pagină a ei este oglinda care ne reflectă chipul şi starea sufletului nostru. Avînd cunoscută starea sufletului nostru, mergem şi ne spovedim toate păcatele, zicînd cu Psalmistul: „Inimă curată zideşte întru mine Dumnezeule şi duh drept înnoieşte întru cele din lăuntru ale mele"...

In felul acesta, prin Sf. Spovedanie, se vindecă sufletul credincios de ranele păcatelor.

Pentru vindecarea bolilor trupeşti creştinul foloseşte medicamentele şi se adresează medicilor. Aceştia, prin învăţătura lor mare şi cunoştinţele lor mari, fac foarte mult bine celor bolnavi, vindecîndu-i pe foarte mulţi de boalele lor. Ei săvîrşesc într-adevăr lucruri minunate. Cei mai mulţi dintre medici, plini de milă şi compătimire faţă de cei în suferinţe, aduc prin ştiinţa lor atîta mîngîiere şi bucurie celor mai necăjiţi şi întristaţi dintre semenii lor. Ei sînt a se socoti între cei mai de seamă binefăcători ai oamenilor şi dacă îşi îndeplinesc îndatoririle cu conştiinţă şi devotament, sînt cinstiţi de toţi. Ei văd şi cunosc suferinţa mai bine decît alţii, de aceea munca lor este preţuită şi binecuvîntată.

Creştinul însă, şi în durerile trupeşti înalţă gînd de rugă către Dumnezeu, care — prin taina Sf. Maslu — revarsă harul ce curăţă de păcate, ce mîngîie şi întăreşte, precum scrie în Epistola lui Iacob V, 13—15.

Acestea sînt învăţăturile pe care le desprindem din Sfînta Evanghelie de astăzi. Iată, deci, că Mîntuitorul nu a părăsit pe cei bolnavi sufleteşte şi trupeşte. In dureri şi boli sufleteşti şi trupeşti, să recurgem cu încredere la medici pricepuţi, dar şi la Doctorul cel Mare, Iisus Hristos. Iar Mîntuitorul, după ce ne-am făcut bine, nu ne cere altceva, decît: „Iată, te-ai făcut sănătos: de acum să nu mai păcătuieşti".

Prot. Iuliu Man

Din cultul divin al Legii Vechi

(continuare din pag. 3)

acest cort avea să fie înlocuit printr-un templu măreţ zidit din piatră şi din alte materiale preţioase.

Tot la porunca lui Dumnezeu au fost rînduiţi preoţii Legii Vechi, care aveau să aducă jertfe şi să tămîieze în cortul mărturiei. Ei erau din seminţia lui Levi, cea mai aleasă seminţie a lui Izrail. Intîiul arhiereu (mare preot) a fost însuşi Aaron, fratele lui Moise.

Atunci au fost rînduite şi sărbătorile Legii Vechi, din care mai însemnate erau: Paştile, în amintirea ieşirii izraeliţilor din Egipt; Rusaliile, amintind primirea celor 10 porunci pe muntele Sinai; Sărbătoarea corturilor, în amintirea timpului petrecut de izraeliţi în corturi prin deşertul Arabiei. Izraeliţii aduceau jertfele prescrise în lege, mergeau la sfintele slujbe în zilele rînduite, cinsteau pe preoţi şi ţineau sărbătorile cu toată sîrguinţa.

D. Călugăr

Irmosul Schimbării la faţă

Suflete al meu slăveşte
Şi cîntă azi Domnului
Care s-a schimbat la faţă
In Muntele Tavorului.

Naşterea Ta nestricată
Fecioară-ai învederat,
Cum din ale tale coapse
Dumnezeu s-a arătat.

Şi spre mîntuirea noastră
Cu oamenii-a petrecut
Cel ce-I necuprins de ceruri,
A intrat în chip de lut.

Pentru-aceasta Născătoare
De Dumnezeu, te mărim,
Prin cîntări şi slujbe sfinte
Noi în veci te preamărim!

Pr. Al. Gherghel

Redactor: Profesor Dr. NICOLAE MLADIN (Taxa poştală plătită în numerar) Tiparul Tipografiei Eparhiale, Sibiu

Anul 109 Sibiu, 1 august 1961 Nr. 29—30

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÎNĂ DE ALBA IULIA ŞI SIBIU

PREŢUL INSERŢIUNILOR:
Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Inserţiunile se adresează ADMINISTRAŢIEI Telegrafului Romîn, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

ARTICOLELE ŞI CORESPONDENŢA
se adresează REDACŢIEI Telegrafului Romîn, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

ABONAMENTUL:
Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

Pentru pace

Sarcina principală a vremii noastre este lupta pentru pace. Pentru a statornici pacea trainică se folosesc toate mijloacele. In scopul acesta se cere rezolvarea tuturor problemelor litigioase prin tratative. De aici însemnătatea contactelor personale dintre conducătorii popoarelor, cum a fost întîlnirea ce a avut loc în 3—4 iunie la Viena între preşedintele Consiliului de Miniştri al U.R.S.S., N. S. Hruşciov şi preşedintele S.U.A., J. Kennedy. Această întîlnire a fost un prim pas spre înţelegerea mai deplină a poziţiilor celor două guverne. Ea a constat într-un schimb de păreri util asupra relaţiilor dintre U.R.S.S. şi S.U.A. şi în alte probleme, ce interesează ambele popoare. Cei doi preşedinţi au fost de acord ca şi în viitor să menţină contactul personal şi să se întîlnească spre a discuta problemele, ridicate de mersul evenimentelor internaţionale.

Cu ocazia aceasta premierul sovietic N. S. Hruşciov a înmînat preşedintelui J. Kennedy două memorandum-uri, unul în problema germană, altul în problema dezarmării. Cu Germania trebuie încheiat tratatul de pace, cu Germania Democrată şi Germania Federală, şi Berlinul de Vest să devină un oraş liber şi demilitarizat. In felul acesta s-ar înlătura rămăşiţele războiului şi ar dispărea un motiv de încordare europeană şi internaţională. Dezarmarea generală şi totală, interzicerea armelor atomice, sub un control general, ar desfiinţa pentru totdeauna războiul din lume. Azi, cînd omul a pătruns în Cosmos, cînd sînt atîtea posibilităţi ca viaţa oamenilor să fie tot mai înfloritoare, un război atomic — care ar aduce suferinţe foarte mari şi distrugeri nemaivăzute — e o crimă împotriva omenirii.

Lupta consecventă a Uniunii Sovietice pentru dezarmarea generală şi totală, pentru lichidarea focarului militarist şi revanşard din Germania Federală, pentru o Germanie paşnică, pentru rezolvarea tuturor problemelor pe calea tratativelor, pentru coexistenţă paşnică, este susţinută de toate popoarele lumii. Cercuri tot mai largi văd în Uniunea Sovietică bastionul păcii, care îşi pune forţa sa şi realizările sale în slujba progresului omenirii, în slujba păcii. In toate ţările partizanii păcii organizează mitinguri, marşuri şi alte manifestaţii împotriva cursei înarmărilor, împotriva războiului rece, împotriva imperialiştilor aţîţători la război, pentru dezarmare, tratative, coexistenţă paşnică.

Şi creştinii din cele cinci continente şi-au spus cuvîntul prin delegaţii lor la Congresul Mondial al creştinilor pentru apărarea păcii, care a avut loc între 13—18 iunie la Praga. Ei au cerut dezarmarea, întărirea prieteniei dintre popoare, interzicerea armelor de nimicire în masă, soluţionarea problemei germane în interesul păcii şi securităţii popoarelor.

Biserica noastră a fost şi este alături de popor în lupta pentru pace. Ea sprijină orice iniţiative, care duc la întărirea păcii. Ea şi-a spus cuvîntul pentru pace şi la Congresul creştinilor de la Praga prin delegaţia condusă de I. P. S. Mitropolit Iustin al Moldovei, din care au făcut parte şi rectorul S. Vlad şi pr. prof. Milan Şesan de la Institutul Teologic Universitar din Sibiu.

Pacea se cucereşte. Pentru a impune pacea e nevoie de luptă continuă, căci numai aşa vor fi înfrînte acele cercuri imperialiste care pregătesc un război atomic. Popoarele pot impune pacea, prin lupta lor unită. Forţele păcii sînt mai puternice decît forţele războiului.

Increzători în biruinţa păcii, sute de milioane de luptători pentru pace din toate ţările lumii păşesc înainte cu hotărîre! Omenirea priveşte spre viitorul de pace şi fericire ce se făureşte prin munca unită a tuturor.

N. M.

Ocrotirea sănătăţii în U. R. S. S.

Direcţia Centrală de Statistică a U.R.S.S. a publicat o carte, întitulată: „Ocrotirea sănătăţii în U.R.S.S." (272 pagini).

Din cartea aceasta se vede grija deosebită ce se acordă omului în Uniunea Sovietică. „Grija pentru om este legea supremă, care stă la baza ... statului" sovietic, căci omul este „bogăţia cea mai de preţ" a ţării, e „făuritorul tuturor bunurilor materiale şi spirituale". Cartea ne arată numai unul din aspectele grijii de om: grija de sănătatea lui.

Populaţia Uniunii Sovietice creşte mereu. La 15 ianuarie 1959 ea era de 208,8 milioane oameni, în ianuarie 1961 număra 216 milioane. Mortalitatea scade :în 1959 a scăzut de 4 ori faţă de anii dinainte de Revoluţie (1917) — iar mortalitatea infantilă(=la copii) a scăzut de 7 ori. Natalitatea creşte: în 1961 la fiecare 1.000 de oameni s-au născut 26,5 copii. Natalitatea e mai mare decît mortalitatea: în 1959 a fost un excedent(=plus) de 17,4, iar 1960 de 19,2 la 1.000 de oameni. In statele capitaliste mortalitatea e mai mare şi natalitatea mai mică decît în U.R.S.S. Astfel în 1959 excedentul populaţiei a fost: în S.U.A. de 14,7, în Franţa de 7,1, în Germania occidentală de 6,8, în Anglia de 5,2 la 1.000 oameni.

Excedentul ridicat din U.R.S.S. „se explică în primul rînd prin scăderea mortalităţii şi prelungirea duratei vieţii oamenilor". De la 32 ani durata medie a vieţii în Rusia din 1897, s-a ajuns în U.R.S.S. la 68 ani (1957—58). Acesta e rezultatul „îmbunătăţirii condiţiilor de muncă şi de trai" şi al organizării superioare a ocrotirii sănătăţii.

Copilul se bucură de grija statului sovietic, „chiar din clipa naşterii sale. Sute de mii de medici specialişti se ocupă de ocrotirea mamei şi copilului". Numărul instituţiilor pentru îngrijirea copiilor creşte în fiecare an. In 1960 numărul copiilor din creşe şi grădiniţe a crescut cu aproape 460.000.

Vîrsta de pensionare e stabilită la 60 ani pentru bărbaţi şi 55 ani pentru femei. Cei ce lucrează în munci grele şi vătămătoare şi femeile care au avut cinci copii şi i-au crescut pînă la vîrsta de 8 ani se pot pensiona mai de vreme. Bătrînii se bucură de odihna meritată, avînd asigurate pe lîngă pensie şi alte condiţii de îngrijire a sănătăţii şi recreiere.

Faţă de 1913 numărul medicilor a crescut de 17 ori. In 1959 existau de cinci ori mai multe spitale decît înainte de 1917. La 560 oameni există un medic. Orice cetăţean sovietic, oriunde locuieşte, poate chema la nevoie medicul şi poate primi asistenţă medicală gratuită. Medicii se bucură de un respect deosebit, pentru că ei îşi pun sufletul şi priceperea întru prevenirea îmbolnăvirilor, întru însănătoşirea cît mai grabnică a celor bolnavi, întru alungarea morţii şi prelungirea vieţii.

Bolile infecţioase, ca holera, ciuma, variola, tifosul exantematic au dispărut. Malaria e aproape deplin înlăturată. Staţiunile sanitaro-antiepidemice au grijă de aplicarea condiţiilor igienice în ce priveşte apa, aerul, securitatea muncii, etc. Reţeaua de ocrotire a sănătăţii în U.R.S.S. cuprinde: spitale şi clinici, dispensare T.B.C.; oncologice (pt. cancer), psihiatrice, centre de primajutor şi de salvare, etc.

In Uniunea Sovietică există condiţii excelente, nu numai pentru tratament ci şi pentru odihnă. Pentru aceasta există o reţea largă de sanatorii,

(Continuare în pag. 2)

Ocrotirea sănătăţii în U. R. S. S.

(Urmare din pag. 1)

staţiuni balneare şi case de odihnă. Milioane de oameni îşi petrec în fiecare an concediul în aceste sanatorii şi case de odihnă. (In 1959 aproape 6 milioane de oameni). Şcolarii se odihnesc în taberele de pionieri (în 1959 aproape 2.300.000 elevi). Există 24 milioane de sportivi.

Hotărîrea Consiliului de Miniştri al U.R.S.S. adoptată în ianuarie 1960: „Cu privire la măsurile necesare pentru continua îmbunătăţire a asistenţei medicale şi a ocrotirii sănătăţii populaţiei din U.R.S.S.", prevede un vast sistem de măsuri care aduc noi realizări. Se fabrică noi aparate medicale, se folosesc noi mijloace de tratament, se fac cercetări pentru vindecarea cancerului, a bolilor cardio-vasculare (de inimă şi circulaţia sîngelui), se îmbunătăţeşte pregătirea medicilor, etc.

Aceste scurte spicuiri din cartea „Ocrotirea sănătăţii în U.R.S.S." arată clar că omul, sănătatea şi fericirea lui, se bucură în Uniunea Sovietică de o atenţie deosebită, de o grijă necunoscută în ţările capitaliste. Aceasta pentru că Statul sovietic este statul oamenilor muncii, în care munca este cinstită şi omul muncitor se bucură de roadele muncii sale, de o viaţă îmbelşugată, sănătoasă şi luminată.

N. M.

Moscova - Habarovsk — 9 ore

Dacă veţi privi harta Uniunii Sovietice veţi vedea că drumul care leagă cele două oraşe este egal cu cîteva ...Europe laolaltă.

Pe acest traseu circulă cetatea-zburătoare Tu-114, cel mai mare avion de pasageri din lume.

In 9 ore el parcurge fără escală un drum pe care trenul rapid îl străbate în 7 zile şi 7 nopţi, iar avionul Tu-104 în 11 ore şi 35 minute cu cîteva escale. Pasagerii au asigurat tot confortul. In afara saloanelor comune există compartimente cu paturi şi compartimente pentru călători cu copii. Bucătăria se află la... „parter". Cu ajutorul unor lifturi mîncarea este transportată la etaj.

Din cauza celor 7 fuse orare care despart Moscova de Habarovsk, orele de sosire şi plecare par oarecum neobişnuite .

Aşa de pildă, avionul care pleacă din Moscova la ora 12 ziua, ajunge la Habarovsk, după ora locală, la 4 dimineaţa. Cum s-ar spune ziua a trecut cam ... repede. La înapoiere, avionul care pleacă din Habarovsk la 12 ziua ajunge la Moscova la ora 14, ora locală. Călătorii iau două prînzuri în aceiaşi zi: o dată la Habarovsk şi o dată la Moscova...

Intr-un trimestru...

In 1960 producţia industriei noastre socialiste a depăşit de peste cinci ori nivelul din 1938.

In primul trimestru al anului 1961 s-a produs în unele ramuri industriale mai mult decît în tot anul 1938. Industria energiei electrice şi termice a produs în acest trimestru de 2,76 ori mai mult decît în 1938. Industria constructoare de maşini şi a prelucrării metalelor a produs de 2,90 ori mai mult, iar industria chimică de 3,33 ori mai mult ca în 1938. Industria metalurgiei feroase a produs de 1,99 ori mai mult, iar industria uşoară de 1,30 ori mai mult.

Sînt date, care arată marile progrese realizate sub regimul de democraţie populară: un trimestru (3 luni) de acum e mai rodnic decît un an din regimurile trecute.

ŞTIRI

Teatrul satelor din Varşovia a iniţiat un concurs pentru construirea unei săli de spectacole. Cîştigătorul concursului a proiectat o sală din material de pînză cauciucată, care se umflă cu aer cald. In această sală ingenioasă — cu o capacitate de 400 spectatori — vor avea loc spectacole în turneu. Intreaga sală poate fi montată în decurs de o oră.

*

Inginerii ucrainieni au proiectat pentru şantierele de construcţii fabrici de beton transportabile. O asemenea fabrică este atît de mică încît încape într-un vagon de cale ferată şi poate fi pusă în funcţiune în 48 de ore.

*

La unul din muzeele din Moscova a fost expusă o barcă construită acum aproape 4.000 de ani. Barca a fost găsită pe malurile abrupte ale Donului.

*

Constructorul Tatarnikov din Leningrad a realizat un „tun de apă" ce se foloseşte la extracţia cărbunelui. Noua maşină poate împinge apa cu o presiune de 1.000 atmosfere.

*

La Leningrad au fost prezentate primele ceasornice electronice de mînă, produse în U.R.S.S. de către fabrica Petrodvoret. Aceste ceasornice au numai 10—12 piese în loc de 60—80 cîte au cele obişnuite.

*

In editura militară din Moscova a apărut cartea Primul Cosmonaut sovietic. Cartea cuprinde fotografii şi reportaje despre viaţa lui Iuri Gagarin.

*

Ministerul Ocrotirii Sănătăţii şi Prevederilor Sociale din R. P. Bulgaria a aprobat noul preparat marslavin pentru tratarea paradentozei, preparat descoperit de Mara Slavova Nikolova. Noul medicament opreşte procesul de infecţie, iar dinţii se consolidează.

In cursul anului trecut marslavinul a fost încercat la Institutul pentru specializarea şi perfecţionarea medicilor din Sofia, unde, în decurs de două luni, au fost complet vindecaţi un mare număr de bolnavi de paradentoză, chiar cu forme inflamatorii şi neglijate.

*

Universitatea din Tokio a anunţat că o echipă de medici japonezi, în colaborare cu specialişti în electronică de la societatea japoneză „Micromotoare", a pus la punct o inimă artificială, adaptabilă chiar în interiorul corpului.

Vorbe cu tîlc

Dragul meu, te-ai născut bun şi curat pe faţa pămîntului. Te rog din tot sufletul, încearcă să trăieşti tot la fel. Şi vei avea reuşită în viaţă. Bunătatea şi curăţenia sufletească te fac să cîştigi bunăvoinţa şi dragostea altora. Războiul este flagelul cel groaznic şi de jale al omenirii. El aduce în lume: jaf şi vărsare mare de sînge nevinovat, de tineret. Să ne ferim de el! Să iubim pacea şi chiar să ne jertfim viaţa, pentru ea, dacă ţara ne cheamă.

Scoală-te dimineaţa la timp; ca nu cumva soarele să-ţi zică într-o zi: „Leneşule, scoală-te şi nu mai sta în pat!'". Să nu-ţi zică în nici-o zi, cineva: „Eşti un leneş!". Fii harnic şi munceşte cu drag!

E lucru ştiut că pe lucrurile cele mărunte se întemeiază faptele mari. Deci fiule, încearcă să fii ordonat şi stăruitor în cele mai mărunte fapte ale vieţii.

Chiar în fiecare zi caută să faci cîte o faptă bună şi să ştii şi să spui o vorbă bună cu drag altora, că o vorbă bună spusă la timp, potoleşte mînia şi aduce bucurie.

Omule, ai nevoie zilnic, în viaţa ta, de trei lucruri şi anume: soare, aer şi apă: de trei forţe mari ale naturii, care sînt nişte lucruri preţioase, de care trebuie să te foloseşti negreşit ca să fii sănătos pe deplin şi să trăieşti mult şi bine pe faţa pămîntului. La acestea trebuie să adaugi ceea ce cîştigi prin munca ta.

Prel. de Pr. V. Anastasiu-Bassarabin

Istoria Susanei

Mîntuitorul Iisus Hristos ne învaţă cu un anumit prilej că „nimic nu este acoperit care să nu se descopere şi ascuns care să nu se vădească" (Matei 10, 26), că, adică, toate gîndurile şi faptele noastre, rele mai ales, oricît de tăinuite ni s-ar părea nouă, mai curînd sau mai tîrziu ies la lumină, se fac cunoscute pentru a-şi primi pedeapsa, cu deosebire cînd ele dăunează vieţii semenilor noştri. Ca exemplu mult grăitor în această privinţă avem o întîmplare petrecută în cetatea Babilon şi cunoscută sub numele de *Istoria Susanei.*

Se spune anume în această scriere că un anume Helchia, care locuia în Babilon pe timpul robiei babiloniene, avea o fată „frumoasă foarte şi cu frică de Dumnezeu", care s-a căsătorit cu un bărbat, Ioachim, tot în cetatea Babilonului. Fiind mai bogat, în casa lui Ioachim se făceau judecăţile de către bătrîni, precum era obiceiul la poporul evreu.

Intr-un an anume au fost aleşi ca judecători doi bătrîni „care rămîneau în casa lui Ioachim şi veneau la ei toţi cei care voiau să aibă judecată" — ne spune amintita întîmplare. Dar, tot în această carte citim, că cei doi bătrîni au fost răniţi de frumuseţea Susanei, că „şi-au răzvrătit gîndul şi nu şi-au adus aminte de judecăţile cele drepte, şi erau amîndoi înfierbîntaţi pentru ea", căutînd prilej potrivit pentru a-şi împlini această fărădelege a lor. Şi acest prilej a fost găsit într-una din zile, cînd Susana făcea baie singură în grădina soţului ei Ioachim. Prinzînd-o singură, cei doi bătrîni i-au spus Susanei că dacă nu se lasă să fie a lor o vor ucide cu pietre acuzînd-o de desfrînare. Susana însă nu s-a lăsat intimidată şi ademenită de cei doi bătrîni, zicîndu-le: „Mai bine este pentru mine să nu fac ceea ce spuneţi voi şi să cad în mîinile voastre (să fie judecată de ei, adică), decît să păcătuiesc înaintea Domnului". Şi a strigat Susana cu glas mare dar au început să strige şi cei doi bătrîni, acuzînd-o pe Susana de desfrîu, încît au venit toţi ai casei şi norod mult.

A doua zi, s-a adunat în casa lui Ioachim întreaga obşte în frunte cu cei doi bătrîni ca să judece pe Susana după rînduiala legii vechi, care prevedea uciderea cu pietre a femeilor prinse întru desfrînare. „Şi sculîndu-se cei doi bătrîni — ne spune cartea — în mijlocul poporului, puseră mîinile pe capul ei, iar ea, plîngînd, căuta la cer, căci inima ei era nădăjduind spre Domnul. Şi au zis bătrînii: Umblînd noi singuri în grădină, a intrat ea cu două slujnice şi a închis uşa grădinii şi a slobozit slujnicele.

Şi a venit la ea un tînăr — continuă cei doi bătrîni mărturia lor mincinoasă — care fusese ascuns şi s-a culcat cu ea. Iar noi, fiind în unghiul grădinii, văzînd fărădelegea aceasta, am alergat asupră-le. Şi văzîndu-i împreunîndu-se, pe acela nu l-am putut opri, că era mai tare decît noi şi deschizînd uşile a fugit afară. Şi prinzînd-o pe ea (pe Susana), am întrebat-o cine era tînărul acela şi n-a vrut să ne spună".

Spunînd acestea, i-a crezut pe ei întreaga adunare, ca pe nişte bătrîni şi judecători ai poporului, cum citim mai departe, şi au condamnat-o

SAMSON

Pe vremea cînd izrailitenii erau sub stăpînirea filistenilor, trăia un bărbat cu numele Manoe a cărui soție era stearpă. „O dată însă s-a arătat îngerul Domnului femeii și i-a zis:

„Iată tu vei zămisli și vei naște un fiu... Și nu se va atinge briciul de capul lui, pentru că pruncul acesta va fi chiar din pîntecele mamei sale sfînt lui Dumnezeu și va începe să mîntuiască pe Israil din mîna filistenilor... Să nu bea vin, nici sicheră și să nu mănînce nimic necurat" (Judecătorii 13, 3, 5, 14).

Cînd s-a împlinit vremea, soția lui Manoe a născut un fiu și i-au pus numele Samson. „Și a crescut copilul și l-a binecuvîntat Domnul. Și a început Duhul Domnului să lucreze prin el" (Judecătorii 13, 24—25).

Samson era foarte puternic și făcea fapte spre mirarea tuturor. Astfel o dată, fiind în călătorie cu părinții săi, „iată un leu tînăr venea răcnind înaintea lor. Atunci s-a pogorît peste el Duhul Domnului și el a sfîșiat leul, ca pe un ied; și nu avea nimic în mînă" (Judecătorii 14, 5—6).

Altă dată „Samson s-a dus și a prins trei sute de vulpi și a luat facle, a legat cîte două vulpi de coadă și între ele cîte o faclă. După aceea a aprins faclele și a dat drumul vulpilor prin secerișul filistenilor, și a aprins și clăile și grîul nesecerat, viile și livezile și măslinii" (Judecătorii 15, 4—5).

Fapta aceasta i-a întărîtat pe filisteni și căutau să-și răzbune asupra lui Samson și asupra israiliților. Din teamă israiliții l-au legat pe Samson cu două funii noi și au mers cu el să-l dea filistenilor, ca să potolească ura acestora. Dar cînd s-au apropiat de tabăra acestora, „s-a pogorît peste Samson Duhul Domnului și funiile care erau peste mîinile lui s-au făcut ca niște cîlți arși de foc și au căzut legăturile de pe mîinile lui. Iară el găsind o falcă sănătoasă de asin și întinzîndu-și mîna, a luat-o și a ucis cu ea o mie de oameni" (Judecătorii 15, 14—15).

Iar cînd Samson se găsea în cetatea Gaza, locuitorii de acolo au închis bine porțile cetății și așteptau dimineața, ca să-l prindă. „Samson însă a dormit pînă la miezul nopții iar la miezul nopții a luat porțile cetății din amîndoi ușorii și ridicîndu-le împreună cu zăvoarele le-a pus pe umeri, le-au dus în vîrful muntelui și le-a lăsat acolo" (Judecătorii 16, 2—3).

După aceea însă Samson s-a alipit unei femei ușuratice pe care o chema Dalila. „La aceasta au venit fruntașii filistenilor și i-au zis:

„Amăgește-l și află, în ce stă puterea lui cea mare și cum l-am dovedi, ca să-l legăm și să-l smerim; iar noi îți vom da pentru aceasta o mie și o sută de sicli de argint" (Judecătorii 16, 5).

Dalila a căutat deci să afle de la Samson în ce-i stă puterea: iar el, în cele din urmă, i-a zis:

„Brici nu s-a atins de capul meu, căci eu sînt închinat lui Dumnezeu din pîntecele maicii mele; de m-ar tunde cineva, atunci s-ar depărta de mine puterea mea și eu aș slăbi și aș fi ca ceilalți oameni" (Judecătorii 16, 17).

Cînd Samson a adormit, Dalila a chemat un om și i-a prouncit să tundă cele șapte șuvițe ale capului lui. Domnul s-a depărtat de Samson și el nu mai avea putere.

„Atunci l-au luat fruntașii filistenilor și i-au scos ochii și l-au dus la Gaza și l-au legat cu două lanțuri de aramă și rîșnea în casa închisorii" (Judecătorii 16, 20—21).

Intre acestea a început să crească din nou părul pe capul lui Samson. Iar fruntașii filistenilor s-au adunat să aducă jertfă idolului lor și, după ce s-a veselit inima lor, au zis:

„Aduceți pe Samson din închisoare ca să mai rîdem de el" (Judecătorii 16, 25).

Și au adus pe Samson din casa închisorii și-și rîdeau de el, și-l trăgeau de urechi și l-au pus între doi stîlpi.

Samson se răzima de stîlpi, iar casa unde se găsea el era plină de bărbați și de femei; că erau acolo toți fruntașii filistenilor, iar pe acoperiș se aflau ca la trei mii de oameni, bărbați și femei, care se uitau și rîdeau de Samson. Atunci a strigat Samson către Domnul:

„Doamne Dumnezeule, adu-ți aminte de mine și mă mai întărește numai acum" (Judecătorii 16, 25—28).

„Și a mișcat Samson din loc doi stîlpi din mijloc pe care era întemeiată casa, sprijinindu-se într-înșii, în unul cu mîna dreaptă și în celălalt cu mîna stîngă, și a zis:

„Mori, suflete al meu, cu filistenii!".

Apoi s-a sprijinit cu toată puterea și s-a prăbușit casa peste fruntașii filistenilor și peste toți cei ce erau într-însa și cei pe care i-a ucis Samson la moartea sa au fost mai mulți decît toți cei pe care-i ucisese în viața sa (Judecătorii 16, 29—30).

După aceea rudeniile l-au căutat și l-au îngropat pe Samson cu cinste. Căci el fusese judecător în Israil douăzeci de ani.

*

Samson a căzut de la fața lui Dumnezeu din pricina desfrînării și a avut de suferit, pe urma acestei căderi. De aceea și zice Dumnezeu: *„Să nu fii desfrînat!"* (Eșirea 20, 14).

D. Călugăr

---

la moarte. In acel moment, Susana a început să se roage cu glas tare, zicînd: „Dumnezeule cel veșnic, cunoscătorul celor ascunse, care știi toate înainte de a se face, tu știi că minciuni au grăit aceștia asupra mea și iată mor, nefăcînd nimic din cele ce au viclenit aceștia asupra mea".

Și luînd-o pe Susana, au pornit cu ea spre locul de ucidere. Dreptatea lui Dumnezeu însă, care toate le vede și care toate le pedepsește mai curînd sau mai tîrziu, n-a întîrziat să se arate. Căci iată, pe cale, un tînăr, luminat fiind de Sus, a început să strige: „Au așa de nepricepuți sînt toți fiii lui Israil, căci necercetînd, nici adevărul cunoscînd, ați osîndit pe fata lui Israil. *Intoarceți-vă la judecată, pentru că minciuni au grăit aceștia asupra ei".* Și s-a întors întreg poporul să judece din nou pe Susana și a zis Daniil, căci așa îl chema pe tînărul care a strigat, să despartă pe cei doi bătrîni unul de altul. Și chemîndu-i la el pe rînd, a zis Daniil către primul bătrîn: „Invechitule în zile rele, acum au venit păcatele tale pe care le făceai mai înainte, judecînd judecăți strîmbe, pe cei nevinovați învinuind și pe cei vinovați slobozind, în timp ce Domnul zice: Pe cel nevinovat și pe cel drept să nu-l omori (Ieșire 23, 7). Acum dar dacă ai văzut pe această femeie cu acel tînăr, spune sub care copac i-ai văzut?

— Răspunzînd bătrînul a zis: *sub mesteacăn.*

— Chemîndu-l apoi și pe al doilea bătrîn, Daniil l-a întrebat și pe acesta: Sămînța lui Canaan și nu a lui Iuda, frumusețile te-au înșelat și pofta a răzvrătit inima ta, spune-mi sub ce copac i-ați prins împreunîndu-se?

— *Sub salcîm,* a răspuns al doilea bătrîn.

Auzind adunarea acestea, a lăudat pe Dumnezeu „cel ce mîntuiește pe cei ce nădăjduiesc întru El și s-a sculat asupra celor doi bătrîni, că i-a arătat Daniil din gura lor că au grăit minciuni, și le-a făcut după legea lui Moise, precum cu vicleșug gîndit-au să facă aproapelui lor, și i-au omorît și a scăpat Susana cea nevinovată în ziua aceea".

Susana a trăit apoi încă zile multe, în cinste și curăție, alături de soțul ei, iar Daniil „s-a făcut mare înaintea poporului din ziua aceea", devenind proroc mare, făcînd bine, învățînd și îndrumînd pe poporul lui Izrail.

GH. P.

Ghicitoarea din Filipi

In Faptele Apostolilor (XVI, 16—24) se spune că în cetatea Filipi din Macedonia Sf. Ap. Pavel a scos „duhul pitonicesc" dintr-o femeie, care era ghicitoare. Aceasta — prin ghicire — „aducea cîștig mult stăpînilor ei". După ce Sf. Ap. Pavel a scăpat-o de duhul acela, ea n-a mai ghicit. „Văzînd stăpînii ei că s-a dus nădejdea cîștigului lor", au pîrît pe Sf. Ap. Pavel și pe Sila la conducătorii cetății că tulbură poporul și ei au fost bătuți și aruncați în temniță. A doua zi însă au fost eliberați și rugați să plece în altă parte.

De aici se vede că Sf. Ap. Pavel era împotriva ghicitorilor și socotea lucrarea lor ca lucrare a duhurilor rele.

Aceasta se mai poate vedea și din cele ce se-ntîmplă în orașul Efes cu ghicitorii, în urma propoveduirii de doi ani și jumătate a aceluiași sfînt Apostol.

„Iar din cei ce se îndeletniceau cu vrăjitul s-au adunat destui și strîngîndu-și cărțile, le-au ars înaintea tuturor; și s-a socotit prețul cărților acestora și s-a găsit ca la cincizeci mii de drahme de argint. Cu astfel de putere creștea și se întărea cuvîntul Domnului" (Fapte XIX, 19). Unde pătrunde Evanghelia ghicitorii n-au ce căuta.

Deacum trebuiau toți să asculte de porunca Mîntuitorului dată Apostolilor, înainte de a se înălța la ceruri: „Nu-i treaba voastră să știți vremile sau soroacele, pe care Tatăl le-a hotărît prin puterea sa" (Fapte I, 7). Aceasta ca răspuns la întrebarea ucenicilor asupra viitorului. In schimb le dă poruncă să-și îndeplinească misiunea dată lor, „de a fi martori ai Lui, pînă la marginea pămîntului".

Fiind martorii Lui, ei își făceau munca lor pe acest pămînt, își făureau viitorul.

Ghicitul este unul din mijloacele la care apelează omul pentru cunoașterea viitorului. In literatura veche populară au circulat așa zisele „planete" sau horoscoape care stabileau viitorul și caracterul omului după luna și ziua în care s-a născut, încadrat în zodia respectivă. Biletele de papagal urmăreau și ele același scop. La orașe viitorul era căutat pe mai multe căi. In cafea unii spuneau că citesc cu precizie tainele omului. In cărți de joc ghicitoarele se lăudau că „ghicesc" numai adevărul. In podul palmei „chiromanții" descopereau și ei „taine de viitor". Cei care pretindeau că au atins o treaptă mai înaltă în prezicerea evenimentelor erau însă „spiritiștii". Aceștia pretinzînd că lucrează cu spiritele oamenilor aleși sau cunoscuți din lumea de dincolo, dau ca sigure faptele viitorului destăinuite „mediumului", adică persoanei ce a căzut în transă, o stare asemănătoare posesiunii diabolice, sau hipnozei, epilepsiei. Cît de neadevărate sînt toate aceste „descoperiri" știm din istorisirile multora din cei ce s-au vindecat de-o asemenea practică. Spiritismul și vrăjitoria sînt sau lucrări ale diavolului, care amăgește pe cei slabi în credință fiindcă el este „tatăl minciunii" și niciodată n-a vrut binele neamului omenesc, sau e vorba de înșelăciuni sau închipuiri cu scopul de-a cîștiga bani nemunciți și de a duce în rătăcire pe oameni.

Cei care se fac uneltele spiritismului-„mediumurile", ale ghicitului-vrăjitoarele, au înfățișarea ca a unor păsări de pradă și privirile lor denunță un suflet necinstit. O femeie, care servise cu 20 de ani în urmă de „medium" îmi destăi-

(Continuare în pag. 4)

Indrumător bisericesc

Arhiepiscopia de Alba Iulia și Sibiu a tiparit pe anul 1961 obișnuitul Indrumător Bisericesc. Indrumătorul cuprinde în 188 pagini un material bogat de zidire a credincioșilor noștri în dreapta credință și în munca pentru viața cea nouă și lupta pentru pace.

După partea calendaristică și oficială, urmează articole despre realizările poporului nostru constructor al socialismului: înfăptuirile din anii 1956—1960, sarcinile planului de dezvoltare a economiei naționale pe anii 1960—1965, liniile directoare ale programului de perspectivă pe următorii 15 ani; succesele agriculturii socialiste; propășirea învățământului în patria noastră; pacea și propășirea popoarelor prin dezarmare și înfrățire; mișcarea creștină pentru pace, etc.

Partea „Din învățătura și viața Bisericii" e deschisă de articolul Inalt Prea Sfințitului nostru mitropolit Nicolae: „Inima", în care diferitele feluri de „inimă" („de aur", „de iască", „de fiere", „inimă curată") sînt arătate în lucrarea lor bună sau rea și sîntem îndemnați să cerem de la Dumnezeu „inimă curată și duh drept". Celelalte articole tratează despre: ortodoxie, rugăciune, muncă, serbarea duminicii, fapte și pilde din Vechiul și Noul Testament, vestminte liturgice, biserica locaș de rugăciune, parohia și organele parohiale, etc.

Indrumătorul se încheie cu Știri din toată lumea, proverbe din înțelepciunea popoarelor și îndrumări tipiconale pe anul 1961. El este împodobit cu multe clișee și printre articole sînt presărate poezii.

E o hrană sufletească pentru credincioșii care vor să aibă o credință luminată, și un îndemn la faptă bună izvorîtă din iubirea de Dumnezeu și de om, din iubirea de patrie și popor. *N.*

Ghicitoarea din Filipi

(continuare din pag. 3)

nuia în ce stare rea era de cîte ori se termina ședința de spiritism. Și-mi mărturisea iarăși că de cîte ori s-a rugat lui Dumnezeu — după ce s-a pocăit și a părăsit spiritismul — după rugăciune se simțea bine, o stare de bucurie și liniște cobora asupra ei. Am văzut și adevărate nenorociri, sub vechile regimuri, întîmplate sub influența primejdioasă a vrăjitoarelor care știau să hipnotizeze și să exploateze la sînge pe cei care se lăsau amăgiți. Fiecare trăiește astăzi din munca lui, așa cum cere morala vremilor noi, și cum a scris Sf. Apostol Pavel, în epistola către Tesaloniceni: „Cine nu vrea să muncească nici să nu mănînce" (II Tes. III, 10).

Iscodirea viitorului prin ghiciri e treaba oamenilor cărora nu le e dragă munca. Viitorul nu se iscodește, ci se făurește prin muncă. Părinții muncesc pentru viitorul copiilor. Oamenii muncii construiesc socialismul pentru un viitor comunist fericit, cînd fiecare va avea din belșug după nevoile sale.

Oamenii lipsiți de preocupări mai înalte, dedați lenii, învățați să muncească alții pentru ei, caută-n cafea, în cărți de joc, în ghioc, la masa spiritelor, nu cumva viitorul le aduce un „dar de bani", o schimbare în situație, bunăvoința mai marilor, succese în „dragoste" sau mai știu ce...

Acestea sînt păcate rămase din deprinderi mai vechi care mai stăpînesc mințile tulburi ale unor oameni de talia unor eroi, puțini la număr, bine zugrăviți în romanul *„Scrinul negru"* de către unul din cei mai mari scriitori ai noștri, G. Călinescu.

Dar în societatea nouă ce se construiește, munca este atributul esențial al fiecărui cetățean. Creștinii trebuie să facă ce a făcut Sf. Ap. Pavel. Cine crede în spiritism, vrăjitoare, ghicitorii, s-a lepădat de Hristos. Să muncim, cu încredere în viitorul luminos, pe care-l făurește poporul și spre care sîntem călăuziți.

Pr. I. Sandu

Dragoste de frate

Marele Apostol Pavel scrie ucenicului său iubit Timotei, pus de el episcop în cetatea Efesului, următoarele: „Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos spre îndreptare, spre înțelepțirea care duce la dreptate, ca omul lui Dumnezeu să fie desăvîrșit și gata spre orice lucru bun" (II Tim. 3, 16—17). Cu adevărat plină de înțelepciune și de învățăminte este cartea sfîntă, atît a Noului cît și a Vechiului Testament, spre luminarea și îmbunătățirea noastră.

Pilda de învățătură este de față și istoria lui Iosif, acest mai mic fecior al patriarhului Iacob, cuprinsă în cartea Facerii, capitolele 37—45.

Copilul bătrînețelor lui Iuna, Iosif era iubit de Iacob, tatăl său, mai mult decît frații săi, care, din acest motiv, „îl urau și nu puteau grăi cu el prietenește" (Facere 37, 4). Iosif era de vreo 17 ani și păștea și el oile tatălui său alături de frații săi, ale căror fapte rele nu le aproba. Invidia și ura fraților lui Iosif împotriva lui au crescut mai ales în urma a două vise. „Parcă legam snopi în țarină — povestește Iosif primul său vis — și snopul meu parcă s-a sculat și stătea drept, iar snopii voștri s-au strîns roată și s-au închinat snopului meu". Iar al doilea vis al lui Iosif este acela că soarele și luna și unsprezece stele i se închinau lui. Adică: părinții și frații lui i se vor închina. Aceste vise se vor și împlini mai tîrziu, cînd Iosif va fi în Egipt. Căci iată ce a urmat mai departe.

Intr-una din zile, patriarhul Iacob, sau Izrail — cum i se mai spune în Sf. Scriptură —, a trimis în cîmp pe Iosif să caute pe frații săi și să vadă dacă sînt în pace, ei și turmele pe care le păzeau. „Iar ei (frații lui Iosif) văzîndu-l de departe au început a unelti asupra lui ca să-l omoare. Și au zis unii către alții: Iată visătorul acela de vise vine! Haidem să-l omorîm, să-l aruncăm în puț și să zicem că l-a mîncat o fiară sălbatecă și vom vedea ce se va alege de visele lui. La sfatul lui Ruben însă, care îl iubea pe Iosif și care voia să-l salveze, nu l-au omorît ci l-au aruncat viu într-o fîntînă părăsită fără apă.

Dar iată că la puțin timp prin părțile locului trece o caravană de cămile cu negustori izmailiți, care venea din părțile cetății Galaadului și mergea în Egipt cu tămîie, smirnă și alte aromate. Iosif este scos din groapă și vîndut sclav acestor negustori cu 20 de arginți și, ca să nu trezească vreo bănuială asupra lor, frații lui Iosif îi iau haina de deasupra pe care o avea, o înmoaie în sînge de ied și o trimit tatălui lor, spunînd că a fost sfîșiat de fiare. Iacob, auzind acestea, „a plîns pe fiul său zile multe".

Iosif era un tînăr curat la suflet și plin de înțelepciune, căci Domnul era cu el, după cum ne spune cartea sfîntă (Facere 39, 2). Ajuns în Egipt, Iosif este cumpărat de Putifar, mai marele gărzii de la curtea regelui Egiptului. Datorită însușirilor arătate mai sus și purtării de grijă a lui Dumnezeu, la vîrsta de 30 de ani Iosif ajunge cel mai mare dregător la curtea lui Faraon. Chiar Faraon spune acest lucru, cînd zice: „Nu se află om mai înțelept și mai priceput decît tine. Să fi dar tu peste casa mea. De cuvîntul tău se va povățui tot poporul meu și numai prin tronul meu voi fi mai mare decît tine" (Facere 41, 39—40). S-a întîmplat însă că asupra Egiptului și a multor regiuni din acele părți, după 7 ani de roadă bogată s-au abătut 7 ani de secetă cumplită. Egiptul însă n-a suferit din cauza secetei, pentru că hambarele țării erau pline de bucate, strînse la porunca lui Iosif în timpul celor 7 ani mai mănoși.

„Aflînd Iacob că este grîu în Egipt a zis către fiii săi: „Ce vă uitați unul la altul? Iată, am auzit că este grîu în Egipt. Duceți-vă acolo și cumpărați puține bucate ca să trăim și să nu murim". Atunci cei 10 (fără Veniamin) frați ai lui Iosif s-au dus să cumpere grîu din Egipt" (Facere 42, 1—3).

Cînd i-a văzut, Iosif i-a cunoscut dar s-a prefăcut că nu cunoaște pe frații săi și a început să-i acuze că au venit să spioneze „părțile mai slabe ale țării". Ei însă au răspuns: „Noi sîntem 12 frați din pămîntul Canaan, cel mai mic este astăzi cu tatăl nostru, iar unul nu mai trăiește" (Facere 42, 13). Iosif însă continuă să-i acuze că-s spioni. Crezîndu-l pe Iosif străin și că nu le cunoaște limba, ei ziceau unii către alții: „Cu adevărat sîntem pedepsiți pentru păcatul ce am săvîrșit împotriva fratelui nostru, căci am văzut zbuciumul sufletului lui cînd se ruga (atunci cînd a fost vîndut izmailiților) și nu ne-a fost milă de el și nu l-am ascultat și de aceea a venit peste noi urgia aceasta. Iată acum sîngele lui cere răzbunare" (Facere 42, 21—22). Iosif însă, înțelegîndu-i, s-a depărtat de ei și a început să plîngă.

Intorcîndu-se Iosif la ei, a oprit pe Simeon pe care le-a spus ca-l va ține zălog pînă cînd vor mai veni și vor aduce cu ei și pe fratele lor Veniamin, iar celorlalți le-a dat drumul cu saci plini de grîu. Ajunși în Canaan, au povestit tatălui lor Iacob toate cîte li se întîmplaseră zicînd: „Stăpînul pămîntului aceluia a grăit cu noi aspru și ne-a pus sub pază, ca pe niște spioni ai țării aceleia. Noi însă le-am spus, că sîntem oameni cinstiți, că nu sîntem spioni. Omul însă, stăpînul pămîntului aceluia, ne-a zis: „Iată cum am să aflu eu de sînteți oameni cinstiți. Lăsați aici la mine pe un frate, iar grîul pe care l-ați cumpărat luați-l și vă duceți la casele voastre. Să aduceți însă la mine pe fratele vostru cel mai mic și atunci voi ști că nu sînteți spioni, ci oameni de pace și vă voi da pe fratele vostru" (Facere 42, 30—34). Spaima lor, precum și a tatălui lor, Iacob, a fost și mai mare cînd, deșertînd sacii, au găsit în fiecare sac punga cu prețul cuvenit pentru grîu.

Terminîndu-li-se grîul, fiii lui Iacob sînt nevoiți să meargă din nou în Egipt, luînd de data aceasta și pe fratele lor Veniamin. Iosif însă nu s-a descoperit fraților săi nici de data aceasta și, ridicîndu-și „ochii și văzînd pe Veniamin, fratele său de o mamă cu el, a zis: „Acesta-i fratele vostru cel mai mic, pe care mi-ați spus că-l veți aduce la mine?". Iar ei au răspuns: Acesta. Și-a zis Iosif către el: „Dumnezeu să se milostivească spre tine fiule!". Dar s-a depărtat Iosif repede, pentru că inima sa ardea pentru fratele său și căuta să plîngă" (Facere 43, 29—30).

Mai supunîndu-i apoi la încă o încercare, prin care le-a arătat dragostea ce le-o poartă, Iosif, ne mai putîndu-se stăpîni, se descoperă în cele din urmă fraților săi cu cuvintele: „Eu sînt Iosif, fratele vostru, pe care voi l-ați vîndut în Egipt" (Facere 45, 4). La auzul acestor cuvinte, frații săi au fost cuprinși de frică mare, gîndindu-se la marele păcat pe care l-au săvîrșit împotriva lui Iosif, vînzîndu-l ca pe un animal rob străinilor. Iosif însă îi liniștește și, ne spune cartea sfîntă, „a sărutat pe toți frații săi și a plîns cu ei" (Facere 45, 15).

*

Din această întîmplare din viața lui Iosif, arătată pe scurt pînă aici, putem desprinde însușirile minunate ale lui Iosif, însușiri în fruntea cărora se află virtutea dragostei de frate. Căci Iosif, deși a fost urît de frații săi mai mari — punîndu-i-se la cale chiar moartea iar apoi vînzarea, nu răspunde la fel fraților săi, ci îi iartă, îi ajută la vreme de necaz, și, mai ales, plînge de bucurie cînd îi revede, pentru că din nou pot să fie împreună, cum ne spune Psalmistul.

Să luăm deci și noi aminte, și să avem nu numai față de frații noștri de același sînge, ci față de toți oamenii aceeași dragoste de frate.

P.

Redactor: Profesor Dr. NICOLAE MLADIN (Taxa poștală plătită în numerar) Tiparul Tipografiei Eparhiale, Sibiu

BIBLIOTECA CENTRALĂ
SIBIU

Anul 109 Sibiu, 15 august 1961 Nr. 31—32

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÎNĂ DE ALBA IULIA ŞI SIBIU

PREŢUL INSERŢIUNILOR:
Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Inserţiunile se adresează ADMINISTRAŢIEI Telegrafului Romîn, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

ARTICOLELE ŞI CORESPONDENŢA se adresează REDACŢIEI Telegrafului Romîn, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

ABONAMENTUL:
Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

23 AUGUST

Ziua de 23 August, ziua eliberării Romîniei de sub jugul fascist, este cea mai mare sărbătoare naţională a poporului romîn. In fiecare an sărbătorirea aceasta ne pune în faţă marile realizări din anii puterii populare şi constituie un angajament pentru noi realizări. Intr-adevăr, în cei 17 ani, cîţi au trecut de la 23 August 1944, poporul muncitor şi-a luat soarta în propriile mîini şi a construit o ţară nouă, realizînd progrese economice, culturale, sociale, etc. deosebite. Acum eforturile oamenilor muncii sînt îndreptate spre împlinirea planului şesenal, care are ca ţintă desăvîrşirea construcţiei socialiste în ţara noastră. Realizarea şi depăşirea planului de stat pe anul 1960 au creat premize favorabile pentru realizarea cu succes a planului de şase ani. In primele cinci luni ale anului 1961, planul producţiei industriale a fost îndeplinit cu 103,4%, obţinîndu-se peste plan o producţie de mai mult de un miliard lei. Faţă de primele cinci luni ale anului 1960, producţia a crescut cu 17%, iar faţă de producţia din anul 1938, în 1961 în numai cinci luni s-a produs de trei ori mai mult oţel şi energie electrică decît atunci într-un an întreg. Industria socialistă este în plin avînt: produsele romîneşti satisfac nevoile interne şi sînt preţuite în toate ţările cu care avem legături comerciale. Ele sînt la nivelul tehnicii internaţionale.

Dintr-o ţară agrară înapoiată, Romînia a devenit o ţară industrială cu o agricultură dezvoltată.

Agricultura, deasemenea, are realizări însemnate. S-a lărgit şi dezvoltat sectorul socialist. La începutul lunei iunie 1961 agricultura socialistă cuprindea 83,1% din suprafaţa agricolă, 85,3% din suprafaţa arabilă a ţării şi 84,2% din numărul total al familiilor ţărăneşti. Nivelul tehnic al agriculturii s-a ridicat mereu. Producţia agricolă a crescut. In anii 1959—1960, producţia agricolă a fost mai mare ca în anii 1957—1958 cu 13% la grîu, cu 12% la porumb, cu 94% la floarea soarelui, cu peste 80% la sfecla de zahăr, cu 19% la lapte, cu 13% la carne, cu 11% la lînă. In felul acesta s-a asigurat aprovizionarea industriei cu materii prime agricole, s-au satisfăcut nevoile crescînde de consum ale populaţiei şi au crescut rezervele de stat şi disponibilul de export.

Progresele industriei şi ale agriculturii sînt însoţite de progrese culturale corespunzătoare. In ştiinţă, în artă, în literatură se observă un avînt deosebit, datorită căruia cultura noastră reflectă marile progrese ale poporului şi are realizări care stau cu cinste alături de operele popoarelor înaintate.

Nivelul de trai, material şi cultural, s-a ridicat mereu. Oamenii muncii trăiesc mai bine şi participă intens la viaţa culturală a ţării. Volumul vînzărilor de mărfuri cu amănuntul prin comerţul socialist, a crescut în primele 5 luni ale anului 1961 cu 18% faţă de perioada corespunzătoare din anul 1960. Construcţia de locuinţe se continuă cu intensitate. In 5 luni s-au dat spre folosinţa oamenilor muncii 10.200 apartamente. Faţa satelor se transformă zi de zi. Ţărănimea muncitoare îşi făureşte o viaţă civilizată.

Realizările din anii trecuţi şi cele din prima jumătate a anului 1961 sînt o garanţie că se vor realiza şi depăşi sarcinile planului de 6 ani. Insufleţit de măreţele perspective ale desăvîrşirii construcţiei socialiste, poporul muncitor munceşte mai cu spor şi viaţa lui devine tot mai îmbelşugată, mai luminoasă.

Clerul şi credincioşii Bisericii noastre sînt alături de popor şi de năzuinţele lui. Ei sărbătoresc, împreună cu tot poporul, marea sărbătoare naţională de la 23 August şi aduc contribuţia lor la mersul înainte al ţării noastre.

Trăiască şi înflorească scumpa noastră patrie, Republica Populară Romînă!

Telegraful Romîn

Pentru pacea lumii

Chemarea păcii este de un timp încoace nu numai un cuvînt des rostit, ci totodată şi expresia unei convingeri unanime. Cu cît sporeşte capacitatea de cunoaştere ştiinţifică, cu cît creşte randamentul muncii omeneşti şi cu cît omul poate pătrunde mai adînc în cosmos, cu atît creşte şi necesitatea asigurării păcii în lume şi între popoare, pentru ca aceste stăruinţi umane să fie folositoare nu numai prezentului, ci şi viitorimii.

Intre cei care îşi ridică vocea lor pentru asigurarea păcii în lume sînt şi creştinii cinstiţi de pretutindeni, care cu mîhnire şi îngrijorare constată că chiar dintre creştini se ridică unii şi în mod pseudo-creştin susţin agitaţiile militariste şi revanşiste ale unor cercuri de imperialişti, care cu preţul distrugerilor atomice vor să-şi asigure menţinerea stăpînirii în lume împotriva renaşterii popoarelor la o viaţă liberă şi proprie.

Creştinii cinstiţi s-au apropiat şi şi-au dat mîna şi au iniţiat Mişcarea creştină pentru pace, care din 1958 participă la conştiinţa mondială pentru asigurarea păcii în lume. După trei congrese premergătoare, de proporţii mai reduse, Mişcarea creştină pentru pace a organizat prima întrunire pancreştină din lume pentru pace, în zilele de 12—18 iunie 1961, la Praga. La invitaţii trimise au răspuns mai bine de 680 de delegaţi din 55 de ţări, care reprezintă lumea întreagă din Canada spre Australia, din Uruguay spre Japonia, de la Moscova pînă în Ghana şi Etiopia. Oameni de variate limbi, de variate feluri de viaţă, de variat aspect fizic şi de concepţii creştine, evanghelici de nuanţe felurite şi ortodocşi şi observatori catolici, şi-au dat mîna şi împreună au ascultat referatele cunoscuţilor ostenitori pentru pace.

Ca primul a luat cuvîntul cunoscutul luptător pentru pace decanul J. Hromadka din Praga cu referatul: Pace pe pămînt, în care subliniază faptul, că pacea este un principiu firesc al vieţii umane şi în consecinţă trebuie înlăturate toate piedecile din calea ei, exprimate prin război rece, înarmare atomică şi învrăjbire dintre popoare pentru interesul unor puţini imperialişti şi militarişti apuseni.

De aceea în continuare I. P. S. Arhiepiscop Nicodim al Patriarhiei ruse a dezvoltat tema: In pace să-l urmăm pe Hristos, arătînd că învăţătura creştină susţine din principiu pacea lumii şi de aceea trebuie respinse acele cercuri creştine, care nesocotind adevărata învăţătură a Sf. Evanghelii trag din ea concluzii contrare vieţii şi păcii în sprijinirea cercurilor militariste.

Apoi a vorbit englezul R. Ullmann despre: De la război rece la pace adevărată, subliniind necesitatea încetării acestui sistem imperialist de a învrăjbi popoarele între ele prin lansarea zvonurilor neadevărate ca să le împiedece înţelegerea reciprocă. In continuare a luat cuvîntul teologul negru Stephens din Ghana în Africa

(Continuare în pag. 2)

Pentru pacea lumii

(Urmare din pag. 1)

asupra temei: Pacea şi noile state, arătînd că numai încetarea colonialismului şi acordarea libertăţii şi independenţei naţionale poate asigura pacea lumii. Patriarhul Vasghen al armenilor a vorbit despre: Pace şi dreptate, precizînd că aceste noţiuni nu aparţin unei anumite ideologii sau societăţi umane, ci sînt deasupra acestora ca un bun comun al tuturor, pe cînd războiul este expresia unei nedreptăţi evidente şi a călcării conştiente a învăţăturii creştine. Japonezul evanghelic Y. Inoue din Tokio şi-a exprimat oroarea poporului japonez faţă de război, căci acesta e unicul popor din lume care a suferit ca primul grozăvia unei explozii atomice şi de aceea cere ca să nu se mai întîmple vreodată o altă Hiroşimă. In fine preşedintele bisericii luterane din Hessa-Germania Federală, M. Niemöller, a arătat în referatul său despre: Pacea şi tehnica modernă, că e creştinesc lucru să fie aplicate urmările cercetărilor ştiinţifice moderne în folosul omenirii decît în contra ei prin arme de distrugere în masă, care ar duce la distrugerea întregului progres realizat pînă acum. Concluzia generală asupra acestor teme şi referate care se impunea tuturor era aceea că creştinii trebuie să fie în fruntea luptătorilor pentru pace, care singură asigură bunăvoirea între oameni.

Asupra acestor idei din referate s-a discutat apoi în zece comisii, timp de două zile pline, care s-au ocupat în deosebi cu temele: Pace şi dreptate, Pace şi libertate, Războiul rece, Pace şi noile state, Problema germană, Abuzul cu creştinismul, Dezarmarea, Pacea şi tineretul, relaţiile cu mişcarea ecumenistă a bisericilor şi Contra armelor de distrugere în masă. — Aceste discuţii au oferit prilejul să se constate că deşi delegaţii erau din variate colţuri ale lumii, ei totuşi erau de acord asupra asigurării păcii comune, aprobînd din plin acţiunea lămuritoare a Mişcării creştine pentru pace. Prin aceasta i-au şi aprobat şi asigurat existenţa pe mai departe ca să-şi dezvolte activitatea, să-şi lărgească mereu cadrele şi să organizeze conferinţe anuale, în pregătirea unei alte viitoare întruniri pancreştine. Cu aceasta se va ocupa în amănunt un Comitet central de lucru de 16 membri, în cadrul căruia prof. M. Şesan va reprezenta Patriarhia romînă.

La sfîrşitul discuţiilor rodnice s-a alcătuit un Apel către întreaga creştinătate din care desprindem următoarele idei principale:

„Credinţa în Iisus Hristos ne îndeamnă la pace în lume, căci „fericiţi sînt făcătorii de pace" (Mat. 5, 9). Dîndu-ne Mîntuitorul pacea sa (Ioan 14, 27), el îndeamnă la înţelegere, dreptate şi răbdare, care sînt pentru noi porunci sfinte. Dar constatăm că există între noi creştinii şi unii care nu ascultă de această chemare a dragostei creştine. Cu regret şi adîncă mîhnire constatăm că se ivesc şi unii creştini care caută să justifice în mod greşit necesitatea armelor atomice. Anumite cercuri ale Vaticanului susţin chiar războiul rece şi nu se sfiesc a-şi îndruma credincioşii chiar la conflict de conştiinţă, îndemnîndu-i să sprijine chiar nevoia unui război fierbinte. Dar Creatorul nu a renunţat la chemarea sa către pace şi de aceea noi apelăm cu încredere către toate popoarele şi guvernele lor ca să treacă la realizarea păcii pe pămînt pentru toţi.

Popoarele sînt datoare să apere pacea lumii

La 22 iunie 1961, în palatul Kremlinului, s-a ţinut adunarea reprezentanţilor vieţii publice din Moscova, cu prilejul împlinirii a 20 de ani de la începerea Marelui Război pentru Apărarea Patriei.

Cu acest prilej, N. S. Hruşciov, şeful guvernului sovietic, a rostit o luminoasă chemare la salvgardarea păcii mondiale şi a accentuat cu tărie că popoarele pot şi trebuie să facă inofensivi pe uneltitorii la război. Cuvîntarea a început cu o expunere a evenimentelor care au dus la cel de-al doilea război mondial şi a subliniat că toată răspunderea revine cercurilor imperialiste din occident, care au născut, au hrănit şi au asmuţit monstrul hitlerist împotriva Uniunii Sovietice, bastionul păcii şi al socialismului. Sfîrşitul războiului a dovedit forţa de neînvins a Uniunii Sovietice şi ar trebui să dea de gîndit mult revanşarzilor şi militariştilor din Germania apuseană, că, la o nouă încercare, orice agresor va fi zdrobit. Puterea Uniunii Sovietice şi a întregului lagăr socialist a crescut atît de mult încît, chiar dacă puterile occidentale şi-ar mobiliza toate forţele într-o încercare dementă de a lichida cuceririle popoarelor ţărilor socialiste, ele ar suferi un eşec total.

Nu mai sînt timpurile de acum 20 de ani. De aceea raţiunea sănătoasă impune ca un imperativ categoric coexistenţa paşnică a statelor cu sisteme social-politice diferite ca să se evite nenorocirile groaznice ale unui război nuclear. Se impune o dezarmare generală şi totală, o asigurare a păcii şi a securităţii mondiale. Lucrul acesta îl urmăreşte necontenit Uniunea Sovietică, care militează cu hotărîre pentru rezolvarea paşnică a tuturor problemelor de pe arena vieţii politice internaţionale, potrivit cu interesele superioare ale fiecărui stat şi popor. Ea vrea să prevîntîmpine un conflict general şi să apere pacea lumii.

Oamenii sovietici nu vor războiul şi tocmai de aceea Uniunea Sovietică doreşte să înlăture cauzele care ar putea provoca declanşarea lui. Pentru aceasta e nevoie de încheierea tratatului de pace cu cele două state germane şi de declararea Berlinului de Vest ca oraş liber şi demilitarizat. Dacă puterile occidentale nu sînt de acord, U.R.S.S., împreună cu alte state iubitoare de pace, va semna tratatul de pace cu R. D. Germană. Pentru că nici azi după 16 ani, n-au fost lichidate urmările războiului, şi sub oblăduirea puterilor occidentale, în R. F. Germană, militarismul este refăcut cu febrilitate şi înzestrat cu arme de exterminare în masă, şi generalii hitlerişti sînt puşi la locuri de comandă, şi ameninţă pacea.

N. S. Hruşciov a spus că în condiţiile în care guvernele puterilor occidentale, U.S.A., Anglia şi Franţa, sabotează cu încăpăţînare dezarmarea, rezolvarea acestei probleme de importanţă vitală depinde în întregime de popoare. Ele trebuie să facă presiuni asupra acestor guverne. Uniunea Sovietică şi ţările socialiste depun eforturi uriaşe pentru menţinerea păcii în lumea întreagă, se străduiesc pentru reglementarea paşnică a problemelor litigioase sau nesoluţionate în relaţiile dintre state. U.R.S.S., care dispune de o uriaşă putere economică şi militară, n-a folosit şi nu va folosi niciodată forţele sale în scopuri agresive. Dimpotrivă, U.R.S.S. îşi îndreaptă toate eforturile în direcţia asigurării păcii.

Experienţa ultimului deceniu arată însă că pentru a asigura pacea în toată lumea nu sînt de-ajuns eforturile unei singure ţări. „Pentru a asigura o pace trainică, pe pămînt, zice N. S. Hruşciov, este necesar ca popoarele de pe întreaga noastră planetă să depună maximum de eforturi pentru întărirea păcii. Popoarele şi numai popoarele pot determina guvernele care se împotrivesc dezarmării şi acumulează arme pentru dezlănţuirea unui război, să înceteze această politică periculoasă şi nesăbuită. Pacea poate fi asigurată numai atunci cînd popoarele fiecărei ţări nu se vor lăsa pe seama celorlalte ţări, ci vor desfăşura înlăuntrul ţării lor o luptă intransigentă împotriva forţelor care vor război, vor depune maximum de eforturi pentru asigurarea păcii".

„Nici un popor, dacă doreşte într-adevăr ca pe pămînt să nu se aprindă focul înspăimîntător al celui mai pustiitor război, nu poate să stea deoparte de lupta generală pentru pace. **Popoarele trebuie să înţeleagă că numai ele pot şi trebuie să-şi silească guvernele să renunţe la orientarea periculoasă spre aţîţarea pasiunilor războinice şi a cursei înarmărilor, că ele pot şi trebuie să-i facă inofensivi pe cei ce duc o politică de pregătire a războiului".**

Glasul raţiunii trebuie să biruiască şi să se impună conştiinţei întregii lumi. La raţiune chiamă toată cuvîntarea şefului guvernului sovietic.

Poporul romîn salută cu căldură şi aprobă din toată inima poziţia constructivă a U.R.S.S. în problemele arzătoare ale vieţii internaţionale. Această poziţie şi-a găsit expresie în cuvîntarea plină de înţelepciune a lui N. S. Hruşciov, care apără interesele vitale ale întregii omeniri.

S. Radu

In lumina acestei păci constatăm că un război în epoca atomică este un îndemn diavolesc spre distrugere comună şi nicidecum o măsură de reglementare a relaţiilor dintre state. De aceea cerem să se ia măsuri pentru înlăturarea războiului, să fie interzise experienţele cu arme nucleare, să se renunţe la arme atomice existente, să se treacă neapărat la dezarmare şi forţa atomică să fie folosită în mod paşnic spre binele omenirii. In scopul împăcării mondiale să înceteze războiul rece de învrăjbire şi colaborarea între popoare în toate domeniile activităţii umane să fie activizată. Pentru realizarea dreptăţii să înceteze sistemul colonial, pentru că toate popoarele au drept la libertate şi independenţă proprie, să înceteze discriminările rasiale şi să fie ajutorate ţările slab dezvoltate. In răbdare să lămurim diferendele existente şi să ne dăm mîna frăţeşte".

Votul unanim a arătat că o lume întreagă doreşte pacea şi aceasta nu numai pentru prezent, ci şi pentru viitor.

Prof. M. Şesan

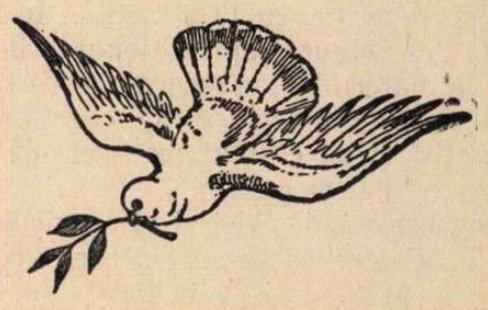

Porunca dragostei

Viața Mîntuitorului este modelul de trăire pentru fiecare creștin. Aceasta se vede din faptul că însuși Domnul Hristos se dă pe sine drept pildă de viață. „Învățați-vă de la Mine căci sînt blînd și smerit cu inima, și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre" (Mat. 11, 22). „Cum v-am iubit Eu pe voi, așa și voi să vă iubiți unul pe altul" (Ioan 13, 34). Foarte grăitoare în această privință este învățătura dată de Mîntuitorul cu puțin înainte de mîntuitoarele Sale patimi. In timp ce Mîntuitorul era cu apostolii la Cina cea de Taină, El „s-a sculat de la cină, și-a dezbrăcat haina cea de deasupra și luînd ștergarul s-a încins. Apoi a turnat apă în spălătoare și a început a spăla picioarele ucenicilor și a le șterge cu ștergarul, cu care era încins... Deci după ce le-a spălat picioarele și și-a luat haina sa, așezîndu-se iarăși la masă, a zis către dînșii: Știți voi oare ce v-am făcut eu? Voi mă numiți pe Mine Învățător și bine ziceți, căci sînt. Așa dară, dacă Eu Domnul și Învățătorul vostru, v-am spălat picioarele, apoi și voi sînteți datori să vă spălați picioarele unul altuia. Căci pildă v-am dat, ca să faceți și voi, așa cum am făcut Eu vouă... Cînd știți acestea fericе de voi de le veți face" *(Ioan XIII, 4—5; 12—15, 17). Desigur că prin aceste cuvinte Mîntuitorul nu cere ucenicilor numai să-și spele picioarele unul altuia, ci ele sînt mai ales un îndemn stăruitor de a ne ajuta și sprijini întreolaltă, de a ne purta cu smerenie și dragoste unii față de alții, după pilda dată de însuși Domnul Hristos. „Hristos a pătimit pentru noi, lăsîndu-ne pildă ca să păsim pe urmele Lui. El nici un păcat nu a făcut și nu s-a aflat vicleșug în gura Lui" (I Petru 2, 20—22). Sf. apostol Ioan spune foarte clar: „Cine zice că petrece în Hristos (că este creștin) acela este dator să se poarte așa cum s-a purtat Hristos" (I Ioan 2, 16).*

Din cele arătate ne dăm ușor seama cum trebuie să fie viața unui creștin: fiecare creștin trebuie să-și impodobească viața, după măsura putințelor omenești, cu virtuțile pe care le-a avut însuși Domnul Hristos. Prin viața fiecărui credincios trebuie să se străvadă ca printr-o oglindă strălucitoare, chipul de lumină și dragoste al lui Hristos; fiecare să gîndească, să vorbească și să lucreze așa cum ar gîndi, ar vorbi și ar lucra însuși Hristos în locul său.

Desigur că creștinul trebuie să se străduiască să-și impodobească viața cu toate virtutile dar mai ales cu dragostea. Insuși Mîntuitorul Hristos cere aceasta. „Poruncă nouă vă dau vouă, spune Mîntuitorul, ca să vă iubiți unul pe altul. Cum v-am iubit Eu, așa și voi să vă iubiți unul pe altul. Din aceasta vor cunoaște toți, că sînteți ucenicii Mei, de veți avea dragoste între voi" (Ioan 13, 34—35). Dragostea este deci adevăratul certificat al unui creștin: numai cel ce trăiește în dragoste poate spune că este un adevărat creștin, un adevărat ucenic al lui Hristos. De ce recomandă Mîntuitorul atît de stăruitor virtutea dragostei? Pentru că ea este cea mai însemnată virtute, căci cel ce are dragoste are toate virtuțile. Dragostea este semnul desăvîrșirii, al sfințeniei (Rom. 13, 8—9).

Viața creștinului împodobit cu dragoste este ca o grădină frumoasă în care cresc florile tuturor virtuților, care nu se veștejesc niciodată. Dimpotrivă, acolo unde nu este dragoste, acolo domnește păcatul: viața omului lipsit de dragoste este ca un pămînt sterp în lucrarea binelui, un pămînt năpădit de buruienile păcatului.

Mîntuitorul Hristos a lăsat dragostea de Dumnezeu și de oameni ca lege de temelie a vieții omenești: „Să iubești pe Domnul Dumnezeul tău din toată inima ta și din tot sufletul și din toată puterea ta; și pe aproapele tău să-l iubești ca pe tine însuți" (Luca 10, 27). „Aceste două porunci cuprind toată legea și proorocii" (Matei 20, 40). „Implinește-le acestea și vei trăi" (Luca 10, 28).

Dragostea omului față de Dumnezeu este răspunsul firesc și necesar al omului la dragostea nemărginită a lui Dumnezeu față de el. „Să-L iubim pe Dumnezeu pentru că mai întîi ne-a iubit El pe noi" (1 Ioan 4, 19). Dragostea față de Dumnezeu se arată prin păzirea dreptei credințe mărturisită de sfînta noastră Biserică, prin rugăciuni stăruitoare, prin încrederea în purtarea Lui de grijă față de noi, prin nădejdea în ajutorul Lui și mai ales prin împlinirea voii Sale sfinte și prin paza poruncilor Lui. „De mă iubiți, păziți poruncile Mele" spune Mîntuitorul (Ioan 14, 15). Dragostea statornicește o legătură, o comuniune desăvîrșită între om și Dumnezeu, ca între viță și mlădiță. „Dumnezeu este dragoste și cel ce petrece în dragoste petrece în Dumnezeu și Dumnezeu în el" (1 Ioan 4, 16).

Creștinul adevărat însă cuprinde în dragostea sa nu numai pe Dumnezeu ci și pe semenii săi. Dragostea față de Dumnezeu se dovedește în dragostea față de semeni. Mai mult, numai cel ce iubește cu adevărat pe semenii săi, poate spune că iubește și pe Dumnezeu. Dragostea către Dumnezeu trece prin semenul nostru, care este și semenul și chipul lui Dumnezeu. Dragostea lui Dumnezeu față de noi este un îndemn și un model pentru dragostea noastră față de semeni. „Dragostea lui Dumnezeu prin aceea am cunoscut-o, că Hristos și-a pus pentru noi sufletul Său" (1 Ioan 3, 16). „Dacă așa ne-a iubit Dumnezeu apoi și noi sîntem datori să ne iubim unul pe altul" (1 Ioan 4, 11), „să ne punem sufletul pentru frați" (1 Ioan 3, 16).

Dragostea este astfel o datorie continuă față de semenii noștri. „Nimănui cu nimic să nu rămîneți datori, decît numai cu a vă iubi unul pe altul: căci cel ce iubește pe altul împlinește legea" (Romani 13, 8). Cum ne arătăm dragostea față de semenii noștri? Mai întîi prin faptul că nu le facem nici cel mai mic rău, nici cu cuvîntul, nici cu fapta. Căci dragostea nu îngăduie a face rău aproapelui (Rom. 13, 10). Adevărata dragoste însă nu se reduce numai la aceasta, ci ea se arată prin săvîrșirea binelui față de semeni, printr-o purtare plină de bunătate și de slujire față de ei. Dragostea se îngrijește de binele tuturor, ea este bucuria de a face altora bine. Ea este ca un foc care arde orice pornire pătimașă și egoistă din sufletul omului și-l face să vadă în fiecare semen un frate al său. Dragostea face ca toate cuceririle și invențiile minții omenești să fie puse numai în slujba omului și a fericirii lui, și nicidecum în slujba răului și a morții, cum face egoismul. Ea face viața frumoasă, plăcută și plină de fericire. Omul care are dragostea călăuză a vieții poate spune împreună cu poetul: „Mă simt mai bun, mai cald, mai vesel / Viața toată mi s-arată / Frumoasă și intr-o lumină / Cum n-am văzut-o niciodată" (Iubire, de Al. Vlahuță). In acest fel trăirea în dragoste este calea cea mai bună și mai sigură pentru înlăturarea neînțelegerilor, certurilor și războiului dintre oameni și popoare, și pentru statornicirea și consolidarea păcii și bunei înțelegeri în viața omenirii, pentru colaborare și ajutorare între oameni și popoare, spre binele tuturor.

Trăind după legea dragostei credinciosul se mîntuiește și se sfințește; el devine un izvor nesecat de bine și fericire pentru toți cei din jurul său. De aceea datoria fiecărui om este de a se strădui să-și împodobească viața cu cît mai multă dragoste față de Dumnezeu și față de semenii săi.

Pildă de dragoste lucrătoare trebuie să luăm mereu de la Domnul Iisus Hristos. El însuși ne spune: „Cum v-am iubit Eu pe voi, așa și voi să vă iubiți unul pe altul" (Ioan 13, 34). Domnul Hristos din dragoste a venit în lume; din dragoste a săvîrșit întreaga lucrare mîntuitoare, din dragoste și-a dat viața pentru mîntuirea oamenilor pe cruce, și tot din dragoste a lăsat-o ca cel mai scump testament al Său, ca lege de viață pentru creștinii de totdeauna și de pretutindeni. De aceea Domnul Hristos cere stăruitor și astăzi tuturor creștinilor: „Rămîneți intru dragostea Mea" (Ioan 15, 9). „Din aceasta vor cunoaște toți că sînteți ucenicii Mei dacă veți avea dragoste între voi" (Ioan 13, 33).

Ierom. Irineu Crăciunaș

CLOPOTUL

Peste mormîntul a mii de martiri
Căzuți în neuitatul Buchenwald,
Un clopot răscolește amintiri
Unduind prin lume sunetu-i cald.

Mereu în plînset de clopot s-adună
Rase de oameni sub înaltul zării.
De trei ori pe zi colpōtul sună
Intr-una, împotriva uĭtării.

Cînd apele-n valuri toate converg
Spre țărmuri, un bulgăr să sape,
Pămîntul pare mai mic, neîntreg
Cu glia îngropată sub ape.

Și eu par-că mă simt mai puțin
Cu fiecare moarte umană.
La viața oricui îmi place să țin,
Precum credința vie mă-ndeamnă.

Clopotul sună, ca altădată,
Glasuri în lume purtînd de oțel.
De ce sună nu-ntrebi niciodată?
Noi luptători călește spre țel.

Știm pentru cine clopotul sună
Intr-una din negura nopților:
Cei vii conștiința să-și pună
In lupte, în numele morților.

A tras clopotul în turnul străvechi
Cineva vrînd lumea s-o împace.
Nu plînsul cu hohot să sune-n urechi,
Ci lupta mai dîrză spre pace.

Prot. I. Gh. Ivancius

PILDE

Sf. Macarie Egipteanul a zis ca raiul și iadul nu sînt numai în lumea cealaltă, că „raiul și iadul sînt și în sufletul nostru, în cugetele noastre", pentru că noi ne facem fericiți sau nefericiți, prin felul nostru de viață, prin faptele, cuvintele și gîndurile noastre, ce le facem pe pămînt, fie bune, fie rele. „Ai în calea ta: binele și răul, moartea și viața; alegeți, fiule, pe care vrei", dar bagă de seamă ce alegi, de tine depinde să fii fericit sau nenorocit.

Munca a fost un blestem atîta vreme cît a fost o muncă exploatată, dar munca liberă e o muncă adevărată și de mare valoare, ce ne-aduce fericirea. In trecut munca a fost grea, căci omul n-a avut mijloacele de azi, pe care i le pune la îndemînă știința și tehnica actuală: mașini de tot felul și fel de fel de unelte, ce i-au ușurat foarte mult munca.

Darul cel ales și prețios al vorbirii este o armă puternică.

Șeherezada, prin farmecul vorbirii sale, a scăpat viața ei și-a tovarășelor sale de furia blestemată a sultanului crud, care-și omora nevestele după noaptea nunții, probabil din gelozie, pentru ca nimeni să nu se mai apropie de ele decît moartea. Ea avînd un dar minunat de-a povesti, s-a folosit de el, ca să încînte pe sultanul cel groaznic. Ea a început o poveste foarte interesantă, încît tiranul a rămas fermecat. Noaptea a trecut repede și la ivirea zorilor povestea nu era isprăvită. Curiozitatea sultanului i-a biruit cruzimea și el hotărî s-o omoare pe soție a doua zi ca să poată auzi sfîrșitul povestei. Dar povestea ținu mai multe nopți și cînd se isprăvi începea o alta; și tot așa timp de o mie și una de nopți, în cursul cărora închipuirea sultanului, zburînd prin lumi de vise și de încîntare, el nu mai simți nevoia cruzimilor, ci deveni un om blînd. Farmecul vorbirii Șeherezadei învinsese pe deplin.

Prel. de Pr. V. A. Bassarabin

O frumoasă aniversare

Școala de înaltă cultură teologică din Sibiu — astăzi avînd numirea de Institut Teologic de grad Universitar — împlinește anul acesta 150 de ani de existență. In 20 iunie a. c. a avut loc deci cea de-a 150-a încheiere festivă a cursurilor sale.

In prezența studenților teologi, a profesorilor și a numeroși credincioși, Sfînta Liturghie a fost săvîrșită în Catedrala Mitropolitană de P. S. Teofil Herineanu, episcopul Clujului, înconjurat de un sobor de preoți și diaconi.

La priceasnă a predicat P. C. Prot. Ioan Munteanu, despre Sfinții Apostoli Petru și Pavel și despre lucrarea Institutului Teologic într-un veac și jumătate, iar la sfîrșitul Sf. Liturghii P. C. prof. Dr. Sp. Cîndea a citit rugăciunea de mulțumită.

In Aula Institutului Teologic a urmat festivitatea încheierii anului academic 1960/1961, la care au luat parte: P. S. Teofil Herineanu al Clujului, reprezentanți ai Departamentului Cultelor, Dl decan H. Binder de la Secția Luterană a Institutului Teologic Protestant, consilieri arhiepiscopești, profesori, părinți ai studenților și studenți.

Festivitatea se deschide cu Imnul de Stat al Republicii Populare Romîne, executat cu măiestrie de corul studenților, sub conducerea P. C. Prof. Gheorghe Șoima.

A luat apoi cuvîntul P. C. Sofron Vlad, *rectorul Institutului, care rostește o amplă și însuflețită cuvîntare, în care s-au subliniat mai întîi condițiile materiale de muncă deosebit de favorabile de care s-au bucurat studenții noștri, ca: sălile de cursuri, biblioteca, sala de lectură, sala de mese, hrana studenților, curățenia, asistența medicală, etc., administrația Institutului chivernisind cu grijă sumele primite fie din partea Statului, prin Departamentul Cultelor, fie din partea eparhiilor care-și trimit candidații la preoție să studieze la acest Institut. P. C. rector mulțumește tuturora în chip călduros.*

Se subliniază munca corpului profesoral și a duhovnicilor pentru formarea intelectuală, morală și cetățenească a studenților, ca slujitori ai altarelor Bisericii noastre și devotați cetățeni ai Patriei.

Tuturor studenților, P. C. rector S. Vlad le pune în față pilda Mîntuitorului Iisus Hristos, cu deosebire truda și consecvența cu care El și-a îndeplinit misiunea în lume. „Aduceți-vă aminte de pruncul de 12 ani din templu — spune P. C. Sa — de rîvna Lui pentru casa lui Dumnezeu, de hotărîrea cu care a păsit fiul teslarului în activitatea publică pentru a întemeia împărăția lui Dumnezeu". In această activitate El „a rămas fidel misiunii Sale, pentru care a desfășurat o energie inegalabilă. Iisus Hristos n-a fost un visător, un poet, cu toate că vorbea atît de frumos despre crinii cîmpului și despre păsările cerului, ci o energie activă, desfășurată pentru transformarea omului și a mîntuirii lui".

Pildă pentru studenți este și Sf. Apostol Pavel, care, deși puțintel la trup și suferind chiar, a desfășurat de asemenea o activitate uriașă.

Studenții teologi sînt îndemnați de asemenea să fie atașați cauzei păcii între oameni și popoare, căci Iisus Hristos, Domnul nostru, vrea pace, iar noi trebuie să luptăm pentru realizarea voii Lui.

Amintind faptul că I. P. S. Mitropolit Nicolae Colan împlinește acum 40 de ani de activitate bisericească, din care 15 ca profesor și rector și 25 ca arhiereu, P. C. rector dorește I. P. S. Sale sănătate și întru toate bună sporire.

In încheierea cuvîntului său, P. C. rector S. Vlad mulțumește Departamentului Cultelor precum și autorităților noastre bisericești, în frunte cu P. F. Părinte Patriarh Justinian, Ierarhilor din Ardeal și Banat pentru sprijinul acordat Institutului, P. S. Episcop Teofil care cinstește cu prezența această serbare, P. S. episcop Dr. Nicolae Corneanu al Aradului, pentru darul făcut studenților mai buni, și tuturor celor ce au luat parte la această festivitate.

Corul studenților execută în continuare: Rugămu-ne-ndurărilor, pe versuri de M. Eminescu.

A luat apoi cuvîntul *Octavian Pătrașcu,* student absolvent, care, printre altele, evocă momente mai importante din timpul celor 4 ani de studii, subliniind sentimentele de bucurie și regret care se împletesc la capătul anilor de studii și despărțirea de Institut.

In continuare mulțumește Inalților Ierarhi din Ardeal și Banat, în frunte cu I. P. S. Mitropolit Nicolae, pentru tot ajutorul dat, precum și corpului profesoral, duhovnicilor și întregului personal ad-tiv pentru tot ceea ce au făcut pentru ei.

In încheiere, exprimă angajamentul colegilor săi absolvenți de a se strădui ca învățăturile primite în această școală să rodească, fiind vrednici slujitori ai altarelor, luptători activi pentru pace și cetățeni buni ai patriei noastre, Republica Populară Romînă.

După un fragment din „Cantata înfrățirii", de P. C. prof. Gheorghe Șoima, executat de corul studenților, a vorbit P. S. *Teofil Herineanu,* episcopul Vadului, Feleacului și Clujului, care, printre altele, a spus:

Imi îndeplinesc o plăcută datorie de a aduce aici cuvîntul I. P. S. Mitropolit Nicolae, care n-a putut să fie de față la această festivitate,

După ce am mulțumit în biserică lui Dumnezeu pentru binecuvîntarea revărsată și în acest an asupra acestui Institut, aici se cuvine să ne îndreptăm gîndul mai ales către oameni.

In această ordine de idei, P. S. Episcop Teofil mulțumește Departamentului Cultelor, pentru ajutorul acordat.

Cald cuvînt de mulțumire, P. S. Sa aduce de asemenea și corpului profesoral, care, împreună cu corpul profesoral de la Institutul Teologic Universitar din București, se bucură de un bun renume chiar și peste granițele Țării noastre, în celelalte Biserici surori.

Adresîndu-se studenților care la toamnă urmează să se întoarcă la studii, P. S. Sa le amintește să nu uite faptul, că dacă vacanța înseamnă un răgaz pentru munca intelectuală, pentru munca duhovnicească nu există vacanță, deoarece creștinul adevărat trebuie să fie mereu treaz, mereu activ, mereu atent la viața sa sufletească, zi de zi și clipă de clipă, așa cum arată Sf. Ap. Petru (I Petru 5, 8). In unele locuri în epistolele sale, Sf. Ap. Pavel aseamănă și el viața creștină cu aceea a sportivilor de pe stadioane, care se antrenează mereu și renunță la multe lucruri pentru cîștigarea unui premiu. La fel și creștinii sînt în continuă întrecere pentru dobîndirea unei cununi nevestejite.

Și studenții, în vacanță, să fie mereu atenți cu ei înșiși, să oglindească mereu în purtarea lor învățătura Mîntuitorului, pentru ca toți care-i văd să vorbească numai frumos despre ei. E mare bucuria credincioșilor cînd văd că teologii: „calcă a popă". Dar este mare dezamăgirea lor cînd văd că teologii nu au o purtare demnă de viitoarea lor misiune. Avînd purtare bună, purtare aleasă, bucurăm și pe Dumnezeu și zidim și pe semenii noștri.

Aceleași povețe le adresează P. S. Teofil și studenților absolvenți cu deosebire ca aceștia să gîndească la măreața lor chemare, de împreună lucrători, sau colaboratori ai lui Dumnezeu, cum zice Sf. Ap. Pavel, fiind recunoscători lui Dumnezeu pentru că au fost aleși la această lucrare.

In încheiere, P. S. Teofil adresează tuturor îndemnul de a fi în fruntea luptei pentru pace, să ia parte la muncile de folos obștesc, cu un cuvînt să fie cetățeni fruntași ai patriei noastre dragi, Republica Populară Romînă, în toate cele bune. Urează totodată sănătate I. P. S. Mitropolit Nicolae și întîlnire cu pace și sănătate la festivitățile împreunate cu aniversarea celor 150 de ani de existență a Institutului, care vor avea loc la o dată ulterioară.

Cu intonarea de către corul studenților, sub conducerea P. C. prof. Gheorghe Șoima, a Imnului F.M.T.D., festivitatea încheierii cursurilor a luat sfîrșit. A 150-a promoție de la Institutul nostru pleacă încărcată de daruri duhovnicești, să slujească Domnului și poporului, Bisericii și păcii.

T. R.

Praznic la Beclean pe Someș

Prea Sfințitul Episcop Teofil, însoțit de consilierul Gheorghe Simu, de diaconii: Zăgreanu, directorul școlii de cîntăreți și Toaxen, de protopopul raionului Dej, Dumitru Purdea, a sosit la Beclean unde păstorește Protopopul stavrofor Toma Bulea, pentru a sfinți biserica renovată Sf. Arhangheli de acolo.

In preseara zilei de 11 iunie s-a slujit Vecernia împreunată cu Litie în biserica Bunavestire din același oraș, unde la sosire au fost întîmpinați în afara Protop. Toma Bulea și de către Pastorul ref. Fülöp Ludovic și parohul romano cat. Aczel Andrei. S-au stropit cu aghiazmă și miruit toți credincioșii.

A doua zi s-a slujit sfințirea apei, utrenia, apoi o slujbă în cadrele căreia s-a hirotonit ca preot Vasile Revnic din Dej pe seama parohiei Fodora. Au slujit, pe lîngă cei suspomeniți în frunte cu Arhiereul Teofil și preoții Avram Todor-Cociu, Pop Ilie-Sintereag, Ion Maxim-Mălin, Puica Vasile din Coldău.

Protopopul Toma Bulea a făcut darea de seamă asupra istoricului bisericii ss. Arhangheli, zidită în anul 1800 de către credinciosul Șuteu Pintea cu soția sa Varvara, a făcut o amplă istorie a trecutului acestor localități aflătoare la poalele vechei cetăți a Ciceului, amintind de episcopii Vadului și Cosbucului de pe vremuri (Hordou), de cetățile aflătoare în localitate și jur, castrul Urgum roman azi Ilisua, Ungurașul, Saline romane, Beclean, Chiuza, etc. Mine Rodna ș. a. A demonstrat că pe aceste plaiuri credința a dat roade frumoase. Imitînd pe Ștefan cel Mare, Pintea Suteu a edificat o biserică, iar cealaltă, Bunavestire, au dăruit-o asemeni doi frați Făgărășanu.

Prea Sfințitul Teofil a vorbit despre puterea preoției, amintind și cetind toate versetele biblice și explicîndu-le, răsturnînd toate apucăturile sectare care nu sînt nici în favorul mîntuirii și nici în favorul patriei. Amintind de lupta pentru pace, cere ca toți credincioșii să sprijine pacea, să-și facă datoria față de patria noastră scumpă, dovedind cu versete și această datorie patriotică.

Protopopul raional Dej a mulțumit P. S. Episcop pentru toate, arătînd că noi sîntem buni credincioși și buni cetățeni. Nu uităm nici frumoasa predică a pr. Inspector eparhial Simu, care a vorbit la vecernie despre puterea credinței.

Corespondent

Redactor: Profesor Dr. NICOLAE MLADIN (Taxa poștală plătită în numerar) Tiparul Tipografiei Eparhiale, Sibiu

Anul 109 Sibiu, 1 septembrie 1961 Nr. 33—34

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÎNĂ DE ALBA IULIA ŞI SIBIU

PREŢUL INSERŢIUNILOR:
Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Inserţiunile se adresează ADMINISTRAŢIEI Telegrafului Romîn, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

ARTICOLELE ŞI CORESPONDENŢA se adresează REDACŢIEI Telegrafului Romîn, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

ABONAMENTUL:
Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

Să slujim păcii

Acum 500 de ani un gînditor creştin scria că dacă printre lucrurile omeneşti există vreunul de care trebuie să fugim în orice chip, blestemîndu-l şi respingîndu-l cu oroare, acela este fără îndoială războiul, decît care nu există nimic mai nelegiuit, mai distrugător, mai plin de primejdii şi cu urmări mai durabile, mai monstruos şi mai total nedemn de om.

Războiul este o lucrare a forţelor întunerecului şi este o mare nelegiuire ca într-o treabă „atît de drăcească să amestecăm pe Iisus Hristos", — cum spune acelaşi gînditor — care a venit în lume „să îndrepteze picioarele noastre pe calea păcii" (Luca 1, 79) — aşa cum făceau unii creştini din vremea aceea.

Noi nu vom pregeta să reamintim mereu cuvintele Mîntuitorului Iisus Hristos, ale Sfinţilor Săi Apostoli şi ale Sfinţilor Părinţi, care, cunoscînd binefacerile păcii, că adică pacea este felul firesc de vieţuire între oameni, că pacea constituie prima condiţiune pentru o viaţă fericită, nu încetează a o preamări şi a ne îndemna s-o căutăm, să lucrăm pentru ea, s-o instaurăm în viaţa noastră zilnică.

Toată viaţa şi toată învăţătura Mîntuitorului sînt o chemare continuă la viaţă petrecută în dragoste, chemare la împăcare, la pace. „Intru voi să aveţi sare şi pace să aveţi între voi" — ne învaţă în chip direct acest lucru cu un anumit prilej (Marcu 9, 50). Fericind pe făcătorii de pace, Mîntuitorul Iisus Hristos însă aminteşte provocatorilor de războaie că „toţi cei ce scot sabia, de sabie vor muri" (Matei 26, 52), adevăr pe care istoria l-a întărit de atîtea ori.

Sf. Iuda spune în epistola sa (v. 2) că „pacea şi dragostea să prisosească între voi", între noi adică să fie multă, cît mai multă dragoste şi pace, căci numai ele dau sens vieţii şi o fac plăcută. Sf. Ap. Pavel spune şi el: „Pacea lui Dumnezeu să domnească în inimile voastre, (căci) la ea sînteţi chemaţi ca să fiţi un singur trup" (Col. 3, 15). Şi tot el ne învaţă că pacea nu vine de la sine, ci trebuie să punem umărul la realizarea ei, cînd zice: „Dumnezeu care ne-a împăcat pe noi luişi prin Iisus Hristos şi **ne-a dat nouă să slujim păcii**" (II Cor. 5, 18). Creştinul adevărat deci trebuie să fie mereu preocupat de realizarea păcii, în sine şi între oameni. Şi tot Sf. Ap. Pavel ne porunceşte direct la vieţuire în pace zicînd: **„Trăiţi în pace unii cu alţii!"** (I Tes. 5, 13) şi nimic să nu facem din duh de învrăjbire.

Sf. Grigorie de Nisa, care a tălmăcit cuvintele Mîntuitorului despre făcătorii de pace, ne-a lăsat cuvinte ca acestea: „Cine dintre oameni socoteşte un lucru mai plăcut decît viaţa trăită în pace? Tot ce este plăcut în viaţă, din ceea ce putem avea, are nevoie de pace ca să fie plăcut. Căci dacă avem tot ceea ce se cinsteşte în această viaţă şi tot ceea ce ar putea îndulci viaţa n-ar avea nici o valoare fără bunul păcii. La ce ar folosi toate dacă războiul te împiedecă de la gustarea acestor bunuri". Şi tot acest Sf. Părinte arată pe înţelesul tuturor, că ceea ce este o boală gravă pentru trupul omenesc aceea este şi lipsa de pace pentru viaţa omenirii. Fiecare rău care este împotriva păcii este o rană deschisă şi dureroasă pe trupul omenirii. Şi ceea ce este sănătatea pentru organismul omului, aceea este şi pacea pentru sănătatea oamenilor. Sănătatea, pacea deci, este starea firească a omenirii, iar boala, sau războiul, este o stare nefirească, anormală. De aceea, orice om cuminte iubeşte şi caută în chip firesc sănătatea, pacea, şi fuge şi urăşte boala sau războiul.

Stricătorii păcii — spune Sf. Grigorie cel Mare — trebuie sfătuiţi că dacă îşi închid urechile faţă de poruncile cereşti — ca cele pe care le-am arătat mai sus — să-şi îndrepte mereu ochii spre cele ce se petrec în firea celor din jur: cum păsările de acelaş neam nu se despart cînd zboară la un loc şi cum animalele lipsite de minte pasc în turme. Dacă toate acestea le observăm cu grijă vedem cum toate ne arată în chip limpede ce păcat mare săvîrşesc oamenii, ca fiinţe gînditoare, prin neînţelegerile dintre ei.

Cu adevărat, nu numai în lumea animalelor, unde, în sînul aceleiaşi specii, viaţa se desfăşoară în chip armonios, dar binefacerile prieteniei şi ale păcii par a se vădi pînă şi în lumea plantelor, care sînt lipsite de simţuri. Căci sînt unele plante care rămîn chiar fără rod dacă nu vin în legătură cu altele. Viţa îmbrăţişează pomii din preajma ei, iar piersicul de pildă iubeşte viţa, căci mai mult prin vii îi place să crească.

In timp de pace — spune foarte frumos acelaşi gînditor creştin amintit la început — se cultivă ogoarele, grădinile reînverzesc, pasc turme zburdalnice, se clădesc case, se construiesc oraşe noi, cele ruinate se restaurează, se împodobesc şi se măresc cele construite, bogăţiile cresc, bucuriile sporesc, legile au deplină putere, dreptatea este respectată, omenirea este preţuită, măiestria meşteşugarilor se desăvîrşeşte, tinerimea se cultivă, bătrînii se bucură de odihnă liniştită.

Să fim deci urmaşi fideli ai Mîntuitorului, ai „Domnului păcii", să propovăduim cu timp şi fără timp pacea, pentru ca ea să crească şi să se întărească tot mai mult, pentru ca ea să pătrundă şi să lumineze tot mai mult inimile oamenilor, ca lupta unită a tuturora să zădărnicească uneltirile aţîţătorilor la război şi să impună pacea.

Este aşa de limpede că războiul, mai ales cu groaznicele arme de astăzi, nu poate aduce nimic bun. Să ne străduim deci, ca pacea să triumfe şi războiul să se risipească ca fumul pentru totdeauna din viaţa oamenilor. Să reamintim tuturora cuvintele Domnului, rostite prin gura Profetului său Moise: „Alege viaţa ca să trăieşti tu şi urmaşii tăi!". (Deut. 30, 19).

Diac. Gh. Papuc

Pentru copiii noştri

— In anul şcolar 1960/1961, 2.346.579 elevi din clasele I—VII au primit manuale şcolare gratuit.

*

— Medicii pentru copii sînt astăzi de peste 4 ori mai numeroşi în comparaţie cu anul 1938.

*

— Peste 2.850.000 elevi şi studenţi sînt consultaţi periodic şi primesc asistenţă medicală în cadrul cabinetelor care funcţionează pe lîngă şcoli şi universităţi.

*

— Astăzi avem 306 creşe cu 12.807 locuri şi 7.375 grădiniţe, în care sînt cuprinşi 354.726 copii. Pentru copiii ţăranilor muncitori funcţionează, de asemenea, un număr important de grădiniţe sezoniere.

*

— La 1.698.700.000 lei s-au ridicat, în 1960, fondurile cheltuite de stat drept alocaţii pentru copii.

*

— Fondurile pentru îngrijirea şi alimentarea copiilor în creşele şi grădiniţele de pe lîngă întreprinderi, instituţii şi sfaturi populare sînt, în marea lor majoritate, alocate de stat. Părinţii participă doar cu o contribuţie minimă, raportată la salariul lor. Această contribuţie scade simţitor pentru familiile cu doi sau mai mulţi copii.

Biserica ortodoxă şi făurirea unei zone a păcii în Balcani

Lipsa de înțelegere și unire a popoarelor balcanice a avut urmări grele pentru viața lor: le-a slăbit, le-a sărăcit și le-a dus la războaie pustiitoare. Cu atît mai mult, cu cît lipsa de solidaritate și situația tulbure din Balcani au fost folosite de către conducătorii marilor state capitaliste spre a apăsa și exploata popoarele din această parte de lume.

In același timp, situația relațiilor internaționale în general, asigurarea securității în Europa și în întreaga lume atîrnă într-o bună măsură și de starea de lucruri din Balcani.

Pentru aceste pricini, orice acțiune în sprijinul prieteniei și colaborării rodnice între țările balcanice, are o mare însemnătate internațională.

Intre acțiunile de acest fel din ultimul timp, stă la loc de seamă inițiativa luată acum cîțiva ani de guvernul romîn pentru dezvoltarea relațiilor de colaborare între țările balcanice. La 10 septembrie 1957, Guvernul R.P.R. a adresat șefilor de guverne ai Albaniei, Bulgariei, Greciei, Jugoslaviei și Turciei un mesaj, în care face propunerea să se înfăptuiască o largă colaborare colectivă a țărilor din regiunea balcanică.

Arătînd că această colaborare „corespunde intereselor fundamentale ale popoarelor din această regiune *pentru asigurarea păcii, securității, progresului lor economic și cultural, precum și intereselor păcii în întreaga lume", mesajul propune întrunirea încă în cursul anului 1957 a unei conferințe a șefilor guvernelor din Balcani.*

Acest mesaj al guvernului nostru a avut un puternic răsunet în țările balcanice și a trezit un larg interes internațional. Astfel, propunerile guvernului romîn au primit răspuns favorabil din partea guvernelor Jugoslaviei, Bulgariei și Albaniei. Nu întrutotul favorabil a fost răspunsul guvernului Greciei: arătînd că socotește a fi neapărat necesar să se înlăture mai întîi cauzele care se opun înțelegerii între unele țări balcanice, declară că „nu este în măsură în momentul de față, să accepte invitația".

Deși n-a reușit pînă acum să mijlocească întrunirea conferinței propuse, totuși mesajul guvernului a adus o contribuție de seamă la îmbunătățirea relațiilor interbalcanice. Acest mesaj a adus după sine dezvoltarea unei atmosfere mai noi și mai sănătoase, precum și întărirea mai departe a spiritului de prietenie și de pace.

Unele guverne capitaliste din Europa, care nu-s interesate în consolidarea păcii generale, întrețin atmosfera unei tensiuni politice *în Balcani, folosesc pentru scopurile lor unele contradicții dintre țările balcanice. Din această pricină mesajul guvernului romîn nu s-a bucurat încă de un succes deplin. De aceea, răspunsul guvernului grec și tăcerea guvernului turc nu trebuie socotite ca atitudini definitive. Problema ridicată de mesajul guvernului romîn din 10 septembrie 1957 este încă deschisă și poate fi rezolvată favorabil.*

După al doilea război mondial, s-au petrecut în Peninsula Balcanică schimbări mari, care au înlăturat o seamă de piedeci și au creat condiții favorabile prieteniei și colaborării dintre popoarele balcanice. Popoarele balcanice doresc să trăiască în pace și colaborare, în armonie și bună vecinătate.

Actualitatea, adică necesitatea și folosul, propunerilor guvernului romîn pentru dezvoltarea colaborării interbalcanice a ieșit în plină lumină și cu prilejul Consfătuirii Comitetelor pentru colaborarea balcanică din Grecia, Romînia, Iugoslavia și Bulgaria, care s-a ținut la Atena în zilele de 15—17 aprilie 1961. De asemenea, în preajma întîlnirii dintre N. S. Hrușciov și J. Kennedy, care a avut loc în zilele de 3—4 iunie 1961 la Viena, un glas din Atena a mărturisit nădejdea că această întîlnire va avea influență pozitivă și asupra situației din Balcani. Este interesul popoarelor balcanice „a stabili o colaborare economică și politică rodnică în spiritul păcii".

Considerînd actual mesajul guvernului romîn de la 10 septembrie 1957 și posibilă înțelegerea și colaborarea dintre popoarele balcanice, Biserica noastră a rînduit ca în cadrul conferințelor preoțești de orientare din mai 1961 să se discute tema: „Biserica Ortodoxă și crearea unei zone a păcii în Balcani".

Prin această atitudine, Biserica noastră n-a făcut altceva decît a continuat firul unei bogate tradiții. Căci și în trecut Biserica Ortodoxă a fost un factor de apropiere și solidaritate între popoarele balcanice prin comunitatea aceleiași credințe ortodoxe.

Și astăzi Biserica Ortodoxă contribuie la sprijinirea păcii, prieteniei și colaborării între popoarele balcanice pe mai multe căi.

O contribuție de seamă la lărgirea și întărirea prieteniei și colaborării frățești dintre popoarele balcanice o constituie vizitele interortodoxe *din Balcani. Spațiul restrîns nu ne îngăduie să le înfățișăm. Rolul lor se desprinde din cuvintele rostite de către Prea Fericitul Patriarh Chiril al Bulgariei cu prilejul vizitei din 11—29 oct. în țara noastră: „Contactul apropiat între Biserici are însemnătate și pentru popoarele noastre, pentru că noi, după ce am gustat în raporturile noastre duhovnicești puterea și binecuvîntarea frățietății, ne vom dovedi propovăduitori ai prieteniei și frățietății sincere între popoarele noastre și vom adînci credința popoarelor noastre în problemele comune, pe care le avem de rezolvat în legătură cu progresul nostru și cu apărarea păcii în țările noastre și în lumea întreagă".*

Altă cale însemnată de afirmare a relațiilor inter-ortodoxe în Balcani este schimbul de scrisori irenice. *Astfel, în scrisoarea irenică trimisă cu prilejul Sf. Sărbători ale Nașterii Domnului din 1956, Prea Fericitul nostru Patriarh Justinian scrie între altele: „Prin strîngerea legăturilor dintre Bisericile noastre surori și prin dezvoltarea acestor legături cu celelalte Biserici Ortodoxe, putem determina și promova apropierea și conlucrarea între popoarele lumii în scopul dezarmării tuturor pornirilor dușmănoase, acțiunilor războinice și încercărilor de înrobire a semenilor noștri".*

Aceeași contribuție aduc schimbul de publicații teologice (reviste) și schimbul de studenți și profesori de teologie.

Preoții și păstoriții lor sînt chemați să contribuie — prin specificul muncii lor — la sprijinirea acțiunii întreprinse de guvernul nostru pentru instaurarea unei zone a păcii în Balcani. Prin această contribuție ei se arată vrednici luptători pentru pace și pentru progresul și fericirea popoarelor.

C. SIRBU

De vorbă cu Nicodim

Nu toți fariseii erau oameni fățarnici. Intre ei s-a găsit și un om drept, care credea în Iisus Hristos și dorea să păsească pe calea mîntuirii. Acesta era fariseul Nicodim, „fruntaș al Iudeilor". El însă se temea de ceilalți farisei și fruntași ca să-și arate pe față credința în Iisus Hristos. De aceea a venit noaptea la Iisus, pe sub ascuns, ca să stea de vorbă cu El (Ioan 3, 1-22).

Intîi Nicodim își mărturisește credința că Iisus Hristos este învățător trimis de Dumnezeu. Credința aceasta a dobîndit-o Nicodim, cugetînd la minunile săvîrșite de Mîntuitorul: „căci nimeni nu poate să facă aceste minuni, pe care tu le faci, dacă nu este Dumnezeu cu el".

Mîntuitorul însă îi dă un răspuns neașteptat. Ca și cînd i-ar spune: tu te oprești la minunile care se văd, adică la vindecarea orbilor, ridicarea paraliticilor, învierea morților, ș. a. Nu aceasta este lucrul principal. Adevăratul credincios trebuie să vadă mai adînc, cu ochii sufletului, nu cu cei ai trupului. El trebuie să vadă lucrarea Duhului sfînt înlăuntru, nu în afară. El trebuie să-și dea seama că Duhul Sfînt preface pe omul cel vechi într-un om nou. Nicodime, nu căuta la minunile ce se văd cu ochii trupești, ci caută mai sus la cele cerești, la viața cea nouă pe care Duhul o revarsă în cei ce cred.

Acest lucru îl înțelege însă, Nicodim, cu greutate. Mîntuitorul îi spune: „De nu se va naște cineva de sus, nu va putea să vadă împărăția lui Dumnezeu". E vorba de nașterea la o viață nouă, viața în Hristos, prin puterea Duhului.

Nicodim însă nu pricepe. El se gîndește la o naștere trupească — și răspunde: „Cum poate omul să se nască fiind bătrîn? Au poate a doua oară să intre în pîntecele maicii sale și să se nască?". Nicodim era bătrîn. Se gîndea: Cum eu, bătrîn fiind, aș putea să mă nasc din nou? Asta e cu neputință, de vreme ce nici o mamă nu poate să nască de două ori pe același fiu.

Văzînd puțina lui pricepere, Mîntuitorul repetă cele spuse mai înainte în chip mai lămurit: „De nu se va naște cineva din apă și din Duh, nu va putea să intre în împărăția lui Dumnezeu". Nașterea „de sus" este o naștere „din apă și din Duh", adică o altfel de naștere decît cea obișnuită. Spre a fi și mai clar, Mîntuitorul spune: „Ce este născut din trup, trup este — și ce este născut din Duh, duh este. Nu te mira că ți-am zis: trebuie să vă nașteți de sus". Acum lucrurile sînt limpezi: una este nașterea după trup și alta e nașterea după Duh. După trup e nașterea firească a pruncului din maica sa. După duh e nașterea „cea de sus", ca prunc duhovnicesc, ca fiu al lui Dumnezeu prin harul Duhului sfînt. Nașterea după trup e pentru cele pămîntești, nașterea după duh este pentru cele „cerești", pentru „împărăția lui Dumnezeu". Și totuși Nicodim, învățatul și credinciosul fariseu nu pricepe și întreabă din nou: „Cum pot să fie acestea?". Atunci Mîntuitorul, cu blîndă dojană, îi spune: „Tu ești învățătorul lui Israil și nu cunoști acestea?". Adică: tu înveți legea lui Dumnezeu pe poporul lui Israil și învățător fiind tot nu știi și nu pricepi care e lucrarea Duhului și nașterea de sus? De altfel acest lucru nu-i chiar așa de mirare, de vreme ce fariseii nu l-au crezut pe Iisus cînd le-a vorbit despre „cele pămîntești". Cum vor crede în El cînd le spune „cele cerești"?.

Mîntuitorul îl asigură pe Nicodim că vorbește despre lucruri care le cunoaște bine: „Noi ce știm grăim și ce am văzut mărturisim și mărturia noastră n-o primiți". Aceste lucruri cerești sînt: coborîrea din cer a Fiului lui Dumnezeu, ca prin jertfa Lui să mîntuiască lumea, ca „tot cel ce crede în El să nu piară ci să aibă viața de veci". Deci, în Iisus Hristos ne naștem la viața cea veșnică, devenim fii ai lui Dumnezeu după har. Aceasta e nașterea în duh, nașterea de la Dumnezeu.

Sf. Evanghelie nu ne spune mai departe dacă Nicodim a mai întrebat ceva sau nu. El va fi plecat, adîncit în gînduri. Aceste cuvinte l-au cutremurat adînc și l-au făcut să vadă că în Iisus Hristos se împărtășește credincioșilor puterea lui Dumnezeu, care îi naște din nou, îi naște nu pentru o viață pieritoare — ci pentru viața cea veșnică. De aceea îl vedem mai tîrziu pe Nicodim, încercînd cu oarecare teamă să ia apărarea lui Iisus în sinedriu, fără să îndrăznească a cere decît ascultarea Lui. Apoi îl vedem aducînd „ca la o sută de litre de amestecătură de smirnă și de aloe" ca să pregătească trupul lui Iisus împreună cu Iosif din Arimateia pentru îngropare.

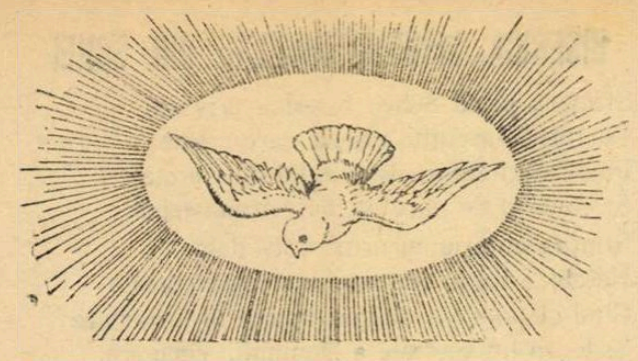

Slujba ortodoxă pentru pace

Intrunirea pancreștină pentru pace de la Praga s-a bucurat de o numeroasă prezență ortodoxă prin delegațiile trimise de Patriarhia Antiohiei, Patriarhia Georgiei, Patriarhia rusă, Patriarhia romînă, Patriarhia bulgară, Mitropolia polonă și Mitropolia cehoslovacă, alături de cei din exarhatul ortodox rus de la Berlin și Administratura ortodoxă maghiară. Dar ea mai era sprijinită din plin și de numeroasa delegație a Bisericilor orientale și anume de Patriarhia armeană și de Patriarhia etiopiană. De toți erau 80 la număr.

Pacea lui Hristos a fost astfel prilej ca să se întîlnească frați întru Domnul din țări îndepărtate și să dovedească șie-și și altora că credința lor este una, deși după administrația locală și limba populară se împart și se bucură de autocefalie. In sală, la ședințe, în convorbiri și la recepții votul lor era comun și graiul la fel: pacea este un bun mondial și el trebuie asigurat pentru că oricine are răspundere pentru ea, și de la această răspundere nu se poate sustrage pentru nici un motiv nici un creștin conștient.

In acest sens au cuvîntat la ședințele întrunirii pancreștine I. P. S. Arhiepiscopul Nicodim de Rostov, Abuna Petros al patriarhiei etiopiene, catolicosul armean Vasghen de la Tbilisi, P. F. Patriarh Efrem al Gruziei, I. P. S. Mitropolit Iustin al Moldovei și Sucevei, I. P. S. Mitropolit Nilon din Liban, P. S. episcop Ștefan din Wrotlaw-Polonia, I. P. S. Mitropolit Nicodim din Sliven-Bulgaria, I. P. S. Mitropolit Ioan al Prăgăi, P. S. episcop Ioan de Berlin, prot. Br. Cisarz de la Belgrad, iar I. P. S. Mitropolit Paisie al Albaniei și-a trimis salutul frățesc. Cu toții erau conștienți că s-au întrunit cu frații lor de alte credințe creștine ca să vestească învățătura creștină despre pace și ca urmași ai Mîntuitorului Hristos să stăruie în pace către toți.

Aceasta s-a putut constata și mai lămurit cu ocazia slujbei panortodoxe din ziua de Duminică 18 iunie 1961, din catedrala ortodoxă de la Praga a Sf. Ciril și Metodie. La rugăciunea comună pentru pacea lumii, în frunte cu P. F. Patriarh Efrem al Gruziei, au participat 8 vlădici, 12 presviteri și 3 diaconi și s-a slujit în limbile rusă, arabă, romînă, cehoslovacă, polonă, gruzină, sîrbă, bulgară și greacă, iar rugăciunea „Tatăl nostru" a fost cîntată romînește de prof. Vera Mora. De această slujbă înălțătoare s-au însuflețit și evanghelicii prezenți cehoslovaci, germani, chinezi, maghiari, suedezi, americani și alții.

M. ȘESAN

Despre mîndrie

Smereniei — „pricina tuturor bunătăților ce sînt și vor fi" — îi stă împotrivă patima mîndriei, care este pricina, începutul, căpetenia tuturor patimilor și a tuturor relelor. Aceste două potrivnice nu pot fi găsite niciodată locuind împreună în același suflet, căci cum va putea să se arate întunerecul mîndriei acolo unde strălucește lumina smereniei? Dar nici întunerecul mîndriei nu poate fi înlăturat din suflet fără lumina smereniei care îl nimicește. Cel ce vrea să dobîndească în sufletul său lumina strălucitoare a smereniei, maica tuturor virtuților, se cade mai întîi împotriva mîndriei a se lupta, deoarece smerenia numai pe ruinele mîndriei se poate întemeia în suflet.

Ca lupta cea pentru virtutea smereniei să ne fie mai ușoară, de trebuință este a cunoaște și pe potrivnicul ei cel mai de seamă, adică mîndria.

Mîndria este una din patimile cele mai puțin băgate în seamă. Adeseori n-o cunoaște ca patimă nici cel ce o are, ci mai degrabă o îndreptățește ca ceva folositor lui. In aceasta și stă puterea ei, căci cel ce o are sau n-o bagă în seamă, sau băgînd-o în seamă, o îndreptățește.

Mîndria se arată în multe chipuri: ca slavă sau mărire deșartă, ca închipuire de sine, părere de sine, încîntare și plăcere de sine, ca îngîmfare și ca trufie. Fiecare din aceste forme ale mîndriei are putere pierzătoare de suflet și este o adevărată piedecă în calea mîntuirii. Nu ne va ajunge cuvîntul să arătăm urmările cele stricătoare de suflet ale acestei patimi, nici nu vom fi în stare vreodată a o înfățișa în toată grozăvia ei. Avînd această încredințare, ne vom mulțumi doar să înfățișăm unele din cuvintele Sfîntului Ioan Scărarul, din care se pot cunoaște cîteva din urmările mai însemnate ale acestei patimi, adăugînd apoi ceva și despre mijloacele de vindecare ale mîndriei.

Inceputul mîndriei, după Sfîntul Ioan Scărarul, este slava cea deșartă.

Slava deșartă este, după cum spune sfîntul amintit, „Schimbarea firii, răzvrătirea moravurilor, pîndirea ocărilor". Ea este „risipirea ostenelilor, pierderea sudorilor, răpirea comorii sufletești, înainte mergătoare trufiei, scufundare în liman, o furnică în arie, care deși e mică, însă răpește toată osteneala și tot rodul".

Oricine care caută să se laude oamenilor și să fie lăudat, cu orice ar fi — fie cu realizările sale, fie cu lucruri la care încă n-a ajuns, — are slavă deșartă. Unul ca acesta caută numai lauda oamenilor, uitînd de făptuirea cea în ascuns, — singura care primește răsplata de la Domnul. Bine s-a zis, deci, că „omul cel cu slavă deșartă este un închinător la idoli", căci el caută a sa slăvire.

Ostenelile celui cu slavă deșartă nu sînt spre mîntuire, căci nici nu le face spre a se mîntui, ci toate le face spre a fi lăudat de oameni.

Cel ce are slavă deșartă nu caută să placă lui Dumnezeu prin ceea ce face și de poruncile lui Dumnezeu uită.

El ușor ajunge la părerea și închipuirea de sine, și nu mai caută sfat de la alții, ci se încrede în mintea sa cea pătimașă.

El se înconjoară cu plăcere cu oameni lingușitori. Atunci el se îngîmfă și mai mult, socotindu-se vrednic de laude, iar ocările nu le poate suferi nicidecum. Noi știm însă că „lingușitorul este slugă al dracilor, îndrumătorul trufiei, nimicitorul umilinței, pierzătorul virtuților și cel care ne abate de la calea adevărului: „cei ce vă fericesc pe voi vă înșeală (Isaia 3, 12), zice proorocul". Să ne ferim dar de a ne număra printre cei ce cad sub o osîndă ca aceasta și nici în jurul nostru să nu răbdăm astfel de oameni, ci mai degrabă să-i rușinăm pe ei prin smerenia cea nefățărită. In felul acesta putem avea nădejde a scăpa de slava cea deșartă și de cele ce urmează acesteia.

De vom fi cu luare aminte vom putea sta împotrivă uneltirilor închipuirii de sine și ale părerii de sine, care se strecoară în suflet de pe urma laudelor, dar de vom fi nepăsători cu ușurință vom ajunge robii trufiei.

Cel stăpînit de trufie, acela nu se cunoaște pe sine a fi stăpînit, ci rob fiind, i se pare a fi stăpînul tuturor. Pentru toate cîte le are el așteaptă laudă, iar dacă nu i se dă lauda dorită, se mînie și se poartă cu răutate față de cei ce îl înconjoară. El se luptă cu cei ce nu-l bagă în seamă, iar pe cei ce îl ocărăsc îi urește de moarte. Niciodată iubirea de aproapele nu se poate sălășlui în sufletul celui mîndru, căci el nu se gîndește la nimic altceva decît la sine însuși, la împlinirea dorinței sale de a fi lăudat și bine văzut.

Din pricini ca acestea, cel mîndru este înfățișat ca unul ce se împotrivește poruncii lui Dumnezeu și ca unul ce leapădă ajutorul lui Dumnezeu și ajutorul semenilor lui.

Astfel purtîndu-se, cel mîndru împlinește voia diavolului, căci mîndria este născocirea acestuia.

Pedeapsa celui mîndru este căderea lui. Mîndria fiind pricina căderilor, ea este în același timp și pricină a tuturor păcatelor ce vin prin căderea prilejuită de mîndrie. Dar mîndria, nu numai că aduce căderea și astfel bagă păcatul în suflet, dar îl și păstrează făcîndu-l sfătornic, așa că pe drept cuvînt s-a zis că mîndria este și străjuitoare a păcatelor.

Păcatele ce își au pricina în mîndrie sînt mai ales fățărnicia, mînia, judecarea aproapelui, osîndirea, defăimarea și altele asemenea.

Nici unul dintre păcatele amintite nu poate fi înlăturat cu desăvîrșire înainte de a fi nimicită pricina care îl naște și îl crește, adică înainte de nimicirea mîndriei. Dacă nu va închide cineva ușa fățărniciei, înlăturînd mîndria, niciodată nu se va simți îndemnat să fie și înaintea oamenilor așa cum este înlăuntrul său, ci se va sili totdeauna să fie înaintea oamenilor așa cum le place acestora, ca să fie întotdeauna lăudat.

La fel nici de osîndirea aproapelui nu va putea scăpa cineva înainte de a nimici pe maica osîndirii, adică mîndria, care se socotește mai bună decît cei osîndiți. Nici defăimarea nu o va putea înlătura cineva dacă nu va face nelucrătoare în în sine mîndria. In sfîrșit și copacul mîndriei va fi uscat în sufletul celui ce îl udă cînd apa mîndriei cu care este udat la rădăcină va seca.

Fiind izvor al mîniei, mîndria este și pricină de neunire între semeni. Ea nimicește cugetul înțelegerii, se împotrivește gîndului de împăcare, se face pricină de răzbunare și de asuprire, uită de datoria milei și a răbdării.

Instăpînită într-un suflet, mîndria se face pentru acesta pricină de nenorocire, căci și darul lui Dumnezeu de acolo îl izgonește, deoarece scris este că: „Dumnezeu celor mîndrii le stă împo-

(Continuare în pag. 4)

Nicodim s-a născut de sus, devenind un ucenic statornic al lui Iisus.

Din convorbirea ce a avut-o Nicodim cu Iisus, rămînem și noi convinși că fiecare credincios nu este numai născut după trup, ci și născut din duh. Ne întrebăm însă: cînd și cum s-a făcut această naștere din apă și din Duh? Răspunsul este unul singur: în taina Sf. Botez. Botezul se face cu apă, dar așa cum apa udă și curăță trupul, odată cu cufundarea în apă și cu cuvintele: „Botează-se robul lui Dumnezeu (N) în numele Tatălui și al Fiului și al Sfîntului Duh", se coboară Duhul Sfînt și pe cel botezat îl naște pentru viața cea veșnică, îl face din fiu al omului, fiu al lui Dumnezeu după har. Botezul — după cum scrie Sf. Ap. Pavel — este „baia nașterii din nou" (Tit 3, 5). Sau, în altă parte, acelaș Sf. Apostol scrie că botezul este „îngropare împreună cu Hristos" și „înviere împreună cu El", adică în botez moare omul păcatului și înviază ca om nou.

Se cuvine însă, ca toți cei ce s-au botezat să ducă o viață după voia lui Dumnezeu. Dacă ești fiu al lui Dumnezeu după har să ai purtare de fiu al lui Dumnezeu, să viețuiești cum a viețuit Hristos, întru dragoste, bunătate, pace, smerenie, etc. Dacă ai murit păcatului să nu mai fii rob păcatului. Dacă ai înviat ca om nou să faci fapte bune spre viața veșnică. Aceasta este porunca: să fii mort păcatului și viu pentru tot ceea ce e faptă bună și mîntuitoare. Așa dovedești că prin botez ai devenit o făptură nouă.

N. MLADIN

DESPRE MINDRIE

(Urmare din pag. 3)

trivă" (Iacob 4, 6; I Petru 5, 5), toate bunătățile le irosește, iar în locul lor aduce nemulțumirea și neliniștea, căci fiecare din patimile pe care ea le pricinuiește se fac pentru suflet o pricină de neliniște și de tulburare.

Dar oricît am înmulți cuvîntul, nu putem să arătăm această căpetenie a patimilor în toată urîțenia ei, de aceea mai vîrtos către Domnul să alergăm cerînd ajutorul Său ceresc, ca să cunoaștem ce ne este vătămător ca să ne ferim de tot ce aduce pierzare vremelnică și veșnică.

Să ne temeinicim tot mai mult în gîndul că toate cîte le avem bune în ființa noastră, toate cîte le putem face prin puterile ce ne-au fost date, sînt daruri ale lui Dumnezeu, Dumnezeu fiind începutul, mijlocul și sfîrșitul oricărui bine. Să fim încredințați că toată darea cea bună și tot darul desăvîrșit este de la Părintele luminilor (Iacob 1, 17), că fără de ajutorul lui Dumnezeu nu putem face nimic (Ioan 15, 5).

Avînd astfel de convingeri să ne luptăm împotriva oricărui gînd de mîndrie, chiar de la prima lui răsărire, zicînd împreună cu Psalmistul: „Nu nouă, Doamne, nu nouă, ci numelui Tău dăm slavă" (Ps. 113, 9).

Știind noi însă că lucrarea mîntuirii noastre se săvîrșește mai ales cu ajutorul ceresc, să ne facem partea noastră de lucrare luptîndu-ne împotriva mîndriei, totdeauna cu gîndul la Dumnezeu, de la care să și cerem ajutor împotriva acestei patimi subțiri și cu multe chipuri, ca să o cunoaștem, să o urîm și să o învingem. Să ne încredințăm darului lui Dumnezeu, Cel ce poate să nimicească toată răutatea.

In sfîrșit să fim mereu încredințați că lupta împotriva mîndriei ne aduce mari bunuri, căci pe urma nimicirii mîndriei putem dobîndi smerenia, prin care putem a urma lui Hristos, cel ce a zis: „Invățați-vă de la mine că sînt blînd și smerit cu inima și veți avea odihna sufletelor voastre" (Matei 11, 29). Avînd smerenie și harul lui Dumnezeu îl vom avea, căci „Dumnezeu celor smeriți le dăruiește har" (Iacob 4, 6; I Petru 5, 5). Fie să avem parte și noi de liniștea și darul smereniei, cu harul Domnului nostru Iisus Hristos.

Ierodiaconul Teofil

BISERICA SFÎNTUL NICOLAE DIN SCHEI

Străjeră peste Schei, biserica privește
Cu turlele-ascuțite orașul care crește
Purtînd în ziduri roșii zglobie tinerețea
Și cîntecul de pace în toată frumusețea.

Sfințita ctitorie cu urme voivodale
Deschide rugii cale spre-a cerului portale
Cînd clopotele-n dangăt vuiesc în depărtare
Și toaca lin vestește a Domnului chemare.

Sub bolta-nvestmîntată cu sfinți și heruvimi
Plutesc atîtea doruri spre albele-nălțimi,
A Hramului icoană cu Sfîntul Nicolaie
Așează-n ochi cucernici a dragostei văpaie.

Prestolul aurit cu candele-aprinse
Parc-așteaptă păstorii din vremi, cu plete ninse,
Din criptele uitării Petru bătrîn pășește.
Alături protopopul Mihai parcă zîmbește.

Mulțimi cu dalbe straie pe lespezi bat mătănii,
Țarina și voievozii prezenți sînt la litănii,
Condurii lor, botforii, ating covorul moale
Și-n prag Mihai Viteazul stă-n platoșe de zale.

Cinstitele lor fețe obolul și-l lăsară,
Țechini și mii de galbeni cu strălucire de pară,
Să fie pomenite la daruri pe vecie
De cîte ori s-a face o sfîntă liturghie.

Pe sub brocardul slavei vedem trecînd într-una
Mulți arhierei de seamă în frunte cu Șaguna
Biserica păstrează a lor voroavă-adîncă
Ce întări poporul pe a credinții stîncă.

Vlădica Nicolae cu visul împlinit
De a vedea cum frații din nou s-au regăsit,
Plimbatu-și-a toiagul în naia-aceasta sfîntă
Unde sobor de preoți a păcii imnuri cîntă.

Străjeră peste Schei biserica pornește
Un dangăt lin de clopot ce suie către creste
Vestind în bronz metalic a cerului solie:
Pe pămînt pace, cinste și dulce prietenie!

Preot Ștefan Tascianu

Catehetică veche românească

Un preot la cursul de îndrumare din 1951 repurtase mare succes cîntîndu-le colegilor cîntecul cu care erau întrebați candidații de preoți în vechime, în școlile ca cea frecventată de Ion Creangă în Fălticeni. Il tipărise episcopul Melchisedec prin 1888, dar am constatat, că diacul octogenar din Chimitelnic, Ion Chiperiu, nu-l cunoaște, deși are așa memorie, încît mi-a reconstituit exact inscripții distruse-n 1942 ale bisericii sale. Recitîndu-i acest cîntec și-a exprimat dorința de a-l avea. Dorința e și a multor curioși de vechea noastră cultură bisericească, deci îl redăm:

1. Hai, diece ne-nvățate,
Care-nveți la școală carte,
Spune-mi mie, ce e unul?

— Unul e Dumnezeu bunul,
Care-n ceruri locuiește
Și pe noi ne stăpînește.

2. Spune-ne acum nouă,
De știi, ce sînt cele două?

— Două firi în Hs a mărturisi
Și două table ale lui Moisi.

3. Spune-acuma, ce sînt trei
Și tot unul între ei?

— Trei fețe-n Unul cel Sfînt
Domn în cer și pe pămînt.

Dar mai sînt încă și trei
Deosebiți între ei?

— Trei patriarhi ai vechimii,
Cinstiți și la noi, creștinii:
Avram, Isac, Izrail,
Strămoșii lui Emanuil.

4 Mai spune-ne ce sînt patru,
C-apoi întrebăm pe altu!

— Patru sfinți evangheliști,
Ai lui Hristos ucenici,
Și patru sfinți proroci mari,
In credință foarte tari;
Porunci pentru Dumnezeu
Patru, să le știu și eu.

5. Spune-mi încă, ce sînt cinci,
Căci ai știut pîn-aici!

— Cinci sînt rănile Domnului
Pentru păcatele omului.

6. Care-acestea le-nvățase
Să ne spună, ce sînt șase?

— Porunci pentru-aproapele,
Să-l iubim ca fratele.

7. Spune-acuma, ce sînt șapte,
Ori pun pe-altul să te-ndrepte?

— Șapte taine creștinești
Și daruri dumnezeiești;
Șapte păcate de moarte,
De cari să ne ferim foarte;
Șapte soboare s-au adunat,
Care credința au apărat.

8. Spune iute, ce sînt opt,
Că mult aștepta nu pot!

— Opt glasuri bisericești,
De cîntări duhovnicești.

9. Spune-acuma, ce sînt nouă
Și ce folos ne-aduc nouă?

— Nouă cete îngerești,
Pe care să le cinstești,
Și porunci bisericești,
Pe care să le păzești;
Dar și nouă fericiri,
Cari se cîntă la măriri;
Nouă roduri de Duh Sfînt
Spre desăvîrșire sînt.

10. Spune iute, ce sînt zece,
Pînă ce rîndul nu-ți trece!

— Zece porunci dumnezeiești,
Temelia legii creștinești,
Și zece goane împărătești
Contra Bisericii strămoșești.

11. Spune, ce sînt unsprezece
Și numărul lor nu-l trece?

— Stihirile învierii
La sfîrșitul lăudării
Și soboarele locale
Cu cele mari tot pe o cale.

12. Spune, ce sînt doisprezece,
Lumea lor să li se plece!

— Apostolii Domnului,
Invățătorii omului;
Doisprezece proroci mici,
Ai legii vechi ucenici;
Incheierile credinții,
Ce le-au statorit părinții,
Pe care să le păzești,
De vrei să te mîntuiești.

Intrebările și răspunsurile sînt 12, ca articolele simbolului credinței. dar cuprind nu numai dogmatică, ci morală, istorie biblică, istorie bisericească, liturgică și tipic. Rezumat foarte redus și lacunar de teologie, care prezenta însă avantajul, că era memorizat durabil și sigur de dieci, ajutați de numerotație, rimă, ritm și melodie.

ȘT. LUPȘA

Lăcomia

Omul cel lacom din fire, e tare nesățios în viața sa; cu cît are mai mult, cu atît vrea și mai mult. El nu va zice niciodată așa: „Destul; sînt mulțumit!". Nu-i mulțumit cu soarta sa și-i veșnic nefericit! N-are somn noaptea și nici odihnă ziua, căci se gîndește, cum s-adune mai mulți bani. Ii pare rău și-i tremură mîna, cînd face un bine; grijile arginților pun stăpînire pe el cu multă tărie. Zeul cel galben al bănetului e zeul său cel mult favorit, căruia îi slujește cu drag și i se-nchină, cu multă bunăvoință, din toată inima. Mamona e tatăl său de care ascultă cu multă bucurie. Inima i-o jertfește cu toată dragostea; el și-a pus nădejdea și are multă credință în puterea lui. Se încrede în bănetul adunat, ca un mare pătimaș; disprețuiește pe oricine, ca un mare trufaș. E stăpînit de-o mare zgîrcenie și-i un om tare nemilos. Sf. Apostol Pavel a spus un lucru tare adevărat, astfel: — „Iubirea de argint e un mare și urît păcat; e mama tuturor relelor din lumea aceasta". Luptă-te împotriva ei, cu multă bărbăție! Căci cel ce iubește foarte mult argintul, nu se mai satură cîtuși de puțin, pînă coboară în recele mormînt. Asta-i soarta celui lacom pe lume!

Anii timpului trec foarte repede, cu-adevărat, și cu ei trec anii vieții noastre, chiar neîncetat. Viața noastră se scurge, ca și apa limpede a unui izvor nesecat, trec zilele și nopțile, ca și păsărelele-n zbor; goi am venit din sînul maicii noastre pe pămînt și tot goi ne coborîm în mormînt. Numai comoara faptelor bune ne urmează sus, dacă-n viață am trăit poruncile lui Iisus Hristos. Numai numele cel bun rămîne după noi, dacă am săvîrșit binele pentru obște și semeni. Incet, încet, omul fără să vrea, coboară la bătrînețe și ce rău îi pare, că s-au dus anii din tinerețe și i-a risipit în zadar! Deci ia aminte, cititorule!

Pr. V. Anastasiu Bassarabin

Redactor: Profesor Dr. NICOLAE MLADIN (Taxa poștală plătită în numerar) Tiparul Tipografiei Eparhiale, Sibiu

BIBLIOTECA CENTRALĂ SIBIU

Anul 109 Sibiu, 15 septembrie 1961 Nr. 35—36

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÎNĂ DE ALBA IULIA ŞI SIBIU

PREŢUL INSERŢIUNILOR:
Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Inserţiunile se adresează ADMINISTRAŢIEI Telegrafului Romîn, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

ARTICOLELE ŞI CORESPONDENŢA
se adresează REDACŢIEI Telegrafului Romîn, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

ABONAMENTUL:
Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

Creştinii luptă pentru pace

Lupta pentru pace este sarcina principală a vremurilor noastre. Ea angajează sute de milioane de oameni cinstiţi din toată lumea. In slujba ei stau popoarele socialiste — în frunte cu poporul sovietic —, în slujba ei stau partizanii păcii mobilizaţi de Consiliul Mondial al Păcii şi de alte organizaţii pentru pace. Nu-i întrebare de ce culoare a pielii eşti, de ce stare socială, de ce convingeri politice, de ce credinţe religioase, cărui popor aparţii, ci orice om de pe faţa pămîntului e chemat să lupte pentru pace, pentru înlăturarea primejdiei unui nou război. De fapt mişcarea mondială pentru pace cuprinde oameni din toate ţările, de toate rasele, de convingeri politice diferite, de credinţe religioase deosebite.

In valul acesta uriaş al luptătorilor pentru pace au un loc de acţiune şi creştinii. Ei au participat şi participă la toate iniţiativele pentru pace. In ce priveşte Bisericile ortodoxe, începînd cu Apelul pentru pace dat la Consfătuirea panortodoxă de la Moscova din 1948 şi pînă azi, au sprijinit şi sprijinesc mişcarea mondială pentru pace, participînd la Congresele internaţionale pentru pace, dînd declaraţii în favoarea acţiunilor pentru pace, promovînd în diferite forme campaniile pentru dezarmare, prietenie şi pace între popoare, etc.

Din 1958 creştini-ortodocşi, protestanţi, catolici — au pus început Mişcării creştine pentru pace, cu sediul la Praga (Cehoslovacia). Mişcarea aceasta a crescut an de an. Anul acesta, între 12—18 iunie, ea a organizat la Praga primul Congres Mondial al creştinilor pentru apărarea păcii. La acest congres au participat aproape 700 delegaţi din 55 ţări, din toate continentele, de toate confesiunile creştine. Creştini ortodocşi, protestanţi şi catolici, ierarhi, profesori de teologie, preoţi, pastori, credincioşi — din Europa, Asia, America, Africa, Australia şi-au spus cuvîntul răspicat în numele lui Hristos pentru pace, pentru dezarmare, pentru folosirea energiei atomice în scopuri paşnice, împotriva colonialismului şi războiului rece, împotriva aţîţătorilor la un război atomic. Profesorul evanghelic Hromadka, Arhiepiscopul ortodox rus Nicodim, englezul Ullmann, negrul Stephens din Ghana, patriarhul armean Vasghen, japonezul evanghelic Inoué, pastorul luteran german Niemöller, mitropolitul Iustin al Moldovei, episcopi catolici maghiari şi alţii au găsit un grai comun, graiul păcii, — deşi vorbeau limbi deosebite şi aveau multe deosebiri de credinţă. Cu toate deosebirile dintre ei, pe toţi creştinii îi uneşte aceeaşi voinţă de a lucra, alături de toţi oamenii cinstiţi din lume, ca ameninţarea războiului să se risipească şi pacea să se stabilească pentru totdeauna pe pămînt.

Congresul a adresat în numele lui Hristos guvernelor şi popoarelor un apel pentru realizarea păcii în lume, pentru dezarmare, interzicerea armelor atomice, pentru lichidarea colonialismului, pentru coexistenţă paşnică şi colaborare între state cu orînduiri diferite, pentru rezolvarea tuturor problemelor prin tratative. Astfel glasul creştinilor a răsunat cu putere în toată lumea, chemînd pe toţi la intensificarea luptei pentru pace, dezarmare şi prietenie.

Preoţii şi credincioşii Bisericii noastre, care au fost reprezentaţi la acest Congres de o delegaţie — condusă de I. P. S. mitropolit Iustin al Moldovei — (de la Sibiu au fost Pr. Rector Sofron Vlad şi Pr. Prof. Milan Şesan), răspund la chemarea aceasta prin o activitate şi mai bogată pe linia luptei pentru pace şi prin muncă neprecupeţită pentru înflorirea patriei.

Mesajele adresate Congresului de N. S. Hruşciov şi A. Novotny arată că Mişcarea Creştină pentru pace este preţuită de popoarele şi conducătorii lor, care stau în fruntea luptei pentru pace.

Creştinii din toată lumea şi-au spus din nou cuvîntul pentru pace. Acest cuvînt este urmat de fapte: faptele păcii. Strîns uniţi cu uriaşele forţe luptătoare pentru pace, creştinii aduc partea lor de luptă şi muncă la împlinirea idealului sfînt: o lume fără arme, o lume fără războaie, o lume a păcii veşnice.

Telegraful Romîn

Sporirea veniturilor

Prigresele economice şi creşterea venitului naţional duc la sporirea continuă a veniturilor oamenilor muncii. Acest fapt se vede an de an. Dăm un singur exemplu. Datorită măririi salariilor cadrelor tehnice şi economice, reducerii impozitului pe salarii şi reducerii de preţuri la unele bunuri de consum, din anul 1960, veniturile oamenilor muncii au crescut, într-un an cu peste 6 miliarde. In urma succeselor deosebite în îndeplinirea şi depăşirea producţiei industriale din anul 1961, Consiliul de Miniştri a hotărît — în 27 iulie a. c. — o nouă sporire a salariilor şi o nouă reducere a preţurilor cu amănuntul la unele bunuri de consum şi la unele tarife. Reducerea de preţuri a intrat în vigoare cu data de 31 iulie a. c., iar noile tarife pentru energia electrică cu data de 31 august a. c. Majorarea salariilor se face eşalonat pe ramuri între 1 august 1961—1 noiembrie 1962. Prin aceste măsuri veniturile băneşti ale salariaţilor şi altor categorii ale populaţiei vor creşte în ultimele 5 luni ale anului 1961 cu circa 400 milioane lei, în 1962 cu peste 2,5 miliarde lei, iar în anul 1963 cu 5 miliarde lei faţă de anul 1961.

Se vede clar, din acest exemplu, cum pe măsura creşterii producţiei cresc şi veniturile oamenilor muncii, se ridică şi nivelul lor de trai. Oamenii muncii, stăpîni ai bunurilor pe care le creează, se bucură de roada muncii lor: ei ştiu că muncesc pentru ca viaţa lor să fie tot mai îmbelşugată şi mai luminată. Aceasta constituie un imbold permanent de a munci mai bine, mai cu spor, de a da produse mai multe, mai ieftine şi de calitate superioară. Cînd ştii că munceşti pentru binele tuturor, pentru tine şi fraţii tăi de muncă, munceşti cu însufleţire şi îţi pui tot sufletul, toată iscusinţa în munca ta.

Noua mărire a salariilor şi reducere a preţurilor şi tarifelor a fost primită de oamenii muncii cu hotărîrea de a-şi intensifica eforturile în vederea împlinirii şi depăşirii planului de şase ani spre a contribui astfel la înflorirea patriei noastre şi la ridicarea continuă a nivelului de trai al celor ce muncesc. Zi de zi, lună de lună, an de an, prin muncă înflăcărată ne construim patria tot mai frumoasă şi ne făurim viaţa tot mai îmbelşugată şi mai fericită.

T. R.

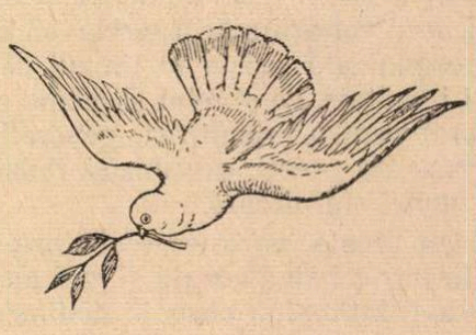

Institutul Teologic își așteaptă oaspeții

Institutul Teologic Universitar din Sibiu, în care se pregătesc viitorii slujitori ai altarelor pentru credincioșii ortodocși, a împlinit anul acesta 150 de ani de existență și activitate neîntreruptă. El se pregătește să prăznuiască acest eveniment așa după cum se cuvine.

Din cauza vitregiei vremurilor, Biserica Ortodoxă din Transilvania, n-a putut să aibă în veacurile trecute o școală proprie specială în care să-și crească și să-și formeze pe slujitorii altarelor. Abia sub episcopul Moga, de la anul 1811 a putut să aibă o școală modestă al cărui prim dascăl a fost învățatul Gheorghe Lazăr. Școala aceasta modestă s-a dezvoltat și s-a organizat prin osîrdia marilor vlădici de la Sibiu și prin ajutorul material al credincioșilor și clerului, tot mai bine, pînă în vremurile noastre cînd sub regimul de democrație populară a ajuns la culmea dezvoltării sale, de Institut Teologic Universitar.

Timp de aproape 70 de ani, școala avea două secții: una în care se pregăteau viitorii preoți, iar în cea de a doua, viitorii dascăli ai școlilor noastre confesionale. Ele au crescut și au muncit ca două surori bune și erau ca două ramuri ale unui copac susținute și hrănite de aceeași tulpină care era Biserica strămoșească. Abia după unirea Transilvaniei cu Țara mamă, în anul 1918, cele două secțiuni s-au separat complet una de alta, Biserica urmînd să poarte grijă mai departe de dezvoltarea școlii teologice pînă în zilele noastre.

La această școală de la început au lucrat cu zel de apostoli și cu dragoste fierbinte pentru Biserica lor strămoșească, un întreg șir de profesori cu pregătire aleasă, dobîndită la școlile înalte din țară și de peste hotare. Ei au format sufletește generațiile lungi de preoți care au devenit apoi slujitori devotați și harnici ai Bisericii strămoșești din cuprinsul Arhiepiscopiei noastre, iar azi formează pe slujitorii altarelor din cuprinsul celor cinci eparhii din Mitropoliile Ardealului și Banatului. Din rîndul profesorilor, ca și al tinerilor care au învățat în această școală, unii au fost chemați să ocupe funcții bisericești de înaltă răspundere, ca: episcopi, mitropoliți și unul a ajuns chiar primul patriarh al Bisericii Ortodoxe Romîne. Alții au fost chemați să-și continue activitatea la alte școli înalte din țară. Mulți din ostenitorii din această școală, au dezvoltat o activitate cărturărească și culturală aleasă și îndeobște prețuită. Putem spune că toți cei care au fost crescuți aici, în cultul muncii și al dragostei pentru Biserică și pentru popor, au lucrat în posturile pe care le-au ocupat, cu pricepere și zel pentru binele obștesc. Munca tuturor acestor ostenitori, făcută în timpul celor 150 de ani de activitate neîntreruptă în această școală, se pregătește Institutul Teologic din Sibiu să o cinstească prin praznicul pe care-l organizează la o dată ce se va anunța la timp.

Profesorii vor arăta prin scrisul lor cum a fost organizată școala în timpul de un veac și jumătate, ca și felul și modul cum s-a lucrat pentru pregătirea generațiilor numeroase de preoți, precum și rodul acestei munci stăruitoare.

Bătrîna școală, ca orice sărbătorit, se prezintă într-o haină curată și mai aleasă pentru a-și întîmpina oaspeții distinși, pe care i-a invitat, din țară și străinătate, să participe la praznicul său de bucurie.

Ea a invitat la această aniversare pe toți ierarhii Bisericii noastre, în frunte cu Prea Fericitul Patriarh, și însoțitorii lor, pe reprezentanții Departamentului Cultelor, pe reprezentanții celorlalte școli teologice înalte din țară. Ea a trimis invitări și tuturor înaltelor școli teologice ortodoxe și de altă confesiune de peste hotare. Ea a invitat și pe reprezentanții autorităților noastre locale, pe foștii ei profesori care mai sînt în viață, și pe conducătorii preoțimii noastre din protopopiate. Pe toți cei invitați să ne onoreze praznicul cu prezența lor, Institutul îi așteaptă și se pregătește să-i întîmpine cu dragoste și cu căldură la această sărbătoare, care este a Bisericii Transilvane în primul rînd, dar și a Bisericii Ortodoxe Romîne întregi.

Pr. S. Vlad

Inmulțirea pîinilor

Este îndeobște cunoscută repetata faptă a înmulțirii pîinilor, săvîrșită de Mîntuitorul Iisus Hristos față de ucenicii și ascultătorii Săi (Mat. 14, 13—21 și 15, 29—38). Aceasta Mîntuitorul a săvîrșit-o „făcîndu-i-se milă de norod" (Mat. 14, 14 și 15, 32) și „ca să nu plece de la el flămînd" (Mat. 15, 32).

Gestul acesta stă în strînsă legătură cu înseși cuvintele rostite mai înainte, în predica de pe munte, în cadrul Rugăciunii domnești, atunci cînd a indicat între cererile credincioșilor și aceea: „pîinea noastră cea de toate zilele dă-ne-o nouă astăzi" (Mat. 6, 11). Era necontenit în vederile Mîntuitorului ca pe toți cei ce veneau la dînsul să-i sature (Mat. 14, 20 și 15, 37).

Acest exemplu al Mîntuitorului este adînc pilduitor pentru noi toți creștinii. Săturarea semenului nostru nu se face numai din milă, pentru că milostenia trebuie făcută în mod discret și fără publicitate și ocazional (Mat. 6, 3), ci pentru însăși ajutorarea celui ce face această milă, pentru mîntuirea sufletului lui. Săturarea semenului este o datorie permanentă, pentru că creștinul nu-și trăiește viața în izolare, ci în comunitate bisericească.

Tot Mîntuitorul ne-o lămurește atunci cînd vorbește despre judecata cea de pe urmă. Acolo zice către cei de-a dreapta „veniți binecuvîntații Părintelui meu de moșteniți împărăția cea pregătită vouă, căci flămînd am fost și m-ați săturat" (Mat 25, 35). Iar la întrebarea lor: „Cînd Te-am văzut Doamne flămînd și Te-am hrănit", Mîntuitorul precizează: „Întrucît ați făcut unuia dintre acești frați ai mei mai mici, mie mi-ați făcut" (Mat. 25, 40).

Iată aici rezolvarea minunii înmulțirii pîinilor. Ea nu numai avea să arate grija Mîntuitorului pentru credincioșii săi, ci totodată să le prisosească darurile sale ca ei să învețe din această bunătate divină să fie la rîndul lor pătrunși și de această bunătate de a-și hrăni semenii. Și astfel se va putea împlini între toți „aceeași vorbire și unitate de gînd și faptă, cu o simțire și judecată" (1 Cor. 1, 10).

De la Mîntuitorul Hristos învățăm să fim buni unii cu alții, să ne ajutorăm și la lucrul nostru, să ne sprijinim cu vorba și cu fapta. Dacă Mîntuitorul nu numai din milă, ci și din bună voie a făcut gestul săturării mulțimilor, să o facem și noi la fel în marginile activității noastre. Să înmulțim pîinea, adică produsul muncii noastre, ca să poată folosi la cît mai mulți și tot mai mulți și încă să prisosească, precum au rămas atunci coșuri de fărămituri în plus (Mat. 14, 20 și 15, 37). Iar acest prisos de pe urma săturării Mîntuitorul l-a realizat binecuvîntînd bucatele, adică pîinea și peștii (Mat. 14, 19).

Și noi creștinii să știm că și nouă ni se cuvine a mulțumi celor ce ne asigură pîinea cea de toate zilele, prin purtarea lor de grijă neobosită.

Să ne rugăm deci să ne prisosească harurile, să înmulțim și noi pîinile strădaniilor noastre zilnice și astfel să se poată mîntui și sufletele noastre.

Prof. M. ȘESAN

Sf. Vasile cel Mare despre mulțumire

Sfîntul Vasile cel Mare, în grija sa față de poporul capadochian pe care-l păstorea cu rîvnă sfîntă de mîntuire, căuta să-l izbăvească de patimi subjugătoare și să-l aducă la o înțelegere evanghelică și cît mai adevărată a vieții.

In Omilia sa despre mulțumire caută să înstăpînească în sufletele credincioșilor săi, gîndul rugăciunii stăruitoare și un optimism curat izvorît din credința în Dumnezeu și împlinirea poruncilor Sale mîntuitoare. Plecînd de la îndemnul sfîntului Apostol Pavel adresat Tesalonicienilor: „rugați-vă neîncetat" și „pentru toate mulțumiți" (I Tes. V. 16—18), caută temei neclintit bucuriei creștine. „Apostolul învitîndu-ne la bucuria neîncetată, a avut în vedere pe creștinul care nu mai trăiește la voia întîmplării — trupește — ci își dă seama că înlăuntrul său sălășluiește Hristos cel viu" și pentru iubirea Lui nu mai primește să fie amăgit de poftele apăsătoare, de patimi. Curățind trupul de patimi, de anumite deprinderi rele, creștinul dobîndește o statornicie în bine, care-i permite să se ridice peste întristarea patimilor și să-și înțeleagă sufletul în silințele sale virtuoase. In chipul acesta sufletul fiind desprins de patimile care îl apasă ar avea mulțumire deplină.

Un creștin care cugetă adevărat, își poate da seama „cîte prilejuri de bucurie, de binecuvîntare și înțelepțire a așezat Dumnezeu pretutindeni înaintea noastră, tot atîtea daruri ale bunătății Lui. Iată pricinile acestor bucurii. Mai întîi Dumnezeu ne-a creeat și ne-a adus din neființă la ființă, ne-a zidit după chipul Său, înzestrîndu-ne cu minte și judecată. Iar cînd privim cu luare aminte frumusețile firii ne desfătăm de minunăția lor. Insăși firea ne învață să deosebim binele de rău, să ne folosim de cele bune și să ne întoarcem de la cele vătămătoare.

Cînd am căzut, devenind robi păcatului, iarăși ne-a adus aproape de El și ne-a făcut casnicii Lui, slobozindu-ne din robia nenorocită a păcatului prin sîngele unuia născut Fiului Său. In Hristos Domnul toate ne-au fost date: nădejdea învierii, gustarea bunurilor îngerești, bucuriile cerului, daruri la care sîntem chemați să fim părtași și pe care mintea și cuvîntul nostru nici nu le poate cuprinde". Aceste daruri umplu sufletele noastre de bucurii neîncetate. La acestea se adaugă bucuria izbîndirii în cele bune.

Bucuria izbîndirilor nu e nicidecum una ușuratică, ci ea este țesută împreună cu încercările și ispitirile care însoțesc ostenelile virtuților. Dar oricît de greu s-ar dobîndi o virtute, bucuria ce o aduce e neprețuită.

Ori cîte ar fi prilejurile de bucurie sau întristare ale creștinului, ele se cuvine să fie stăpînite de minte și nicidecum să fie peste măsură. Insuși Domnul a lăcrimat pentru Lazăr, dar nu și-a arătat întristarea Sa ca o slăbiciune a firii ci mai mult să ne dea pildă de urmat. „Se vede că El a lăcrimat, nu atît pentru soarta lui Lazăr,

Simțul răspunderii

Insul nu este o parte de sine stătătoare, ci este o parte a unui întreg: obștea. Insul și obștea formează împreună un întreg și numai în colaborare armonioasă își pot împlini rostul lor. Inșii nu există pentru a se desființa unii pe alții, ci pentru a se ajuta și întregi reciproc.

In încheieturile sale de bază, învățătura creștină este pătrunsă de simțul răspunderii și al solidarității. Ea stăruie pentru armonia dintre ins și obște, dintre interesele personale și obștești cu precăderea acestora din urmă.

Impreună cu iubirea de Dumnezeu, iubirea față de aproapele este cea mai mare poruncă din Legea Nouă (Mt. XIX, 19; XXIII, 39; Lc. X, 27; In. XIII, 34—35; Rom. IV, 10). Arătarea prin fapte a iubirii față de aproapele prin dăruirea de sine pentru alții este condiția arătării iubirii față de Dumnezeu (I In. IV, 20).

Din această iubire, se desprinde principiul călăuzitor că toată purtarea insului trebuie să țină seamă de întregul în sînul căruia trăiește, precum și că toate săvîrșirile insului trebuiesc puse în slujba binelui obștesc. Cu alte cuvinte, insul trebuie să fie pătruns de simțul răspunderii și al solidarității frățești.

Simțămîntul acesta a atins culmea în felul de a fi și de a săvîrși al Mîntuitorului, care s-a dăruit pentru oameni pînă la moartea pe cruce pentru izbăvirea lor din păcat. Pilda și îndemnul Mîntuitorului străbat ca un fir roșu prin inima celor ce cred cu adevărat în El.

Pornind de la exemplul solidarității dintre mădularele trupului omenesc și colaborarea lor (I Cor. XII, 14—26), Sf. Apostol Pavel arată că trupul omului este astfel alcătuit „ca să nu fie neunire în trup, ci membrele să îngrijească deopotrivă unele de altele" (v. 25). De aceea „dacă un mădular suferă, toate mădularele suferă împreună și dacă un mădular este cinstit, toate mădularele se bucură împreună" (v. 26). Apoi dă îndemnul: „Să fiți cu luare aminte asupra celor ce fac dezbinări și smintele" (Rom XVI, 17); „Năzuiți la același lucru unii pentru alții" (Rom. XII, 16).

Insul trebuie să fie gata a aduce jertfe în slujba totalității și a intereselor obștești, ca toți să fie „deopotrivă", ca „să fie potrivire" (II Cor. VIII, 13—14).

Urmînd pilda Mîntuitorului, Sf. Apostol al Neamurilor putea spune despre sine: „și eu — tuturor în toate mă străduiesc să plac, căutînd nu folosul meu, ci folosul celor mulți" *(I Cor. X, 33). De aceea, putea să și îndemne: „datori sîntem noi cei tari să purtăm slăbiciunile celor fără putere" (Rom. XV, 1); „Nimeni să nu caute ale sale înlesniri, ci fiecare pe ale aproapelui" (I Cor. X, 24); „Să nu caute nimeni numai ale sale, ci fiecare și ale altuia" (Fil. II, 24).*

„Viața frățească" (F. Ap. II, 24) pe care o duceau împreună primii creștini din Ierusalim și împărțirea averilor „după cum avea nevoie fiecare" (F. Ap. II, 44—45), solidaritatea lor care îi făcea să fie „o singură inimă și un singur suflet" (F. Ap. IV, 32) sînt toate ieșite din simțul răspunderii pentru altul. O altă grăitoare dovadă a solidarității frățești dintre credincioșii creștini au fost agapele. Ca mese ale obștii, la care fiecare aducea cîte ceva din propriile sale provizii, ele arată limpede simțul de răspundere pentru situația celuilalt.

Sf. Părinți au arătat că oamenii trebuie să fie uniți între ei prin legătura atotcuprinzătoare a iubirii față de aproapele. Iubirea frățească și faptul că sîntem cuprinși în cercul acelorași nevoi și interese, impun îndatorirea de a răspunde nu numai de noi, ci și de alții.

Epistola Sf. Barnaba îndeamnă la ferirea de izolare și la împreună-lucrare pentru interesele celor mulți: „Nu trăiți singuratici, închizîndu-vă în voi înșivă, ci adunați-vă la un loc și gîndiți ceea ce este de folos obștesc" (cap. IV). Pe baza exemplului ce ni-l dă trupul omului, Sf. Clement Romanul arată că în viața de obște trebuie să se țină seamă de nevoile și interesele reciproce, căutînd folosul obștesc și cel personal: „Să ne ajutăm unii pe alții, spre a face pe cei slabi să meargă înainte spre bine, pentru ca toți să ne mîntuim și să ne întoarcem unii pe alții (de la păcat) și să ne povățuim" (Epistola a II-a către Corinteni, cap. XVII).

Sf. Ignatie de Dumnezeu Purtătorul dă îndemnul: „Lucrați împreună cu alții" (Epistola către Policarp, cap. VII). După Sf. Vasile cel Mare, oamenii se întregesc unii pe alții ca mădularele trupului. Puterea pe care o are fiecare ins nu poate fi desfășurată și prefăcută în roade fără ajutorul celorlalți (Regule pe scurt 7). La fel gîndește Sf. Grigorie de Nazianz: „Noi sîntem mădulare între noi, adecă unii altora; ceea ce sînt mădularele între ele, aceasta este fiecare pentru sine și toți pentru toți" (Cuvîntarea a XIV-a, 8).

După Sf. Ioan Gură de Aur, firele puternice care leagă viața omenească, impun ca lege fundamentală simțul răspunderii în toate laturile ei. Căci oamenii trebuie să lucreze împreună ca mădularele într-un trup. De pildă, ochiul primește lumina, dar n-o ține pentru sine, ci luminează întreg trupul (Omilia X, n. 4 la Epist. I către Cor.). Nimeni nu-și poate satisface interesele sale decît mergînd pe calea susținerii intereselor obștești (Omilia XXIV, n. 4—5 la Epist. I către Cor.). Căci Dumnezeu voind să-i lege pe toți între ei, a impus o necesitate atît de mare în lucruri, încît cu folosul aproapelui este legat folosul altuia. *Tot Dumnezeu a legat munca pentru folosul propriu cu munca pentru folosul altora în chip așa de strîns, încît nici un muncitor nu poate cîștiga ceva pentru sine însuși, fără să facă ceva pentru folosul altuia (Omilia XIV, n. 4 la Epist. I către Cor.).*

Din toate cele de mai sus, putem desprinde concluzia: Ins și obște sînt legate unul de alta într-un chip de nedespărțit. De aceea, numai prin colaborare între ins și obște se asigură bunul mers, propășirea și împlinirea rostului vieții omenești. Orice încălcare a acestei colaborări este o nesocotire a legilor firii.

Așa fiind, insul trebuie să se lege cu toată ființa sa de obște și să țină seamă necontenit de interesele acesteia. El trebuie să se călăuzească după principiile: întîietatea totului asupra părții, precumpănirea intereselor obștești asupra intereselor personale și iubirea a ceea ce este al altora ca pe ceva ce este al său propriu.

Fiecare trebuie să ne facem un examen, o cercetare severă a conștiințe noastre și să răspundem cinstit și sincer la întrebarea: Cum ne îndeplinim îndatoririle obștești? *Pentru că din chipul moral al omului nou nu poate lipsi simțul răspunderii față de obște. Ne trebuie insul care afirmă rodnic simțul răspunderii și al solidarității frățești, insul al cărui suflet vibrează mai puternic la o bucurie de folos obștesc decît la una de folos personal, insul gata să slujească cu dăruire de sine țelul comun, să-și dea totul pentru înflorirea patriei sale!*

C. SÎRBU

---

ci pentru a ne învăța măsura și marginile pînă unde să ajungă întristările omului". Drept aceia „cei deprinși cu tînguirea să nu găsească îndreptățire a slăbiciunii lor faptul că Domnul a plîns". Căci „întristarea și descurajarea care te stăpînesc, totdeauna îți rănesc sufletul bolnăvindu-l. O astfel de stare nu e potrivită unui creștin".

Spre a ne putea bucura neîncetat, cuvine-se să îndreptăm privirea spre Dumnezeu, „căci nădejdea răsplătirii de sus" va întări sufletul în osteneala pentru virtute.

Tăria sufletului creștin se arată în bărbăția cu care privește viața în față și în seninătatea care-i umple sufletul de bucurie.

Privind toată desfășurarea vieții noastre, toate darurile cu care sîntem înzestrați, frumusețile firii, biruințele virtuții, puterea iubirii și păcii, bucuriile rugăciunii, vom avea în suflet mulțumirea și pacea, și vom fi lucrători ai bucuriei, ai înfrățirii și păcii în lume.

Pr. POPESCU S.

Folosul rugăciunii

Credincioșii din toate timpurile și din toate locurile au simțit folosul rugăciunii. Rugăciunea e pentru sufletul credincios ceea ce e apa pentru pămînt. Oricît am munci pămîntul dacă el nu e stropit de ploaia cea binefăcătoare munca noastră nu ajută la nimic. Tot așa e și cu faptele cele bune: dacă nu sînt stropite de ploaia rugăciunilor noastre prin lucrarea harului dumnezeiesc, nu ne putem mîntui, căci Mîntuitorul ne spune: „Fără mine nu puteți face nimic" (Ioan 15, 5).

Cei dintîi oameni amintiți în Vechiul Testament s-au rugat. Proorocii V. T. s-au rugat. Grecii și romanii și alte popoare ale antichității care aveau templele lor, sărbătorile și jertfele lor, încă s-au rugat. Mîntuitorul s-a rugat dîndu-ne și nouă pildă și poruncă de a ne ruga neîncetat. Inainte de a-și începe propovăduirea Sa a ajunat și s-a rugat timp de patruzeci de zile. In timpul celor trei ani de activitate publică îl vedem umblînd, învățînd, săvîrșind minuni și rugîndu-se mai ales în timpul nopții (Luca 6, 12). Inainte de alegerea ucenicilor petrece toată noaptea în rugăciune. Cînd săvîrșește minuni se roagă (Luca 9, 16; 22, 17—19). La mormîntul lui Lazăr Mîntuitorul a rostit una dintre cele mai frumoase rugăciuni, cînd a zis: „Părinte, mulțumescu-ți ție că m-ai ascultat. Ci eu știam că pururea mă asculți, dar grăit-am pentru mulțimea care stă împrejur, ca să creadă cu tu m-ai trimis pe mine" (Ioan 11, 41—42).

Pentru trebuințele noastre sufletești ca și pentru cele trupești, Mîntuitorul ne-a lăsat cea mai frumoasă formă de rugăciune, rugăciunea: „Tatăl nostru".

Sf. Părinți și scriitori bisericești ca niște slujitori credincioși ai Mîntuitorului ne-au lăsat scrieri alese și tratate deosebit de valoroase despre necesitatea și folosul rugăciunii. Din toate putem desprinde că viața creștinilor îngenunchiați pentru rugăciune trebuie să fie un cîntec cutremurător al credinței care cere, al nădejdii care așteaptă milele lui Dumnezeu, trebuie să fie un cîntec al iubirii care lucrează. Creștinătatea a fost întotdeauna convinsă de valoarea, puterea și folosul rugăciunii, fiindcă rugăciunea constituie actul cel mai necesar al vieții noastre sufletești, ea marchează cea dintîi biruință asupra orgoliului nostru, asupra trufiei noastre. Rugăciunea e temelia virtuții, e un act al voinței care ne îndreaptă către Dumnezeu; ea e o bătaie a inimii care vestește viața și o păstrează. Și după cum într-un organism încetarea bătăii inimii este semnul stingerii vieții trupești, tot așa în organismul vieții creștine lipsa rugăciunii este dovada stingerii vieții duhovnicești.

Rugăciunea ne deschide ochii inimii și ne face să înțelegem mărimea păcatului în care ne aflăm. Ea aprinde în noi dorința de a alerga la Dumnezeu și de a-i cere iertare pentru păcatele săvîrșite. Noi creștinii aflăm o mare bucurie în iubirea lui Dumnezeu și în rugăciune. Iubirea se cunoaște prin rugăciune, iar rugăciunea e unul

(Continuare în pag. 4)

Despre blîndețe

A zis Domnul: „Fericiți cei blînzi, că aceia vor moșteni pămîntul" (Matei 5, 5), și iarăși: „Învățați-vă de la mine că sînt blînd și smerit cu inima și veți afla odihnă sufletelor voastre" (Matei 11, 29).

Sfîntul Apostol Pavel, îndrumînd pe credincioși spre mîntuire, scrie Filipenilor: „Blîndețele voastre să se facă știute tuturor oamenilor" (Filipeni 4, 5). Galatenii știau de la dînsul că Duhul Sfînt rodește în sufletele credincioșilor și blîndețea. Pe Coloseni i-a învățat Sfîntul Apostol să se înveșmînteze și cu blîndețea, căci le scrie: „Îmbrăcați-vă ca aleși ai lui Dumnezeu sfinți și prea iubiți, cu milostivirile îndurării, cu bunătate, cu smerenie, cu blîndețe, cu îndelungă răbdare" (Col. 3, 12). Tot de la el au învățat și Efesenii ca, pentru a umbla cu vrednicie după chemarea cu care au fost chemați, trebuie să-și agonisească, între alte virtuți ducătoare la unirea frățească, și virtutea blîndeței (Ef. 4, 1—2).

Înțelegem cu toții din cele amintite că Sfîntul Apostol punea mare preț pe virtutea blîndeței, la care îi îndeamnă pe atîția din credincioșii cărora le-a scris. Dar lucrul de căpetenie, cînd e vorba de o virtute, nu este mulțimea cunoștințelor despre ea, ci osteneala de a împlini cu fapta cele ce sînt date întru cunoștința spre mîntuire.

Noi știm că aceea că Psalmistul zice: „Domnul arată celor blînzi căile Sale" (Ps. 24, 9) și că prorocul Isaia spune: „Domnul caută spre cel blînd și tăcut" (Isaia 66, 2), și încă multe alte cuvinte de felul acesta vom putea învăța din sfintele Scripturi. De vom rămînea, însă, numai la căutarea cunoștințelor, iar cu fapta nu vom strădui a le împlini, nu numai că nu vom avea folos de pe urma acestor cunoștințe, dar și pagubă vom avea, căci „Mult i se va cere oricăruia i s-a dat mult" (Luca 12, 48).

Referindu-ne la aceste cuvinte întrebarea pe care trebuie să și-o pună oricine care vrea să se mîntuiască este aceasta: știu eu cu adevărat ce este blîndețea și smerenia? Cum pot eu să-mi agonisesc aceste virtuți aducătoare de odihnă sufletească? Se mai poate pune încă o întrebare, și anume: Cu care virtuți se însoțesc acestea două pomenite de Domnul în cuvintele despre care e vorba acum? Această întrebare își are rostul ei, întrucît ea conduce la căutarea răspunsului pe pe care avîndu-l putem să cunoaștem și calea prin care se poate ajunge la dobîndirea virtuților dorite. (Doar știut este că virtuțile stau în strînsă legătură între ele, așa încît dobîndirea uneia este și începutul dobîndirii celor cu care ea stă în mai strînsă legătură). Dar, de unde vom lua răspunsul nostru, căci în Sfînta Scriptură nu se arată mai aproape cu cari virtuți stă ea în mai strînsă legătură? — Răspunsul îl vom primi de la părinții care și-au agonisit blîndețea și care au binevoit a și scrie unele din învățăturile necesare celor ce voiesc să se împodobească cu virtutea aceasta, așa cum ei s-au împodobit. Nu vom căuta multe cuvinte nici de la dînșii, ci mai vîrtos ne vom mulțumi cu atît cît unul sau altul dintre ei au socotit de-ajuns ca răspuns pentru cel ce întreabă ca să împlinească.

La întrebarea: ce este blîndețea? ne răspunde sfîntul Ioan Scărarul prin cuvintele următoare: „Blîndețea este o așezare neschimbată a minții, care și în cinste și în necinste rămîne aceeaș". „Cel blînd, — zice sfîntul Maxim Mărturisitorul, stînd între numele bun și faima rea, rămîne fără patimă, fără să se umfle de laude (înălțîndu-se sau umflîndu-se de slavă deșartă) și fără să se întristeze de ocări".

Știind acestea, este timpul să ne întrebăm: Așa am înțeles noi blîndețea? Așa îl știm noi pe omul blînd? N-am greșit cumva în părerile noastre cu privire la blîndețe? Răspunsul să și-l dea fiecare în inima sa, dar să năzuim cu toții spre adevărata blîndețe.

Ca să știm care este calea pe care călătorind putem să ajungem la blîndețe, să ne interesăm mai intîi cu ce virtuți se însoțește blîndețea, ce virtuți aduce ea în suflet odată cu sine. Știind aceasta putem să începem de la ori care dintre ele, putem să urmărim același scop prin mai multe mijloace.

In Sf. Scriptură a Noului Testament blîndețea este pomenită alături de smerenie (Matei 11, 29), de bunătate (Col. 3, 12), de îndelungă răbdare (Ef. 4, 2), între înfrînarea poftelor și credință (Gal. 6, 23). In toate aceste locuri se arată că smerenia este însoțitoarea blîndeței, de vreme ce ea este, după cum spun Sf. Părinți, ușa nepătimirii, iar blîndețea este semn de înaintare spre nepătimire. Blîndețea mai este înfățișată și ca materia smereniei.

Foarte însemnat de luat în seamă este faptul că blîndețea este pomenită lîngă înfrînarea poftelor, în epistola către Galateni. De fapt înfrînarea poftelor este înainte mergătoare a blîndeței, căci înfrînarea poftelor este nimicitoarea mîniei, și, pe cît slăbește mînia în suflet, pe atît se pregătește calea blîndeței. Mînia este întărită de poftă, căci, după cum spun părinții „pofta dă de mîncare mîniei", care se întărește prin poftă și pentru ea. De aceea nimicirea poftei este totodată slăbirea mîniei, care slăbind face loc blîndeței celei aducătoare de odihnă.

Cel blînd este întărit și în răbdare, căci „blîndețea este întărirea răbdării". El are cale deschisă către dragostea cea atot cuprinzătoare, căci blîndețea este arătată ca ușe și maică a dragostei.

Ca unul ce a alungat mînia, omul blînd, întru liniștea blîndeței sale vede toate lucrurile după buna cuviință, blîndețea fiind și începutul chibzuinței duhovnicești.

Și mijlocitoare a iertării păcatelor este blîndețea, căci îl conduce pe cel ce o are la iertarea celor ce greșesc, iar iertarea celor ce ne greșesc se face pentru fiecare pricină de iertare a păcatelor noastre, după cuvîntul Domnului, care zice: „Iertați, și vi se va ierta vouă" (Luca 6, 37).

Cel ce iartă pe cei ce îi greșesc acela are îndrăzneala în rugăciune, ca unul ce a împlinit cuvîntul cel zis de Domnul Hristos: „Iar cînd stați de vă rugați, iertați tot ce aveți împotriva cuiva, ca și Tatăl vostru cel din ceruri să vă ierte vouă greșalele voastre" (Marcu 11, 25).

Fiind rodită de Duhul Sfînt în sufletul celor credincioși, blîndețea cea adevărată este și semn al prezenței Duhului Sfînt în suflet, de aceea ea este și ajutătoare a ascultării, ca și îndrumătoare a frăției, căci cei ce se îndrumează întru blîndețe, aceia și supunere au și spre înțelegere frățească sînt înclinați.

Oricare dintre bunurile aduse de blîndețe, care sînt totodată și întărirea ei, îl vom căuta și îl vom dobîndi, el se face pod și cale spre blîndețe și spre celelalte bunătăți cuprinse de ea.

Să prețuim blîndețea cu prețuirea pe care i-a arătat-o Mîntuitorul nostru Iisus Hristos, care o arată virtute a Sa, și cu siguranță vom căuta să ne-o însușim și noi. Să facem tot ce poate firea noastră pentru a putea agonisi această virtute, dar să nu uităm niciodată că ea este un dar al lui Dumnezeu, de aceea întru rugăciune să ne luptăm pentru dobîndirea ei.

Inainte de orice să ne străduim pentru nimicirea mîniei, căci acolo unde mînia e de față, cu siguranță lipsește blîndețea. Cînd patima mîniei va fi nimicită, atunci virtutea blîndeței, cea următoare lui Hristos, va veni în suflet, împreună cu odihna făgăduită de Domnul celor ce sînt blînzi și smeriți cu inima.

O luptă întreagă și de multă vreme este trebuitoare pentru dobîndirea blîndeței. Osteneli și sudori duhovnicești în rugăciune și întru supunerea către Dumnezeu sînt cu totul de trebuință pentru dobîndirea blîndeței, dar odihna cea pe care o aduce ea este vrednică de toate ostenelile și de toate luptele. Bucuria de a fi cu Domnul cel blînd și smerit cu inima, bucuria de a te ști adevărat stăpînitor al patimilor este mai mare decît toată osteneala cea trebuitoare pentru dobîndirea blîndeței.

Să ne ajute milostivul Dumnezeu să înțelegem înălțimea virtuții acesteia prin care ne putem face următori Mîntuitorului Hristos, ca și înălțimea chemării noastre, pe care nu ne-o putem împlini cu vrednicie fără virtutea blîndeței. Tot El să ne dea și rîvnă și putere pentru luptă și osteneală, ca să ajungem și la bucuria și odihna făgăduită celor blînzi și smeriți cu inima, la împreună petrecere cu cei aleși sfinți și prea iubiți ai lui Dumnezeu.

Ierodiaconul TEOFIL

Folosul rugăciunii

(continuare din pag. 3)

din roadele iubirii. Numai o inimă care iubește se poate ruga, numai o inimă străbătută de focul iubirii simte lipsa rugăciunii.

Rugăciunea e un mijloc prin care putem să ne mîntuim sufletele și să cîștigăm cerul dacă știm să ne folosim de ea. In Evanghelia Sf. Luca (cap. 12, v. 11) se spune că mulți dintre iudei credeau în Iisus. Tot în Evanghelia Sf. Luca (cap. 23, v. 47—48) ni se spune: „Iar sutașul văzînd cele ce s-au făcut a mărit pe Dumnezeu și a zis: „Cu adevărat omul acesta drept a fost. Și toată mulțimea, care venise la această priveliște și văzuse cele întîmplate, s-a întors acasă, bătîndu-se în piept". Cum se explică că atîția dintre iudeii care veniseră să asiste la chinuirea și moartea lui Iisus mînați numai de curiozitate și de plăcere s-au reîntors acasă bătîndu-și piepturile și părîndu-le rău de cele ce s-au întîmplat cu Iisus? Cum s-au întors aceștia la Dumnezeu? Cum au ajuns să-l plîngă pe Iisus, ei ,care voiau să-l omoare? Nu-i altă explicare decît rugăciunea cea fierbinte a lui Iisus din grădina Ghetsimani, e zbuciumul durerii prin care a trecut El înainte de patima Sa, în care timp s-a rugat cu mare stăruință pentru toți prigonitorii și batjocoritorii Săi (Luca 22, 44). In rugăciunea arhierească Iisus s-a rugat nu numai pentru sine, pentru Apostoli, pentru cei ce vor crede în El după cuvîntul Apostolilor (Ioan 17, 20), ci s-a rugat și pentru cei care cunoscut-au că Tatăl L-a trimis (Ioan 17, 25), adică pentru toți aceia care văzînd cele întîmplate la patima și moartea Sa, L-au recunoscut atunci ca Fiu al lui Dumnezeu.

Rugăciunea ne este de folos în vreme de ispită. Atunci cînd ne copleșesc gîndurile rele, pornirile cele păcătoase, rugăciunea ne dă liniștea sufletească, ne înalță și ne dă curaj ca să ne putem împotrivi păcatului.

Rugăciunea este folositoare și în momente de boală și de suferințe trupești. Mama care veghează la căpătîiul copilului bolnav își află mîngîiere în durerea și necazul ei în rugăciunea pe care o rostește.

Văzînd noi folosul rugăciunii să ne silim a ne ruga adeseori printr-o rugăciune fierbinte izvorîtă din adîncul inimii, fiindcă rugăciunea trebuie făcută mai mult cu suspinul inimii decît cu glasul gurii, mai mult cu lacrimi decît cu vorbe. „Căci — după cum zice Fer. Augustin — cu ce îndrăzneală te vei prezenta în patria cerească, cîtă vreme departe fiind de ea, nu ai suspinat după ea și nu ai dorit-o?".

Fericirea noastră pămîntească, pacea și bună înțelegerea dintre neamuri și popoare le putem cîștiga prin rugăciune, căci Mîntuitorul ne învață, zicînd: „Amin, amin grăiesc vouă că ori ce veți cere de la Tatăl în numele meu vă va da" (Ioan 16, 23). Din aceste cuvinte să înțelegem că rugăciunea ne este folositoare și necesară nu numai pentru cîștigarea fericirii noastre cerești, ci și pentru cîștigarea fericirii și bunăstării noastre pămîntești.

AL. MOISIU

Redactor: Profesor Dr. NICOLAE MLADIN (Taxa poștală plătită în numerar) Tiparul Tipografiei Eparhiale, Sibiu

Anul 109 Sibiu, 1 octombrie 1961 Nr. 37—38

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÎNĂ DE ALBA IULIA ŞI SIBIU

PREŢUL INSERŢIUNILOR:
Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Inserţiunile se adresează ADMINISTRAŢIEI Telegrafului Romîn, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

ARTICOLELE ŞI CORESPONDENŢA se adresează REDACŢIEI Telegrafului Romîn, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

ABONAMENTUL:
Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

Gherman S. Titov, al doilea cosmonaut

La 12 aprilie 1961 lumea a fost zguduită de vestea că un om sovietic, Iuri A. Gagarin, a făcut înconjurul pămîntului cu nava cosmică „Vostok" (Răsăritul).

Nu au trecut însă nici patru luni şi posturile de radio şi televiziune, ediţiile speciale ale ziarelor, au anunţat la data de 6 august 1961, că din Uniunea Sovietică a fost lansată o nouă navă cosmică satelit, avînd la bord pe maiorul cosmonaut Gherman Stepanovici Titov.

Pilotul cosmonaut, maiorul Gherman Stepanovici Titov, s-a născut în anul 1935 în satul Verhnee Jilino, raionul Kosiha, ţinutul Altai, în familia unui învăţător. El este de naţionalitate rusă. El a absolvit şcoala medie din Nalohihna din acelaşi raion. Din 1955 pînă în 1957 el a urmat şcoala de aviaţie pentru piloţi militari de la Stalingrad, pe care a absolvit-o la categoria I-a, a trecut examenele în domeniul tehnicii pilotajului cu calificativul „excelent". După absolvirea şcolii a fost trimis să facă serviciul în cadrul regiunii militare Leningrad.

Gherman Titov este căsătorit. Soţia lui — Tamara Vasilievna — s-a născut în 1937. Tatăl cosmonautului — Stefan Pavlovici, născut în 1910, a predat limba şi literatura rusă, iar apoi limba germană într-o şcoală de şapte ani din Altai. In 1961 a fost pensionat. Mama comonautului — Alexandra Mihailovna — s-a născut în 1914.

Maiorul Gherman S. Titov a fost lansat la ora 9 dimineaţa (ora Moscovei) pe nava „Vostok 2". Sarcinile zborului erau: — Studierea influenţei asupra organismului omenesc a unui zbor de lungă durată pe orbită şi a coborîrii ulterioare pe suprafaţa Pămîntului;

— Studierea capacităţii de muncă a omului aflat timp îndelungat în condiţiile imponderabilităţii.

Greutatea navei: 4731 kg, fără ultima treaptă a rachetei. Depărtarea ei de pămînt în timpul înconjurului: minimă 178 km, maximă 257 km.

Din timpul zborului se desprind următoarele momente:

La ora 10,38 (ora Moscovei) pilotul cosmonaut G. S. Titov a transmis un salut Comitetului Central al P.C.U.S.; Guvernului Sovietic şi lui Nikita Sergheevici Hruşciov personal. N. S. Hruşciov îi răspunde printr-o telegramă de felicitare. La 11,48 trecînd peste Africa, Titov adresează un salut popoarelor africane.

Intre orele 12,30 şi 13, G. Titov a luat masa de prînz, compusă din trei feluri. La sfîrşitul mesei cosmonautul a transmis: „Am luat masa, mă simt perfect". La ora 15, fiind deasupra Americii de Sud, cosmonautul transmite un salut popoarelor sud-americane.

La începutul celei de-a patra revoluţii, corespunzător cu programul zborului, cosmonautul s-a odihnit timp de o oră. După odihnă, cosmonautul a făcut un exerciţiu de înviorare şi a trecut la efectuarea mai departe a lucrărilor prevăzute în sarcina de zbor.

Timp de o oră maiorul Titov a încercat sistemul de dirijare manuală a navei-satelit. El a raportat că nava-satelit poate fi bine dirijată prin manevrare cu ajutorul unui dispozitiv de comandă manuală.

La ora 15,07 raportează: „Pe bord totul este în ordine. Mă simt excelent". Ora 15,30: „Trecut peste ecuator. Suport excelent starea de imponderabilitate". Ora 16,55 primeşte felicitarea trimisă de Iuri Gagarin, primul cosmonaut sovietic.

In timpul zborului deasupra teritoriului Uniunii Sovietice prin sistemul de radio şi televiziune au parvenit imagini din cabina navei, înfăţişînd faţa liniştită şi zîmbitoare a cosmonautului sovietic.

La ora 18,15 cosmonautul Gherman Stepanovici Titov, zburînd deasupra Moscovei a comunicat: „Dragi locuitori ai Moscovei. In cabină toate sînt ca şi înainte, presiunea este normală, o presiune excelentă, umiditatea 70 la sută. Temperatura este de 18 grade. Confort deplin. Nu vă rămîne decît să doriţi acelaş lucru. Totul merge perfect. Rog să transmiteţi iubiţilor locuitori ai Moscovei noapte bună. Acum mă culc. Faceţi ce doriţi, eu însă mă culc".

Cosmonautul s-a trezit la ora 2,37 şi a început activitatea potrivit graficului.

7 august 1961 în jurul orei 6 (ora Moscovei) continuîndu-şi zborul cosmic pe nava satelit „Vostok 2", cosmonautul maiorul Titov Gherman Stepanovici a început cea de-a 15-a revoluţie în jurul Pămîntului. Starea cosmonautului a fost excelentă. După un dejun consistent, luat la ora 5,45 cosmonautul a continuat lucrările prevăzute în programul cercetărilor ştiinţifice.

Nava cosmică satelit sovietică „Vostok 2" pilotată de cosmonautul maiorul Gherman Stepanovici Titov, după ce a efectuat peste 17 revoluţii în jurul pămîntului în decurs de 25 ore şi 18 minute şi a parcurs mai bine de 700.000 km (aproape de două ori distanţa între pămînt şi lună) a aterizat în regiunea stabilită din Uniunea Sovietică, în apropiere de locul istoric unde a aterizat nava-satelit „Vostok 1" la 12 aprilie 1961.

Cosmonautul Gherman Stepanovici Titov este sănătos şi se simte excelent.

N. S. Hruşciov i-a adresat o telegramă prin care îl felicită pentru remarcabila faptă de eroism, care a arătat încă odată ce este capabil să înfăptuiască omul sovietic.

La 7 august 1961, ora 11,30, a avut loc o convorbire telefonică între N. S. Hruşciov şi pilotul cosmonaut Gherman Stepanovici Titov. In cadrul acestei convorbiri cosmonautul a raportat îndeplinirea misiunii încredinţate.

N. S. Hruşciov îi spune: „Aceasta este o faptă eroică. Aţi îndeplinit un vis al omenirii. Pînă nu de mult visul despre zborurile cosmice ale omului era considerat drept un vis irealizabil. Ne mîndrim cu faptul că dv., om sovietic, comunist, l-aţi înfăptuit".

G. S. Titov mulţumeşte şi promite că se va strădui să justifice încrederea acordată, îndeplinidu-şi îndatoririle ce-i revin.

Miercuri, 9 august 1961, Moscova l-a întîmpinat sărbătoreşte pe Gherman Stepanovici Titov, al doilea cosmonaut sovietic.

Pe aeroportul Vnukovo au sosit N. S. Hruşciov şi alţi conducători ai guvernului sovietic. Erau de faţă de asemenea, părinţii lui Gherman Titov şi soţia lui şi mulţime mare de popor.

La sosirea pe aeroportul Vnukovo, Gherman Titov a fost întîmpinat cu un tumult de ovaţii. In sunetele marşului de salut el urcă la tribună şi prezintă raportul de îndeplinire a misiunii.

N. S. Hruşciov îl îmbrăţişează cu o mare duioşie şi îl sărută fierbinte.

A urmat apoi un miting în Piaţa Roşie din Moscova, unde au luat cuvîntul N. S. Hruşciov şi Gherman Titov.

In cadrul recepţiei care a avut loc la Kremlin, pilotului cosmonaut maiorul Gherman Stepanovici Titov i s-a decernat titlul de Erou al Uniunii Sovietice şi titlul de Pilot cosmonaut al U.R.S.S.

(Continuare în pag. 2)

Lumină -- pace

Ca să ai lumină îți trebuie o sursă de lumină. Și după ce ai avut acea sursă trebuie s-o aprinzi și apoi să o menții aprinsă. Și pentru ca să ai sursa de lumină, și pentru ca să o aprinzi, și pentru ca să o menții aprinsă, îți trebuie energie, muncă, luptă. Fără energie, fără muncă, fără luptă lumina nu există.

Ca să ai întunerec, nu-ți mai trebuie energie, nici muncă, nici luptă. Lași totul baltă, la voia întîmplării și întunerecul vine singur, se sălășluiește preste tot. Omului i-a trebuit mii de ani pînă să ajungă să-și facă singur lumina, lumina fizică. Din punct de vedere spiritual lumina e pacea. Intunerecul e războiul, neînțelegerea, cearta. Ca și pentru ca să ai lumină, pentru a avea pace îți trebuie o sursă, îți trebuie o ideie. Acea ideie însă trebuie aprinsă, trebuie susținută, căci dacă nu, se stinge. Trebuie să depui energie pentru ea, muncă, luptă.

Din punct de vedere logic ar părea ceva de neînțeles. Cum mai trebuie să lămurești pe cineva că nu e bun războiul? Doar toată lumea știe că pentru război îți trebuie jertfe zadarnice: oameni morți, copii orfani, soții văduve, mame înlăcrimate, cheltuieli pentru arme, foame, mizerie — toată munca omului e în zadar și-i mai aduce și nenorociri. Pace: muncă cu folos, cu spor, bucurie, fericire — cu fiecare minut sursele fericirii se măresc, prin mărirea producției care nu mai are de cine să fie nimicită. Și cu toate acestea, dacă omului pentru ca să-și facă lumină fizică proprie, i-au trebuit mii de ani; pentru ca să-și făurească pacea, această nouă lumină, i-au trebuit încă atîtea mii de ani.

Astăzi această lumină e aprinsă în inimile tuturor oamenilor cinstiți, dar pentru sălășluirea ei peste toată lumea, mai trebuie muncă, energie, luptă depusă, pentru a fi susținută și desăvîrșită. Trebuie luptă împotriva celor ce pregătesc un nou război, ca să se îmbogățească din el.

Acum înțelegi pentru ce trebuie depusă această energie, pentru ce trebuie dusă această luptă? Dacă înțelegi, nu precupeți nici un efort și luptă și tu pentru pace, muncește pentru fericirea poporului, sprijinește lupta popoarelor pentru dezarmare și pace trainică.

Pr. IOAN GRAURE

Gherman S. Titov...

(Continuare din pag. 1)

La 7 august C.C. al P.C.U.S., Prezidiul Suprem al U.R.S.S. şi Guvernul U.R.S.S. au adresat o Chemare către popoarele Uniunii Sovietice, către popoarele şi guvernele tuturor ţărilor şi către întreaga omenire progresistă, în care arată că fapta eroică a cosmonautului G. S. Titov reflectă „noile realizări uriaşe ale Uniunii Sovietice, ale ştiinţei şi tehnicii noastre, ale întregii economii naţionale, marea superioritate a orînduirii sociale socialiste, cea mai înaintată din lume" şi că „zborurile cosmice ale oamenilor sovietici întruchipează voinţa neclintită, dorinţa neclintită a întregului popor sovietic de pace trainică pe întregul pămînt. Punem realizările noastre în cercetarea Cosmosului în slujba păcii, progresului ştiinţei, spre binele tuturor oamenilor de pe planeta noastră".

Zborul de durată al maiorului Gherman Stepanovici Titov este, după cum declară toate agenţiile din lume, un triumf al ştiinţei şi tehnicii sovietice, o izbîndă fără precedent a minţii omeneşti.

Ştiinţa şi tehnica sovietică şi oamenii sovietici au obţinut un nou succes în cucerirea Cosmosului.

Asemenea aparate şi instalaţii complexe, care să funcţioneze atît de precis, ca şi zborul însuşi, constituie un triumf al ştiinţei şi tehnicii sovietice, care se află în fruntea ştiinţei şi tehnicii mondiale.

Primele zboruri ale omului în Cosmos au devenit realitate. A început era călătoriilor locuitorilor Pămîntului în Cosmos, spre Lună şi spre alte planete.

Exploatarea de către om a planetelor sistemului solar, care chiar acum cîţiva ani părea de domeniul fanteziei, a devenit o problemă de actualitate, cu mari perspective de a fi soluţionată încă în generaţia noastră. Rachetele sovietice sînt destul de puternice spre a ajunge în Lună şi în planete. Cosmonauţii sovietici sînt oameni bine pregătiţi şi curajoşi, capabili să împlinească orice sarcină cu eroism.

Zborul lui Gherman Stepanovici Titov este o nouă dovadă a puterii creatoare, a forţei marelui popor sovietic şi totodată a demonstrat superioritatea orînduirii socialiste asupra celei capitaliste.

Cu toţii ne mîndrim şi ne bucurăm că din nou poporul prieten sovietic este primul care a dobîndit o aşa măreaţă victorie, pusă în slujba păcii între popoare spre binele omenirii.

C. VOICU

„Eu sînt butucul viței"

Ioan 15, 5

Mîntuitorul Iisus Hristos a iubit natura, adică lumea aceasta care ne înconjoară ca munți, dealuri, cîmpii, ape, mări, plante, animale, etc. Se naște aproape sub cerul liber, într-o iesle cu fîn, în tovărășia animalelor și păstorilor, și crește pe costișele frumoase ale Nazaretului, pline cu plantații de măslini, viță de vie și portocali. Cînd iese la propovăduire, activitatea Sa mesianică și-o desfășoară mai ales în afara zidurilor cetăților și satelor, căci nu în zadar spunea: „Vulpile au vizuini și păsările cerului cuiburi, iar Fiul Omului nu are unde să-și plece capul". Așa se face că îl întîlnim pe Mîntuitorul pe drumuri de țară, printre semănături, prin livezi și vii, pe pajiști de dealuri, în locuri retrase și pustii sau pe malul lacului Ghenizaret, în tovărășia pescarilor. Toate acestea au lăsat în sufletul Său dumnezeiesc puternice urme, înșîr aproape la tot pasul găsim în învățăturile Sale imagini sau asemănări luate din viața naturii. Parabolele Sale cu deosebire, care în bună parte își au un astfel de izvor, ca aceea a semănătorului, a vierului, a grăuntelui de muștar, a oii pierdute și altele ne mișcă sufletul nu numai prin învățăturile pe care Mîntuitorul voia să ni le dea prin ele, ci și prin frumusețea lor literară, cum se zice.

Iisus — Domnul nostru însă face mai mult decît atît: El se aseamănă în chip direct pe sine însuși cu fapte din natură. Așa de pildă atunci cînd se numește păstorul cel bun, care-și iubește cu adevărat turma, punîndu-și viața pentru ea, spre deosebire de pretinșii păstori, cărora le place numai laptele și carnea oilor, nu să le și păzească și să le îngrijească. „Eu sînt păstorul cel bun. Păstorul cel bun sufletul său și-l pune pentru oi. Furul nu vine fără numai să fure și să junghie și să piarză. Eu am venit ca oile mele viață să aibă și mai mult să aibă" — zice Mîntuitorul (Ioan 10, 11. 10).

O asemănare tot pe atît de frumoasă o ia Domnul nostru Iisus Hristos din viața unui butuc de vie, cînd zice: „Eu sînt vița cea adevărată și Tatăl meu este lucrătorul. Toată vița care nu aduce roadă întru mine o scoate și toată vița care aduce roadă o curățește, ca mai multă roadă să aducă". Și continuă Mîntuitorul: „Rămîneți întru mine și eu întru voi. Precum vița nu poate aduce roadă de la sine, de nu va rămîne în butuc, așa nici voi de nu veți rămîne întru mine. Eu sînt butucul viței, iar voi vițele. Cel ce rămîne întru mine și eu întru el acela aduce roadă multă, că fără de mine nu puteți face nimic" (Ioan 15, 1—5).

Am văzut desigur cu toții o vie sau, dacă nu, un pom oarecare. Să luăm de pildă un pom, un măr. Atîta timp cît fiecare rămurică nu este atinsă de nimic și ține legătura cu tulpina de la care primește seva, mărul întreg este verde și frumos, în stare de a aduce roadă. Dacă vom privi cu atenție același măr, de data aceasta încărcat cu roade, vom vedea cum unele fructe care au slăbit legătura lor cu ramura și cu tulpina pomului, hrănirea lor făcîndu-se anevoios, rămîn mici, se zbîrcesc, se usucă și în cele din urmă se desprind de pom și cad. In schimb fructele care stau în strînsă legătură cu seva cea dătătoare de viață a pomului cresc mari și frumoase, se coc și ne sînt de mare folos.

Cam același adevăr a vrut să ni-l facă cunoscut și Mîntuitorul în textul cu vița de vie de mai sus, adevăr deosebit de important pentru viața noastră creștină. Că adică El este butucul vieții noastre creștinești, că numai în măsura în care stăm strîns legați sau strîns uniți de persoana Sa, de învățăturile Sale, de harul Său, în acea măsură vom aduce roade de fapte bune, bine plăcute lui Dumnezeu și de folos semenilor noștri.

Și iată cum se poate acest lucru.

Mîntuitorul Iisus Hristos, fiind Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, este omniprezent, adică în tot locul, în preajma fiecăruia din noi. Ne încredințează chiar El de acest adevăr, prin cuvintele rostite după învierea Sa: „Iată eu cu voi sînt toate zilele, pînă la sfîrșitul veacului" (Matei 28, 20). Ba mai mult, El chiar ni se îmbie, ne dorește, vrea să petreacă cu noi și în noi, să pătrundă în ființa noastră lăuntrică, căci acest lucru vor să spună cuvintele: „Iată stau la ușă și bat, de va auzi cineva glasul meu și va deschide ușa, voi intra la el și voi cina cu el și el cu mine" (Apoc. 3, 20). Aceasta o spune Iisus și în cuvintele: „Rămîneți întru mine și eu întru voi" (Ioan 15, 4), sau Sf. Apostol Pavel: „Hristos trăiește în mine" (Gal. 2, 20).

Iisus Hristos — Domnul nostru, deci, nu numai că ni s-a dat ca model de urmat, model de blîndețe, de muncă, de dragoste, de slujire a oamenilor, model la care privind să ne modelăm și noi viața, ci El cheamă la comuniune cu El, vrînd să intre în legătură directă, nemijlocită cu noi. Forța sau seva care ne apropie de Mîntuitorul și ne unește cu El, ca mlădița de tulpina viței, este dragostea, prin care devenim un „duh" cu El, căci dragostea înseamnă deschidere, întrepătrundere sufletească, comunicare de viață unul către altul, așa cum circulă seva din butuc la mlădițele viei, unificare și asemănare. Această „trăire a lui Hristos în noi" se împlinește prin Sfintele Taine, în deosebi prin Sfînta Împărtășanie, cînd

Gînduri creștine

— „Cel care întinde mîna în blid cu Mine, acela mă va vinde" (Matei 28, 23). Prin aceste cuvinte, Iisus Hristos arată pe trădătorul Iuda Iscarioteanul, cel care L-a vîndut pe 30 de arginți.

Ce nume veți da celui care ia Sf. Impărtășanie și care totuși îngăduie în viața sa, minciuna și prefăcătoria?

Cum veți numi pe cel care mănîncă pîinea și bea vinul din Sf. Potir și a cărui viață se învîrtește totuși, în jurul păcatelor grele?

Ce veți zice de cel care „întinde mîna în blid cu Iisus" și care păstrează totuși în inima sa pismă, răutate pentru un părinte, un coleg, sau pentru cineva dintr-o altă națiune, dintr-o altă rasă?, căci a întinde mîna în blid cu El și a-L trăda prin minciună, lăcomie sau răutate, este a săvîrși crima lui Iuda Iscarioteanul.

— „Și ne iartă nouă greșelile noastre, cum și noi iertăm greșiților noștri" (Matei 6, 12). Ce admirabilă rugăciune! Cu condiția însă ca să nu facem din ea vorbă goală, să n-o rostim mașinalicește, adică să nu trecem cu vederea înțelesul moral și religios, căci altfel se va întoarce împotriva noastră. Și dacă Dumnezeu ne-ar ierta, așa cum noi știm să iertăm pe alții, desigur am căpăta o iertare, care nu ne-ar conveni de loc. Poate vei zice: îl iert însă nu vreau să-l mai văd în ochi. Il iert, însă nu pot uita ce mi-a făcut. Aceste două gînduri nu-s creștinești.. Sau zici: Il iert, dar să-și repare mai întîi greșala făcută. Il iert, însă vreau să nu mă mai supere cu nimic. Să zici așa e cu dreptate. Totuși pentru împăcare poți renunța la despăgubire. Oare cum vrem noi să fim iertați de Dumnezeu? Desigur noi vrem să fim iertați în întregime, fără rezerve, fără o reparație imposibilă. Noi vrem să simțim aproape de inima noastră, inima lui Dumnezeu, să fim asigurați de dragostea Sa, să ne bucurăm de încrederea Sa, de intimitatea Sa. Ei bine! Să lucrăm și noi la fel față de fratele nostru, care ne-a supărat și care cere să-l iertăm. Nici o mustrare, nici o discuție, nici o răceală. Uitare, încredere, dragoste. Atunci vom putea numai să zicem cu toată sinceritatea: „Iartă-ne... cum și noi iertăm..." și să cunoaștem astfel cea mai înaltă bucurie a iertării dumnezeiești și o mare mulțumire...

*

Odată, un om, care ducea o viață potolită, zicea: „Eu nu mă simt păcătos". I-am zis: „Numai Hristos este fără păcat, iar noi avem sumedenie de păcate; și eu te voi întreba și vei vedea, că vei avea foarte multe păcate". Din nou i-am zis: — „N-ai fost mînios niciodată"? — „Cine nu-i mînios"? — „N-ai ocărît, n-ai înjurat, n-ai blestemat și nici n-ai bîrfit niciodată"? — „Cinstit vorbind, am făcut și fac și de acestea"... — „De cîte ori ai înșelat pe prieteni, călcîndu-ți cuvîntul și spunînd minciuni?!". — „Recunosc că de multe ori"... — „Lăcomie de bani, desfrînare, pismă, mîndrie, clevetire, pornire de asuprire și nedreptate ai făcut și ai avut în suflet?". — „Și de acestea"... — „Dar beție n-ai făcut"? — „Adeseori"... — „Dar jurămîntul l-ai călcat și-ai luat în deșert pe Dumnezeu"? — „De multe ori"... — „Și toate acestea, ce sînt decît grele și urîte păcate? Deci pocăiește-te, creștine și ia calea faptelor bune, pentru binele și mîntuirea ta!".

Prel. de Pr. V. A. Bassarabin

---

primim pe însuși Domnul în făptura noastră, apoi prin meditație, rugăciune și fapte bune, prin care întărim mult această unire cu Hristos.

„Eu v-am ales pe voi și v-am pus să mergeți și roadă să aduceți și roada voastră să rămînă" (Ioan 15, 16) — spune Iisus Apostolilor Săi și nouă totodată, vrînd să arate că rostul nostru în lume nu este acela de a trăi ca niște buruieni nefolositoare sau ca niște copaci sterpi, ci trebuie să ne fructificăm viața, să rodim ca niște pomi îngrijiți, să facem adică cît mai mult bine cîtă vreme trăim pe pămînt. Iar creștinul care simte pe Iisus Hristos în sufletul lui, care a pus la inimă poruncile Lui, străduindu-se să le împlinească cu timp și fără timp, acela „aduce roadă multă", după cum Însuși ne învață (Ioan 15, 5). Și acest lucru nu este greu de înțeles, căci pe măsură ce și noi răspundem cu dragoste la dragostea cea mare a lui Dumnezeu, cu străduințele noastre, cu rîvna noastră de a ne face mai buni, mai drepți, mai cuminți, mai după voia lui Dumnezeu, pe aceeași măsură Mîntuitorul ne pătrunde cu sfințenia Sa, cu harul Său, întărindu-ne și îmboldindu-ne tot mai mult la lucrarea binelui. Acest lucru îl are în vedere Sf. Apostol Pavel — a cărui viață este o continuă alergare și străduință de a întruchipa în viața sa viața lui Iisus Hristos, atît cît omenește este cu putință — cînd zice: „Toate le pot în Hristos, cel ce mă întărește" (Fil. 4, 13) și în altă parte: „Pe acesta (pe Hristos) îl propovăduim noi, sfătuind și învățînd pe tot omul întru toată înțelepciunea, ca să înfățișăm pe tot omul desăvîrșit întru Hristos. Spre aceasta mă și ostenesc, luptîndu-mă cu ajutorul puterii lui, care lucrează cu tărie întru mine" (Col. 1, 28—29).

*

Să ne străduim deci că cunoaștem cît mai bine pe Mîntuitorul nostru, pe Iisus Hristos, al cărui nume îl purtăm, să ne împărtășim cu sf. sîngele și trupul Lui cel dumnezeiesc, să ne pătrundem cît mai mult de învățăturile Sale, de sfințenia Sa, da harul Său, de dragostea Lui de oameni, de toate vrerile Lui, pentru ca, uniți fiind cît mai strîns cu El, să aducem tot mai multe roade de pace, de smerenie, de dragoste față de toți oamenii, de muncă, de frumusețe sufletească. Să rodim adică cît mai multe lucruri bune, așa cum rodește o viță sănătoasă adînc înfiptă în butucul ei.

Diacon GH. PAPUC

Impotriva minciunii

„Invață-te omule cuvinte adevărate și minte bună, ca să le auzi și tu și să ai parte de ele".

(Pilde 22. v. 21)

Creștinul trebuie să fie om nou (Col. 3, v. 9).

Ca om al lui Dumnezeu el trebuie să împlinească legea și prin toate purtările lui să dovedească aceasta.

Dacă luptă împotriva păcatelor grele, dacă știe cari sînt păcatele de moarte, cele strigătoare la cer și cele de căpetenie, trebuie să nu uite nici odată că mai sînt păcate mărunte, cari izvorăsc din aceste mari și aduc mult rău vieții și multă stricăciune sufletului.

Intre acestea amintesc de data aceasta de minciună, ca un năravrău și aducător de grele căderi omului și multe necazuri vieții omenești.

Minciuna este negarea și nemărturisirea adevărului. Despre aceasta scrie la Sf. Ev. Ioan că cei ce mint „au de tată pe diavolul. Că el de la început a fost ucigaș și nu stă în adevăr pentru că în el nu este adevăr. Ori de cîte ori spune o minciună vorbește din ale lui, căci el este mincinos și tatăl minciunii" (8, v. 44).

Primii oameni au căzut că au dat ascultare minciunii (Fac. 3, 5).

Uneltele ei sînt mintea slabă și limba lipsită de virtute, căreia nu-i place să rostească cuvintele adevărate.

Ințelepciunea biblică de la început a combătut acest obicei ca un păcat mare și zice la Pilde „că măciucă, sabie și săgeată ascuțită este limba omului care mărturisește minciuna" (25, 18), căci „limba mincinoasă urăște adevărul și gura neacoperită face neașezări" (26, v. 28), astfel „omul cu limba mincinoasă nu se întărește pe pămînt" (Ps. 140, v. 11).

Acelaș psalmist spune apoi mai departe că „numai buzele adevărate îndreptează mărturisiri, iar cel cu minciuna are limbă nedreaptă... de aceia urîciune sînt Domnului buzele mincinoase, iar cel ce grăiește cu credință, primit este cu cinste" (12, v. 20).

De aceea înțeleptul legii vechi aduce povața „nu semăna minciuni asupra fratelui tău, nici împotriva prietenului tău să nu faci așa. Nu voi a minți nici o minciună, că minciuna deasă nu este bună" (Ințel. 7, v. 13—14).

Considerînd că minciuna aduce și păcate grele, legea noastră creștină oprește pe credincioșii ei să mintă și-i îndeamnă la grăirea adevărului.

Astfel Sf. Ap. Pavel povățuiește în epistola către Coloseni: „Nu vă mințiți unii pe alții, întrucît v-ați dezbrăcat de omul cel vechi cu faptele lui" (3, v. 9), ci lăsați-vă de minciună: „fiecare din voi să spună aproapelui său adevărul... pentru că sîntem mădulare unii altora" (Efes. 4, v. 25).

Cît de grea este pedeapsa minciunii, Sf. Scriptură ne-o arată la întîmplarea cu Anania și Safira, de la Faptele Apostolilor (5, v. 3), unde zice: „Anania! pentru ce ți-a umplut satana inima ca să minți pe Duhul Sfînt"? Auzind Anania această mustrare pentru păcatul minciunii, îndată a căzut jos și a murit.

Iată unde duce un păcat ca acesta și de aceea cine este creștin „și iubește viața și vrea să vadă zile bune, să-și înfrîneze limba de la rău și buzele de la cuvinte înșelătoare" (I Petru 3).

Prot. FLOREA ALEX.—Mediaș

Irmosul Intrării în Biserică

Ingerii văzînd intrarea
Preacuratei au dat zbor
Mirîndu-se cum Fecioara,
Intră-n Sfînta Sfintelor.
Nici cum să nu se atingă
Ca de un sicriu ceresc
Mîna cea rău gînditoare
De trupul ei fecioresc!
Iar buzele credincioase
Cu al îngerului glas,
Cu bucurie să cînte
Fecioarei, alesul vas.
De Dumnezeu Născătoare
Bucură-te tot mereu,
Cea plină de daruri sfinte
Căci cu tine-i Dumnezeu!

Pr. Al. Gherghel

Reîntregire

In suflete renaște din nou un crez lucid:
Crezul reîntregirii, dărîmător de zid.
După haine veacuri de învrăjbire-amară,
Trăim plinirea vremii în scumpa noastră țară
Și-aducem strămoșeasca cinstire cuvenită
Celui născut cu trupul în iesle umilită.

Vin frații laolaltă să facă jurîință,
La înnoirea lumii să pună năzuință,
O singură suflare, o singură credință,
Să lecuiască rana — că prea mult i-a durut —
Și cîte-au fost visate de ochii stinși în lut
Le vor trăi, căci astăzi dumnezeiescul dar
Ne-adună la o strană și la un sfînt altar.

Acelaș glas de clopot ne-adună valuri vii
Pe veci la matca noastră, precum am fost dintii.

Prot. I. Gh. IVANCIUC

Inaugurarea muzeului bisericii „Sf. Nicolae“ din Scheii Braşovului

La 29 iunie 1961, sărbătoarea Sf. Ap. Petru şi Pavel, cronica bisericii „Sf. Nicolae" din Schei a înscris un eveniment de seamă. Bogatul tezaur de cultură şi artă bisericească pe care îl are „mama bisericilor ortodoxe din Ţara Bîrsei" a fost rînduit după cele mai moderne criterii muzeistice şi oferit publicului vizitator, ca o mărturie despre puterea creatoare a poporului romîn.

Biserica a fost ctitorită de voievozii Ţărilor Romîne şi ajutată de către ţarina Elisabeta Petrovna, fiica lui Petru cel Mare, în lupta de păstrare a ortodoxiei împotriva asalturilor catolicismului habsburgic.

In anul 1957, venind la cîrma mitropoliei Ardealului I. P. S. Mitropolit Nicolae Colan, unul din cele dintîi gînduri ale I. P. S. Sale a fost de a se organiza în clădirea de lîngă biserică un aşezămînt spre binele ţării şi al Bisericii. Cu largul concurs şi sprijin material al Departamentului Cultelor, secţia muzeistică s-a deschis în acest an, urmînd să se prezinte în curînd în condiţii optime arhiva şi biblioteca, pentru care este de lipsă numai cadrul exterior.

De trecutul bisericii „Sf. Nicolae" se leagă şi activitatea culturală a Diaconului Coresi, de la care se împlinesc patru sute de ani. Este ştiut că Diaconul Coresi a avut între colaboratorii săi în traducerea cărţilor în grai romînesc pe învăţaţii preoţi de la biserica „Sf. Nicolae". Mai adăugăm că aci a apărut prima cronică cu subiect romînesc în Transilvania, Cronica Popii Vasile, continuată de Radu Tempea II, prima gazetă romînească „Foaia Duminecii" şi primul Calendar romînesc la 1733 şi prima gramatică romînească în mss. la 1757. De biserica „Sf. Nicolae" sînt legate numele unor cărturari de seamă ca Anton Pan, Gh. Ucenescu, Ciprian Porumbescu, Gh. Dima, Gh. Bariţ, Ioan Barac şi alţii. Iată atîtea fapte care legitimează cu prisosinţă înfăptuirea muzeului.

Prezentăm acum, pe scurt, cititorilor noştri, cîteva din obiectele expuse în muzeu. Muzeul cuprinde etajul clădirii, compus din trei camere. In cea dintîi vizitatorul întîlneşte piatra de mormînt a preotului Costea de la 1476, schiţa bisericii „Sf. Nicolae" de la întemeierea ei şi pînă azi, istoricul clădirii în care este aşezat muzeul, vechile catastife, legămîntul de înfiinţare a Şcolilor Centrale şi documente de la cărturari de seamă din trecutul Braşovului.

In sala din stînga, dedicată Diaconului Coresi se află expuse: Evanghelia cu învăţătură de la 1581, Octoihul slav 1574, Molitvelnic mic slavon 1493, table de Evanghelie ferecată din sec. XVI, Tetraevanghelierul miniat 1560, din epoca lui Alexandru Lăpuşneanu, hrisovul lui Aron Vodă, din 1594, hrisovul lui Gh. Ştefan din 1656 şi obiecte de cult artistic lucrate din sec. XVI şi XVII.

In sala a treia din dreapta, dedicată lui Radu Tempea II, cronicarul, sînt expuse: Hrisoave de la Constantin Brîncoveanu şi Grigorie Ghica Vodă, Cronica lui Radu Tempea, Tîlcul Evangheliilor, manuscrise din sec. XVIII, Evanghelii ferecate sec. XVIII, icoane din sec. XVIII, icoane pe sticlă, odăjdiile aduse de Eustatie Grid de la Moscova la 1748, obiecte de cult, engolpioane şi un costum scheian de femeie. Obiectele sînt expuse în 12 vitrine, frumos executate de către „Decorativa" din Bucureşti şi în patru nişe în pereţii laterali. Ele sînt aşezate în ordine cronologică, cu o tematică bine studiată de către priceputul director al muzeului şi bibliotecar Prof. I. Colan.

Solemnitatea inaugurării a avut loc în 29 iunie 1961. După săvîrşirea Sf. Liturghii s-a trecut în clădirea muzeului, unde s-a săvîrşit sfeştania de către P. C. Prot. Traian Belaşcu, vicarul mitropoliei, Prot. Vasile Coman, Prot. C. Muşlea, I. Işa şi Pr. Şt. Tascianu în prezenţa credincioşilor. La inaugurarea muzeului au participat reprezentanţi ai Departamentului Cultelor şi ai autorităţilor locale.

In numele parohienilor bisericii „Sf. Nicolae", Pr. I. Işa exprimă sentimentele de bucurie pentru înfăptuirea muzeului şi aduce mulţumiri I.P.S. Mitropolit Nicolae Colan şi Departamentului Cultelor pentru ajutorul dat. Prof. I. Colan face o expunere a rolului cultural şi istorico-religios pe care l-a avut biserica „Sf. Nicolae" în vremea în care poporul romîn din Transilvania era asuprit şi prezentarea tematică a muzeului.

In numele I. P. S. Mitropolit Nicolae, P. C. Păr. TRAIAN BELAŞCU, vicarul Mitropoliei arată bucuria pentru înfăptuirea acestei instituţii. Ea se datoreşte, înainte de toate, Arhipăstorului care, fiind din aceste părţi şi făcîndu-şi şcoala în Braşov, a cunoscut în deaproape aceste valori şi a dorit ca ele să devină bunuri comune ale poporului nostru dornic de cultură şi progres.

Solemnitatea se încheie cu citirea scrisorii pe care I. P. S. a trimis-o protopopiatului cu acest prilej, în care îşi exprimă bucuria şi aduce mulţumiri tuturor celor ce au contribuit la înfăptuirea muzeului.

Astfel vizitatorii, care vor trece prin Braşov, au prilejul să cunoască încă un aşezămînt de cultură şi artă romînească.

Pr. VASILE COMAN

RUT

In zilele acelea, cînd cîrmuiau în Israil judecătorii, s-a întîmplat foamete mare pe pămînt. Atunci Elimelec şi soţia sa Noemina, care locuiau în Vifleemul Iudeii, s-au dus să locuiască în şesul Moab, unde mai era pîine.

Elimelec şi Noemina aveau doi feciori, care s-au căsătorit în Moab, luînd de soţii unul pe Orfa, iar al doilea pe Rut. Şi au rămas acolo ca la zece ani.

Dar după aceea a murit Elimelec şi au murit şi cei doi feciori ai lui. Rămasă văduvă şi auzind „că Dumnezeu a cercetat pe poporul său şi i-a dat pîine" (Rut 1, 6), Noemina a hotărît să se întoarcă în Vifleem. Cele două nurori ale sale voiau să o însoţească. Numai că Noemina le-a zis:

„Intoarceţi-vă şi vă duceţi fiecare la casa mamei voastre şi să facă Domnul milă cu voi, cum aţi făcut şi voi cu cei morţi şi cu mine!" (Rut 1, 8).

La început, cele două nurori au stăruit, plîngînd, în hotărîrea lor de a o însoţi pe Noemina. Dar mai apoi, Orfa, şi-a luat rămas bun de la soacra sa şi s-a întors la poporul său, iar Rut a rămas cu ea.

Şi a zis Noemina către Rut:

„Iată cumnata ta s-a întors la poporul său şi la dumnezeii săi. Intoarce-te şi tu după cumnata ta!".

Iar Rut a zis:

„Nu mă sili să te părăsesc şi să mă duc de la tine; căci unde te vei duce tu, acolo voi merge şi eu şi unde vei trăi tu, voi trăi şi eu; poporul tău va fi poporul meu şi Dumnezeul tău va fi Dumnezeul meu.

Unde vei muri tu, voi muri şi eu şi voi fi îngropată acolo. Orice-mi va face Domnul, numai moartea mă va despăţi de tine!" (Rut 1, 14—17).

Deci Rut n-a părăsit pe Noemina. „Şi aşa s-a întors Noemina cu nora sa Rut moabiteanca, venind din şesul Moab şi au intrat în Vifleem, pe la începutul secerişului orzului" (Rut 1, 22).

Noemina era acum bătrînă şi nu putea lucra. De aceea Rut îngrijea de ea întru toate.

Intr-una din zilele acelea Rut s-a dus să adune spice în ţarina lui Booz, care era înrudit cu Elimelec. Ea se ţinea cu hărnicie pe urma secerătorilor. Iar cînd Booz a venit la locul acela a întrebat:

„Cine-i această femeie tînără?".

„Această femeie tînără este moabiteanca aceea care a venit cu Noemina din şesul moabiţilor... Şi se află aici de azi dimineaţă şi acasă şade foarte puţin" (Rut 2, 5—7).

Atunci Booz a rînduit ca Rut să mănînce din mîncarea secerătorilor şi să bea din acelaşi ulcior din care beau ei; de asemenea, să culeagă spice şi de printre snopi, fiindcă auzise el cît de mult îngrijea ea de Noemina.

Seara, cînd s-a întors acasă, Rut a dus pîine şi soacrei sale. Şi apoi, pînă la terminarea secerişului, zi de zi a cules spice în ţarina lui Booz.

Nu peste multă vreme, Booz a zis în faţa bătrînilor cetăţii:

„Pe Rut moabiteanca o iau de soţie, ca să păstrez numele celui mort — al fiului lui Elimelec — în moştenirea lui şi ca să nu piară numele celui mort dintre fraţii lui şi din poarta locuinţei lui: voi astăzi sînteţi martori la aceasta" (Rut 4, 10).

Deci Booz a luat-o în căsătorie pe Rut şi din căsătoria aceasta s-a născut Obed. Acesta-i părintele lui Iesei, tatăl lui David. Iar din seminţia lui David s-a născut Mîntuitorul Iisus Hristos.

*

Rut era din Moab. Deci ea nu făcea parte din Israil. Totuşi, Rut a venit în Vifleem, a luat credinţa soacrei sale, s-a căsătorit cu Booz şi s-a făcut una cu poporul Israil. Din căsătoria aceasta s-a născut Obed, din Obed Iesei şi din acesta s-a născut David. Iar din spiţa lui David s-a născut Mîntuitorul Hristos. De aceea El e numit adesea „fiul lui David".

D. CĂLUGĂR

† Preoteasa Valeria Pop născ. Maxa

In ziua de 12 martie 1961 s-a stins din viaţă Preoteasa Valeria Pop — soţia C. Păr. Ioan Pop de la parohia ort. rom. Bucerdea Vinoasă I, protopopiatul Alba Iulia.

Inmormîntarea s-a oficiat în ziua de 14 martie 1961 de un sobor de preoţi în frunte cu P. C. Prot. raional Victor Negrea.

In faţa credincioşilor au vorbit: P. C. Prot. V. Negrea şi preoţii N. Puia, V. Miteu, D. Bogdan şi I. Jurca, cari au subliniat vrednicia vieţii adormitei întru Domnul.

Preoteasa Valeria Pop s-a născut la data de 30 aprilie 1897 în parohia Gîrbova de sus şi este fiica vrednicului de pomenire a preotului V. Maxa şi a preotesei Maria.

Crescută în mireasma evlaviei creştine, care stăpînea în casa părintească, se căsătoreşte cu absolventul de teologie Ioan Pop, hirotonit apoi şi instalat preot la parohia Craiva, unde funcţionează pînă în anul 1947 cînd se transferă la parohia Bucerdea Vinoasă.

Viaţa familiară i-a fost binecuvîntată cu 4 copii, dintre cari trei sînt în viaţă.

A fost o preoteasă distinsă, ostenind cu deosebită rîvnă pentru propăşirea binelui credincioşilor, cari au preţuit-o şi au iubit-o ca pe o mamă bună.

Preot N. PUIA

Redactor: Profesor Dr. NICOLAE MLADIN (Taxa poştală plătită în numerar) Tiparul Tipografiei Eparhiale, Sibiu

BIBLIOTECA CENTRALĂ
SIBIU

Anul 109 Sibiu, 15 octombrie 1961 Nr. 39—40

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÎNĂ DE ALBA IULIA ŞI SIBIU

PREŢUL INSERŢIUNILOR:
Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Inserţiunile se adresează ADMINISTRAŢIEI Telegrafului Romîn, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

ARTICOLELE ŞI CORESPONDENŢA
se adresează REDACŢIEI Telegrafului Romîn, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

ABONAMENTUL:
Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

150 ani

Inchinăm acest număr din „Telegraful Romîn" Institutului Teologic de grad Universitar din Sibiu, care anul acesta a împlinit 150 ani de activitate neîntreruptă. E un eveniment însemnat nu numai pentru Institutul Teologic, ci şi pentru Biserica întreagă. De aceea el va fi sărbătorit după cuviinţă.

Viaţa acestui Institut este asemănătoare cu aceea a unui rîu. La început — în 1811 — a fost un curs de pregătire a viitorilor preoţi, primul dascăl fiind Gheorghe Lazăr. Acest curs este izvorul, ca o şuviţă firavă, abia ieşită la lumină. Apoi şuviţa creşte şi devine pîrîiaş: cursurile se ridică la 2 ani de studii. Nu trece mult şi şcoala se întăreşte din nou: 3 ani de studii, ca în ultimii 40 ani să aibă patru ani de studii ca şi celelalte Facultăţi de Teologie. La început a avut puţini profesori şi puţini ucenici. Apoi profesorii s-au înmulţit şi ucenicii aşişderea. Azi are un corp profesoral universitar şi stă sub îndrumarea I. P. S. Mitropolit Nicolae al Ardealului, I. P. S. Mitropolit Vasile al Banatului, P. S. Lor Nicolae al Aradului, Valerian al Oradiei şi Teofil al Clujului şi ucenici din toate eparhiile Ardealului şi Banatului. La început activitatea publicistică a fost mai slabă. Apoi profesorii au fost unii redactori la „Telegraful Romîn", alţii au scris studii, articole şi cărţi. Astăzi doi profesori sînt redactori. Unul la revista „Mitropolia Ardealului", altul la „Telegraful Romîn" şi studiile, articolele şi cărţile profesorilor noştri sînt preţuite în toată Biserica Ortodoxă.

Aşa izvorul plăpînd, a devenit pîrîiaş şi din pîrîiaş a devenit rîu — bogat în har şi adevăr — alături de alte rîuri ale teologiei ortodoxe.

Aici, la această şcoală s-au format slujitorii altarelor noastre vreme de 150 ani. Aici s-a ţinut trează credinţa că fraţii despărţiţi vor fi iarăşi una în Biserica strămoşească. Aici s-au făurit arme ale minţii şi simţirii ca reîntregirea bisericească să se întărească. Aici ne străduim ca slava Bisericii noastre să fie mereu luminoasă, ca pacea să fie atotbiruitoare, ca viaţa să fie tot mai frumoasă, ca patria noastră scumpă să fie tot mai înfloritoare.

Institutul Teologic Universitar din Sibiu este în slujba lui Hristos, în slujba Bisericii Ortodoxe, în slujba poporului, în slujba păcii.

La 150 ani de activitate rodnică, urăm Institutului Teologic noi succese în împlinirea misiunii sale de făurar de suflete preoţeşti, de ctitoritor de gînduri creştineşti, de îndrumător pe calea dreptei credinţe, a Evangheliei lui Hristos, Evanghelia iubirii şi a păcii.

Telegraful Romîn

Institutul Teologic de grad Universitar-Sibiu

Ortodoxia sibiană în sărbătoare

In anul acesta s-au împlinit 150 ani de la înfiinţarea bătrînei şcoale de Teologie Ortodoxă ardeleană din Sibiu.

Implinirea unui veac şi jumătate de existenţă în slujba Bisericii Ortodoxe constituie un mare eveniment pentru viaţa religioasă a Ortodoxiei din Ardeal.

Bătrînele ziduri ale Teologiei sibiene, în cei 150 de ani, au dat multe generaţii de slujitori vrednici, care au servit Biserica şi credincioşii cu multă demnitate şi dragoste. Aceşti harnici slujitori, în decursul acestui veac şi jumătate, s-au identificat cu aspiraţiile şi năzuinţele credincioşilor noştri şi poporului romîn din Ardeal.

Zidul despărţitor între credincioşii romîni de pe meleagurile ardelene — în răstimpul celor 250 de ani de separare religioasă — a adus multe frămîntări şi necazuri Bisericii Ortodoxe din Ardeal. Insă ea le-a primit ca pe nişte lucruri trecătoare, cu convingerea că fiii ei, răpiţi prin silnicie, se vor regăsi iarăşi la sînul ei de mamă duhovnicească împreună cu ceilalţi fii.

Mult aşteptata întoarcere la Biserica strămoşească a clerului şi credincioşilor foşti greco-catolici s-a şi înfăptuit la 21 octombrie 1948, în cetatea istorică Alba-Iulia, a vechii mitropolii a romînilor ortodocşi din Ardeal, prin voinţa liber exprimată a clerului şi credincioşilor fostei Biserici greco-catolice.

De la această dată, bătrîna şcoală teologică din Sibiu şi-a deschis larg porţile şi pentru fiii preoţilor şi credincioşilor reveniţi, ca astfel să se poată adăpa de la izvoarele Ortodoxiei, în ceea ce priveşte concepţia de credinţă ortodoxă şi trăire în duhul ortodox.

Prin cursurile de îndrumare, iniţiate la această şcoală teologică cu toţi slujitorii vechi ortodocşi şi noi ortodocşi, s-a urmărit cunoaşterea deplină a comorilor spirituale ale Ortodoxiei şi sudura actului de reîntregire bisericească. Şi într-adevăr, a-

(Continuare în pag. 2)

Ortodoxia sibiană în sărbătoare

(Continuare din pag. 1)

ceste obiective au fost atinse cu prisosinţă — prin strădania şi dragostea profesorilor de la această şcoală.

Din pragul acestei aniversări se cade să ne îndreptăm recunoştinţa noastră, a celor de azi, faţă de toţi ostenitorii bătrînei şcoale teologice sibiene — la împlinirea unui veac şi jumătate — şi să le preţuim cu dragă inimă truda şi munca lor neobosită în slujba sfintei noastre Biserici drept măritoare şi patriei noastre scumpe, Republica Populară Romînă.

Prot. stavr. TRAIAN BELAŞCU
vicar arhiepiscopesc

Institutul Teologic
(Scurt istoric)

Dacă în acest moment de popas sărbătoresc pentru şcoala teologică de la Sibiu, ne îndreptăm privirile spre trecutul ei, observăm că dezvoltarea ei s-a făcut asemenea grăuntelui de muştar din frumoasa parabolă a Mîntuitorului: de la forme reduse şi modeste la amploarea unui aşezămînt matur şi în plină desfăşurare a puterilor sale.

Purtat în gînd încă de episcopul Ghedeon Nichitici care nutrea în sufletul său ideea întemeierii unui institut de bogoslovi, Institutul teologic din Sibiu a luat fiinţă în pragul veacului al XIX-lea, şi anume la 15 martie 1811, ca prima şcoală pentru pregătirea preoţilor ortodocşi romîni din Transilvania. Inainte de începutul veacului trecut, romînii ortodocşi din această parte a ţării noastre n-au avut parte de posibilitatea să întreţină şcoli propri pentru pregătirea clerului ortodox.

Incercarea făcută de episcopul Ghedeon Nichitici este prefăcută în faptă de episcopul Vasile Moga, care înfiinţează, în 15 martie 1811, un *curs clerical* cu o durată de 6 luni.

Dintre cei dintîi dascăli, care au lucrat la Şcoala de Teologie de la Sibiu, a făcut parte Gheorghe Lazăr, care reîntors de la Viena unde studiase teologia, ţinea la Sibiu anual cîte două cursuri de cîte 6 luni cu candidaţii la preoţie. Dar în anul 1816 Gh. Lazăr a trecut în Ţara Romînească, pentru a organiza la Bucureşti Şcoala de la Sf. Sava. Pentru această faptă vrednică a sa, el este socotit cu drept cuvînt, în istoria culturii romîneşti, ca întemeietorul învăţămîntului superior.

Pentru buna întocmire şi activitate a şcolii de pregătire a clericilor ortodocşi din Sibiu, s-a întocmit proiectul de funcţionare a acestei şcoli. După rînduiala stabilită de acest proiect, în această şcoală urma să fie primiţi numai absolvenţi ai unei şcoli medii. Durata cursurilor era fixată la 5 ani. Pentru primii 2 ani se prevedea studierea filozofiei, iar în ceilalţi ani urma să fie predate şi însuşite disciplinele teologice.

Dar acest frumos proiect nu s-a putut împlini din cauza stării vitrege, în care se găsea Biserica Ortodoxă din Transilvania în timpul feudalismului habsburgic: ea era socotită numai ca Biserică tolerată (îngăduită). In astfel de condiţii, dezvoltarea şcolii teologice de la Sibiu s-a putut face numai cu paşi modeşti.

După plecarea lui Gh. Lazăr, cursul clerical de la Sibiu avea doi profesori: Ioan Moga şi Moise Fulea, iar cursurile durau tot şase luni. Ce dintîi preda timp de 3 luni un scurt tratat de Dogmatică şi alte 3 luni un tratat de Morală, iar cel de-al doilea preda cîntările bisericeşti, tipicul, scrierea, citirea, aritmetica şi „manuarea protocoalelor matriculare".

Aşa a funcţionat şcoala de teologie de la Sibiu pînă la venirea Mitropolitului Andrei Şaguna.

In 1846, cursurile îşi întind durata la 1 an şi se introduc materii noi: Gramatica Limbii romîne, Metodica şi Exegeza. Ele-s predate tot de cei doi profesori pomeniţi mai sus. Dar I. Moga demisionează în 1848, iar M. Fulea face acelaşi lucru în 1849. In locul celui dintîi vine I. Hannia, iar după cel de-al doilea tînărul Dr. Gh. Pantazi.

In 1852, cursul clerical se extinde la 2 ani. In anul şcolar 1862/63, cursul clerical se extinde la 3 ani. In toamna lui 1864, seminarul a fost aşezat în clădirea din str. Măcelarilor (azi 1 Mai) pe locul de acum. Abia la începutul anului şcolar 1861/62 se înfiripează un corp profesoral format din 4 profesori definitivi şi 1 instructor de cîntări bisericeşti: Ioan Hannia, Nicolae Popea (numit în 1856), Ioan Popescu şi Zaharia Boiu (ambii cu studii la Lipsca şi numiţi în 1861) şi instructorul de cîntări Ioan Dragomir.

In această formă dar cu cadre îmbogăţite funcţionează Institutul pînă în 1921, cînd cursurile se extind la 4 ani, ca în 1924 să primească numele de Academia Teologică „Andreiană".

Programul de învăţămînt era la fel cu cel de la Facultăţile de teologie, faţă de care avea avantajul că dădea studenţilor şi pregătire liturgică, tipiconală şi administrativă, necesară unui viitor preot, precum şi o îngrijită educaţie duhovnicească.

Dezvoltarea şi desăvîrşirea acestei şcoli se datoreşte mai ales oblăduirii părinteşti date de către doi vlădici: Mitropoliţii A. Şaguna şi N. Bălan, care s-au îngrijit în chip deosebit de soarta ei.

Pe vremea lui Şaguna cursurile s-au ridicat la 3 ani, s-au tipărit manuale la diferite discipline, au fost pregătiţi profsesorii necesari, încît Institutul Teologic a putut pregăti preoţi la nivelul nevoilor de atunci ale Bisericii noastre.

Mulţumită purtării părinteşti de grijă a Mitropolitului N. Bălan, Academia Teologică din Sibiu îşi sporeşte renumele şi ajunge să întrunească toate condiţiile unei şcoli de rang universitar. Nenumăratele şi stăruitoarele demersuri ale corpului profesoral, ale Consiliului arhiepiscopesc, ale Adunării eparhiale şi ale Mitropolitului N. Bălan personal, de a se acorda academiei rangul şi drepturile cuvenite, îşi găsesc împlinirea abia în 1943, cînd Academia Teologică din Sibiu este ridicată la rang universitar şi primeşte dreptul de a acorda studenţilor şi Diplomă de Licenţă.

După instaurarea regimului nostru democrat popular, şi anume în 1948, în urma reorganizării învăţămîntului teologic de la noi, şcoala teologică de la Sibiu primeşte numele de Institut Teologic de grad universitar, avînd în cadrul lui şi un Centru de îndrumare a preoţilor.

Institutul Teologic de grad Universitar din Sibiu pregăteşte preoţi pentru cele 5 Eparhii din Ardeal şi Banat. El formează pe viitorii preoţi în duhul Ortodoxiei, al păcii şi al înfrăţirii interconfesionale. El cultivă în sufletul lor iubirea de patrie şi popor. Prin Cursurile de îndrumare şi la Conferinţele protopopeşti de orientare, profesorii Institutului Teologic orientează clerul ardelean în problemele bisericeşti şi de actualitate.

Sub îndrumarea ierarhilor din Ardeal şi Banat, sub călăuzirea nemijlocită a mitropolitului Nicolae Bălan (pînă în 1955), apoi a I. P. S. mitropolit Iustin (1956—57) şi azi a I. P. S. nostru mitropolit Nicolae Colan, Institutul Teologic de grad Universitar din Sibiu a format slujitori ai altarelor, devotaţi Bisericii şi buni cetăţeni ai patriei noastre scumpe, Republica Populară Romînă.

C. SIRBU

Relaţii cu Biserica Ortodoxă Rusă

Institutul Teologic Universitar din Sibiu are legături cu Biserica Ortodoxă Rusă de la începutul activităţii lui pînă astăzi. Amintim aici numai cîteva momente ale acestor legături.

Cel dintîi dascăl al seminarului, Gheorghe Lazăr, a tradus în romîneşte tratatul despre „Teologia creştină" a mitropolitului Platon al Moscovei. Tipărirea lui însă n-a fost aprobată de autorităţile habsburgice.

Istoria bisericească — scrisă de Mitropolitul Andrei Şaguna — are cuvinte de laudă pentru Biserica rusă. Teologii ruşi traduc şi tipăresc în l. rusă „Compediul de drept bisericesc" — scris de Şaguna — şi arată preţuire faţă de statutul organic şagunian. Din Rusia vin să îmbogăţească Biblioteca Institutului multe cărţi de teologie şi opere ale Sf. Părinţi. Istoricii bisericeşti ruşi se ocupă de Biserica Ortodoxă din Transilvania şi de relaţiile ei cu Biserica Rusă.

Profesorii de la Institutul Teologic din Sibiu: Nicolae Colan, Silviu Dragomir, Ion Lupaş, I. Beleuţă, T. Bodogae, M. Şesan, Ch. Pistrui, C. Sîrbu, I. Todoran, ş. a. prezintă fapte din istoria Bisericii Ruse, viaţa şi opera marilor teologi ruşi, legăturile dintre Bisericile noastre.

„Mărturisirea Ortodoxă" a mitropolitului Petru Movilă de la Chiev e tipărită la Sibiu prin osteneala prof. Pavel Roşca. La fel se tipăresc traduceri din teologi ruşi, ca: Mitropolitul Nicolae de Krutiţki, Bulgakov, Glubocovski, ş. a.

„Revista Teologică" (redactor: Nicolae Colan, apoi Gr. T Marcu), „Mitropolia Ardealului" (redactor: Gr. T. Marcu) şi „Telegraful Romîn" (redactor: N. Mladin) publică studii şi articole despre relaţiile culturale şi bisericeşti romîno-ruse şi despre starea actuală a Bisericii Ruse. „Revista Patriarhiei de Moscova" aduce regulat la Biblioteca Institutului Teologic Universitar din Sibiu icoana vieţii Bisericii Ortodoxe Ruse.

Astfel profesorii Institutului Teologic au cultivat de la început pînă astăzi legături cu teologia rusă şi cu Biserica Ortodoxă Rusă. Ei au făcut cunoscută viaţa şi teologia acestei Biserici, ajutorul ce l-a primit mereu Biserica noastră de la Biserica soră rusă, şi au cultivat în sînul preoţimii şi credincioşilor admiraţia şi dragostea faţă de Biserica Ortodoxă Rusă şi prietenia faţă de poporul rus. La rîndul lor teologii ruşi au cercetat istoria Bisericii noastre şi a relaţiilor bisericeşti romîno-ruse, au prezentat scrierile tipărite la Sibiu, răspunzînd la preţuire cu preţuire, la dragoste cu dragoste.

Pe lîngă legăturile acestea, Institutul Teologic Universitar din Sibiu s-a bucurat şi de vizita P. F. Patriarh Alexei din iunie 1947. Atunci P. Fericirea Sa a vizitat Institutul, cu capela şi Biblioteca lui, a fost întîmpinat cu un program festiv şi a dat binecuvîntarea patriarhicească, lăudînd buna organizare a Institutului.

Mitropolitul Nicolae de Krutiţki — la propunerea Institutelor Teologice Universitare din Bucureşti şi Sibiu — a fost declarat în septembrie 1954 doctor în teologie al celor două Institute Teologice romîneşti. Cu prilejul acela, mitropolitul Nicolae a vorbit despre Mitropolitul Petru Movilă şi despre legăturile dintre Bisericile Ortodoxe rusă şi romînă.

Am amintit numai cîteva din faptele, ce gră-

Cîntarea bisericească în Institutul teologic din Sibiu

Cît de dulce și de înmiresmată este cîntarea bisericească ortodoxă!

Izvorîtă din vechea cîntare greacă și din cîntarea veche evreiască, cîntarea slujbelor bisericești ortodoxe a primit în curînd o înfățișare nouă și un cuprins nou, creștinesc.

Peste tot, la ortodocșii romîni, ca și la alte popoare ortodoxe, cîntarea bisericească a îmbrăcat un pronunțat caracter popular. In Ardeal, mai ales, unde cîntăreții bisericești învățau să cînte la strană, prin tradiție, în mod firesc doina populară a influențat cîntarea liturgică. De aceea unele melodii ale sfetilnelor și ale pripelelor de la polileu sună și astăzi ca niște adevărate doine înbisericite.

Dar, prin faptul că în decursul timpului cîntarea liturgică a primit influența cîntecului popular această cîntare nu și-a pierdut caracterul religios. Ca și în trecut în sufletul celor ce le ascultă, sau le cîntă, cîntările bisericești trezesc smerenie, evlavie și dragoste creștină. Aceste cîntări sînt adevărate rugăciuni.

In multe biserici credincioșii cîntă cîntările Liturghiei cu toții, împreună. Prin aceasta ei se simt mai înfrățiți, mai uniți în credință și în dragoste. Cîntarea împreună le umple inimile de o căldură și de o pace, pe care auzirea cîntării unui cîntăreț singuratic nu le-ar putea-o da.

Cuvintele „în Biserica măririi Tale stînd, în cer ni se pare a fi" sînt îndreptățite și datorită cîntării bisericești, dar mai ales datorită cîntării împreună, în comun.

In toată vremea, de altfel, cîntarea a fost socotită drept cea mai de seamă podoabă a slujbelor bisericești. Mai ales prin cîntare aceste slujbe sînt atît de frumoase și de alese.

Dar în acelaș timp cîntarea bisericească este și un mijloc de cunoaștere a adevărurilor de credință. Nu numai din „credeu", ci și din cîntarea „Unule născut" învățau credincioșii că Fiul este de o ființă cu Tatăl. Iar din cîntarea „Cuvine-se cu adevărat" învățau că Sfînta Fecioară este mai presus de heruvimi și de serafimi. Și alte multe asemenea învățături ne împărtășesc cîntările Bisericii.

Un rol deosebit în promovarea cîntării bisericești ardelene l-a avut Institutul Teologic din Sibiu. Absolvenții acestei școli, care a împlinit 150 ani de activitate, au fost, în majoritate, răspînditori vrednici ai cîntărilor învățate pe băncile școlii. Profesorii lor de muzică bisericească se numără dintre cei mai renumiți compozitori înaintași romîni. Amintim aci pe Gheorghe Dima și pe Timotei Popovici, ca unii care au învățat pe ucenicii lor și meșteșugul conducerii corului, încît unii dintre acești ucenici ai lor au reușit să înființeze în comunele mari coruri renumite.

Fără să fi fost un tot atît de mare compozitor, Dimitrie Cunțan trebuie amintit însă ca cel ce, pentru prima oară, a fixat pe note și a tipărit cîntările bisericești ardelene.

Modest ca fel de viață, dar un talentat pedagog al cîntării bisericești a fost blajinul Candid Popa, profesorul multor serii de absolvenți ai Institutului de la Sibiu.

De asemenea, deși a funcționat scurt timp, se cade a fi amintit și profesorul Petru Gherman ca unul care a fost un strălucit cîntăreț solist, dirijor de cor și compozitor talentat.

Și astăzi în Institutul Teologic din Sibiu cîntarea bisericească este prețuită după cuviință. Studenții Institutului sînt învățați să îndrăgească mai cu seamă cîntarea bisericească executată în comun și cîntarea corală propriu zisă. In orele de cor ei învață atît înălțătoare compoziții muzicale liturgice de Ciprian Porumbescu, Gheorghe Cucu, Dimitrie Chiriac și alții, cît și avîntate cîntece care slăvesc viața nouă a patriei noastre.

Și aici, la cor, ca și în cadrul tuturor disciplinelor ce se predau, studenții teologi din Sibiu învață și se deprind să fie buni creștini, dar și cetățeni adevărați.

Corul studenților teologi, pe lîngă programele de la serbări, cîntă Sf. Liturghie în multe sărbători la Catedrala din Sibiu și la vizitații canonice, sau sfințiri de biserici.

Institutul Teologic Universitar din Sibiu, prin lucrarea profesorilor de muzică bisericească și prin formarea preoților, a răspîndit în Arhiepiscopia de Alba Iulia și Sibiu aceeaș cîntare bisericească, izvorîtă din tradiția locală, înmulțită însă prin compoziții noi corale și prin unele melodii psaltice (la Sf. Liturghie). In felul acesta pretutindeni în bisericile noastre „cu un glas și o inimă" preamărim pe Dumnezeu-Tatăl, Fiul și Duhul Sfînt —, pe Maica Domnului și pe sfinții cei bineplăcuți Domnului.

GH. Ș.

---

iesc despre legăturile dintre Institutul Teologic Universitar din Sibiu și Biserica Ortodoxă Rusă. Ele arată clar că aceste legături au fost rodnice pentru teologia sibiană și pentru dezvoltarea Institutului. Ele sînt o parte din legăturile bisericești romino-ruse. In felul acesta Institutul Teologic din Sibiu a adus contribuția sa la întărirea relațiilor bisericești dintre Bisericile surori și la adîncirea prieteniei față de poporul rus. Această prietenie se bazează astăzi pe lupta comună pentru pace și pentru viața cea nouă.

Pr. CHIRIL PISTRUI

Curtea Institutului Teologic de grad Universitar-Sibiu

Institutul Teologic și reîntregirea bisericească

In octombrie a. c. se împreună două sărbători: la 15—16 octombrie — 150 ani de activitate a Institutului Teologic Universitar din Sibiu; la 21 octombrie — 13 ani de la refacerea unității bisericești a romînilor ortodocși din Transilvania. De aceea se cade să arătăm legătura strînsă dintre aceste două sărbători, dintre Institutul Teologic și reîntregirea bisericească. In felul acesta vom aduce cea mai potrivită cinstire și Institutului Teologic și marelui act al reîntregirii bisericești din octombrie 1948.

Institutul Teologic Universitar-Sibiu a adus o contribuție însemnată și înainte de actul reîntregirii și după el: înainte de 1948 lucrînd pentru pregătirea acestui act istoric, după 1948 lucrînd pentru consolidarea lui.

Pregătirea actului reîntregirii bisericești s-a făcut întîi prin formarea temeinică a viitorilor preoți prin școală. Sufletul mare al acestei școli, rupt din sufletul atîtor dascăli conștienți de chemarea lor, a contribuit la formarea lor duhovnicească și morală. Preoții ieșiți de pe băncile acestei școli cu o aleasă educație, au devenit apostoli însuflețiți ai Ortodoxiei și prin aceasta și apostoli ai refacerii unității bisericești. Pe lîngă aceasta mai putem adăuga și faptul că preoțimea, bine pregătită la Institutul Teologic Universitar din Sibiu, n-a fost crescută în spiritul unui confesionalism îngust și fanatic, ci într-un duh generos caracteristic Ortodoxiei, într-un duh de dragoste frățească, căutînd întotdeauna legături frățești cu frații gr.-catolici. Aceasta a contribuit în mare măsură la lămurirea adevărului ortodox printre frații din „cealaltă strană". Și în vremurile mai apropiate de noi preoțimea veche ortodoxă, prin spiritul larg al înfrățirii duhovnicești în care a fost formată și crescută la Institutul Teologic Universitar din Sibiu era aceea care avea întotdeauna inițiativa și căuta apropierea de preotul gr. catolic pentru o lucrare armonioasă pe linie bisericească și socială. Cîte prietenii nu s-au închegat în cursul atîtor ani între preoții celor două confesiuni din Ardeal, prietenii adevărate și sincere al căror scop era înălțarea Bisericii și a poporului! Iubirea de frate cu toată deschilinirea nu și-a pierdut căldura, nu s-a răcit! Tot romîni și frați am rămas chiar dacă interese străine ne-au despărțit în două biserici!

O altă latură sub care se poate urmări rolul Institutului Teologic Universitar din Sibiu la acțiunea pentru unitatea religioasă este bogata lucrare scriitoricească a profesorilor și absolvenților acestei școli. Prin ziarele și revistele timpului, mai ales în Telegraful Romîn ca și prin cărțile scrise, au fost dezbătute toate problemele care priveau chestiunea unirii de la 1700 cu toate urmările ei grele pentru credincioșii romîni. In toate aceste scrieri s-a arătat primejdia schimbării „legii strămoșești" prin introducerea în slujbele bisericești a unor practici liturgice rom. catolice. Se preciza de altă parte adevărul că singură Biserica Ortodoxă este păstrătoarea adevărului dumnezeiesc întreg și nefalsificat. Se arăta în aceste articole și în aceste cărți că învățătura Mîntuitorului ne-a fost transmisă prin învățătura Sf. Apostoli, prin scrierile Sf. Părinți bisericești și prin sinoadele ecumenice. Biserica catolică s-a abătut de la adevărul ortodox prin definirea unor învățături sau dogme, străine de învățătura adevărată a Mîntuitorului. Ea a fost și cauza ruperii unității sufletești printre creștini. Se mai arată în aceste scrieri că unirea de le 1700 n-a fost expresia voinței poporului, n-a fost un act făcut din convingere, ci a fost un act

(Continuare în pag. 4)

Institutul Teologic şi reîntregirea...

(Urmare din pag. 3)

politic care s-a realizat numai cu sprijinul împăraților habsburgi de la Viena. Insă în mijlocul nenumăratelor primejdii și curse care s-au întins poporului romîn prin unirea de la 1700, el a rămas neclintit în credința sa ortodoxă. Aceasta e meritul în cea mai mare parte a Institutului Teologic Universitar din Sibiu care a știut ca prin preoții ieșiți de pe băncile lui să menție mereu aprinsă flacăra credinței ortodoxe în sufletul tuturor preoților și credincioșilor romîni din Ardeal. Și uniți și neuniți se rugau aceluiaș Dumnezeu, țineau aceleași sărbători și se rugau cu duh și cu Dne miluiește-ne între anii 1700—1900. Prin această acțiune de înfrățire s-a ajuns ca chiar unii tineri gr. cat. crescuți și educați la Roma să nu se considere a fi catolici ci de „lege strămoșească". Un Samuil Micu Clain, teolog unit, avea multe legături printre reprezentanții clerului ortodox din Sibiu și își petrecea mult timp chiar la Sibiu. A mers pînă acolo cu nesocotința dogmelor catolice încît a cerut voturile ortodocșilor spre a fi ales episcop neunit. Petru Maior, mare istoric, era și el foarte iubit de neuniții de la Sibiu și la alegerea episcopului ortodox din toamna anului 1810 — după cum zice un istoric — „era în mare propus că ar fi și el printre aspiranții la episcopie".

In chip deosebit de temeinic a fost arătat adevărul despre „unirea de la 1700" și despre nevoia refacerii unității bisericești de către profesorii: Nicolae Popea în cartea „Vechea Mitropolie Ortodoxă a Transilvaniei" (1870); Dr. Ilarion Puşcariu în cartea „Manualul de Istorie bisericească"; Dr. I. Crișan în „Istoria uniației"; Dr. I. Lupaș în „Istoria bisericească" și în studii variate, etc.

Acela însă prin care s-a realizat într-o formă cu totul desăvîrșită și măreață lucrarea Institutului Teologic Universitar din Sibiu în acțiunea pentru unitatea bisericească din Ardeal, a fost profesorul și mai tîrziu Mitropolitul Nicolae Bălan, sub arhipăstorirea căruia această școală și-a ajuns deplina ei dezvoltare. In cursul celor 50 de ani de activitate ca profesor și mai apoi ca mitropolit a urmărit ca un ideal scump împlinirea visului pe care l-a realizat: reîntregirea Bisericii ardelene. „Nu vom da odihnă oaselor noastre — zicea Mitropolitul Nicolae Bălan — pînă ce nu vom fi iarăși una, pînă ce nu se va înlătura răul hărăzit de vitregia vremurilor și fiii aceleiași maice bune nu se vor întoarce la sînul cald, dornic de a-i îmbrățișa pe toți". Insuflețit de măreția luptei pentru refacerea unității sufletești a românilor pe care s-a angajat s-o ducă pînă la biruința finală, face această jurămînt, acest legămînt în fața neamului întreg, jurămînt care s-a și împlinit prin epocalul act de la 21 oct. 1948.

In climatul de libertate creat în țara noastră după 23 august 1944, contribuția Institutului Teologic Universitar din Sibiu la acțiunea pentru unitatea bisericească din Ardeal se face mai vie, mai simțită și mai susținută. Profesorii Institutului Teologic Universitar din Sibiu își dau toată silința ca prin lecțiile de la catedră bine pregătite și prin activitatea duhovnicească să contribuie în cea mai mare măsură la formarea religios-morală a studenților. Momentul înfrățirii se apropia. Cu începutul anului 1948 toate forțele și întreg corpul profesoral al Institutului Teologic din Sibiu a fost mobilizat în acțiunea de readucere acasă a fraților despărțiți. Prin scrisul lor profesorii Institutului Teologic Universitar din Sibiu vesteau că clerul și credincioșii sînt gata, că toate sînt pregătite și împlinite pentru ca evenimentul care avea să se întîmple să poată fi îmbrățișat cu toată căldura de întreagă Biserica Ortodoxă Română. Amintim, printre alții, pe prof. N. Mladin, M. Șesan, Gr. Marcu, Em. Vasilescu, S. Vlad, N. Neaga, C. Sîrbu și Șt. Lupșa, care prin articole temeinic scrise dezbat problema unirii și arată adevărul Ortodoxiei și necesitatea reîntregirii bisericești.

Deosebit de valoroasă a fost contribuția Institutului Teologic Universitar din Sibiu în perioada desfășurării actului de unificare religioasă printr-o participare masivă a întregului corp profesoral, împreună cu o parte a personalului administrativ, în activitate pe teren, în misiuni, în diferite parohii. N-a fost pierdută nici o ocazie pentru ca momentul istoric să-și poată da roade cît mai îmbelșugate. Unii profesori au făcut parte din comitetele de unificare bisericească și au activat pe teren în diferite parohii, slujind și predicînd și ajutînd în felul acesta lucrarea de revenire a fraților gr. catolici. Institutul Teologic Universitar din Sibiu a fost pretutindenea prezent, în primele linii ale luptei, activ și hotărît în acțiune prin profesorii săi destoinici și cu dragoste de adevărați părinți față de clerul și credincioșii reveniți. Prin articolele și broșurile care s-au scris de către profesorii Institutului Teologic Universitar din Sibiu, evenimentul epocal al Reîntregirii este salutat ca evenimentul celei mai mari biruințe.

Și condițiile bisericești favorabile revenirii sînt o încununare firească a activității neobosite desfășurată de profesorii acestui Institut. Lupta aceasta pentru păstrarea legii strămoșești și pentru unitate în legea strămoșească timp de două veacuri și jumătate este cel mai măreț titlu de glorie nu numai a clerului și credincioșilor gr. catolici, ci a întregului cler vechi ortodox format la Institutul Teologic Universitar din Sibiu.

Dar activitatea Institutului Teologic Universitar din Sibiu în lucrarea de consolidare a actului de unificare nu s-a oprit aici. Institutul Teologic Universitar din Sibiu a înțeles că misiunea lui în lucrarea de consolidare a reîntregirii bisericești este și aceea de a primi cu cea mai mare dragoste și înțelegere între zidurile sale și în corpul său profesoral pe profesorii și studenții reveniți, făcîndu-i pe toți să simtă că mărturisesc o singură credință: una, sfîntă, sobornicească și apostolească. Și prin această lucrare Institutul Teologic Universitar din Sibiu a adus o contribuție de seamă la cimentarea unificării bisericești între profesorii reveniți și cei vechi ortodocși și între studenții reveniți și cei vechi ortodocși.

In anii care au urmat unificării bisericești profesorii Institutului Teologic Universitar din Sibiu au dezvoltat o activitate deosebit de folositoare pentru consolidarea unificării bisericești și la cursurile de îndrumare preoțească, ținute la Sibiu, unde s-au întîlnit pentru întîia oară preoții foști gr. catolici cu preoții vechi ortodocși. Aceeași contribuție au adus-o la conferințele protopopești de orientare. In acest timp profesorii Institutului Teologic Universitar din Sibiu au publicat mai mult de 100 de articole, studii și cărți în care au înfățișat importanța actului unificării bisericești nu numai din punct de vedere religios, dar și din punct de vedere patriotic.

Institutul Teologic Universitar din Sibiu are satisfacția să constate, acum la împlinirea unui veac și jumătate de existență, că lupta pe care a purtat-o pentru Ortodoxie, pentru păstrarea neschimbată a legii strămoșești, pentru întoarcerea fraților gr. catolici la sînul Bisericii Ortodoxe, ca și pentru consolidarea actului unificării, a fost purtată cu izbîndă, în duhul Evangheliei lui Hristos, în duhul păcii și al dragostei frățești.

Acest popas sărbătoresc ne face totodată să ne plecăm cu smerenie fruntea, în semn de adîncă pietate și cinstire, înaintea tuturor acelor vrednici slujitori la altarul Ortodoxiei, profesori și studenți ai Institutului Teologic Universitar din Sibiu, care au luptat și au pătimit pentru realizarea acestui vis de aur, unirea sufletească a tuturor credincioșilor romîni din Ardeal. Munca și jertfa lor va rămînea înscrisă cu litere de aur în cartea reîntregirii noastre bisericești din Ardeal!

Profesorii Institutului Teologic Universitar din Sibiu nu vor pregeta să slujească și în viitor cu vreme și fără vreme, după cuvîntul Evangheliei, poporul romîn, Republica Populară Română și Biserica Ortodoxă Română pe veci întregită!

AL. MOISIU

Legătura cu credincioșii

Se-nțelege că Institutul Teologic din Sibiu, pregătind pe viitorii preoți și fiind luminător al preoțimii, a avut legături mai strînse cu preoții. Totuși el a păstrat legătura și cu credincioșii.

Studenții teologi și preoții au dus numele Institutului între credincioși. Aceasta a fost o legătură mijlocită. Institutul însă a avut și legături directe cu credincioșii. Aceasta pe două căi: a cuvîntului și a scrisului.

Profesorii Institutului au slujit în diferite biserici și au predicat, au ținut conferințe religioase în parohii. In felul acesta ei au transmis credincioșilor dreapta învățătură a Bisericii noastre și îndemnurile de lucrare în duhul iubirii și păcii lui Hristos. Cu prilejul acestor slujiri, profesorii au stat de vorbă cu credincioșii, aflînd gîndurile și simțămintele lor, cunoscînd astfel situația și năzuințele credincioșilor. De aceea aceste întîlniri au avut un folos îndoit: credincioșii au primit cuvîntul dreptei credințe, profesorii au luat contact cu viața reală, cu sufletul credincioșilor.

Prin scris Institutul s-a adresat credincioșilor fie cu articole în foile religioase, fie cu broșuri. Unii profesori au fost redactori la „Telegraful Romîn" sau la alte foi religioase. Alții au publicat articole de explicare a Sf. Scripturi, a Sfintelor slujbe, a învățăturilor Bisericii. In broșuri s-au tîlcuit multe lucruri pe înțelesul credincioșilor, ca: Tatăl nostru, Fericirile, Sfintele Taine, Rugăciunea, Cinstirea Maicii Domnului ș. a. Nu trebuie să uităm Catehismul creștinului dreptcredincios (1956), care cuprinde pe scurt toată învățătura Bisericii noastre. De asemenea cartea „Cînd frații sînt împreună", care lămurește de ce reîntregirea bisericească este după voia lui Dumnezeu, după voia clerului și credincioșilor, după poruncile istoriei.

La articolele din foile religioase și la scrieri, trebuie să adăugăm articolele din Indrumătoarele bisericești, care în fiecare an duc în casele creștinilor cuvînt de îndrumare duhovnicească și cetățenească.

Cuvîntul și scrisul profesorilor nu aducea numai învățătura cea dreaptă, ci dădea glas și năzuințelor credincioșilor noștri. Așa: dragostei lor pentru „legea strămoșească", bucuriei lor pentru că frații sînt iarăși împreună, străduaniei lor pentru pace și pentru înflorirea patriei. Toate aceste gînduri și fapte frumoase — și alte multe — au fost oglindite în cuvîntul și scrierile profesorilor de teologie. Dacă ar fi să facem o listă a predicilor, conferințelor, articolelor și cărților, ce s-au adresat credincioșilor, am avea mii de titluri. Ne mărginim însă la aceste constatări generale, din care se vede că Institutul n-a fost rupt de realități, ci a păstrat legătura cu viața credincioșilor, cu viața poporului. El a fost îndrumător, dar și părtaș la viața credincioșilor. El a fost alături de popor în vrerea lui de mai bine, în munca lui pentru viața cea nouă, în lupta lui pentru pace.

N. MLADIN

Redactor: Profesor Dr. NICOLAE MLADIN (Taxa poștală plătită în numerar) Tiparul Tipografiei Eparhiale, Sibiu

Anul 109 Sibiu, 1 noiembrie 1961 Nr. 41—42

BIBLIOTECA CENTRALĂ SIBIU

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÎNĂ DE ALBA IULIA ŞI SIBIU

PREŢUL INSERŢIUNILOR:
Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Inserţiunile se adresează ADMINISTRAŢIEI Telegrafului Romîn, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

ARTICOLELE ŞI CORESPONDENŢA se adresează REDACŢIEI Telegrafului Romîn, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

ABONAMENTUL:
Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

Prietenia romîno-sovietică

Poporul romîn şi popoarele sovietice sînt ca doi prieteni buni, care — fiind vecini — în tot timpul vieţii lor s-au ajutat şi s-au sprijinit frăţeşte. Tradiţia legăturilor frăţeşti dintre aceste popoare este veche, puternică şi bogată. In cartea istoriei sînt scrise multe fapte ale acestei prietenii. E destul să amintim numai cîteva. Unirea principatelor romîne din 1859 s-a realizat şi datorită sprijinului poporului rus. Am luptat împreună împotriva asupritorilor otomani şi numai datorită ajutorului armatelor ruse am reuşit să ne dobîndim independenţa în 1877. Am luptat împreună împotriva cotropitorilor Kaizerului Wilhelm, iar în august 1944 eliberarea Romîniei de sub jugul fascist a fost posibilă datorită marilor succese ale Armatei Sovietice, care a zdrobit şi alungat armatele hitleriste. Lupta comună împotriva armatelor fasciste pînă la victorie, a întărit şi mai mult prietenia dintre poporul romîn şi popoarele sovietice.

După instaurarea regimului de democraţie populară prietenia romîno-sovietică a primit o nouă temelie, puternică şi de nezdruncinat în relaţiile de colaborare frăţească pentru realizarea aceluiaş ţel: construirea socialismului şi comunismului, apărarea păcii în lume.

Uriaşul progres, pe care l-a realizat ţara noastră în ultimii 17 ani în toate domeniile se datoreşte ajutorului frăţesc, multilateral şi dezinteresat primit din partea Uniunii Sovietice. Intr-adevăr, Uniunea Sovietică ne-a împărtăşit experienţa ei în construirea socialismului, ne-a trimis maşini şi specialişti, ne-a dat credite, a pregătit în uzinele şi şcolile ei cadre romîneşti de înaltă calificare, etc. In felul acesta şi dezvoltarea industriei noastre socialiste, şi dezvoltarea agriculturii socialiste şi revoluţia culturală, toate realizările noastre poartă pecetea acestui ajutor, acestui sprijin, dăruit cu largă inimă.

Astăzi prietenia romîno-sovietică este mai puternică şi mai trainică decît oricînd. Vizita pe care a făcut-o în Uniunea Sovietică în prima jumătate a lunii august a. c., delegaţia guvernamentală romînă, în frunte cu dl. Gh. Gheorghiu-Dej, a constituit o nouă manifestare a relaţiilor frăţeşti dintre popoarele noastre şi o contribuţie importantă la dezvoltarea colaborării reciproce dintre ţările noastre. Ea se înscrie în istoria prieteniei romîno-sovietice ca un eveniment de o deosebită însemnătate. „Este greu de descris în cuvinte — zice dl. Gh. Gheorghiu-Dej, preşedintele Consiliului de Stat al R.P.R. — dragostea cu care am fost primiţi de poporul sovietic, prietenia sinceră, cordială, cu care am fost înconjuraţi. La Moscova, la Leningrad, în Gruzia, în Ucraina, zeci şi zeci de mii de oameni au ieşit să ne întîmpine frăţeşte, au adresat delegaţiei noastre saluturi şi urări venite din inimă, manifestînd cu însufleţire pentru prietenia dintre ţările şi popoarele noastre". „Pretutindeni unde am mers, în convorbirile avute cu conducătorii de partid şi de stat, cu muncitori, cu reprezentanţi ai ţărănimii colhoznice, ai intelectualităţii, ai tineretului, ei au avut cuvinte calde de preţuire pentru munca şi realizările poporului nostru, de care s-au bucurat ca de propriile lor succese". Cu ocazia acestei vizite şi a convorbirilor avute cu conducătorii statului sovietic s-a vădit „deplina unitate de vederi în toate problemele discutate", cum se arată în Comunicatul comun romîno-sovietic. Remarcînd uriaşele realizări ale Uniunii Sovietice în construcţia desfăşurată a comunismului şi realizările mari ale Romîniei pe calea desăvîrşirii construcţiei socialismului, Guvernele Republicii Populare Romîne şi Uniunii Sovietice „îşi afirmă hotărîrea de-a lărgi şi în viitor — prin toate mijloacele" colaborarea multilaterală — economică şi culturală — dintre ţările noastre, care colaborare „este avantajoasă şi utilă pentru ambele părţi" — şi contribuie la cunoaşterea reciprocă a realizărilor economice şi culturale şi la întărirea prieteniei dintre popoarele noastre. Astfel — s. ex. „ca rezultat al acordurilor încheiate pentru livrări reciproce de mărfuri în 1961—1965 şi pentru acordarea de către Uniunea Sovietică în perioada 1961—1968 de ajutor tehnic Republicii Populare Romîne în construirea unor întreprinderi industriale s-au întărit şi lărgit şi mai mult legăturile economice între ambele ţări". La fel şi colaborarea rodnică în domeniul ştiinţei, culturii şi artei a fost întărită.

Unitatea de vederi s-a arătat şi în problemele situaţiei internaţionale, ca: promovarea principiului coexistenţei paşnice, rezolvarea prin tratative a problemelor internaţionale litigioase, dezarmarea generală şi totală, lichidarea colonialismului, reorganizarea O.N.U., transformarea regiunii balcanice şi adriatice într-o zonă a păcii fără arme nucleare, rezolvarea paşnică a problemei germane, restabilirea drepturilor R. P. Chineze la O.N.U., ş. a.

Sprijinind cu hotărîre politica de pace, statele iubitoare de pace nu trec cu vederea nici uneltirile cercurilor imperialiste, care ameninţă cu război, şi întăresc şi în viitor capacitatea de apărare a marelui lagăr socialist, a muncii paşnice a popoarelor lor.

Acestea sînt rezultatele vizitei delegaţiei guvernamentale romîne în Uniunea Sovietică. Poporul nostru îşi manifestă hotărîrea de a întări continuu prietenia şi colaborarea frăţească cu popoarele sovietice spre folosul întregului lagăr socialist şi pentru triumful păcii în lume.

Clerul şi credincioşii Bisericii noastre nutresc aceleaşi sentimente de prietenie ca întreg poporul romîn faţă de popoarele sovietice. Ei aduc contribuţia lor la întărirea prieteniei romîno-sovietice.

Intărită în decursul istoriei prin lupta comună pentru libertate şi împotriva cotropitorilor, prietenia dintre popoarele romîn şi sovietic a devenit azi o prietenie trainică şi nezdruncinată, pentru că aceste popoare păşesc împreună „ca fraţi buni, de nedespărţit, în lupta pentru triumful cauzei comunismului şi păcii" (Gh. Gheorghiu-Dej). Forţele socialismului, progresului şi păcii vor birui!

Redacţia

Tineretul în slujba păcii

Intre 26 iulie—3 august 1961 au avut loc la Moscova lucrările Forumului Mondial al Tineretului în prezenţa a peste 800 delegaţi din 332 de organizaţii de tineret, veniţi din 100 de ţări din toate continentele. A fost cea mai măreaţă şi mai entuziastă manifestare din cîte cunoaşte istoria mişcării internaţionale a tineretului.

Scopul Forumului a fost ca tineretul să aibă posibilitatea să discute liber problemele care frămîntă pe tinerii şi tinerele din lumea întreagă. Forumul este o tribună de la care reprezentanţii tineretului de diferite rase, credinţe religioase şi politice, etc. îşi expun punctul lor de vedere. Din confruntarea lor se ajunge la găsirea unei platforme comune, pe baza căreia poate şi trebuie să se dezvolte colaborarea internaţională a tineretului în numele păcii şi progresului.

Timp de aproape zece zile Forumul a dezbătut pe larg rapoartele cu temă comună: Tineretul şi înţelegerea reciprocă, colaborarea şi coexistenţa paşnică, prezentate de delegaţiile U.R.S.S., S.U.A. şi Indiei. Altă problemă discutată a fost

(Continuare în pag. 2)

Cetatea păcii

In înserări de catifea din turle de biserici bat clopotele-n dangăt lin, purtînd chemări la slujbele de seară. Luceafărul pe cer clipește-n gene de argint și liniștea își lasă încet mantiile tăcerii. Pe cărări ce duc spre sfintele lăcașuri urc pașii credincioșilor cucernici.

M-alătur celor ce răspund chemării rugăciunii, ca sub cupola-nmiresmată de tămîie, să-mi limpezesc gînduri și dorințe. Cu ochii aprinși ca focul de comoară întrezăresc — „Icoana Fiului Pierdut" întors la sînul Tatălui iubit. Aud în jur și șoapta celor ce se roagă cu capate-aplecate și mîini împreunate și-ngenuchez pe lespedea bătrînă, simțind cum Bunul meu Părinte, Dumnezeu, se pleacă cu iubire peste sufletu-mi frînt de păcate.

Aici mi-e vatra strămoșească și loc de reculegere adîncă. In jurul ei sînt brazi, sînt lilieci și flori și sînt morminte pe-acăror cruci stă scris un îndreptar: „Acelce-n viață binele făcut-a și de greșele s-a căit, la sînul Tatălui ceresc este primit!".

Din spre altar, pe harfe de lumină, s-aude parc-un cîntec lin, o melodie dulce de-nfrățire, pe care-o cîntă sobor de îngeri coborînd din tainica tărie și-un glas puternic din „uși împărătești", cu timbrul vocii taie încăperea: — „Cu pace Domnului să ne rugăm ... pentru pacea a toată lumea ... pentru înfrățirea tuturor...".

Cuprins de-a păcii rugăciune, îmi scutur bezna grelelor păcate și-nseninat primesc lumina: — să lupt neostenit pentru viață! — Haideți, frați, să ridicăm tot mai sus pe-al muncii postament, cetatea fericirii noastre, cetatea păcii pe pămînt!

Preot ȘTEFAN TASCIANU

Tineretul în slujba păcii

(Urmare din pag. 1)

aceea a colonialismului, a sprijinirii dezvoltării naționale a statelor recent eliberate. Ea a stîrnit un puternic ecou in Asia, Africa și America Latină, deoarece organizațiile de tineret din aceste continente luptă împotriva colonialismului și pentru libertate și progres social. Deosebit de acestea, Forumul a dezbătut și probleme specifice. Astfel reprezentanții tineretului din Japonia și Argentina au prezentat rapoarte despre problemele tineretului muncitoresc, despre drepturile tineretului sătesc, problema învățămîntului și a odihnei, etc.

La încheierea lucrărilor sale, Forumul Mondial al Tineretului a lansat un Mesaj *către toți tinerii. Acesta constituie un document deosebit de important în spiritul ideilor celor mai înaintate ale generației tinere, și o temelie solidă pe care tineretul de azi din întreaga lume este chemat să ducă o luptă unită și eroică, pentru un viitor fericit al întregei omeniri, pentru pace și progres social.*

Mesajul accentuiază necesitatea luptei comune pentru pace a generației tinere. Relațiile internaționale trebuie să se bazeze pe coexistența pașnică între țările cu sisteme social-politice și economice diferite.

Tineretul condamnă cu hotărîre colonialismul, amestecul agresiv al imperialiștilor în treburile interne ale diferitelor țări și crearea de baze militare pe teritorii străine. Tineretul lumii cere și luptă pentru dezarmarea generală, totală și controlată.

Mesajul cheamă tineretul mondial să-și unească forțele în lupta pentru afirmarea drepturilor tineretului, a libertăților democratice, pentru o lume mai bună, fără teama de războaie, fără colonialism și imperialism — o lume a dreptății, a păcii și a fericirii.

Mesajul celor peste 800 de delegați și observatori la lucrările Forumului a fost întîmpinat cu mare entuziasm de tineretul din lumea întreagă.

Odată mai mult sîntem convinși că elanul tineresc cu care au pornit spre țările lor cei 800 de reprezentanți va sluji tot mai puternic idealul păcii în lume.

Tineri de diferite convingeri politice, credințe religioase, din țări deosebite, se unesc, avînd acelaș țel: pace și progres, țel pentru care luptă toate popoarele lumii. Lupta aceasta zădărnicește uneltirile atițătorilor la război și impune o pace trainică, ziditoare de viață nouă, pe toată suprafața pămîntului.

Pr. S. RADU

FÎNTÎNA CU APA CEA VIE

Mîntuitorul Iisus Hristos, întristat de neînțelegerea și întunecarea sufletească a Ierusalimitenilor, părăsește Iudeia și se îndreaptă spre Galilea pescarilor săi simpli, cu sufletul curat și înnobilat de greaua lor muncă.

Disprețul iudeilor față de locuitorii Samariei făcea pe orice călător ce se închina la templul din Ierusalim, ca în drum spre Galilea, să se ferească de a trece prin locurile „întinate" ale Samaritenilor, luînd drumul ocolit al Pereii, pe malurile Iordanului.

Mîntuitorul însă ia calea dreaptă și dragostea Sa nemărginită față de ori ce creatură a Celui Prea Înalt, a Părintelui Său Ceresc, a rescului Său Părinte, îl face să nu se simtă „murdărit" călcînd țărîna Samariei.

Obosit și însetat, ajungînd la fîntîna lui Iacob, în timpul în care ucenicii plecaseră spre apropiata cetate a Siharului pentru a cumpăra merinde pentru ei și pentru Învățătorul lor, Iisus cere unei femei samaritence să-i dea apă să bea.

Vorbindu-i acesteia de apa cea vie, din care bînd, nu va înseta în veac și descoperindu-i trecutul ei destrăbălat, femeia, convinsă că Acel ce vorbea cu ea este proroc, îi cere să-i dea un răspuns la o întrebare ce o frămînta pe ea și desigur că odată cu ea, și pe mulți din Samaria: „Care este locul unde se cade a se închina lui Dumnezeu: în Ierusalim sau pe muntele Garizim?".

„Iisus îi grăiește: Femeie, crede-mă că vine ceasul cînd vă veți închina Tatălui, nici pe muntele acesta, nici în Ierusalim... Dar vine ceasul, și acuma este, cînd adevărații închinători se vor închina Tatălui în duh și adevăr, căci Tatăl voiește atari închinători" (Ioan IV, 21, 23).

Răspunsul Mîntuitorului la întrebarea femeii samarinence asupra locului unde se cade a ne închina lui Dumnezeu, asupra închinării în duh și adevăr, a fost înțeles de unii greșit. Aceștia au socotit închinarea în sfintele biserici ca potrivnică închinării în duh și adevăr.

Este neîndoielnic că Iisus, dorind să îi arate harul adus de El, ca Mesia și Fiu al lui Dumnezeu, trebuie să găsească cuvinte potrivite care să fie înțelese de simpla femeie samarineancă cît și de șirul nesfîrșit al credincioșilor simpli ce și-au găsit pacea sufletească în cuvintele Sale.

Cu divina Sa înțelepciune, El găsește cea mai potrivită comparație. Așa cum trupul are nevoie de apă, fără de care piere; tot așa și sufletul credincios are nevoie să-și astîmpere setea sa cu apa cea vie pe care Mîntuitorul a oferit-o acestei femei și tuturor celor ce vor crede într-însul.

Harul Său, această apă vie, este pretutindeni. El este seva pe care cei ce-l caută pe Dumnezeu o pot sorbi de pretutindeni, nu numai în Ierusalim sau în muntele Garizim al Samarinenilor.

Dar deși apa atît de trebuitoare trupului omenesc se găsește pretutindeni, totuși omul își construiește fîntîna pe care o curăță și o ocrotește spre a avea întotdeauna apă ce astîmpără setea, într-un loc curat.

De asemenea, harul lui Dumnezeu („apa cea vie") este pretutindenea și sufletul însetat poate ori unde să-l găsească și să-l folosească: în rugăciune, în citirea cărților sfinte, în fapta cea bună, ș. a.

Dar cum pentru apa trebuitoare trupului, omul își face fîntînă în care se adună izvoare curățite de tot noroiul, tot așa pentru „apa cea vie" creștinul își clădește locaș, în care să se adape din această apă, să stea de vorbă cu Iisus Hristos, să se împărtășească cu Trupul și Sîngele Domnului.

Fîntîna cu apa vie este locașul sfintei biserici, unde harul se dă credinciosului în Sfintele Taine, ce îi aduc dumnezeiasca putere și îl fac părtaș la viața cea veșnică. Fîntîna nu se află numai în Ierusalim sau pe muntele Garizim, ci o avem pretutindeni unde sînt credincioși, ce preamăresc pe Hristos Domnul.

Dacă Mîntuitorul a cinstit templul din Ierusalim — care era numai „umbra celor viitoare", cum zice Sf. Ap. Pavel — și l-a numit „casa Tatălui Meu", „casă de rugăciune", cum nu vom cinsti și noi biserica creștină, în care ne rugăm, pe altarul căreia se coboară Duhul cel Sfînt și Iisus Hristos se jertfește și se împărtășește? Se cuvine ca fîntîna apei celei vii să fie curată. Nu orice cameră, nu orice fîntînă sînt vrednice de această cinstire.

Se cuvine deci a învestmînta cu cinste locașul sfintei biserici, fîntînă cu apă vie, în care harul dumnezeiesc se dă celor ce vor să urmeze lui Hristos și să trăiască în dragoste de Dumnezeu și de aproapele. Pr. *Constantinescu Radu*

O viață curată

In Vechiul Testament, psalmistul a suspinat: „Inimă curată zidește întru mine Dumnezeule și duh drept înnoiește întru cele dinlăuntru ale mele" (Ps. 50, 5).

Evanghelistul legii vechi, profetul Isaia, a strigat cu putere către poporul ales să nu se lase amăgit de urîciunea vieții închinătorilor la idoli și să nu se închine la altarele patimilor pierzătoare. Dumnezeu e sfînt, deci și poporul său să ducă viață curată în sfințenie (Isaia 6, 3).

Și iată acum pe Domnul Iisus, cel născut după trup din Maică Fecioară curată. Iată-l pe Fiul Mariei păsind printre oameni.

El a fost curat, a fost fără de păcat. In sfințenia ființei Lui, în curăția desăvîrșită a vieții Lui, a aflat Domnul Iisus forța lăuntrică de-a purta cu vrednicie și cu desăvîrșită stăpînire, sarcina misiunii Lui mîntuitoare.

Nemijlociții urmași ai Mîntuitorului, *cei dintîi creștini,* erau atît de pătrunși de realitatea și adevărul sfințeniei și curăției lui Hristos, încît botezîndu-se în Hristos și mărturisind credința în jertfa de răscumpărare a Mîntuitorului, pecetea vieții lor și păsirea lor în lume între ceilalți oameni, era *curățenia.*

A fi creștin, însemna pentru ei a fi asemenea lui Hristos, blînd și smerit cu inima, adecă învestmîntat în virtutea curățeniei.

Și trăiau creștinii primelor veacuri atît de frumos, încît se minunau de ei toți, zicînd că deși pe pămînt, creștinii duc o viață cerească.

Dar și noi credincioșii de astăzi, sîntem botezați în Hristos. Avem și noi datoria să ducem o viață curată. Drept urmare să fugim de orice stricăciune și de orice porniri vătămătoare.

Stricăciunea, necurăția, păcatul, sînt dușmanii cei mai cumpliți ai sufletului nostru. Intr-adevăr ceea ce îngreunează viața oricărui creștin, ca o povară grea, este păcatul, vina, stricăciunea, pata de pe suflet și de pe conștiință. Da,

tot ceea ce este *necurat* slăbește, tulbură, schimonosește și duce la îmbătrînire și moarte viața noastră sufletească și adesea și pe cea trupească.

Pînă cînd păstrăm în sufletul nostru o oarecare slăbiciune, pentru ceva păcătos sau necurat, nu vom putea avea liniște în viața noastră, noi și ai noștri, familia noastră, și cei cu care sîntem în legătură.

Pe de altă parte, cînd prin pocăință ne întoarcem din calea necurăției și a păcatului, iar prin darul de sus primim iertare și în Hristos curățire de păcat, atunci ne învestmîntăm în neprihănire și viața noastră se umple de lumină și de bucurie, a noastră și cea alor noștri. Cu greu poți cuprinde în cuvinte bucuria și pacea, blîndețea și bunătatea celor curați cu inima. Ei sînt cu adevărat fericiți. Și mai mult decît atît: după cuvîntul Mîntuitorului: „Cei curați cu inima, vor vedea pe Dumnezeu" (Matei 5, 6).

Prot. GH. SECAȘ

Pace tuturor

Una doresc să fiți,
Cei ce îmi credeți mie,
Cei de-aici, de peste tot,
De-acum pînă-n vecie.

De veți fi una
Sînteți urmașii mei,
Căci dragostea și pacea
E între voi temei.

Iubirea și pacea-n veșnicie
Va uni popoarele pentru totdeauna,
Veți avea pîine pe pămînt,
La mine-n cer cununa.

Aceasta-i legea, voi urmați-o
Și munca vă va fi cu spor,
Căci nu-i nimic mai scump în cer
Și pe pămînt, ca pacea tuturor!

Pr. IOAN GRAURE

MUCENICILOR ARDELENI...

21 octombrie 1961

Voi care-ați dat lumină că lunile de foc
In vremi de-ntunecare, urgie și năpraznă,
In fiecare suflet, în fiecare loc,
Cînd dușmanii acestui norod ardelenesc,
Prin viclenii deșarte, prin silnicii și caznă
Au rupt pe frați în două și-altarul strămoșesc
Au rupt catapeteasma în două pe la mijloc,
In sfîntă îndemnare ați năzuit ca frații
Din strane risipite s-ajungă iarăși una,
Așa cum vrut-a Domnul să fie totdeauna
In legea părintească stați pildă pentru alții.
Voi care-ați fost de Domnul în preajmă-i ridicați,
Visarion, Sofronie, Oprea și ceilalți
Luceferi ai bisericii noastre veneraţi,
Impodobiți de-apururi cu slavă neumbrită,
Cu nimbul sfințeniei cerești încununați,
Primiți prinosul nostru de dragoste sporită,
Și duceți sus la ceruri a noastră juruință
Că vom păstra ca ochii dumnezeiescul dar,
Ne vom pleca genunchii la-acelaș sfînt altar.
Așa ne spunem vrerea urmașii în credință
Și-aducem cu toții a păcii biruință.

Prot. I. GH. IVANCIUC

La hram

Sf. Mănăstire „Brîncoveanu" de la Sîmbăta de Sus (prot. Făgăraș) și-a sărbătorit hramul la praznicul „Adormirii Maicii Domnului".

Sf. Liturghie a fost săvîrșită de P. S. *Emilian Antal,* înconjurat de un sobor de preoți și diaconi. La sfîrșitul Sf. Liturghii au predicat: I. P. C. arhim. *Serafim* despre Maica Domnului; P. C. Prot. *M. Ionașcu* (Făgăraș) despre iubirea de mamă și despre iubirea de patrie; pr. prof. *N. Mladin* despre rugăciune și muncă; I. P. C. vicar *T. Belașcu* despre Mișcarea creștină pentru pace și contribuția creștinului la propășirea patriei, etc.

P. S. Emilian *spune — între altele — că vine pentru a treia oară la praznicul Mănăstirii, ca să împlinească o poruncă a I. P. S. Mitropolit Nicolae, care nu poate fi de față la această sărbătoare, dar cu sufletul este între noi. Maica Domnului ne poartă de grijă tuturor ca o adevărată mamă. Nu există o dragoste mai binecuvîntată ca dragostea mamei și copiii față de nimeni nu au atîta dragoste ca față de mama lor. De aceea și noi preamărim pe Maica Domnului, care e mama noastră duhovnicească a tuturora. Harul Maicii Domnului este fără margini. Ea revarsă peste noi toată bogăția acestui har, pe care-l are de la Fiul Ei. Mamele creștine să urmeze pilda Maicii Domnului.*

Adevăratul creștin însă e și cetățean adevărat. El nu se iubește numai pe sine sau pe cei apropiați, ci și pe toată lumea. Iubindu-și țara și ducînd o viață cît mai creștinească, el este un cetățean bun al patriei. Iubindu-și poporul și pe toate celelalte popoare, el e un luptător pentru prietenie și pace.

Biserica a luptat și luptă pentru pace. Ea se străduiește să așeze pacea în sufletele creștinilor, ca ei să fie făcători de pace. Ea sprijinește mișcarea mondială pentru pace. In iunie anul acesta a avut loc la Praga un Congres al Mișcării Creștine pentru Pace, la care au luat parte 680 delegați ai Bisericilor ortodoxe, catolică, protestante din toate continentele. De la noi din țară a fost o delegație de 18 persoane, între care amintim pe I. P. S. Mitropolit Iustin al Moldovei și Sucevei, P. S. Nicolae al Aradului, episcopul luteran din Sibiu, Rectorii Institutelor Teologice, profesori de teologie, ș. a. Aceasta a fost o nouă faptă a tuturor creștinilor întru apărarea păcii. Contribuția Bisericii la lupta pentru pace este prețuită în toate țările de democrație populară.

Să ne rugăm pentru pacea a toată lumea și să muncim pentru înflorirea patriei.

Incheie cu urări de sănătate și bucurie pentru I. P. S. Mitropolit Nicolae.

După Sf. Liturghie soborul s-a împărțit: o parte a slujit Sf. Maslu, altă parte a făcut Sfințirea Apei la fîntînă și o ectenie de pomenire la mormîntul Mitropolitului Nicolae Bălan. Credincioșii, care s-au spovedit, au fost împărtășiți.

N. M.

Damon și Pythias

In Siracusa — oraș din insula Sicilia — trăiau doi tineri prieteni: Damon și Pythias. Potrivirea dintre firea și virtuțile lor i-a apropiat pe unul de altul și i-a unit în legăturile unei calde prietenii.

S-a întîmplat însă că, pe vremea lor, Siracusa era condusă de un tiran, care, ca orice tiran, nu vedea cu ochi buni pe nici un om virtuos.

Cătînd nod în papură, tiranul ajunse de-l condamnă la moarte pe Damon.

Mama și sora acestuia locuiau într-un sat nu prea îndepărtat. Damon ceru tiranului îngăduința de a merge să-și ia rămas bun de la mama și sora sa, făgăduind că-n cel mult patru zile se va întoarce spre a-și lua pedeapsa.

Tiranul zise zîmbind: „Mă crezi așa de fără cap ca să mă bizui pe cuvîntul tău? Cine îmi poate garanta că te vei întoarce?".

— Eu, zise Pythias, care-și însoțise prietenul în fața tiranului. Dacă nu se-ntoarce precum spune, consîmt să mor în locul lui.

Tiranul se învoi bucuros, căci și unul și altul îi erau deopotrivă de nesuferiți. Judecînd pe alții, după inima sa, tiranul era sigur că Damon nu se va mai întoarce și că astfel dintre acești doi tineri cunoscuți și prețuiți pentru viața lor frumoasă, unul va pieri iar celălalt va fi dezonorat.

Damon a plecat, și cele patru zile trecură repede. Ora executării pedepsei se apropia. Locuitorii Siracusei, adunați în jurul eșafodului, așteptau cu înfrigurare să vadă ce va fi. Damon nu se arăta.

Se dădu semn că ceasul rînduit pentru pedeapsă a sosit. Lipsind Damon, a fost adus în locul lui, Pythias. Mulțimea fremăta revoltată că tiranul va săvîrși încă o faptă sîngeroasă, nedreaptă, crudă. Pythias urcă la locul osîndei.

Dar deodată, în mijlocul tăcerii apăsătoare, se auzi un strigăt: „Iată, vine Damon!". Impiedecat de revărsarea unei ape Damon nu putu sosi mai de vreme. Cu răsuflarea tăiată aproape, din pricina alergării, se urcă pe eșafod îmbrățișîndu-și prietenul și stropindu-l cu lacrimi.

Incepu atunci între tineri o luptă care ar fi stors lacrimi chiar și dintr-o inimă de piatră.

— N-ai venit la ora rînduită, așa că eu trebuie să sufăr pedeapsa morții.

— Nu! Eu sînt cel condamnat la moarte și de aceea eu trebuie să primesc pedeapsa aceasta, iar tu trebuie să rămîi în viață.

Tiranul, văzînd că poporul este adînc tulburat și auzind vuietul glasurilor care cereau iertare, n-avu încotro și îi iertă pe amîndoi, iar poporul slobozind strigăte de bucurie, îi conduse acasă cu mare alai. Așa e de mare puterea dragostei, puterea prieteniei, care — cum zice poporul — „la nevoie se cunoaște".

Sfat vrednic de luat în seamă

Un înțelept se afla odată cu ucenicii săi într-un loc plantat cu fel de fel de arbori. Apropiindu-se de el ucenicii îl întrebară cum să lupte ei contra înclinărilor rele. Înțeleptul, fără să stea prea mult pe gînduri, le răspunse așa:

Să meargă unul dintre voi și să zmulgă lăstarul acela. Merse un ucenic și zmulse fără nici o greutate, c-o singură mînă, lăstarul din pămînt.

Arătînd un lăstar ceva mai mare, înțeleptul porunci să se facă la fel și cu acesta. Ucenicul îl scoase și pe acesta din pămînt, dar ceva mai greu și folosind amîndouă mîinile.

Pentru a zmulge un al treilea mai groscior fu nevoie să tragă de el doi inși cu amîndouă mîinile.

In sfîrșit, înțeleptul le arătă un copăcel tînăr și bine înrădăcinat în pămînt. Se apucară de el doi, trei, toți ucenicii și-l zmuciră în stînga și-n dreapta, dar fără nici un rezultat. Copăcelul nu se clintea din rădăcinile lui.

Iubiții mei, le zise înțeleptul, așa e și cu înclinările noastre rele. Cînd sînt la-nceputul lor e ușor să le zmulgem. Dar dacă le lăsăm să prindă rădăcini adînci în inima noastră, ne e aproape peste putință să le mai stîrpim.

Așadar, să nu lăsăm să se învechească în inimă nici o pornire rea, ci s-o zmulgem de la început cu rădăcini cu tot.

Ceartă și împăcare

Prietenia e lucru mare în viața noastră. Trebuie să ne iertăm unii altora dacă vrem să trăim ca prieteni. Cine e mai bun, mai virtuos, trebuie s-o ia mereu înaintea celuilalt, cu iubirea și cu iertarea.

Intr-o pornire de mînie, filozoful Aristip (a trăit în veacul al cincilea înainte de Hristos) s-a certat rău cu prietenul său Eshine. Vestea despre cearta aceasta dintre cei doi s-a răspîndit repede.

„Dar ce-i cu prietenia dintre tine și Eshine?" îl întrebară unii și alții pe Aristip. Filozoful nu stătu mult pe gînduri și răspunse: „Prietenia noastră a adormit; dar am s-o trezesc îndată". Și plecă numaidecît la Eshine.

— Credeai că sînt atît de înrăit încît să nu mai pot îndrepta ceea ce am stricat?

— Ah! tu mi-o iei totdeauna înainte, zise Eshine adînc mișcat. Ceea ce trebuia să fac eu, iată că tu ai și făcut.

Intre ei numai avu loc nici o altă discuție și-și reluară legăturile de prietenie care se dovediră și mai vii, și mai puternice.

D. BELU

Sfînta Maria Magdalena

Pe Maria Magdalena creștinii o așează în fruntea femeilor Noului Testament, imediat după Sf. Fecioară Maria. Și pe bună dreptate. Pentru că numai Maica Domnului a iubit mai mult pe Domnul nostru Iisus Hristos decît ea și L-a urmat pînă la sfîrșitul vieții cu atîta credință.

Sf. Părinți și istoricii vechi ne-o descriu ca pe o persoană foarte inteligentă și de o frumusețe răpitoare. Ea avea o mare iubire față de oameni, de aceea mai era cunoscută ca binefăcătoarea sărmanilor. Sf. Părinți zic că ea a primit numele Magdalena, care înseamnă turn tare, cetate puternică, pentru a arăta mărimea sa morală, tăria credinții și a iubirii sale.

Ea s-a născut în localitatea Magdala din părinți înstăriți și cu bun nume. Din tinerețe a rămas orfană de ambii părinți, fiind însă moștenitoarea unei mari bogății. Fiind bogată și frumoasă, a ajuns în curînd să ducă o viață ușoară, fără să țină seama de părerea oamenilor. Dar conștiința o mustra adesea pentru această viață deșartă.

Cînd a auzit că Mîntuitorul propovăduiește iertarea păcatelor și că El stă de vorbă cu vameșii și cu păcătoșii, Maria Magdalena se smulge din mrejele păcatului și aleargă la Domnul.

Sf. Evanghelist Luca (VII, 36—50) ne istorisește că Mîntuitorul este invitat într-o zi la prînz de către un fariseu cu numele Simon. Stînd la masa acestui fariseu, iată „o femeie păcătoasă" intră neinvitată în casă purtînd un vas de alabastru cu mir. Ea se așează la picioarele Domnului plîngînd. Udă cu lacrimile sale picioarele Lui, apoi le șterge cu părul capului, le sărută și le unge cu mir.

Fariseul și-a zis atunci în sine că Mîntuitorul nu poate fi prooroc, căci de ar fi, ar ști că această femeie e o păcătoasă.

Cunoscînd gîndurile fariseului, Mîntuitorul îi zice: „Vezi pe această muiere? Am intrat în casa ta, apă pe picioarele mele n-ai dat, iar aceasta cu lacrimi mi-a udat picioarele mele și le-a șters cu părul capului ei. Sărutare nu mi-ai dat, iar aceasta de cînd am intrat, n-a încetat sărutîndu-mi picioarele mele. Pentru aceasta grăesc ție: „iartă-se păcatele ei cele multe, că a iubit mult, iar cui se iartă mai puțin, mai puțin iubește. Iar către dînsa a zis: Ți se iartă păcatele! ...Credința ta te-a mîntuit, mergi în pace!" (Luca VII, 44—50).

De acum în viața Mariei Magdalena se face o mare cotitură. Uită prieteni și petreceri, avuții și bunătăți, și apucă pe drumul frumuseții morale, pe drumul devotamentului și iubirii creștine, pînă la sfîrșitul vieții sale. Vinde averea, iar banii îi dă Sf. Apostoli, pentru a fi ajutați cei nevoiași. Impreună cu alte femei, urmează apoi de aproape pe Domnul și Sf. Apostoli, prin satele și orașele Galileii, îngrijindu-se de hrană și adăpost pentru ei.

De la intrarea în Iersualim și pînă la drumul Golgotei, Sf. Evanghelii nu ne mai dau nici o știre despre activitatea acestei sf. mironosițe.

In drum spre Golgota mai multe femei, între care era și Maria Magdalena, însoțeau tristul convoi zdrobite de durere și plîngînd cu amar. Lor li se adresează Mîntuitorul cînd zice: „Fiice ale Ierusalimului, nu mă plîngeți pe Mine, ci plîngeți-vă pe voi și pe copiii voștri. Căci iată vin zile în care se va zice: ferice de cele sterpe, de sînurile care n-au născut și de țîțele care n-au alăptat" (Luca XXIII, 28—29).

Cînd judecata a fost executată și Mîntuitorul atîrna pe cruce, toți ucenicii, afară de Sf. Ioan, au fugit și s-au ascuns. Maica Domnului și Maria Magdalena, zdrobite de durere, privesc chinurile Domnului și se apropie mereu de cruce.

Ea a auzit atunci convorbirea dintre Iisus și Maica Sa și Sf. Apostol Ioan. Maria Magdalena era martora actului de înfiere a Sf. Apostol Ioan, atunci cînd Mîntuitorul îi încredințează pe Mama Sa (Ioan XIX, 26—27).

A rămsa apoi tot timpul lîngă cruce, fiind martora morții Domnului. Nici chiar după moarte nu se clintește din loc.

Impreună cu Maria lui Cleopa, Magdalena ajută Maicii Domnului și lui Iosif din Arimateia să coboare trupul de pe cruce și lui Nicodim, să-L ungă cu miresme.

După aceasta conduce trupul la mormînt cu celelalte femei (Luca XXIII, 55) și iau seama unde îl așează (Mc. XV, 47).

După ce piatra a fost așezată peste mormînt, lumea se împrăștie (Mt. XXVII, 60). Numai Maria Magdalena și Maria lui Cleopa continuă să rămînă nemișcate în preajma mormîntului. Tîrziu, cînd totul intrase în liniște, obosite și zdrobite de durere, ele se reîntorc în oraș cu gîndul să pregătească miruri pentru ungerea cea de a treia zi a Domnului (Lc. XXIII, 56).

Sîmbătă noaptea, tîrziu, după răsăritul stelelor, cînd se lumina spre ziua întîi a săptămînii, spre duminică, mironosițele s-au sculat ca să meargă la cimitir.

Maria Magdalena a sosit prima la mormînt. Mînată de marea sa dragoste față de Domnul, n-a mai avut răbdare să aștepte pe celelalte și a plecat singură înainte. Cînd a ajuns la mormînt a văzut piatra dată la o parte. Speriată, fără a se uita în mormînt, Maria Magdalena aleargă în oraș la Sf. Ap. Petru și Ioan și le spune că cineva a furat trupul Domnului din mormînt (Ioan XX, 2). Sf. Apostoli venind la mormînt constată că trupul lipsește, iar giulgiurile și mahrama sînt așezate la o parte în groapă (XX, 3—8). După plecarea Sf. Ap. Petru și Ioan spre oraș, Magdalena revine la mormînt. Ea se așează în apropiere și plînge cu amar, cînd deodată vede doi îngeri care o întreabă de ce plînge. Maria Magdalena le răspunde, „că au luat pe Domnul meu și nu știu unde L-au pus" (Ioan XX, 12—13) și zicînd acestea s-a întors înapoi și a văzut pe Iisus, dar nu l-a cunoscut, crezînd că e grădinarul. Atunci Iisus i-a zis: „Femeie, de ce plîngi? Pe cine cauți?". Iar ei părîndu-i-se că este grădinarul, a zis lui: Doamne dacă L-ai luat pe El, spune-mi unde L-ai pus și eu îl voi lua pe El. Și a zis ei Iisus: Marie! și întorcîndu-se ea a zis Lui: Ravvuni! ce se tălmăcește, Invățătorule! Și a zis ei Iisus: Nu te atinge de mine, că încă nu m-am suit la Tatăl meu, ci mergi la frații mei și le spune lor: mă voi sui la Tatăl meu și Tatăl vostru și Dumnezeul meu și Dumnezeul vostru. Apoi Maria Magdalena a venit și a vestit ucenicilor că a văzut pe Domnul și acestea i-a zis ei" (Ioan XX, 14—18).

Astfel Maria Magdalena a fost prima care merge a treia zi la mormînt; ea este prima care îl vede și vorbește cu Domnul cel înviat și prin ea se vestește celorlalți această minune.

După întîlnirea cu Mîntuitorul nu mai găsim în Sf. Evanghelii nici o urmă despre Sf. mironosițe. Desigur că Maria Magdalena se afla în rîndurile celor cinci sute care l-au așteptat pe Domnul pe un munte în Galileia și care apoi au mers după El în Iudeea.

Maria Magdalena a fost desigur pe Muntele Maslinilor, cînd Iisus binecuvîntînd pe Ucenici, s-a înălțat la ceruri, învăluit într-un nor luminos.

O tradiție veche bisericească ne spune că după pogorîrea Duhului Sfînt, Sf. Apostoli s-au împrăștiat. Maria Magdalena a părăsit atunci Ierusalimul și Palestina, care nu mai însemna nimic pentru ea, și împreună cu Sf. Apostol Ioan s-a stabilit în Efes.

Acolo ea a dus o viață curată, în rugăciuni și post zilnic. A murit la adînci bătrînețe, după o boală scurtă, regretată de toți care au cunoscut credința sa puternică și bunătatea nemăsurată a inimii sale.

Sf. Apostol Ioan a înmormîntat-o în tăcere într-o peșteră ascunsă.

La o mie de ani după moartea ei, împăratul bizantin Leon a ridicat la Constantinopol o biserică în cinstea ei.

El a adus de la Efes moaștele Sf. Magdalena și le-a așezat în altarul acestei biserici alături de cele ale lui Lazăr, fratele Martei și Mariei.

Creștinii pomenesc în fiecare an la 22 iulie pe Sf. Maria Magdalena, ca pe cea mai însemnată dintre mironosițe, ca pe prima martoră și vestitoare a învierii Domnului, binecuvîntînd-o cu cuvintele: „apostol", „apostol al apostolilor", „mironosiță purtătoare de Dumnezeu", „luminată", „primă evanghelistă".

Dreptcredincioșii i se închină rugînd-o să înlesnească de la Bunul Dumnezeu luminarea minții, iar sufletului, pace și mare milă.

ION BEJU

Informații

Asistență sanitară la sate

Pentru îmbunătățirea asistenței sanitare în mediul rural, s-a creat o rețea medico-sanitară complexă. Numărul spitalelor rurale se ridică la 236, totalizînd peste 16.000 paturi. De asemenea, numărul circumscripțiilor sanitare rurale a crescut la 2531 față de 1622 cîte erau în 1948. Dezvoltarea rețelei sanitare la sate a permis ca în 1960 unui medic să-i revină 2.152 locuitori din mediul rural (în 1938 unui medic la sate îi reveneau 8.160 locuitori). De aproape 4 ori a crescut față de 1938 și personalul mediu ce deservește rețeaua sanitară la sate.

Nou tip de vapoare

In U.R.S.S. în transportul fluvial au loc mari transformări în legătură cu apariția vaselor fluviale cu zbaturi subacvatice. Aceste noi tipuri de vase s-au născut în cel mai vechi șantier naval din Rusia — „Krasnoe Sormovo" din Gorki.

Primul vas a fost „Raketa", care în 1957 a parcurs distanța de 900 km (Gorki—Moscova) în 14 ore, în toamna anului 1959 a apărut „Meteor", în iulie 1961 a fost lansat pe apă „Sputnik".

An de an, colectivul de constructori de sub conducerea inginerului R. Alexeev dă flotei vase tot mai puternice.

„Raketa" are 66 de locuri, „Meteor" poate lua pe bord 150 pasageri, iar „Sputnik" — 300. Lungimea noului vas este de 48 metri, deplasarea — 104 tone, viteză — 80 km pe oră.

In toate limbile

Cartea „Omul în Cosmos" — o culegere de materiale despre zborul cosmic al lui Iuri Gagarin, se bucură de mare popularitate în toate țările. In S.U.A. ea a fost editată într-un tiraj de 52.000 exemplare. In Anglia, în decurs de trei zile, au fost vîndute mii de exemplare ale acestei cărți. In Italia — la fel.

Cartea despre primul cosmonaut sovietic a apărut în aproape 20 de țări ale lumii, printre care în Franța, Argentina, India, Liban, Finlanda. Tirajul global atinge cifra de 500.000 exemplare.

Populația lumii

Potrivit „Anuarului demografic 1960" publicat de O.N.U. la mijlocul anului 1959, populația lumii a fost de 2.900.000.000 oameni.

Redactor: Profesor Dr. NICOLAE MLADIN (Taxa poștală plătită în numerar) Tiparul Tipografiei Eparhiale, Sibiu

Anul 109 Sibiu, 15 noiembrie 1961 Nr. 43—44

BIBLIOTECA CENTRALĂ SIBIU

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÎNĂ DE ALBA IULIA ŞI SIBIU

PREŢUL INSERŢIUNILOR:
Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Inserţiunile se adresează ADMINISTRAŢIEI Telegrafului Romîn, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

ARTICOLELE ŞI CORESPONDENŢA
se adresează REDACŢIEI Telegrafului Romîn, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

ABONAMENTUL:
Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

La un deceniu de arhipăstorire

La 25 noiembrie 1951, a fost instalat în scaunul Sf. Episcopii Ort. Rom. a Oradiei, P. S. Sa Valerian Zaharia, ales de către Marele Colegiu Electoral al Bis. Ort. Rom. în ziua de 11 noiembrie şi hirotonit întru arhiereu în ziua de 13 noiembrie 1951.

Vrut-a Atotputernicul Dumnezeu, ca la cîrma Episcopiei Oradea să fie adus Ierarhul, care se cerea pe măsura noilor trebuinţe ale Bisericii noastre dreptmăritoare.

Intr-adevăr, Patria noastră prin actul istoric de la 23 august 1944, era îndreptată pe un făgaş nou. Suflul înnoitor cuprindea toate sectoarele de activitate.

Biserica avea şi ea nevoie, la vremuri noi, de oameni noi, care sesizînd cu înţelepciune spiritul timpului, să o călăuzească cu pricepere şi energie pe drumul cel nou.

Se impunea, ca preoţii să fie îndrumaţi să se lapede de toate rezidurile trecutului şi să fie antrenaţi în noul ritm de viaţă.

Dacă întregei preoţimi din Patriarhia Romînă, precum şi credincioşilor se cerea o orientare nouă, în Ardeal şi cu osebire în eparhia Oradiei, aşteptau să fie soluţionate probleme gingaşe şi variate.

. . . . . .

„...voi fi propovăduitor cald şi neobosit al înfrăţirii între popoare. Ca purtător al mesagiului de pace, cuprins în cîntarea îngerească ce a răsunat deasupra leagănului din Betleem: „Pe pămînt pace, între oameni bunăvoire", voi fi un tenace propovăduitor şi luptător pentru pace...".

„...Voi păstra cu sfinţenie adevărurile de credinţă ale Sfintei Biserici Ortodoxe, aşa cum ne-au fost nouă încredinţate de Mîntuitorul nostru Iisus Hristos, de sf. Săi Apostoli şi aşa cum acestea se cuprind în Sf. Scriptură şi în Sf. Tradiţie...".

„...Nu voi da ochilor mei odihnă şi genelor mele dormitare, pînă nu voi face ca să dispară pentru totdeauna „noi" şi „voi" dintre ortodocşii vechi şi reveniţi".

Astfel îşi contura în mod succint P. S. Sa Valerian programul de muncă în faţa Măritului Colegiu Electoral, după ce a fost declarat ales.

Şi cu aceste gînduri şi hotărîrea de a le împlini păşeşte spre Eparhia ţării celor trei Crişuri.

Au trecut de atunci zece ani...

Astăzi cînd, cuvine-se să facem un recunoscător duhovnicesc popas spre a însemna pe răbojul vremii biruinţele împlinirii acestor doriri, putem constata cu îndreptăţită mîndrie, cît de gigantică şi aureolată este munca Prea Sfinţiei Sale.

In acest răstimp P. S. Valerian s-a dovedit „străjerul neadormit al Bisericii, căruia Dumnezeu i-a dat sarcina să vegheze la mîntuirea credincioşilor" din această de Dumnezeu păzită Eparhie.

Credincios făgăduinţei făcute şi potrivit cerinţelor vremii, P. S. Sa Valerian a primit ca o problemă de căpetenie, munca pe tărîm cetăţenesc, sprijinirea năzuinţelor poporului pentru o viaţă mai bună şi mai îmbelşugată. Indrumările date întru împlinirea tuturor datoriilor cetăţeneşti au găsit un puternic răsunet în inimile credincioşilor, care au pus în practică înţeleptele îndrumări cuprinse în predicile, pastoralele, conferinţele rostite şi valoroasele lucrări: „Pace şi Libertate", „Unele Probleme ale Războiului şi Păcii", „Soborul Popoarelor", etc.

Prea S. Sa a făcut cunoscut clerului şi credincioşilor, că statul de democraţie populară contribuie la promovarea binelui obştesc, avînd şi Biserica, printre altele, şi acest obiectiv.

Această bogată activitate i-a fost recunoscută şi răsplătită cu înalta apreciere a Guvernului prin decorarea cu „Steaua Republicii", alegerea de deputat în Sfatul Popular al Regiunii, membru în Comitetul Naţional pentru Apărarea Păcii şi membru în Comitetul Executiv al Asociaţiei pentru Naţiunile Unite din R.P.R., dar credem, cea mai mare răsplată îi este mulţumirea sufletească, că este ziditor al păcii şi a Împărăţiei lui Dumnezeu pe pămînt.

Viaţa bisericească a Eparhiei este strîns legată de Arhipăstorul ei.

P. S. Valerian s-a dovedit un cîrmuitor dibaci, care conduce corabia Bisericii orădene spre liman lin şi mîntuitor, îndeplinindu-şi cu deosebită rîvnă îndatorirea de propovăduitor suprem al adevărului dumnezeiesc şi veghind neîncetat la îndrumarea şi conducerea clerului şi credincioşilor pe calea mîntuirii.

Serviciile divine, oficiate cu căldură şi solemn, au avut darul să cimenteze legătura dintre credincioşi şi Sf. Biserică. Predicile rostite la diferite ocazii prilejuite de vizitaţii canonice, sfinţiri de biserici, etc. au avut ca rezultat strîngerea şi mai mult a rîndurilor în jurul Sf. Biserici, ducînd prin aceasta şi pe mai departe făclia nestinsă a dreptei credinţe.

Pastoralele P. S. Sale „tind spre dimensiuni şi substanţă de carte de învăţătură creştinească", cum se exprimă un bun cunoscător.

Stilul înaripat al maestrului în arta scrisului face ca scrierile Sale pline de miez să fie gustate şi foarte apreciate,

Aproape toate adevărurile de credinţă sînt expuse şi apărate de P. S. Sa pe baza Sf. Scripturi, reuşind să lămurească credincioşii asupra dreptei credinţe ortodoxe, ferindu-i astfel de a cădea în mrejele propagandei sectare. Amintim din scrieri: Indrumătorul Pastoral, Pastorala contra spiriţilor, Taina Mîntuirii Oamenilor, Buruieni crescute la umbra Bisericii, Cartea de Rugăciuni, Flori Alese din Grădina Sf. Scripturi — Concordanţa Biblică —, precum şi Almanahul anual.

Vizitînd parohiile noastre din comunele în care se găsesc şi alte naţionalităţi şi confesiuni, Prea Sfinţia Sa nu uită niciodată să se intereseze şi să întreţină discuţii şi cu deserventii celorlalte culte, contribuind şi prin aceasta la realizarea înfrăţirii tuturor în Duhul Evangheliei lui Hristos. Şi roadele n-au întîrziat să se arate: s-a creat climatul de pace şi bună înţelegere atît între preoţii ortodocşi şi deserventii celorlalte culte, cît şi între credincioşii noştri şi cei de alte naţionalităţi şi confesiuni.

O problemă căreia P. S. Sa i-a acordat o grijă deosebită a fost aceea a consolidării unificării.

Vizitele P. S. Sale au lăsat puternice impresii în sufletele credincioşilor, după cum reiese şi din următoarele aprecieri din rapoartele protopopilor: „...Credincioşii din Truţ-Oaş, l-au primit cu multă dragoste pe Ierarhul canonic şi au plecat la vetrele lor, cu sufletul înălţat, în urma povăţuirilor duhovniceşti..."; „...Şi aici în Bocicău, P. S. Sa a fost primit şi ascultat cu deosebită dragoste şi însufleţire de către credincioşii prezenţi, aceste solemnităţi soldîndu-se cu un spor vădit de consolidare a reîntregirii Bisericii noastre şi lăsînd amintiri neşterse în sufletele tuturor celor prezenţi".

Cele de mai sus ni-L arată pe Ierarhul nostru iubit ca pe un desăvîrşit slujitor al lui Hristos şi al Bisericii şi în acelaşi timp un înflăcărat iubitor de Patrie, astfel că putem înţelege mărturisirea P. S. Sale cînd spunea: „Inima mi-o împart în două: jumătate pentru Patria Cerească şi cealaltă jumătate pentru Patria pămînteasca, R. P. Romînă".

Aşa-l dorim şi aşa-l vrem şi de azi înainte pe Arhiereul nostru şi rostim dintru adîncul inimii, la începutul celui de al doilea deceniu de arhipăstorire:

„Intru mulţi ani stăpîne!".

Pr. Popa Nichita

ȘTIRI

— *In țara noastră* învățămîntul s-a dezvoltat foarte mult. O singură comparație e grăitoare. In 1938—1939 la școalele de cultură generală, profesionale, tehnice și pedagogice, au fost înscriși 1.664.014 elevi, iar în 1960—1961 au fost înscriși 2.768.336, adică aproape de două ori mai mulți.

— *In preocupările* guvernului romîn construcția de locuințe ocupă un loc de frunte. Orașele, centrele muncitorești ale țării se dezvoltă continuu, pretutindeni se ridică blocuri de locuințe. Intre anii 1956—1960 s-au construit din fondurile statului aproape 100.000 apartamente. Acum ritmul de construcții e tot mai viu. Pînă în 1965 se vor da în folosința oamenilor muncii 300.000 apartamente construite din fondurile statului.

— *In Uniunea Sovietică* există în prezent peste 380.000 de medici. Aceasta reprezintă o treime din numărul total al medicilor din întreaga lume, sau jumătate din numărul medicilor din Europa.

— *Cele două războaie mondiale* și actuala cursă a înarmărilor întreținute de cercurile imperialiste au costat omenirea 12 trilioane de dolari. Fiecare om ucis în timpul celui de-al doilea război mondial a adus monopolurilor din S.U.A. profituri în valoare de 1.100 dolari.

— *Venitul anual* pe cap de locuitor în America Latină este de 6 ori mai mic decît în S.U.A.

— *In Berlinul occidental* are loc cel mai mare număr de sinucideri din Europa. Din martie pînă în iunie a. c., poliția din Berlinul occidental a înregistrat 902 cazuri de sinucideri și încercări de sinucidere.

— *In Republica Democrată Germană* a fost brevetată fabricarea unor sticle care după golire sînt folosite în construcții în loc de cărămizi. Forma sticlelor este rectangulară, avînd o bază conică în interior. Aceste sticle se pot asambla foarte bine deoarece gîtul uneia intră exact în forma conică care se află la baza celeilalte, aflată în fața ei. Fețele exterioare sînt prevăzute cu caneluri, pentru a permite fixarea materialului adeziv folosit la zidit.

— *La Institutul* de terapie experimentală din Praga a fost produs un preparat de penicilină în tablete care a primit denumirea Fenaskopen. Spre deosebire de alte preparate, acesta este absorbit complet de organul digestiv al bolnavului, putînd fi folosit astfel foarte bine în locul injecțiilor.

Oțelării complet automatizate

Specialiștii sovietici lucrează în prezent, la proiectul unei oțelării complet automatizate, cu o capacitate anuală de 20—25 milioane tone — atît cît produc toate oțelăriile din Germania occidentală. Producția de oțel va fi realizată în convertizoare, avînd fiecare o capacitate de 1.000 tone. In interiorul oțelăriei, transportul pe calea ferată va fi înlocuit prin „convoaie automatizate". Ea va fi înzestrată cu pompe de inducție și conducte subterane prin care fonta și oțelul vor fi antrenate de un cîmp magnetic mobil. In proiect se prevede, totodată, folosirea pe scară largă de agenți intensificatori ai procesului siderurgic, între care: gazul natural, oxigenul și temperaturi înalte.

Construirea de oțelării complet automatizate va contribui la sporirea în 20 de ani a producției anuale de oțel a U.R.S.S. la 250 milioane tone.

— Cercetători sovietici au reușit să solidifice păcura. Combustibilul negru e brichetat în cuburi, cu ajutorul unor prese speciale, fiind astfel ușor transportabil și depozitabil. Apoi, prin aplicarea unei presiuni anumite, păcura își poate recîștiga starea fluidă.

— Conform unei statistici publicate de U.N.E.S.C.O. în U.R.S.S. se traduc cele mai multe cărți, 52 la sută din ele fiind opere beletristice (literare) iar restul lucrări științifice. Franța se află pe locul al treilea, S.U.A. pe locul al zecelea, iar Anglia pe al cincisprezecelea.

Peste 20 de ani
— Cîteva date —

— In decurs de două decenii U.R.S.S. va dispune de forțe de producție atît de puternice cum n-a mai cunoscut vreodată nici o țară, va depăși nivelul tehnic al celor mai dezvoltate țări și va ocupa primul loc în lume în ceea ce privește producția pe cap de locuitor. După numai 10 ani, volumul producției industriale a U.R.S.S. va spori de circa 2 ori și jumătate, iar după 20 de ani — de cel puțin 6 ori. In aceleași etape, producția anuală de energie electrică va ajunge pînă la 900—1.000 miliarde, respectiv pînă la 2.700—3.000 miliarde kilowați/oră. Paralel cu puternica industrie, se va crea o agricultură înfloritoare, multilateral dezvoltată și de o înaltă productivitate. Volumul total al producției agricole va crește în următorul deceniu de circa două ori și jumătate, iar la sfîrșitul celui de al doilea deceniu — de trei ori și jumătate, creindu-se un belșug de produse fără precedent.

Cifrele sînt de-a dreptul uluitoare. Uniunea Sovietică va dispune de forțe de producție neegalate. Aceasta va constitui baza pentru transformarea treptată a relațiilor sociale socialiste în relații sociale comuniste, lichidîndu-se în același timp, în linii mari, deosebirile dintre oraș și sat.

Pe baza economiei puternice și multilateral dezvoltată, făurită prin munca eroică a poporului sovietic, în U.R.S.S. există astăzi toate posibilitățile pentru ridicarea treptată a bunăstării întregii populații. Sarcina — de importanță istorică mondială — este de a asigura în Uniunea Sovietică cel mai înalt nivel de trai în comparație cu orice țară a capitalismului.

In următorii 10 ani volumul venitului național al U.R.S.S. va spori aproape de două ori și jumătate, iar în 20 de ani — aproximativ de 5 ori. Veniturile reale pe cap de locuitor vor crește în 20 de ani de peste trei ori și jumătate. La sfîrșitul celui de-al doilea deceniu, fiecare familie va avea o locuință confortabilă; U.R.S.S. va deveni țara cu ziua de lucru cea mai scurtă; copiii vor fi întreținuți gratuit; locuințele și serviciile comunale vor fi folosite gratuit; se va trece treptat la alimentația publică gratuită în întreprinderi. In deceniul al doilea se va ajunge la un belșug de bunuri materiale și culturale pentru întreaga populație, vor fi create premisele materiale pentru ca, în perioada următoare să se încheie trecerea la principiul comunist al repartiției după nevoi. Iată cîteva din datele unui grandios program de ridicare a bunăstării poporului sovietic.

Cel mai înalt nivel de trai cunoscut vreodată de oameni!

Războaie...

— In studiul istorico-statistic „Războaiele și populația Europei" (Moscova, Sotsekghiz), autorul B. Urlanis face o comparație între urmările războaielor din secolele trecute și cele din prima jumătate a secolului XX: „Odinioară în secolele XVII și XVIII, cînd epidemiile de tifos, holeră și ciumă secerau armate întregi, numărul mediu al morților atingea 30.000 și 40.000 pe an. In epoca capitalismului industrial, care cuprinde sîngeroasele războaie ale lui Napoleon, acest număr mediu a rămas la aproape același nivel. Dar în epoca imperialismului, numărul s-a mărit de 20 de ori față de secolele XVII și XVIII". — Aceste pierderi uriașe apar neînsemnate față de ceea ce ar putea aduce un nou război. Pe teritoriul presupus ca principal teatru al unui război ca acela pe care forțele belicoase ale Occidentului ar vrea să-l dezlănțuie, teritoriu pe care trăiesc 800 milioane de locuitori, cifra minimă a celor ce ar fi uciși este apreciată de Urlanis la 500—600 milioane de oameni.

Vizita episcopului evanghelic
D. MITZENHEIM

In 16 și 17 septembrie a. c. episcopul evanghelic (luteran) D. Mitzenheim din Turingia (R. D. Germană) a făcut o vizită Bisericii evanghelice (luterane) C. A. din Sibiu.

La unele festivități au participat, ca invitați, și reprezentanți ai Arhiepiscopiei noastre. Astfel la recepția ce a avut loc la reședința Episcopiei luterane în seara zilei de 16 septembrie a. c., au luat parte: I. P. C. Pr. vicar Traian Belașcu, P. C. rector S. Vlad și Pr. Prof. N. Mladin. Cu această ocazie I. P. C. Pr. vicar Traian Belașcu a adus cuvîntul de salut al I. P. S. nostru Mitropolit Nicolae și al Bisericii Ortodoxe ardelene, accentuînd că pe noi, creștinii din diferite Biserici, ne unește astăzi nu numai credința în Iisus Hristos, ci și lupta pentru pace. Următori poruncii Mîntuitorului și năzuințelor popoarelor spre o viață mai bună, creștinii aduc contribuția lor la întărirea păcii în lume. Amintește apoi de Congresul creștinilor pentru pace, care a avut loc la Praga (R. S. Cehoslovacia) în iunie a. c., cînd creștini din toate continentele s-a pronunțat pen-

Aceeași cifră

In comunicatul Direcției Centrale de Statistică a U.R.S.S. aflăm că cu 5.500.000 a crescut numărul muncitorilor și funcționarilor sovietici în 1960 față de 1959.

Anul 1960, cel de-al doilea an al septenalului, a fost un nou an al progresului tehnic. Noi întreprinderi și secții au fost complet sau parțial automatizate, înlocuind munca a mii și mii de muncitori. Cu toate acestea, societatea sovietică nu a cunoscut o descreștere a numărului de muncitori, dimpotrivă, ca și în anii trecuți, a sporit simțitor detașamentul oamenilor muncii ocupați în producție.

E și normal. Doar în comunicat se arată că în 1960 au fost date în exploatare 1.000 noi mari întreprinderi industriale. Multe altele și-au extins activitatea. La porțile lor se văd inscripții: „Căutăm strungari, laminori, meșteri, ingineri"... In orînduirea socialistă, dreptul la muncă este o realitate, asigurată de dezvoltarea continuă a economiei și culturii.

Aceeași cifră a fost publicată de șeful Biroului de statistică a muncii din S.U.A., Wolfbein. El a arătat că în ianuarie 1961 numărul șomerilor din S.U.A. — atinge 5.500.000. „Numărul cererilor de ajutor de șomaj — a declarat Wolfbein — arată însă că în realitate numărul șomerilor este și mai mare".

Un ziarist american scrie:

„In fața clădirilor unde se află birourile pentru plata ajutoarelor de șomaj se văd cozi lungi. Situația șomerului devine imposibilă atunci cînd încetează să mai primească acest ajutor. Pînă la acea dată familia unui șomer este înglodată în datorii. Termenul de plată a chiriei și alte termene de plată sînt depășite. In prezent în țară la fiecare 1.000 de muncitori 68 caută zadarnic de lucru".

5.500.000. Aceeași cifră, dar ea spune multe despre două lumi: una a progresului, alta a șomajului.

Autocamion cu gaze naturale

La uzinele „Lihaciov" din Moscova a început fabricația unui tip de autocamion care folosește drept combustibil gaze naturale. Greutatea camionului, împreună cu un tub de gaze lichefiate de 200 kg este de 4480 kg. El poate transporta 4 tone. Consumul este de 32 kg gaz lichefiat la 100 km.

tru dezarmare generală și totală, pentru tratative, pentru pace. Salută în d. episcop M. Mitzenheim pe luptătorul pentru pace și prietenie, care a fost decorat — cu ocazia împlinirii a 70 ani — de Consiliul de Stat al R. D. Germane pentru activitatea eminenței Sale în slujba patriei și a păcii.

P. C. rector Sofron Vlad aduce cuvîntul Institutului Teologic Universitar (ortodox) din Sibiu, arătînd legăturile de prietenie ce există între Biserica Ortodoxă și Biserica Evanghelică, eminența Sa D. Fr. Müller, episcopul evanghelic C.A. din Sibiu fiind un bun prieten cu I. P. S. Mitropolit Nicolae și Institutul ortodox cu Institutul evanghelic aflîndu-se în relații frățești.

In 17 septembrie a. c. episcopul D. Mitzenheim a participat la slujba din catedrala evanghelică, unde a și predicat. După aceea a vizitat Institutul Teologic Universitar ortodox, unde a cercetat Capela, Biblioteca, sălile de curs și rectoratul. In capelă un grup de studenți teologi au întîmpinat de înaltul oaspe cu imne bisericești, P. C. rector S. Vlad și Pr. bibliotecar I. Beju au dat explicațiile necesare. Aflînd că Institutul nostru are 150 ani de activitate, că pregătește preoți pentru Eparhiile Ardealului și Banatului, că are o Bibliotecă așa de bogată, condiții de muncă și rugăciune bune, Eminența Sa și-a exprimat bucuria și mulțumirea de a fi văzut un Institut Teologic cu tradiții vechi și cu activitate așa de frumoasă.

La sfîrșit Eminența Sa, episcopul D. Mitzenheim a semnat în Cartea de Aur a Institutului — P. C. pr. rector S. Vlad a mulțumit Eminenței Sale pentru onoarea ce a făcut Institutului, iar Eminența Sa a asigurat că bunele impresii ce le-a avut le va comunica Bisericii evanghelice din R. D. Germană.

Am amintit pe scurt vizita acestui venerabil episcop evanghelic german, numai în latura de legătură cu Arhiepiscopia noastră și cu Institutul nostru. Aceste momente au fost prilej de înfrățire creștinească, de adîncire a convingerii că lupta unită a popoarelor va înlătura umbra războiului și va duce la biruință lumina păcii, de bucurie că la această luptă aducem și noi creștinii din toate Bisericile partea noastră de contribuție. N.

Intrarea în Biserică a Maicii Domnului

Sînt patru sărbători mari închinate de Biserică Sf. Fecioare: una am sărbătorit-o la 8 septembrie, — Nașterea Maicii Domnului, — la începutul anului bisericesc; a doua este aceasta, pe care o sărbătorim în 21 noiembrie: „Intrarea în Biserică a Maicii Domnului" sau *Ovidenia,* cum i se mai spune în popor, cu numele vechi slavonesc. Celelalte sînt Buna Vestire și Sîntămăria Mare.

In sărbătoarea de astăzi, Biserica ne prezintă pe Maica Domnului copilă de 3 ani. Dumnezeeștii ei părinți, Ioachim și Ana, au avut-o la bătrînețe, în urma unor stăruitoare rugăciuni. In rugăciunile lor au făgăduit că dacă vor avea un copil îl vor afierosi Templului, adică lui Dumnezeu. După legea ebraică toți întîii născuți erau destinați Templului, adică lui Dumnezeu. Cum era un singur trib însărcinat cu servirea religioasă, cel al lui Levi, — întîii născuți din celelalte triburi erau răscumpărați, dîndu-se templului jertfe în bani și animale. Totuși erau din acești întîi născuți ai altor triburi, care rămîneau să servească templul. Așa este Samuil, bătrînul Simeon și proorocița Ana. Deci cei cari voiau cu tot dinadinsul să-și lase primul copil la templu, puteau s-o facă. Erau multe servicii cari puteau fi îndeplinite de cei cari de mici erau dedicați templului.

Sfînta Fecioară urmează o cale specială. Ea trebuia să fie fecioara, despre care profeții vorbiseră cu sute de ani înainte, că va naște pe Mesia în chip miraculos. De aceea și petrecerea la Templu se întinde pe toată durata copilăriei sale sfinte. Părinții o duc la Templu cînd ea avea 3 ani. Arhiereul Zaharia o primește pe Sfînta Fecioară și o duce în Sfînta Sfintelor unde arhiereul intra o singură dată pe an. Acolo se păstrau Tablele Legii, în arca alianței. Tablele Legii erau cuvîntul lui Dumnezeu către oamenii Vechiului Testament. Sfînta Fecioară avea să fie altă arcă a alianței, care va purta în sine Cuvîntul lui Dumnezeu, pe Iisus Hristos. De aceea arhiereul o duce în Sfînta Sfintelor.

Văzînd pe Sf. Fecioară mergînd, dusă de sfinții ei părinți la Templu, să cugetăm o clipă la acest act și la cele ce urmează după aceea. La vîrsta de trei ani la templu merge o copilă frumoasă ca un înger. Mai toți copiii la vîrsta aceasta și pînă mai tîrziu sînt frumoși ca niște îngeri. Frumusețea le-o dă nu culoarea feței sau o deosebită conformație fizică. Frumusețea lor are ceva aparte, căci este alimentată de ceva interior, de nevinovăția lor. Nevinovăția aceasta interioară face să apară pe fața lor o atracție, un ce deosebit de plăcut, pe care noi o numim frumusețe.

La această vîrstă îngerească, Sfînta Fecioară este adusă la Templu și stă aci pînă la vîrsta majoratului. Tradiția sfîntă spune că nu părăsește Templul în tot acest timp și este hrănită cu hrană cerească de îngerul Gavriil. Tradiția aceasta este vrednică de toată crezarea, deoarece în viața sfinților, nu rară este această intervenție cerească pentru hrana neobișnuită a oamenilor. Sf. Ilie este hrănit de înger, cînd fuge din fața Izabelei în pustie. Poporul iudeu, în pustia Sinai, este hrănit cu mană cerească, o hrană care este descrisă în mod amănunțit în Sf. Scriptură și care are toate calitățile necesare pentru alimentarea substanțială a corpului.

Sfînta Fecioară a fost hrănită în chip minunat pentru că trupul ei sfînt avea să fie scara divină pe care cobora Dumnezeu din cer pe pămînt. Apariția îngerilor îi este familiară. De aceea mai tîrziu cînd apare arhanghelul Gavriil, apariția lui nu o spăimîntă, neobișnuită îi este numai vestea nașterii Domnului, pe care i-o aduce.

Trebuia Sf. Fecioară că crească la Templu pentru că avea să fie vasul cel ales, potirul prea frumos, podul de aur, pe care să pășească Dumnezeu din cer pe pămînt. Trebuia crescută la Templu, pentru că numai la Templu putea să dobîndească tăria de a rezista împotriva mîniei lui Irod, — cu pruncul în brațe să străbată arșița și pustietatea, din Palestina pînă-n Egipt și apoi de acolo să se întoarcă înapoi. Trebuia să crească la Templu pentru ca să poată avea tăria să vadă pe Fiul ei, judecat de Pilat, batjocorit și pedepsit să moară pe cruce între tîlhari. Numai Aceea care crescuse la Templu, putea să reziste să stea la picioarele crucii, să-și vadă Fiul în spasmele agoniei.

Biserica sărbătorește în fiecare an această intrare în Biserică a Sf. Fecioare. Pe lîngă faptul că sărbătoarea ne aduce în fața sfîntului altar să săvîrșim împreună Sf. Liturghie, în cinstea Maicii Domnului, ca să pogoare peste inimile noastre și-n viața noastră, liniștea și împăcarea sufletească, noi ne aducem totodată aminte că fiecare creștin are o zi de intrare în Biserică: e ziua în care a fost botezat. Și asemeni Maicii Domnului sîntem și noi, creștinii, hrăniți cu hrană cerească în Biserică, adică cu Sf. Impărtășanie. Această hrană cerească, Fiul ei, a dat-o tuturor creștinilor s-o ia sub forma pîinii și a vinului, care se transformă în scumpul său Trup și Sînge la Sf. Liturghie.

Pr. I. SANDA

Sfîntul Ioan Gură de Aur

Credincioșii cunosc numele marelui Sfînt de la Liturghia care-i poartă numele. Ei mai știu că a fost un predicator așa de vestit, încît s-a spus că are „gura de aur". Viața lui însă ne arată și dragostea lui de cei săraci și umili.

Lumina zilei o vede la anul 347 în Antiohia Siriei. Tatăl său, Secund, deținea o poziție înaltă în oastea din Siria. Dar îndată după nașterea Sf. Ioan, el muri.

Grija creșterii lui Ioan va rămîne de aici înainte în seama mamei sale, Antuza. Inzestrată de Dumnezeu cu virtuți alese, deși rămasă văduvă la vîrsta de 20 de ani, ea renunță la o a doua căsătorie, ca să se poată dedica cu dragoste și grijă neîmpărțită creșterii fiului său, unica mîngîiere ce-i rămăsese. Pe lîngă educația aleasă dată de mama sa, Sf. Ioan a avut parte în tinerețele sale și de învățători buni. Pe lîngă științele de drept, a studiat filozofia și cu deosebire retorica la retorul Libaniu. Talentul său cuvîntător (oratoric) s-a arătat de timpuriu și cultivîndu-l cu sîrguință, la sfîrșitul studiului a obținut rezultate atît de frumoase, încît a atras admirația tuturor colegilor, ba chiar și a renumitului său învățător. Sf. Ioan a compus la încheierea cursului o atît de frumoasă cuvîntare încît un istoric a scris: „Nu numai oameni de rînd, căci aceasta n-ar însemna mult, ci însuși retorul Libaniu cel cu nume universal a rămas uimit de limba aleasă, de frumusețea gîndurilor și de tăria argumentelor", și apoi citează următoarea scrisoare a lui Libaniu către Ioan: „După ce am primit cuvîntarea ta frumoasă și plină de podoabe, am citit-o unor mari măiștri în arta cuvîntării. Intre dînșii nu s-a afla nici unul, care să nu-și fi arătat plăcerea prin aplauze și aclamații, făcînd totul ce obișnuiesc oamenii să facă atunci cînd sînt uimiți".

La început se făcu avocat. Dar în curînd urmînd îndemnurile stăruitoare ale prietenului său Vasile, pe care și-l cîștigase în decursul studiilor, se retrage din sgomotul lumii, pentru ca să se dedice în liniște rugăciunii și studiului Sf. Scripturi. Din acel timp a început să ducă împreună cu Vasile o viață creștină evlavioasă, pe care n-a părăsit-o niciodată.

Pe vremea aceea scaunul episcopal din Antiohia îl ocupa sf. Meletie, care cunoscînd calitățile alese ale tînărului Ioan, îl luă lîngă sine și îl introduse în învățăturile creștine. In apropierea episcopului petrecu Ioan 3 ani de zile. După exilarea lui Melefie (372), Ioan cu prietenul său Vasile își continuă studiile.

Devenind vacante două scaune episcopești, gîndurile celor care erau chemați să aleagă episcopi, se îndreaptă spre cei doi prieteni, a căror faimă se dusese pînă departe: Ioan și Vasile. Vasile primește episcopatul fiind încredințat că și st Ioan va primi. Ioan însă, temîndu-se pentru vîrsta sa de 26 ani, s-a refugiat din fața delegației ce-l cerea ca episcop. Vasile îi face reproșuri pentru această faptă, iar Sf. Ioan, ca să se desvinovățească, scrie cartea „Despre preoție", în care arată răspunderea împreunată cu această frumoasă și înaltă chemare. Sf. Ioan se retrage la o mănăstire în apropierea Antiohiei, unde se dedică studiului Sf. Scripturi și meditației.

La anul 381 episcopul Meletie, întors în mijlocul turmei, îl hirotoni diacon pe Sf. Ioan. De acum începe să se afirme și ca scriitor, Sf. Ioan cîștigînd dragostea credincioșilor.

In anul 386 episcopul Flavian îl hirotoni preot și îl rîndui ca predicator la cea dintîi biserică din Antiohia.

Succesul celei dintîi cuvîntări a fost desăvîrșit, încît credincioșii exclamă, că astfel de cuvîntător ei n-au mai auzit. De aici înainte el își închină

(Continuare în pag. 4)

SFINTUL IOAN GURA DE AUR

(Continuare din pag. 3)

munca chemării sale de predicator, îndemnînd și povățuind pe credincioși, prin puterea cuvîntului și a faptei deopotrivă, pe calea vieții creștinești.

In anul 397, devenind vacant scaunul patriarhal din Constantinopol, Sf. Ioan a fost ales patriarh.

In anul 398 la 26 februarie a fost sfințit patriarh al Constantinopolului de către Teofil, patriarhul Alexandriei. Așezat în scaun Sf. Ioan începe o nouă muncă. Biserica a luat avînt necunoscut pînă atunci, datorită abnegației și dragostei nețărmurite cu care Sf. Ioan Gură de Aur îngrijea de ea, de cler și credincioși. Pentru că Sf. Ioan critica aspru pe bogații nemiloși, chiar și pe împărăteasa Eudoxia pentru viața ei dezordonată, el fu trimis în exil de două ori. Prima dată poporul l-a adus înapoi. A doua oară, în anul 404, la cîteva zile după Rusalii, împăratul hotărî exilarea Sf. Ioan, cerîndu-i să părăsească de bună voie cetatea. După o călătorie de 70 de zile, el a ajuns la Cucuz, în Armenia Mică, unde avea să sufere amărul exilului.

Dar nici acest loc de exil nu a fost pe placul dușmanilor Sf. Ioan Gură de Aur, ci ei au uneltit să-l exileze în alt loc. Astfel, la anul 407, în luna lui iulie, Sf. Ioan Gură de Aur ia din nou drumul exilului spre Pityus, un loc pe țărmul răsăritean al Mării Negre. Insă nu a putut ajunge pînă acolo, căci îmbolnăvindu-se, în ziua de 14 septembrie 407, strigînd cu glas mare: „Mărire lui Dumnezeu pentru toate", adormi în Domnul.

Osemintele Sf. Ioan Gură de Aur au fost așezate în ziua de 27 ianuarie 438 în biserica Sf. Apostoli din Constantinopol.

Astfel s-a sfîrșit acest vrednic urmaș al lui Hristos și al Apostolilor.

Sf. Ioan Gură de Aur a lăsat în urmă scrieri care sînt adunate în 18 volume mari. El a scris cuvîntări asupra Sf. Scripturi, cărți de apărarea credinței ortodoxe, cărți cu conținut moral, o mulțime de scrisori adresate diferiților credincioși, o Sf. Liturghie ș. a.

In cuvîntările și scrierile sale Sf. Ioan Gură de Aur arată pe larg cum trebuie înțeleasă și trăită dragostea față de om. Această dragoste o arată el prin faptul că în fiecare om îl vede întrupat pe Hristos și că, deci, în fiecare semen al nostru îl întîlnim pe Hristos. Este o dragoste care izvorește din Sf. Evanghelie.

Din această dragoste de om, Sf. Ioan Gură de Aur își face un program în care biciuiește aspru nedreptățile sociale din vremea lui. Bogații trăiau în lux, iar săracii se luptau cu cea mai neagră mizerie. Sf. Ioan pornește de la credința că Dumnezeu i-a făcut pe toți egali, iar dacă fiecare om ar lua din bunurile materiale ale pămîntului numai cît îi trebuiește, n-ar exista bogați și săraci, unii avînd mai mult decît le trebuiește, iar alții nici strictul necesar. Averile agonisite de bogați le pune pe seama lăcomiei și a nedreptății.

Tot din această dragoste față de om el luptă împotriva sclaviei, a exploatării omului de către om. El prețuiește munca și pe muncitor.

Sf. Ioan Gură de Aur a fost un mare apărător al păcii. Preocuparea lui pentru pace pleca atît din principiul dragostei și păcii creștine, cît și din nevoia omenească pentru pace.

Pacea e mama tuturor bunurilor. Pacea permite dezvoltarea culturii și a bunurilor materiale și morale de tot felul. Sf. Ioan Gură de Aur a reușit să creeze în mediul său din Antiohia și Constantinopol o atmosferă de pace.

Aruncînd o privire peste tot ceea ce a fost și a făcut Sf. Ioan, putem zice că nu în zadar a fost numit „Gură de Aur" și înțelept tîlcuitor al tainelor lui Dumnezeu și flacăra virtuții.

Biserica noastră serbează amintirea acestui mare sfînt în zilele de 13 noiembrie, 27 și 30 ianuarie.

Diacon C. VOICU

Deschiderea cursurilor la Institutul Teologic Univ. Sibiu

Duminică, 8 octombrie a. c. a avut loc festivitatea deschiderii cursurilor la Institutul Teologic Universitar din Sibiu. La Sf. Liturghie din Catedrală a predicat P. C. prot. prof. Milan Șesan despre Iisus Hristos — lumina credinței cei adevărate, cu aplicare la studenții teologi și a rostit rugăciunea de deschidere I. P. C. vicar Traian Belașcu.

Programul festivității — desfășurat în Aula Institutului — a cuprins două bucăți corale, executate de corul teologilor sub conducerea P. C. prof. Gh. Șoima și două cuvîntări.

P. C. Pr. rector Sofron Vlad *spune că noul an va fi „o verigă nouă, care se adaugă la șirul lung al celor 150 ani de activitate neîntreruptă a Institutului" și anunță că serbările legate de aniversarea a 150 ani de existență au fost amînate din pricină că Inalt Prea Sfințitul nostru Mitropolit Nicolae n-a putut fi în mijlocul nostru din motive de sănătate. „Noi, toți, dorim prețuitului nostru ierarh grabnică refacere, ca să-l putem avea iar în mijlocul nostru".*

Evocă apoi „generațiile de preoți, care s-au format în această școală și care aproape toți erau răsăriți din pătura noastră țărănească". Aceștia au învățat la Institutul nostru de la dascălii lor nu numai carte, ci și dragoste de popor și lege.

Astăzi Institutul nostru primește candidați din cele cinci Eparhii de dincoace de Carpați. Condițiile de muncă de aici s-au îmbunătățit în mod simțitor. Ierarhii, care priveghează la bunul mers al Institutului, profesorii bine pregătiți și cu tragere de inimă, biblioteca bogată, Capela liniștită, întreg programul de învățare, rugăciune și disciplină, ajută fiecărui student teolog să-și îmbogățească mintea cu cunoștințe temeinice variate și să-și formeze caracterul moral în așa fel încît să fie slujitori vrednici, cu cuvîntul și cu fapta, ai voii lui Dumnezeu. Azi fața satelor noastre s-a schimbat. Școlile, căminele culturale, răspîndirea cărților, revistelor și ziarelor, și alte mijloace au dus la ridicarea nivelului cultural al țăranilor, și deci și al credincioșilor. Azi preotul nu mai are de împlinit sarcini cultural-economice. El este chemat să-și împlinească misiunea sa religios-morală la nivelul vremurilor noi. De aceea studenții teologi trebuie să fie temeinic pregătiți, însuflețiți de dragoste de Biserică și de dragoste de Patrie. Patria „este mama noastră a fiecăruia. Cum fiecare copil își iubește mama, și noi ne iubim Patria, care astăzi, după războaiele devastatoare ale trecutului, se reface ca pasărea Phönix din cenușa ei proprie prin energia clocotitoare pe care cei călîți în suferințe au știut să facă să circule prin toate arterele ei". Azi cînd avem pilda muncii rodnice în toate sectoarele și studenții teologi trebuie să muncească, să se pregătească spre a deveni necesari și folositori în misiunea ce o vor împlini ca preoți, propovăduitori cu cuvîntul și fapta ai buneiînțelegeri, ai duhului de unire și înfrățire, ai duhului păcii în lume.

E necesar să avem un ideal, să-l slujim cu eroism și să fim oameni activi, de inițiativă, de muncă. Idealul este slujirea mîntuirii credincioșilor, slujirea binelui obștesc. El ne cheamă la eroism, la jertfă, prin care ne dăruim tot ce avem mai bun binelui comun. Iar inițiativa transpune în practică idealul și eroismul.

Mulțumește Departamentului Cultelor și prin el cîrmuirii Statului nostru pentru sprijinul acordat Institutului. Mulțumește P. F. Patriarh Justinian, I. P. S. Mitropolit Nicolae al Ardealului, I. P. S. Mitropolit Vasile al Banatului, P. S. Episcop Nicolae al Aradului, Teofil al Clujului și Valerian al Oradiei, pentru grija ce o au de acest Institut Teologic.

P. C. vicar Traian Belașcu *transmite binecuvîntarea I. P. S. nostru Mitropolit Nicolae, care din binecuvîntate pricini — nu poate fi de față la această festivitate. Amintește apoi că Institutul nostru împlinește anul acesta 150 ani de activitate. Aniversarea a 150 ani se face la altă dată după cuviință.*

Adresîndu-se studenților teologi, zice: „Voi vă bucurați de viața cea nouă din patria noastră". De aceea se cuvine — ca niște adevărați studenți — să vă cultivați mintea, făcîndu-vă o cultură generală. Să prețuiți știința și să cunoașteți uimitoarele realizări ale științei sovietice. Ca teologi trebuie să străluciți în virtuțile bunătății, smereniei, înțelepciunii și să aplicați Evanghelia în noile împrejurări ale vieții. Așa veți fi utili și pentru Biserica noastră și pentru poporul și țara noastră.

Sf. Ap. Pavel zice: „răscumpărați vremea", adică nu pierdeți timpul în zadar, ci folosiți fiecare clipă, folosiți „ziua de azi", în muncă și rugăciune.

Marii Mitropoliți, Andrei Șaguna și Nicolae Bălan, au ctitorit Catedrala, capela, biblioteca și tot ce se vede aici, ca să aveți condiții bune de pregătire, să vă puteți forma ca viitori preoți ai parohiilor noastre, vrednici de această misiune. Se cuvine dar, să duceți în Institut o viață de muncă, studiu, rugăciune și disciplină.

Pe întreg cuprinsul Patriei noastre se desfășoară între 7 octombrie—7 noiembrie mari serbări, închinate prieteniei romîno-sovietice. Legăturile de prietenie dintre poporul romîn și popoarele sovietice sînt trainice și rodnice. Și noi participăm la aceste serbări și dăm expresie acestei prietenii, alături de oamenii muncii din țara noastră

Mulțumind Departamentului Cultelor și tuturor susținătorilor acestui Institut, ca și oaspeților, urează profesorilor și studenților teologi spor la muncă în noul an universitar.

Așa s-a început anul 151, cu rîvnă de muncă și încredere în viitorul de pace și fericire a poporului și patriei noastre scumpe.

N. M.

† Preot Petru Medeșan

Duminică în 13 august 1961 a fost prohodit în sfînta biserică din comuna Cornești, Protopopiatul Tîrnăveni, preotul pensionar Petru Medeșan, adormit în Domnul după o grea suferință la vîrsta de 78 ani.

Pe lîngă familia îndoliată au înconjurat sicriul încărcat cu jerbe de flori și cununi, soborul de preoți în frunte cu protopopul Asachie Marcovici și mulțimea de credincioși din parohiile Cornești, Crăești și Adămuș, deservite de adormitul duhovnic în cei 54 de ani închinați la Altarul Domnului.

După slujba îndătinată la înmormîntarea preoților de mir, a cuvîntat P. C. Protopop relevînd în numele I. P. Sf. Nicolae, al P. V. Consiliul Arhiepiscopesc și al protopopiatului Tîrnăveni, activitatea multilaterală și realizările mai de seamă ale răposatului, printre cari vrednice de amintit sînt înălțarea bisericii din parohia Adămuș și munca depusă timp de 3 ani în fruntea protopopiatului Tîrnăveni.

Cucernicii preoți Țetcu Vasile, Deac Simion și Platon Nicolae au arătat în cuvîntări adînc simțite hărnicia și meritele iubitului lor frate în Hristos, Petru, care pînă în clipele din urmă ale vieții sale a dat îndrumări administrative și contabile cu pricepere uimitoare.

Preotul reformat din Cornești a încheiat seria cuvîntărilor, vorbind în numele celor 4 preoți protestanți și al credincioșilor prezenți la înmormîntare.

Adormitul în Domnul, pr. P. Medeșan a fost așezat spre veșnică odihnă în țintirimul parohial, alături de părinți, moși și strămoși.

Dumnezeu să-l ierte și să-l odihnească cu drepții!

Pr. A. M.

Redactor: Profesor Dr. NICOLAE MLADIN (Taxa poștală plătită în numerar) Tiparul Tipografiei Eparhiale, Sibiu

BIBLIOTECA CENTRALĂ
SIBIU

Anul 109 Sibiu, 1 decembrie 1961 Nr. 45—46

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÎNĂ DE ALBA IULIA ŞI SIBIU

PREŢUL INSERŢIUNILOR:
Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Inserţiunile se adresează ADMINISTRAŢIEI Telegrafului Romîn, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

ARTICOLELE ŞI CORESPONDENŢA
se adresează REDACŢIEI Telegrafului Romîn, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

ABONAMENTUL:
Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

Grija de copii

Toţi oamenii de bine de pe globul pămîntesc, care luptă pentru fericirea vieţii şi pentru propăşirea ei, sînt chemaţi să lupte şi pentru viaţa, viitorul şi fericirea copiilor de pretutindeni. Căci oricine preţuieşte viaţa şi doreşte lumii un viitor mai luminos şi mai bun, nu se poate să nu fie pătruns de conştiinţa grijii celei mari şi a răspunderii pe care o datorează copiilor.

Copiii sînt cel mai scump tezaur omenesc. Deşi în chip natural ei aparţin părinţilor, totuşi copiii nu sînt numai ai părinţilor, ci şi ai obştii. In ei vedem tăria, viitorul şi trăinicia obştii, primăvara omenirii.

Înţelegînd după cuviinţă acest lucru, regimul nostru democrat popular îşi face o datorie de conştiinţă din grija faţă de copii. Acestui fapt se datoreşte situaţia că niciodată dragostea poporului nostru faţă de copii n-a putut să înflorească mai din plin, niciodată grija pentru bunăstarea, pentru creşterea şi pentru educarea tinerei generaţii n-a avut condiţii ca cele create în anii puterii populare.

Grija şi răspunderea pentru creşterea şi educarea copiilor au devenit **o problemă de stat** în Republica Populară Romînă. Căci fără ele nu se poate concepe dezvoltarea social-economică a ţării.

Aşa se explică faptul că într-un timp destul de scurt au fost înlăturate — prin acţiuni bine gîndite şi concrete — lipsurile mari în educarea şi menţinerea sănătăţii copiilor. S-au creat condiţii minunate de creştere a tinerelor vlăstare, condiţii care le asigură drumul în viaţă, le cruţă de spectrul sărăciei şi al lipsei de cultură.

Dar şi mai convingător este graiul precis al cifrelor, care pun în şi mai puternică lumină realizările din R.P.R. pe tărîmul grijii faţă de copii.

In anul 1960, funcţionau la noi 1851 case de naştere cu 8558 paturi, în afară de paturile din maternităţi. Numărul paturilor din spitalele de copii a crescut în anul 1960 la 12.228, faţă de 1350 cîte erau în anul 1938. Ca rezultat al acestei îmbunătăţiri, mortalitatea infantilă, în continuă scădere de la aşezarea la cîrmă a regimului nostru democrat popular, a fost în anul 1960 mai redusă cu 59% faţă de anul 1938. Fireşte, această scădere a mortalităţii infantile se datoreşte şi condiţiilor de trai ale populaţiei, care sînt din ce în ce mai bune.

„Prin reorganizarea şi lărgirea învăţămîntului de toate gradele, prin asigurarea bazei materiale — construirea de noi spaţii de învăţămînt, laboratoare, cămine, cantine — prin asigurarea şcolilor cu personal didactic necesar, prin acordarea de burse, s-au creat mari posibilităţi ca tineretul să se bucure de binefacerile învăţăturii, ca economia şi cultura socialistă să dispună de cadre tot mai multe şi mai bine pregătite". (Gh. Gheorghiu-Dej).

Datorită condiţiilor din cadrul învăţămîntului, astăzi toţi copiii de vîrstă şcolară urmează cursurile şcolii elementare, 88% din absolvenţii clasei a IV-a continuînd cu clasa a V-a. In afară de aceasta, s-a prevăzut trecerea la învăţămîntul general de 8 ani. In anul 1960, au fost înscrişi în şcolile medii, şi anume în primul an, circa 84.000 elevi.

In vederea creierii unor condiţii tot mai favorabile de învăţătură, începînd cu anul şcolar 1960—1961, s-a introdus gratuitatea manualelor şcolare pentru toţi elevii din clasele I—VII inclusiv, urmînd ca în viitor să se înfăptuiască şi gratuitatea rechizitelor şcolare.

Dar statul socialist nu uită nici de organizarea timpului liber al copiilor, ca să-l petreacă spre folosul unei dezvoltări fizice şi sufleteşti cît mai bune. Astfel, s-au făcut în ţara noastră adevărate fabrici de jucării, iar librăriile oferă o mulţime de cărţi pentru copii, instructive, educative şi distractive. S-au organizat teatre de păpuşi şi s-au confecţionat jocuri pentru copii. Pentru copiii de vîrsta şcolară, s-au pus la dispoziţie cluburi şcolare, case şi palate ale pionierilor, în care şcolarii îşi petrec timpul cu plăcere şi folos, dezvoltîndu-şi aptitudinile în diferite domenii: ştiinţă, artă, sport ş. a.

Pentru a face şi vacanţele cît mai plăcute, statul organizează an de an, în timpul lor liber, zeci de tabere şi colonii, în care mii şi mii de elevi se întremează în aier liber şi se călesc la soare.

De altfel, grija deosebită faţă de copii o întîlnim în toate ţările de democraţie populară, care iau exemplu de la U.R.S.S., ţara copilăriei fericite, folosind experienţa bogată a acesteia.

Din cele cîteva date de mai sus, desprindem concluzia: Conducerea statului nostru democrat popular, prin asigurarea condiţiilor materiale şi spirituale necesare bunei lor creşteri trupeşti şi sufleteşti, înconjoară pe copii cu o deosebită dragoste şi grijă, pentru a deveni cetăţeni vrednici, viguroşi la trup şi la suflet.

Cucerirea unei vieţi fericite, construirea unui viitor luminos pentru copii nu se poate face decît în climatul prielnic al păcii, potrivit tuturor condiţiilor de creştere a lor în aşa fel, ca să devină folositori obştii. De aceea, la lupta pentru pace sînt chemaţi toţi oamenii de bine şi cinstiţi din lume, care au la inimă viitorul fericit al copiilor şi mai ales părinţii copiilor. Ei trebuie să depună toate străduinţele ca somnul copiilor lor să fie liniştit, viaţa lor însorită şi viitorul să le zîmbească ca o floare frumoasă în zorii dimineţii.

Ţara noastră — împreună cu întreg lagărul socialist — veghează asupra viitorului copiilor, depune toate stăruinţele pentru menţinerea şi întărirea păcii, pentru înfăptuirea unui climat de destindere internaţională prin încetarea cursei înarmărilor şi interzicerea mijloacelor de exterminare în masă. Căci ea îşi dă seama că cursa înarmărilor aduce după sine cheltuirea unor sume uriaşe din bugetele statelor, sume care ar putea fi folosite mai bine pentru o construcţie paşnică, pentru făurirea unei vieţi şi mai frumoase pe seama copiilor noştri.

Să luptăm şi să muncim fără preget pentru a asigura copiilor noştri o viaţă senină, căreia să-i zîmbească soarele păcii şi al fericirii!...

C. SIRBU

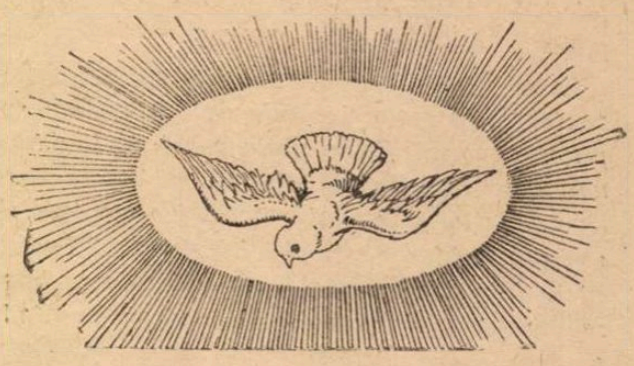

Făcător de pace

Cînd îl vezi pe fratele credincios că se străduiește a-și împlini întocmai îndatoririle lui de fiu al Bisericii, nu te minunezi de loc. Îți spui că așa e rînduiala omului credincios: să meargă la biserică, să fie cu grijă la cele duhovnicești, să-și dea partea lui pentru întreținerea locașului de închinare... Dar cînd îl vezi că între credința lui și viața de fiecare zi, el nu face nici o legătură, lucrurile se schimbă. Cînd îl vezi că merge regulat la slujbele sfinte, își face regulat rugăciunile, ține posturile rînduite, ascultă cuvîntul de învățătură, dar în același timp bagi de seamă că în viața lui de fiecare zi e un circotaș, un om pus pe harță, un om care vrea ca în orice împrejurare numai el să aibă dreptate, o adîncă mîhnire te cuprinde. Ce să zici despre un asemenea credincios care nu lipsește aproape de la nici o slujbă sfîntă, dar acasă e mereu în ceartă cu ai lui? Ce să spui despre evlavia unui asemenea creștin cînd după ce se spovedește și se împărtășește, își duce mai departe obiceiul lui de a bîrfi și de a vorbi de rău pe alții? Ce să zicem despre sufletul unui astfel de credincios care ascultă regulat predicile dar nu lasă să răzbească mai nimic din ele în viața lui zilnică?

S-ar cădea să fie plin de blîndețe și de înțelegere: el însă e aspru și neîndurător. S-ar cuveni să fie cu mai multă iubire în legăturile sale cu prietenii, cunoscuții și cu ceilalți oameni: el e însă lipsit de omenie. S-ar cădea să răspîndească în jurul său frăție, bună înțelegere, pace: dar el provoacă peste tot supărare, neînțelegere, vrajbă. Tristă mai e starea credinciosului care, în loc să facă simțită în jurul său dragostea, frăția și pacea, răspîndește ura și vrajba, cearta, războirea între frați. Către unul ca acesta se îndreaptă cuvintele Mîntuitorului care zice: „Cînd va fi să aduci darul tău la altar... întîi împacă-te cu fratele tău" (Matei 5, 23—24). Adică: „Vrei să vii înaintea lui Dumnezeu cu darul tău? Vrei să vii la biserică să te rogi? Vrei să aduci o jertfă lui Dumnezeu? Atunci ai grijă ca mai întîi să fii în bune legături cu fratele tău. Ai grijă să te împaci cu el!".

A-L cinsti pe Dumnezeu e faptă de mare însemnătate pentru credincios. Dar o asemenea cinstire n-are nici o valoare, dacă se face cu suflet pornit, învrăjbit împotriva semenului. Dumnezeu n-are nevoie de credincioși care în fața Lui fac metanii pînă la pămînt, iar față de aproapele se arată plini de îngîmfare și de răutate. Dumnezeul nostru este Dumnezeul bunătății, al dragostei, al păcii și vrea ca și noi să venim înaintea Lui, cu suflete pătrunse de bunătate, dragoste, pace.

Rugăciunea, postul, mergerea la slujbele sfinte, milostenia, toate acestea sînt bune dar numai cînd ele izvorăsc din bunătatea, dragostea și pacea sufletului tău. Te-ai certat cu semenul tău? S-a certat el cu tine? Mergi și împacă-te cu el. Și numai după aceea du-te și te roagă lui Dumnezeu. Fără împăcarea cu semenul tău, Dumnezeu nu-ți primește rugăciunea. Și nu-ți primește nici o altă jertfă. Dumnezeu e Tatăl tuturor, nu numai al tău. Ca tată al nostru el voiește ca noi, fiii Lui, să trăim între noi ca frații. El ne cere ca la rugăciune să venim cu inima plină de simțămintele frăției, ale dragostei și păcii, nu ale vrajbei și războirii.

Ce rugăciune mai poate înălța către Dumnezeu acela în sufletul căruia vuiește vrajba, asprimea, cearta? Și ce poate primi de la Dumnezeu un asemenea suflet? Cînd vii la rugăciune cu sufletul plin de mînie împotriva aproapelui, unde să mai încapă darul lui Dumnezeu? Pentru ca în inima ta să poată pătrunde binecuvîntarea și pacea lui Dumnezeu, trebuie ca mai întîi să izgonești din sufletul tău mînia, asprimea, cearta, vrajba și să te împaci cu semenii tăi, cu frații tăi.

Nu-ți mai amintesc despre strădania pe care o depun atîția pentru a feri lumea de război și pentru a întări pacea între popoare. Ți-amintesc însă că la strădania aceasta sîntem datori și noi să venim cu partea noastră. Toți sîntem datori ca ori unde ne-am afla să fim luptători pentru pace, prin purtarea noastră, prin munca noastră, prin sprijinirea celor ce se străduiesc ca pacea să se întărească între popoare. Ne obligă la aceasta mai presus de toate starea noastră de ucenici ai lui Hristos, de fii ai Bisericii. Chemarea noastră cea dîntîi este să facem să biruiască în noi și pretutindeni, voința cea bună, bunăînțelegerea, frăția, pacea. Credincioșii care nu răspîndesc în jurul lor pacea, nu sînt adevărați ucenicii ai Domnului, căci numai „făcătorii de pace, fiii lui Dumnezeu se vor chema". Noi nu vrem și nu trebuie să fim dintre cei ce răspîndesc vrajba și aţîță la război, ci vrem să fim oameni ai bunei înțelegeri și ai păcii. Noi vrem să facem să stăpînească frăția, dragostea, pacea între oameni și popoare, iar vrajba și războiul să nu mai fie.

Numai așa, trăind în pace cu frații noștri și luptînd pentru pacea a toată lumea, putem veni în fața sfîntului altar să ne aducem darul și ruga noastră lui Dumnezeu, care revarsă harul Său peste toți cei cu inima curată.

D. BELU

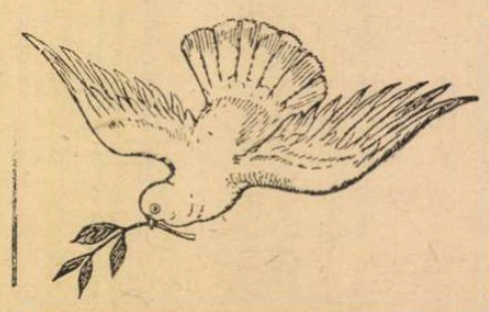

Despre cancer

Cancerul, sau cum îi spunea poporul „racul", este una din bolile cele mai grele. Încă nu se știe care e cauza cancerului.

Unii medici spun că cancerul poate fi provocat de un șoc nervos, cum ar fi de pildă aflarea unei știri despre moartea neașteptată a unei ființe dragi.

Pe de altă parte societatea medicală canadiană, care pînă acum s-a ținut la o parte în cauza cancerului, și-a însușit de curînd teoria după care tutunul pare să fie factorul principal în creșterea cazurilor boalei de cancer pulmonar.

In Italia cancerul a pricinuit moartea în anul 1960 la 73.508 oameni. Aceasta reprezintă 15% din morții acelui an. Procentul morților de cancer în anul 1901, a fost numai de 2 la sută. Cazurile cele mai multe de morți de cancer sînt în regiunile industriale din nordul Italiei; pe cînd în regiunile agricole și-n insule procentul morților de cancer este mult mai mic.

In Uniunea Sovietică și în țările socialiste se duce lupta împotriva cancerului cu cele mai moderne mijloace. Astfel se face examenul medical anual, ca boala să fie descoperită de la început. Cei constatați a fi bolnavi sînt îngrijiți în Institute speciale cu medicamente, tratament atomic (izotopi), iar în cazurile avansate și prin operație. In felul acesta puterea cancerului este din ce în ce mai mult limitată. Cercetările ce se fac de oamenii de știință îndreptățesc nădejdea că se va descoperi cauza cancerului și i se va afla leacul.

GH. S.

Noul an școlar

— Ieri și azi —

La 15 septembrie a. c. a fost zi de sărbătoare, atît pentru școlarii de la orașe cît și pentru cei de la sate. Îmbrăcați sărbătorește, rumeni și veseli, cu ghiozdanele în spate, cu servieta într-o mînă și buchet de flori în cealaltă, începătorii conduși de părinții lor merg grăbiți spre școală, ca atrași de un uriaș dar nevăzut magnet.

In fața școlii noi, sau renovată, împodobită cu ghiveciuri de flori în geamuri și drapele pe frontarii, îi așteaptă cadrele didactice, cu zîmbet de bucurie pe buze, văzîndu-și pe iubiții lor elevi, care se reîntorc după o întrerupere de două luni, ca dintr-o călătorie plăcută, să continue cu hărnicia albinelor adunarea de cunoștințe, de care vor avea nevoie în viață.

Corpul didactic se străduiește să le facă elevilor dragă chiar din prima zi școala, apoi prin munca lui de fiecare zi, se silește a-i face cetățeni învățați și bine educați ai scumpei noastre patrii, Republica Populară Romînă.

Chiar de la începutul noului an școlar, toți elevii claselor I—VII primesc gratuit și noi toate cărțile întocmite după cele mai noi și moderne principii pedagogice, ceea ce face munca lor mai ușoară, deci mai plăcută, iar pentru părinții școlarilor este un mare ajutor material. De asemenea nu se mai plătesc taxe școlare la nici un fel de școli (elementare, medii, superioare).

Frecvența regulată a școlii, azi este asigurată, nu prin măsuri de constrîngere, față de cei ce n-ar frecventa regulat școala, ci prin colaborarea școlii cu părinții și mai ales că și copiii, atît la oraș cît și la cel mai modest sătuleț, sînt convinși de nevoia învățămîntului, ceea ce se vede și din afluența tineretului spre școlile practice supraprimare, pe care azi le au la îndemînă nu numai la orașe ci chiar și în comunele mai mari. Ca urmare azi nu mai avem analfabeți, iar numărul celor ce termină școli: profesionale, medii și de grad universitar, crește vertiginos.

Vacanțele de peste an dar mai ales vacanța mare, sînt folosite pentru îndrumarea și recreerea celor din conducerea învățămîntului, cît și pentru elevi. Zeci de mii de tineri se perindează în taberele de la munte, șes sau mare — după recomandarea organelor sanitare — copii de la orașe și sate pentru a se fortifica.

Imi trece prin minte, tabloul școlar al trecutului, în urmă cu 50—60 de ani și pentru comparație fac o scurtă reproducere a situației de atunci:

Anul școlar începea, fără fast și pregătiri, la 1 sept., dar copiii veneau la școală după terminarea muncilor de toamnă, alții chiar după ce cădea zăpada și oile nu mai trebuiau păzite la cîmp.

Și atunci îi aduceau părinții la școală — cu forța — mai ales pe cei începători, care aveau oroare de școală, căci părinții de cîte ori nu erau cuminți, îi amenințau cu pedepsele școlii.

Și atunci îi aștepta un modest local de școală, de regulă cu o singură și neîncăpătoare sală de clasă, în care se adunau clasele I—IV, cîte 10—12 într-o bancă. Erau foarte rare școlile sătești cu 2 săli și 2 învățători.

Cărțile vechi și rupte treceau de la bunici la nepoți ori chiar la strănepoți. Bani pentru cărți

150 de ani

În slujba cuvîntului insuflat

Scriind a doua oară destoinicului său ucenic Timotei, pe care-l așezase episcop la Efes, Sfîntul Apostol Pavel îl încredințează, între alte, că „toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos spre îndreptare, spre înțelepțirea care duce la dreptate, (astfel) ca omul lui Dumnezeu să fie desăvîrșit (pregătit) și gata la orice lucru bun" (II Tim. 3, 16—17).

Ca să devină un astfel de povățuitor negreșelnic pentru pașii noștri în această lume, Sfînta Scriptură trebuie cunoscută de credincioși — și de slujitorii bisericești în primul rînd. Întrebarea pe care și-o pune tot Sf. Apostol Pavel e la locul ei aici: „Cum vor auzi fără propovăduitor"? (Rom. 10, 14). Înscrierea în programul de studii al așezămintelor pentru pregătirea slujitorilor bisericești a studierii Bibliei tocmai acest scop îl are: să pregătească propovăduitori pricepuți ai cuvîntului de Dumnezeu insuflat, care să-l transforme în făuritor de viață virtuoasă pentru credincioși, astfel încît aceștia să înainteze cu adevărat pe calea propășirii depline, sufletești și trupești.

Înainte de-a deveni materie de studiu teologic statornic și temeinic — istoria Institutului Teologic din Sibiu e mărturie — cuvîntul inspirat al Sfintei Scripturi era obiect de „slovenire" făcută cu evlavie și cu sfială. Cei dintîi ucenici în ale teologiei își dădeau silința, mai ales, să-l memorizeze, să-și împodobească și înavuțească cu el vorbirea de toate zilele și să-l aplice precum socoteau de bine în povețele ce le dădeau credincioșilor după ce ajungeau păstori de suflete.

Abia în vremea păstoririi episcopului Andrei Șaguna, la 25 oct. 1849, întîlnim rînduit dascăl anume pentru „tîlcuiala" Sfintei Scripturi, în persoana învățatului tînăr Dr. Grigorie Pantazi, săvîrșit din viață (1854) la vîrsta de 29 de ani.

Pe măsură ce se înmulțeau anii de studii, creștea și interesul arătat în programul de învățămînt teologic față de explicarea Sfintei Scripturi. Una după alta apar în acest program discipline noi ale Studiului biblic: Introducerea (Isagogia), Arheologia biblică, Ermineutica, adăugîndu-se Exegezei. Curînd după primul război mondial — odată cu ridicarea școalei la rang de academie teologică — încep să fie studiate și limbile biblice (ebraica și greaca Noului Testament).

După 23 August 1944, prin reorganizarea învățămîntului teologic și trecerea sa sub cîrmuirea Bisericii, studiile biblice figurează în programul și în preocupările institutelor teologice de grad universitar ale Bisericii noastre la loc de frunte, potrivit stadiului celui mai avansat de cultivare didactică și științifică a lor.

Contribuția adusă de Institutul nostru teologic la dezvoltarea studiilor biblice se vădește pe trei căi: a) în ostenelile de catedră; b) în lucrări de specialitate și c) în părtășia — directă sau ajutătoare — la traducerea și editarea Sfintei Scripturi în limba română.

a) În perioada de dinainte de primul război mondial încă nu era făcută separația pe catedre aparte a Studiului Vechiului și Noului Testament. Aceasta se va săvîrși abia începînd cu anul școlar 1922—23. Pînă atunci, același profesor preda cursuri de tîlcuire (exegeză) atît a V., cît și a N. Testament.

Între dascălii de teologie care s-au distins ca ostenitori întru predarea studiilor biblice atunci, la loc de frunte se află Dr. Grigorie Pantazi (1825—1854), Dr. Ilarion Pușcariu (1842—1919), Dr. Simeon Popescu (1848—1919) și Dr. Aurel Crăciunescu (1877—1943).

După primul război mondial, începînd din 1928, la catedra de Studiul Vechiului Testament funcționează pînă astăzi Părintele Profesor Dr. Nicolae Neaga, iar la catedra de Studiul Noului Testament, Profesorul Nicolae Colan (în anii 1922—1936, cînd trece episcop la Cluj), urmat de Părintele Profesor Dr. Grigorie Marcu (1936—azi), singur sau împreună cu Părintele Profesor Dr. Sofron Vlad (în anii școlari 1948—1952).

b) Profesorii amintiți aci sînt aproape toți autori de manuale (sau colaboratori la alcătuirea lor) pentru cei ce se pregătesc să slujească la sfintele altare. Înafară de aceasta, toți au publicat valoroase studii de specialitate, fie în ediții separate, fie în publicațiile periodice bisericești. Aceste studii se referă fie la probleme controversate din punct de vedere profesional, fie la una sau alta dintre disciplinele studiului biblic. Contribuții de seamă au adus ei în probleme de introducere (isagogie) și exegeză (N. Colan, N. Neaga, Gr. Marcu, S. Vlad), de Istorie a epocii N. T. (Gr. Marcu) și de Teologie a N. T. (Gr. Marcu și S. Vlad), de Arheologie biblică (N. Neaga), de Istorie și critică a textului (Gr. Marcu), ș. a.

Înafară de aceasta, toți profesorii amintiți au dezvoltat activitate bogată și apreciată în tărîmul vieții bisericești și obștești.

Teologia ortodoxă română se mîndrește — și pe bună dreptate — cu lucrări ca cele datorate profesorilor sibieni Nicolae Colan (Epistolele către Filimon și Efeseni), Nicolae Neaga (despre textele mesianice, Cartea Facerii, ș. a.), Grigorie Marcu (despre tinerețea Sfîntului Apostol Pavel, Antropologia Paulină, ș. a.) și Sofron Vlad (despre prologul Evangheliei a patra, despre Sf. Pavel ca păstor model, ș. a.), precum și cu colaborarea lor în specialitate sau în probleme de actualitate la revistele patriarhale și eparhiale de astăzi.

c) Este știut că Noul Testament în românește a fost tipărit pentru întîia oară în Ardeal, la Bălgărad (Alba Iulia, 1648), prin purtarea de grijă a Mitropolitului Simion Ștefan. Se știe de asemenea că învățatul călugăr blăjan Samuil Micu-Clain a încredințat spre tipărire Biblia tradusă de el Episcopului ortodox de la Sibiu, Gherasim Adamovici, în 1790 — și numai amestecul brutal al oficialităților guvernamentale ardelene și al Episcopului unit Ioan Bob au schimbat destinația locului ei de apariție. Ceea ce nu i-a reușit lui Gherasim Adamovici avea să înfăptuiască, în 1856—58, Mitropolitul Andrei Șaguna, prin editarea Bibliei românești care-i poartă numele.

Vreme de cîteva decenii, Biblia de la Sibiu și Biblia de la Buzău (1856) au rămas unicele ediții românești ale Sfintei Scripturi accesibile clerului și credincioșilor ortodocși români din cele două laturi ale Carpaților. Rămase fără concurență oficială în această privință, societățile biblice străine — mai ales cea britanică (înființată în 1804) — își plasau fără nici o opreliște traducerile editate de ele, printre credincioșii Bisericii noastre. Aceste ediții nu erau lipsite de texte tendențios traduse, care semănau confuzii în rîndurile credincioșilor ortodocși și netezeau calea prozelitismului cultelor neoprotestante și sectare.

Lipsa unei traduceri noi a Bibliei în românește era evidentă. Forul competent să îngrijească de elaborarea și editarea ei era Sfîntul Sinod al Bisericii din România de-atunci. Lui i s-a adresat tînărul și învățatul profesor de teologie de la Sibiu, Dr. Nicolae Bălan, solicitîndu-l respectuos să-și asume această sarcină cinstitoare. Scrisoarea pe care a trimis-o în acest scop, cu data de 5/18 mai 1912, Mitropolitului primat de-atunci, Conon Aramescu Donici, este o mărturie prețioasă a inițiativei transilvane ortodoxe în stimularea editării Bibliei în românește. Ea a fost publicată pentru întîia dată, cu comentariul de rigoare, în „Revista Teologică" din Sibiu (anul XXXIII, 1943, p. 98—103). Scrisoarea profesorului Dr. Nicolae Bălan a precedat apariția ediției sinodale a Bibliei românești din 1914, încît se poate spune — sau măcar presupune — că și îndemnul sibian a contribuit întrucîtva, indirect, la grăbirea apariției acelei ediții.

În sfîrșit, este incontestabil că rădăcinile Noului Testament de la Cluj — editat de actualul nostru arhipăstor, în 1942 și în 1945, ca episcop al Vadului, Feleacului și Clujului — își trag seva tot din preocupările biblice pe care ierarhul editor le avea ca profesor de Studiul Noului Testament la Institutul Teologic din Sibiu.

Un colectiv de lucru mai larg, alcătuit din specialiști în studiile biblice nu numai din Sibiu, ci și din alte centre ale Bisericii noastre, cu aprobare mai înaltă, ostenește la traducerea și comentarea Bibliei în românește. Inițiativa și diriguirea acestei lucrări de colaborare sînt ale Institutului Teologic de grad Universitar din Sibiu. În primă redacțiune, lucrarea este aproape gata.

*

Așezămîntul de pregătire a slujitorilor bisericești de la centrul Mitropoliei Ardealului, în cei o sută cincizeci de ani de existență și activitate neîntreruptă, a adus o contribuție însemnată la dezvoltarea studiilor biblice în Biserica Ortodoxă Română. Această contribuție este corespunzătoare posibilităților de care dispunea Institutul, precum și necesităților didactice și științifice care s-au făcut simțite în acest răstimp.

Munca în acest tărîm s-a desfășurat fără alunecări și fără exagerări ale poziției Bibliei în Ortodoxie, cu cumpăt, cu tragere de inimă, cu pricepere destulă — și, de aceea, cu spor bun, îndeobște recunoscut ca atare, pentru binele clerului și credincioșilor Bisericii noastre și pentru promovarea năzuințelor superioare, de continuă înaintare pe căile progresului și păcii, care însuflețesc întregul nostru popor.

GR. M.

---

nu prea putea scoate învățătorul, așa că de multe ori avansa el sau le obținea pe credit, recuperînd din venitul unei serbări corale, teatrale, etc. suma avansată.

Frecvența era slabă, căci se cultiva părerea că... „va trăi și fără carte cum am trăit eu, sau doar n-am să-l fac popă", etc. În plus mizeria era piedeca cea mai mare; flămînd și gol nu puteai face școală.

Din vacanțele de peste an, dar mai ales din vacanța mare, copilul se reîntorcea toamna la școală cu puterile istovite de muncă și cu „tabula rasa" în minte, căci nu numai că n-a mai repetat cele învățate, dar nici nu s-a mai gîndit la școală.

Copiii terminau cîteva clase primare (unii nici una), ca mai tîrziu să fie aproape toți analfabeți, știind cel mult să-și iscălească numele.

La școlile supraprimare mergeau doar copiii învățătorului, ai preotului și rar ai vreunui țăran mai înstărit. Notez că bursele erau mici și puține și ca să obții o bursă, pe lîngă lipsa de mijloace materiale se cereau note foarte mari la învățătură.

Am dat cîteva trăsături generale ale învățămîntului de azi și din trecut, ca prin comparație să ne dăm și mai bine seama de avantajele și posibilitățile ce le au copiii de azi de-a învăța carte și de progresul ce s-a făcut în vremea noastră pe terenul învățămîntului.

N. LATEȘ

„Semănați-vă fapte bune!" *Osea 10, 12*

După învățătura creștină fapte bune se numesc toate acțiunile noastre, izvorîte din dragoste de Dumnezeu și de oameni, menite să îmbunătățească viața semenilor noștri, trupească și sufletească. La lucrarea lor am fost obligați încă de la zidirea noastră, căci despre necesitatea lor în vederea mîntuirii noastre ne vorbesc nu numai Mîntuitorul Iisus Hristos, Sfinții Săi Apostoli și, mai apoi, Sfinții Părinți, ci încă și Profeții Vechiului Testament. Aceștia vorbesc despre ele ca despre ceva ce aparțin firii noastre și menirii noastre pe acest pămînt. Că adică de la început menirea noastră a fost aceea de a fi frați, de a ne ajutora frățește întreolaltă, de a avea o inimă largă unii față de alții, căci numai trăind în felul acesta viața își primea sensul adevărat pe care Dumnezeu l-a pus în ea. Așa se face că Profeții, acești vestitori ai voii lui Dumnezeu, nu încetează să amintească poporului ales, poporului evreu adică, să-i pună mereu în față adevărul spuselor de mai sus, lucrarea faptelor bune, a binelui sub toate formele.

Pentru a fi mai ușor înțeleși, ei se folosesc de fel de fel de asemănări, luate din natură și din viața înconjurătoare. Așa se face că profetul Osea, care a trăit și a învățat cam acum 2700 ani (750 î. Hr.), zice: *„Semănați-vă fapte bune, căci numai așa veți secera milostivire, și căutați pe Domnul ca el să vină să vă îndestuleze de roade mîntuitoare"* (Osea 10, 12). Privind la viața țăranilor, așa cum face și Mîntuitorul la timpul Său în Parabola Semănătorului de pildă, profetul Osea îndeamnă pe ascultătorii săi să ia seama la muncitorii agricoli și așa cum aceștia aruncă cu hărnicie, cu mîna plină, sămînța în pămînt, la fel și ei să samene fără zgîrcenie, din belșug, faptele bune. Nu una-două, într-o zi sau într-un an, ci cît mai multe fapte bune, cîte sînt cu putință unui om, așa cum agricultorii, pentru a semăna cît mai mult grîu de pildă și pentru a obține recolte tot mai bogate pentru hrana tuturor, sparg țelina și o fac potrivită pentru însămînțat. „Omule — spune Sf. Vasile cel Mare pe marginea acestor cuvinte ale profetului Osea — fii asemenea pămîntului care aduce roade și nu te dovedi mai rău decît pămîntul cel fără de suflet. Acesta hrănește și crește roadele fără să le păstreze pentru sine ci pentru a le pune la îndemîna ta".

Lucrarea faptelor bune și îndepărtarea de rău ne este arătată și în alte scrieri ale Vechiului Testament. „Nu zăbovi a face bine celui ce are nevoie, cînd ai putința să-l ajuți. Nu spune aproapelui tău: „Du-te și vino, mîine îți voi da!", cînd poți să-i dai acum. Nu pune la cale rău împotriva aproapelui tău, cînd el locuiește fără grijă lîngă tine. Nu te sfădi cu nimeni fără pricină de vreme ce nu ți-a făcut nici un rău" — spune înțeleptul Solomon (Pilde 3, 27—30). „Căutați binele și nu răul ca să fiți vii. Urîți răul și iubiți binele" — îndeamnă și profetul Amos (5, 14—15), iar profetul Zaharia adaugă mai concret: „Așa grăiește Domnul Savaot: Judecați după pravila cea dreaptă, fiți milostivi și îndurători unii față de alții. Nu apăsați pe văduvă, pe orfani, pe străini și pe cel sărman și nimeni să nu pună la cale fărădelegi în inima lui împotriva semenului său" (Zaharia 7, 9—10).

Lucrarea binelui, săvîrșirea de fapte bune, ne este cerută cu deosebire de Noul Testament, de Mîntuitorul Iisus Hristos și Sfinții Săi Apostoli. Ne vom opri doar la cîteva texte din scrierile Sf. Pavel, acest Apostol al faptei. Spunem așa, pentru că, după ce a cunoscut pe Iisus Hristos, Sf. Ap. Pavel n-a mai trăit pentru el, ci pentru binele „bisericilor" întemeiate de el, la a căror propășire sub toate formele a lucrat necontenit, îndemnîndu-ne să facem și noi la fel. „Faptele lui Pavel — spune Sf. Ioan Gură de Aur — au întrecut pe toate celelalte. El prefera să fie în cele mai de jos rele, numai alții să se găsească în cele mai mari bunuri. Pavel cerea să cadă chiar și din slava vieții viitoare pentru mîntuirea altora".

Folosind, ca profetul Osea, tot asemănarea luată din muncile agricole, Sf. Apostol Pavel ne îndeamnă, în epistola către Galateni, cum nu se poate mai stăruitor: „Să fim neobosiți în săvîrșirea binelui, căci nelenevindu-ne, la vreme potrivită vom și secera. Așadar, pînă cînd avem vreme să facem bine tuturor oamenilor" (Gal. 6, 9—10).

Intocmai ca un bun agronom, Sf. Ap. Pavel ne indică sămînța selecționată pe care trebuie s-o semănăm și anume: „Dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credința, blîndețea, înfrînarea poftelor" (Gal. 5, 22—23).

Sf. Ioan Gură de Aur, cel mai fidel tălmăcitor al gîndurilor Sf. Apostol Pavel, ne învață și el că „nu numai din poruncă, ci din propriul nostru îndemn să facem binele sub orice formă", și că nimic nu-l împiedecă să fie bun pe cel ce voiește să fie, căci firea noastră este înclinată mai mult spre bine, și virtutea este după natură iar nu contra naturii, ci răutatea este contra naturii omenești.

Și tot acest Sf. Părinte, avînd în vedere roadele sau secerișul de pace și bucurie pe care-l aduc faptele bune, adaugă în altă parte: „Acelea (faptele bune) ne vor proclama ca pe un părinte obștesc și ceea ce este mai mult decît orice, că și favoarea lui Dumnezeu îți va urma pretutindeni în faptele tale. Cutare o să spună că „mie mi-a crescut copilul și l-a făcut bărbat desăvîrșit", un altul că „m-a scăpat de nenorocire" și celălalt că „m-a izbăvit de primejdie". Asemenea cuvinte sînt mai bune decît cununile de aur. Aceste glasuri sînt mult mai dulci și mai plăcute decît glasurile vestitorilor care merg înaintea împăraților sau a stăpînitorilor, căci ele te proclamă de mîntuitor, binefăcător, sprijinitor, iar nu lacom, mîndru, nesătul, etc.".

*

„Semănați-vă fapte bune!", spunea profetul Osea și la fel spunea și Sf. Ap. Pavel. Cuvintele lor ne sînt adresate și nouă, creștinilor de astăzi.

Să semănăm în jurul nostru, neobosiți, grîul cel bun și curat al dragostei de oameni, al muncii cinstite și harnice, al păcii, al într-ajutorării, al nevinovăției, căci numai așa vom fi adevărați urmași ai Celui ce ne-a spus: „Voi prietenii mei sînteți, de veți face toate cîte am poruncit vouă" (Ioan 15, 14).

Diacon GH. PAPUC

Inaintemergătorul Domnului

Din nămeți de veacuri, figura Inaintemergătorului Domnului, ca un fulger de lumină brăzdează cerul lumii creștine împurpurînd orizontul amintirii cu numele celui mai de seamă dintre profeți supranumit pentru viața sa austeră, pentru curajul cu care biciuia toate fărădelegile vremii sale, ale regilor și cărturarilor, Prooroc al Focului — prorocul care arde toată pleava nevredniciei și curăță aria lui Hristos Domnul.

Lîngă apa Iordanului, unde creșteau numai ciulinii pustietății, pe unde în nopțile reci ale Orientului urletul șacalilor cutremura depărtarea, viețuia acest prooroc Ioan Botezătorul, al cărui cuvînt de căpătîi adresat tuturor era: — „Pocăiți-vă, că s-a apropiat împărăția cerului!". — Imbrăcat simplu în haine de păr de cămilă, hrănindu-se cu acride și miere sălbatică, Proorocul Focului netezea căile Domnului chemînd la îndreptare. Nu se sfia a mustra nici pe păcătosul de rege, nici pe tiranul fără pic de milă, nici clasa stăpînitoare înzorzonată cu aurul stors din sudoarea mulțimei despuiată de drepturi și de bucurii. Venea la dînsul, înfruntînd pustietatea, poporul obidit care aștepta un veac nou de nădejde și de mîngîiere. Din curiozitate se înfățișau și cei avuți ca să vadă ce dorește acest îndrăzneț pustnic pe care nu-l sperie nici lăncile de oțel ale ostașilor romani, nici lanțurile amenințătoare ale temnițelor ridicate de tirani. Celor de jos, celor săraci care duceau jugul apăsării, le spunea cuvînt de îmbărbătare: — „Gătiți calea Domnului, drepte faceți cărările lui!". Pe vameși îi povățuia să nu nedreptățească pe nimeni și să ia de la popor numai cît se cuvine, soldaților să se mulțumească cu solda lor. Față de cei avuți, față de cei lacomi, față de fariseii netrebnici și cărturarii fățarnici, cuvintele lui erau bici de foc care ustură și pătrunde în măruntaie. Lor le spunea: „pui de năpîrci", vîpere înveninate, care sugeți vlaga poporului „și stricați casele văduvelor", pentru voi s-a apropiat sfîrșitul și „veți fi vînturați cum se vîntură pleava la arie". Sabia osîndei stă deasupra capului vostru și pentru ale voastre fărădelegi veți primi pedeapsă cruntă. Glasul Proorocului era tunet, cuvîntul ca o sabie ascuțită ce pătrundea adînc în inimile nemiloase ale celor învestmîntați în caftanele bogăției și înșelăciunii. Vorbele Profetului dădeau tuturor de gîndit, cei de jos meditau la izbăvirea din noianul amărăciunilor, cei de sus unelteau din umbră sfîrșitul acestui sol care vestea o orînduire nouă sub cerul de sînge al durerii. Pentru viața curată și curajul neînfricat al acestui Sfînt Prooroc, a fost hărăzit ca din mîinile lui să primească Botezul în Iordan Iisus Hristos, cel care în mijlocul oamenilor întemeiază Impărăția Cerurilor, Impărăția Iubirii și a Infrățirii sub cortul de stele al Domnului Dumnezeu. Amară a fost plata acestei împărății a iubirii: Iisus Hristos răstignit pe Golgota între doi tîlhari, Ioan Botezătorul decapitat la dorința ispititoarei dansatoare Salomea, care îndemnată de mama sa Irodiada a cerut lui Irod tetrarhul Galileii, acest preț pentru jocul care a plăcut atît de mult stăpînitorului.

Impotriva acestei împărății a iubirii s-au ridicat valuri de tirani care amețiți de ură și putere, au dezlănțuit atîtea războaie, au robit atîta lume, au însîngerat pămîntul, au înălțat „lagărele morții", unde atîția oameni au fost arși de vii, ținuturi întregi au fost prefăcute în vaste crematorii lăsînd să rînjească chipul hidos al morții.

Glasul Inaintemergătorului Domnului, care se auzea în pustia Iordanului: — „pocăiți-vă că s-a apropiat Impărăția Cerului, Impărăția Iubirii", — se părea că a fost înăbușit de vaietele atîtor catastrofe, dar astăzi după atîtea veacuri de zbucium se aude parcă mai puternic. Astăzi, cînd toate popoarele luptă pentru pace, prietenie, iubire, înfrățire, se cuvine ca și noi, creștinii, să-l cinstim pe Sf. Ioan Botezătorul prin osîrdia și munca noastră ca vrerea popoarelor, vrerea Domnului să se împlinească și pe toată fața pămîntului să domnească pacea și înfrățirea.

In înnoirile vremii noastre sub lumina măreției și a bunei stări, simțim parcă cum lîngă fiecare inimă de creștin vibrează pe înfierbîntate coarde cuvintele Proorocului Focului, cuvintele lui Ioan Botezătorul: — „Drepte faceți cărările Domnului, cărările dragostei, ca Dumnezeul iubirii Iisus Hristos să coboare în sufletele noastre amintindu-ne cuvintele evangheliei Sale: Iubiți-vă unii pe alții așa cum v-am iubit Eu pe voi!", iubiți pacea și fiți făcători de pace în toate zilele vieții voastre.

Preot *Ștefan Tascianu*

Redactor: Profesor Dr. NICOLAE MLADIN (Taxa poștală plătită în numerar) Tiparul Tipografiei Eparhiale, Sibiu

BIBLIOTECA CENTRALA
SIBIU

Anul 109 Sibiu, 15 decembrie 1961 Nr. 47—48

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÎNĂ DE ALBA IULIA ŞI SIBIU

PREŢUL INSERŢIUNILOR:
Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Inserţiunile se adresează ADMINISTRAŢIEI Telegrafului Romîn, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

ARTICOLELE ŞI CORESPONDENŢA
se adresează REDACŢIEI Telegrafului Romîn, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

ABONAMENTUL:
Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

O prietenie rodnică

Un mare învăţat din vechime zicea că dintre toate bunurile pămînteşti nici unul nu e mai desăvîrşit şi mai statornic ca acela în care oamenii se înfrăţesc prin virtutea prieteniei, devin necesari şi folositori unii altora prin înţelegerea pe care o au unii faţă de alţii, prin ajutorul reciproc dintre ei, prin preţuirea pe care şi-o poartă şi prin îndemnul şi împintenirea pe care şi-o dau unii altora în realizarea binelui obştesc.

Prietenia este aceea virtute care îţi deschide perspective nebănuite într-o colaborare armonioasă şi într-o înţelegere deplină pentru un viitor fericit şi luminos. Căci după cuvîntul Scripturii: „Căutătura prietenească înveseleşte inima şi o veste bună îngraşă oasele" (Pilde 15, 30). Numai oamenii virtuoşi care se aseamănă în deprinderi şi obiceiuri se leagă prin virtutea prieteniei!

Dacă prietenia dintre oamenii virtuoşi este aşa de frumoasă şi de rodnică, cu atît mai mult prietenia dintre popoare. Poporul romîn şi poporul rus — popoare vecine — au trăit în prietenie secole de-a rîndul, ca astăzi prietenia aceasta să fie şi mai trainică şi să dea roade şi mai bogate.

Legăturile de prietenie între poporul nostru şi poporul rus sînt vechi! Ele s-au manifestat prin sprijinul şi ajutorul reciproc pe care şi l-au dat cele două popoare încă din vremi îndepărtate de noi. Istoria ne este martoră că încă de pe timpul lui Ştefan cel Mare şi Dimitrie Cantemir şi pînă în vremurile noastre legăturile de prietenie dintre cele două popoare n-au încetat, nu s-au stins. Aceste legături vechi de prietenie constituie şi azi temelia istorică a prieteniei romîno-sovietice.

In istoria mişcării revoluţionare muncitoreşti din ţara noastră se cunosc nenumărate acte de prietenie adîncă şi de solidaritate cu Uniunea Sovietică, care păşea în avantgarda omenirii, făurind primul stat al oamenilor muncii. Sprijinul şi ajutorul multilateral acordat de Uniunea Sovietică ţării noastre din 1944 încoace este o pildă grăitoare a legăturilor strînse de prietenie care au existat şi există între ţările noastre.

Minunatele succese ale oamenilor din Uniunea Sovietică sînt pentru oamenii muncii din ţara noastră un exemplu viu pentru îndeplinirea cu succes a planului şesenal.

Strălucitele izbînzi din domeniul ştiinţelor şi tehnicii sovietice, care s-au concretizat prin zborurile cosmonauţilor Gagarin şi Titov, sînt o dovadă luminoasă a superiorităţii orînduirii socialiste faţă de sistemul capitalist. Planuri, pe care lumea nici măcar nu le putea visa înainte cu cîţiva ani, au devenit pentru popoarele Uniunii Sovietice realităţi vii, fapte îndeplinite.

O dovadă deosebit de grăitoare a legăturilor frăţeşti dintre poporul romîn şi poporul rus o constituie vizita guvernamentală a R.P.R. în frunte cu dl. Gh. Gheorghiu-Dej, preşedintele Consiliului de Stat al R.P.R. Acea vizită a constituit o manifestare puternică a legăturilor de prietenie frăţească romîno-sovietică şi o contribuţie la întărirea legăturilor dintre ţările lagărului socialist.

Vizita pe care ne-a făcut-o între 14—16 oct. 1961 pilotul cosmonaut maiorul Gherman Stepanovici Titov, Erou al Uniunii Sovietice, este iarăşi o dovadă luminoasă a prieteniei romîno-sovietice. Pentru oamenii muncii din ţara noastră, pentru locuitorii oraşelor pe care le-a vizitat, ca şi pentru întregul nostru popor, vizita cosmonautului Gherman Stepanovici Titov a constituit o ocazie fericită de a ne manifesta sentimentele noastre frăţeşti şi dragostea noastră fierbinte pentru marele popor sovietic.

Eforturile depuse de Uniunea Sovietică pentru cauza păcii însufleţesc azi mai mult decît oricînd pe toţi oamenii muncii din ţara noastră în lupta lor pentru împiedecarea izbucnirii unui nou război, pentru înfăptuirea dezarmării generale şi totale, pentru cauza socialismului şi a păcii.

Nu numai în luna prieteniei romîno-sovietice (7 octombrie—7 noiembrie) ci întotdeauna poporul nostru îşi manifestă sentimentele sale de sinceră şi adîncă prietenie şi dragoste, pe care le nutreşte faţă de popoarele Uniunii Sovietice, bastion neclintit al păcii şi al securităţii popoarelor.

Poporul nostru este pe deplin convins că nu are astăzi un alt prieten mai adevărat, mai dezinteresat şi mai devotat decît poporul sovietic care ne-a stat într-ajutor ori de cîte ori a fost lipsă!

Din toate cele spuse rezultă clar pentru ori care dintre noi însemnătatea prieteniei romîno-sovietice. Toţi avem datoria să cultivăm această prietenie, s-o adîncim şi s-o întărim prin dragostea şi preţuirea pe care trebuie s-o manifestăm ori de cîte ori avem prilejul faţă de măreaţa ţară a socialismului, precum şi faţă de oamenii muncii sovietici şi faţă de înfăptuirile lor măreţe! Prietenia romîno-sovietică constituie pentru viitor un izvor nesecat de roade îmbelşugate pe drumul păcii, al prieteniei între popoare, pe drumul desăvîrşirii construcţiei socialismului în ţara noastră!

Al. Moisiu

SERBAREA PRIETENIEI

La 3 noiembrie 1961 a avut loc în Aula Institutului Teologic Universitar-Sibiu o serbare închinată prieteniei romîno-sovietice, la care au participat I. P. C. Traian Belaşcu, vicar arhiepiscopesc, P. C. rector S. Vlad, profesorii de teologie, personalul administrativ de la Consistor şi studenţii teologi.

Deschizînd serbarea, P. C. rector S. Vlad arată însemnătatea prieteniei romîno-sovietice. Cînd întreaga ţară îşi manifestă prin festivităţi, mitinguri, conferinţe, prietenia faţă de poporul sovietic, cel mai bun şi mai apropiat vecin şi frate al poporului nostru, Centrul arhiepiscopesc este prezent la aceste manifestări cu tot sufletul.

Urmează trei bucăţi corale, dintre care două sovietice, executate de corul studenţilor teologi, condus de Pr. Gh. Şoima.

Pr. lector CH. PISTRUI, după ce vorbeşte despre luna prieteniei romîno-sovietice, prezintă marile realizări ale Uniunii Sovietice, descriind excursia ce a făcut-o la Kiev, Leningrad şi Moscova, timp de 6 zile (în august 1961). Conferinţa — care a durat o oră — a trecut prin faţa ascultătorilor chipul măreţ al vieţii celei noi, cu construcţiile ei, cu progresele ei economice şi culturale, cu oamenii ei, cu respectul ei faţă de monumentele de artă ale trecutului, etc.

In încheiere arată cum prietenia romîno-sovietică se întăreşte prin cunoaşterea realizărilor constructorilor comunismului şi cum toate contribuie la întărirea păcii în lume.

Aplauze vii au dovedit că cuvîntul Pr. Ch. Pistrui a mers la inimă.

A fost o manifestare de caldă prietenie faţă de poporul sovietic, care păşeşte în fruntea luptei pentru pace şi progres social. N. M.

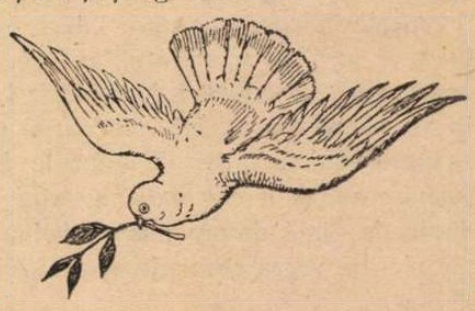

Cartea sănătății

După viață, sănătatea este desigur a doua neprețuită comoară pe care o avem. Prin propria noastră experiență ne-am convins de acest lucru desigur mulți dintre noi. Ne gîndim la cei care au gustat din durerile și neajunsurile lipsei de sănătate.

Cînd sîntem sănătoși, sîntem senini, voioși și, mai ales, toate forțele noastre de muncă sînt întregi; muncim cu spor acolo unde sîntem rînduiți fiecare.

Grija pentru sănătatea oamenilor muncii în Țara noastră este la loc de frunte. Așa se face că în perioada anilor 1956—1960 „cheltuielile pentru învățămînt, cultură, ocrotirea sănătății, prevederi sociale, asigurări sociale de stat, odihna oamenilor muncii și alocații pentru copii însumează peste 55 miliarde lei". Numărul paturilor de spital a crescut de la 30.812 în 1938 la 96.435 în 1959. De asemenea, tot în 1959 activau în rețeaua sanitară cam 24.000 medici, adică un medic la 769 locuitori, față de un medic la 1895 locuitori în 1938, prevăzîndu-se ca în 1965 să fie un medic la 700 locuitori, iar pentru un medic să existe 3 cadre medii, situîndu-ne astfel, din acest punct de vedere, printre primele țări din lume.

Dar nu numai atît, ci prin conferințe, reviste, cărți și alte mijloace, cetățenii sînt formați ca ei înșiși să preîntîmpine și să ocolească bolile, accidentele și orice le-ar putea periclita sănătatea, și cum să-și întărească sănătatea și capacitatea lor de muncă. Pentru un astfel de scop s-a tipărit și volumul al cărui titlu este pus în fruntea acestor rînduri: „Cartea sănătății", apărută nu de mult în librăriile noastre. Cartea este tradusă din limba rusă, fiind scrisă de un grup de 30 colaboratori, cu toții profesori și cercetători de la Institutul de Igienă din Leningrad și de la Institutele de cercetări din Moscova, avînd 551 pagini.

Această carte urmărește mai ales „ca fiecare cetitor să cunoască legile desfășurării vieții organismului uman, să învețe să aprecieze sănătatea, să se îngrijească de sănătatea sa și a familiei sale ... ca fiecare cetățean să învețe și să înțeleagă ce este vătămător și ce este util pentru sănătatea sa, pentru ca, sfătuindu-se cu medicul, să-și elaboreze singur reguli de igienă personală, de călire, de alimentație sănătoasă, un regim corect de muncă și odihnă, bazat pe datele științei contemporane".

Acest lucru se și realizează prin cele XVI capitole pe care le cuprinde această valoroasă lucrare, ca: *Viața și alcătuirea corpului omenesc,* unde se vorbește despre celule, țesuturi și organe, de ce corpul omului sănătos are totdeauna o temperatură constantă, soarta alimentelor în corpul omenesc, respirația, circulația sîngelui, sistemul nervos, secreția internă, mișcările, etc.; *Munca creatoare și odihna organizată — baza sănătății,* de unde reținem că munca este necesară pentru dezvoltarea multilaterală a omului și întărirea sănătății, de unde provine energia necesară pentru activitatea mușchilor, de ce obosim, atenția și memoria, locul de muncă, poziția la lucru, iluminatul, însușirea procesului de muncă să se facă treptat, să lucrăm ritmic, avantajele odihnei active, cum să ne folosim concediul de odihnă și altele; *Cultura fizică și sportul întăresc sănătatea,* capitol în care sînt descrise principalele sporturi care se practică și în țara noastră; *Călirea prin aer, apă și soare,* în care se dau interesante îndrumări asupra întăririi organismului nostru; *Cum să ne hrănim,* capitol de asemenea bogat în îndrumări deosebit de importante în viața noastră zilnică, precum și considerații asupra unui șir întreg de alimente; *Igiena căilor respiratorii și a organului auzului,* unde se vorbește de pildă despre nas și bolile mai frecvente ale lui, vocea cîntăreților și auzul muzical, influența dăunătoare a zgomotului asupra întregului sistem nervos și în special „asupra terminațiilor nervului auditiv din urechea internă"; *Păstrați vederea,* cu indicații asupra îngrijirii ochilor; *Dinții sănătoși; Ingrijirea pielei; Imbrăcămintea igienică; Igiena locuinței,* capitol în care se arată de ce este necesar să aerisim camerele de locuit, praful și microbii din aerul locuinței, cum să aerisim, cum să dereticăm, încălzitul, cum să răcim aerul din locuință, igrasia, lumina solară în locuință, cum să folosim lumina electrică și aparatele electrice, mobilierul în camerele de locuit combaterea insectelor dăunătoare și a rozătoarelor, liniștea și confortul în locuință, etc.

Tot în această carte mai întîlnim capitolele: *Copilărie sănătoasă și fericită. Primii trei ani de viață,* în care, după ce se arată ocrotirea mamei și copilului în țara noastră, se vorbește despre regimul de zi din primele luni de viață, îmbăierea sugarului, îngrijirea pielii sugarului, înfășatul copilului, îmbrăcămintea pentru copii la diferite vîrste, călirea, copilul trebuie să facă multe mișcări, laptele de mamă cel mai bun aliment în primul an de viață al copilului, alăptarea, bolile mai des întîlnite la copii și alte prețioase informații din viața copiilor; *Igiena femeii; Pentru o bătrînețe activă, pentru o viață îndelungată; Alcoolul și tutunul sînt vătămătoare sănătății,* capitol de asemenea foarte instructiv la care cei ce folosesc alcoolul și tutunul este bine să ia seama cu toată seriozitatea, întrucît amîndouă aceste „năravuri" — cum sînt numite în popor, pe lîngă că periclitează sănătatea celor în cauză și, uneori, și a celor din jur, au simțitoare urmări și asupra capacității lor de muncă; *Despre boli* este ultimul capitol al cărții în care, după ce se vorbește despre forțele de apărare ale organismului și prevenirea bolilor, cauzele îmbolnăvirii, sistemul nervos și boala, microbii și omul, vaccinurile ne apără de boli, medicamentele antimicrobiene și altele —, se menționează principalele boli ale oamenilor, ca: nevrozele, boala hipertensivă și arterioscleroza, reumatismul, gastrita și boala ulceroasă a stomacului și duodenului, obezitatea (îngrășarea), cancerul, tuberculoza, bolile infecțioase, bolile provocate de viermi intestinali și altele, arătîndu-ni-se felul cum le putem evita, precum și primul ajutor pe care ni-l putem da, în caz de îmbolnăvire, pînă la sosirea medicului.

Precum se vede „Cartea sănătății" își merită pe deplin numele, pentru că ea constituie într-adevăr un izvor de sănătate pentru toți cei care zăbovesc asupra ei cu gîndul de a învăța cît mai mult din cuprinsul său. Avînd în vedere deci sfaturile prețioase pe care această carte ni le dă, este bine ca ea, pe cît se poate, să nu lipsească din casa niciunui credincios de-al nostru.

Gh. Papuc

La 150 ani

Cuvînt de recunoștință

Anul acesta Institutul Teologic a împlinit 150 ani de existență. Clădirea aceea albă, modestă și frumoasă, reprezintă în cultura teologică românească o tradiție de învățătură, iar cei 150 de ani pe care îi serbează constituie o avere morală obștească, pentru toți preoții și credincioșii din Ardeal.

Un Institut Teologic atît de „bătrîn" are misiunea să pregătească în fiecare an o serie nouă de „Licențiați în Teologie", și să păstreze duhul ortodoxiei și să mențină un anumit tip de teologie, ridicat prin conștiința sa mai sus de îndeplinirea pură și simplă a programei analitice, și să formeze buni cetățeni ai Republicii Populare Romîne.

Ucenicii ieșiți din această școală vor sta mîine în fruntea credincioșilor și trebuie să-i povățuiască pe credincioși spre bunele orînduieli, dîndu-le sfaturi folositoare în toate domeniile vieții.

Un Institut Teologic este ca o ființă vie, care crește cu timpul, cu viața și cu oamenii și care își formează pe încetul, în această creștere, un spirit distinct.

Această școală teologică, prin vechimea ei, prin bunul ei nume, prin tradiția ei de muncă, a reușit să păstreze timp de un veac și mai bine, acea ținută frumoasă, care pornește din conștiința unei misiuni.

Această ținută, „Institutul Teologic de grad Universitar" din Sibiu n-a pierdut-o niciodată, ci printr-un adevărat spirit de familie, a transmis-o tuturor generațiilor care au învățat carte pe băncile lui.

Ar trebui ca aceste vorbe „spirit de familie" să fie luate în înțelesul lor exact. Cred într-adevăr că există o legătură familiară între toți foștii studenți ai Institutului Teologic din Sibiu, căci, indiferent de vîrstă și de timp, rămîne un fond inalterabil de amintiri comune, ce se leagă nu numai de figura cine știe cărui profesor rămas legendar, și a cărui faimă persistă și astăzi, dar mai ales se leagă însăși de acea emoționantă clădire, cu zidurile albe, cu porțile ei înalte de lemn negru, cu ferestrele mari, cu mica grădină plantată cu tei...

Zidurile școlii le poți vedea oricînd, sînt aceleași, cu toate că au suferit multe înnoiri, datorită bunei conduceri, dar sufletul școlii, adică profesorii, aceia care au revărsat lumină de pe catedră, în sufletele noastre tinere și pline de ideal, nu mai sînt toți prezenți la această aniversare.

Unii s-au pensionat, iar alții au adormit întru Domnul.

Unul dintre aceștia a fost Profesorul și Mitropolitul Nicolae Bălan, care își doarme somnul sub cupola de la Mănăstirea Brîncoveanu din Sîmbăta de Sus.

Mitropolitul Nicolae Bălan, ca fost Profesor, a iubit mult Institutul Teologic din Sibiu, de care a avut o grijă deosebită. In timpul cît era Mitropolit a dat fonduri însemnate, pentru construirea și înzestrarea Bibliotecii Mitropolitane și Capelei, pe care a înzestrat-o cu un iconostas vechi de o deosebită valoare istorică și artistică, și a ajutat pe studenții buni și lipsiți de mijloace materiale.

Ca profesor, Nicolae Bălan făcea lecții strălucite. Totdeauna la curent cu ultimele progrese ale științei teologice, chestiunile cele mai grele le expunea cu o claritate și un talent didactic impresionant. Studenții admirau la el siguranța gîndirii, precizia ideilor, claritatea și eleganța vorbirii.

Prin lucrările sale, prin devotamentul și credința în știința teologică, prin dragostea de Institutul Teologic din Sibiu, și-a cîștigat recunoștința noastră pentru totdeauna.

Acolo în mormîntul unei mănăstiri, unde își doarme somnul, îl caută profesorii și foștii studenți, să-i ceară și acum sfaturi și îndemnuri duhovnicești. Și parcă de sub lespedea de marmoră, ne vorbește tuturor preoților și foștilor studenți să-l iubim pe Dumnezeu și să ascultăm de mai marii noștri.

Peste toate aceste figuri și peste atîtea altele, cîte se desprind vii dintr-un trecut, care mi se pare în același timp foarte vechi și foarte apropiat, peste toate aceste amintiri, care se pierd în cei 150 de ani ai școlii, „Institutul Teologic" din Sibiu rămîne mereu același, să ducă mai departe nobila lui chemare de a pregăti slujitori ai altarelor și a-i îndruma în duhul Ortodoxiei, în credincioșie față de Biserică și față de Patrie.

Pr. Nicolae Toderici

Pe drumul păcii

Stăruința pentru pacea lumii este o chemare de prim ordin în zilele noastre. S-a scris și s-a vorbit mult despre ea, dar orice cuvînt pentru pace nu este de prisos. El trebuie să pătrundă adînc în sufletul și conștiința fiecăruia, să devină parte deplină din ființa lui, să-i dicteze în orice clipă faptele lui, să odrăslească în credincios faptele dragostei creștine. Așa este creștinește și făcătorii de pace fiii lui Dumnezeu se vor chema (Matei 5, 9).

Aceste îndemnuri stau la baza Mișcării creștine pentru pace de la Praga, care de mai bine de trei ani de zile se străduiește să vestească principiile păcii creștine față de aceia, care deși în Apus își mai zic și creștini, dar nu vor să fie totodată și făcători de pace, ci de război atomic.

In iunie 1961 s-a ținut la Praga prima mare întrunire pancreștină din lume pentru pace, cu 680 delegați din Răsărit și Apus. Acolo cu toții erau de acord să fie împreună solii păcii către lume.

Cu constatarea acestei misiuni s-a ocupat recent ședința Comitetului de lucru a Mișcării creștine pentru pace, la Praga, în zilele de 25—29 octombrie. S-au întrunit acolo cei 16 membri ai comitetului cu cei 5 membri ai secretariatului internațional al Mișcării, ortodocși și evanghelici, din cinci state răsăritene și 4 state apusene. Ei s-au sfătuit asupra celor realizate pînă acum de Mișcare și asupra celor ce mai trebuie realizate în viitor.

Ecourile întrunirii pancreștine din iunie se constată în lumea întreagă și Mișcarea creștină este acum o parte din conștiința creștină mondială. Aceasta obligă ca membrii ei să depună eforturi și mai stăruitoare, urmînd linia cea bună a Evangheliei Mîntuitorului și sprijinind cu însuflețire străduințele popoarelor pentru pace, colaborare și înțelegere, cu refuzul războiului, al armelor nucleare și al dușmăniilor internaționale.

In acest scop Comitetul de lucru al Mișcării creștine pentru pace a stabilit și un plan frumos de activitate pe anul viitor 1962 ca să poată rămîne și pe mai departe lumina conștiinței creștine spre pacea mondială și să poată influența și convinge în bine pe cît mai mulți spre același țel al păcii comune în lume.

Buna înțelegere între delegați chiar în probleme grele a dovedit că nu este în viață problemă care să nu poată fi discutată și lămurită prin tratative directe și sincere.

In fața creștinilor mai stă acum și marele congres al Consiliului ecumenist al bisericilor de la Geneva, care se întrunește între 18 noiembrie și 6 decembrie la Delhi în India. Ostili într-o vreme din trecut față de problemele păcii, puse de ostenitori răsăriteni, pentru că apusenii se mișcau în cadrul politicii americane, în timpul din urmă însă ecumeniștii își dau seama de necesitatea colaborării lor cu Bisericile ortodoxe și cu Mișcarea creștină pentru pace de la Praga, care la Delhi vor spune un cuvînt apăsat.

Pentru toate aceste străduințe bune, delegații ortodocși la Praga, la ședința comitetului de lucru, au ridicat rugi de mulțumire și cerere către Dumnezeu și Mîntuitorul Hristos, ca să le sprijine și pe mai departe ostenelile păcii, la o sfîntă liturghie din Catedrala Sf. Ciril și Metodie de la Praga, din Duminica de 29 octombrie. In sobor erau I. P. S. Mitropolit Ioan al Pragăi, I. P. S. Arhiepiscop Nicodim din Moscova, păr. prot. B. Aleș și prof. M. Șesan. Rugăciunea Domnească a fost cîntată românește de prof. Vera Mora.

Apoi, aceeași delegați ortodocși și cu frații evanghelici au participat la instalarea patriarhului bisericii cehoslovace M. Novak.

Cu această ocazie s-a simțit bine cît de îndrumătoare este Evanghelia Domnului, cînd îndeamnă pe frați să fie împreună, în duh și dragoste.

Prof. M. Șesan

ȘTIRI

In octombrie 1961 Consiliul Păcii din R. D. Germană a distins cu „Medalia păcii" pe episcopul evanghelic Dr. Freusberg din Erfurt, care a împlinit vîrsta de 80 ani, cinstind astfel străduințele sale pe linia păcii. Episcopul a mulțumit pentru cinstirea ce i s-a acordat și a asigurat că va face tot ce stă în puterile lui ca pacea să se mențină și să se întărească. Creștinul — a zis episcopul — nu trebuie să stea deoparte sau să meargă pe căi greșite. El trebuie să fie alături de toți oamenii cinstiți un luptător pentru pace.

*

La sfîrșitul lui octombrie 1961 Comitetul pentru problemele internaționale al Bisericii Unite din Canada s-a pronunțat pentru începerea de tratative imediate pentru rezolvarea problemei germane. Statele Unite ale Americii trebuie să se îndrepte spre reglementarea problemei germane prin tratative. *

La mitingul de masă, organizat la Londra în 29 oct. 1961 de „Comitetul celor 100", lordul Bertrand Russel, preotul Michael Scott și alți vorbitori au cerut cu hotărîre reglementarea tuturor problemelor internaționale litigioase pe calea tratativelor.

*

Conferințele de orientare ale preoțimii din protopopiatele Arhiepiscopiei, ținute în noiembrie 1961, au avut ca temă: Realizările luptei pentru pace în 1961. Ele au prilejuit o trecere în revistă a acțiunilor pentru pace pe plan internațional și pe plan intern, ca și a contribuției adusă de Mișcarea creștină pentru pace și de Biserica noastră în această privință. Slujitorii altarelor au luat atitudine împotriva imperialiștilor atîțători la război, pentru coexistență pașnică și rezolvarea problemelor internaționale prin tratative. Ei s-au angajat să sprijinească lupta pentru pace prin o acțiune susținută și hotărîtă.

Consfătuire pan-ortodoxă

In insula Rodos (Grecia) a avut loc în octombrie 1961 consfătuirea reprezentanților Bisericilor ortodoxe. S-au discutat și s-au fixat acolo temele ce urmează să fie supuse unui prosinod ecumenic. Aceste teme cuprind multe probleme, care așteaptă să fie rezolvate prin hotărîrea unui sinod ecumenic, sinod al întregii Biserici ortodoxe: teme dogmatice, liturgice, de drept bisericesc, etc.

Biserica Ortodoxă Română a fost reprezentată printr-o delegație formată din: I. P. S. mitropolit Iustin al Moldovei — conducătorul delegației —, P. S. Nicolae al Aradului , P. C. pr. Liviu Stan și d. N. Chițescu, profesori la Institutul Teologic Universitar — București.

Discuțiile la consfătuire au arătat unitatea tuturor Bisericilor Ortodoxe și au dus la rezultate bune. Ea a dat totodată și un Apel pentru pace, prin care Bisericile Ortodoxe cheamă pe toți creștinii să lupte ca pacea să înlăture primejdia războiului, ca să se împlinească chemarea cerească: „Pe pămînt pace".

Delegația noastră s-a prezentat la un nivel superior, ridicînd prestigiul Bisericii Ortodoxe Române în cadrele Ortodoxiei. Ea a reprezentat teologia românească, care pășește pe calea dreptei-credințe și a năzuințelor nobile ale popoarelor spre pace și progres.

S-au adeverit la Consfătuirea aceasta cuvintele Mîntuitorului: „Unde sînt doi sau trei adunați în numele Meu, acolo sînt și Eu". N.

Colinde de după 1907

După răscoala din 1907 poetul O. Goga publică în 1909 o Colindă proprie, în care impută Domnului că-i lasă pradă exploatării bogaților pe cei ce slujesc slujba satului, țarina bogatului, pajura-mpăratului; pe toate ogoarele își trudesc picioarele, toate săptămînile își ostenesc mîinile ca la sfîrșit de an să-și vadă rodul muncii furat de exploatatorii lor, încît sînt siliți a-l primi pe Moș Crăciun cu tînguirea:

La casa de om sărac s-a gătat făina-n sac și n-avem să-ți dăm colac!

Anul următor revista Răvașul (Cluj 1910, p. 384), publica o colindă din popor contra exploatării săracilor de bogați:

Coborît-a, coborît
Dumnezeu pe-acest pămînt,
De Sînpetru însoțit,
La văzut și-adeverit;

Ca să vadă cu ochii
Cum se poartă oamenii:
Ce fac domnii cu iobagii
Și bogații cu săracii.

Ajuns-au pe înserat
La casă de om bogat
Și intrînd au întrebat:
„Gata-i cina de cinat?"

— „Cina-i gata, nu-i de voi,
Numai de bogați ca noi!
Nu de săraci ca voi doi,
Desculți, prăfuiți și goi!".

Drumeții sfinți au oftat,
Spre altă cas-au plecat,
La casa săracului
Din capătul satului:

— „Om sărac, aveți de cină?"
— Avem, avem, cam puțină,
Dar vom mai împrumuta
Și puteți cu noi cina!"

Zis-a Domnul, mînios:
— „Ce vezi Petre-n sus și-n jos?"
— „Văd în sus lucru frumos
Și-n jos lucru urîcios:

Jos casa bogatului
Din mijlocul satului
E-n mijlocul iadului,
Arde-n para focului.

Sus casa săracului
Din capătul satului
E deasupra cerului
In mijlocul raiului".

In felul acesta își arată poporul revolta împotriva bogaților și vrerea ca bogații să fie pedepsiți și săracii să ajungă la o viață mai bună.

...Ajuns-am vremea, în care muncitorii din uzine și de pe ogoare făuresc prin munca lor viața fericită, pe care au visat-o și pentru care au luptat și suferit înaintașii lor. Bogătașii nu mai sînt. Puterea lor a pierit. Iar viața cea nouă crește mereu. Ea e apărată și înălțată de brațe tari și inimi înflăcărate.

Șt. Lupșa

Naşterea Domnului

Iară Naşterea Domnului nostru Iisus Hristos aşa a fost, că „în zilele acelea a ieşit poruncă de la cezarul August, să se înscrie toată lumea... Deci s-au dus toţi să se înscrie, fiecare în cetatea sa...

S-au suit atunci şi Iosif din Galileia, din cetatea Nazaret în Iudeia, la o cetate a lui David, care se chema Vifleem, pentru că el era din casa şi din neamul lui David — ca să se înscrie cu Maria, logodnica sa, care era grea.

Dar pe cînd erau ei acolo, Mariei i-a venit vremea să nască şi a născut pe Fiul său Intîiul născut, L-a înfăşat şi L-a culcat în iesle, pentru că ei n-au avut loc în casa de oaspeţi.

In partea aceea însă erau nişte păstori, care mîncau pe cîmp şi străjuiau cu rîndul împrejurul turmei lor. Dar iată a stătut înaintea lor un înger al Domnului şi slava Domnului a strălucit peste ei şi s-au spăimîntat foarte tare. Ingerul însă le-a zis:

„Nu vă temeţi! Că iată vă vestesc bucurie mare, care va fi pentru tot poporul; că astăzi în cetatea lui David vi s-a născut un Mîntuitor, care este Hristos Domnul. Şi acesta va fi semnul: veţi găsi culcat în iesle un prunc înfăşat".

Atunci deodată s-a arătat împreună cu îngerul o mulţime de oaste cerească, care mărea pe Dumnezeu şi zicea:

„Mărire întru cei de sus lui Dumnezeu şi pe pămînt pace, între oameni bunăvoire!".

Indată însă cum s-au dus îngerii de la ei la cer, păstorii au zis unul către altul:

„Să mergem pînă la Vifleem şi să vedem ce s-a făcut cu cuvîntul acesta, pe care ni l-a vestit Domnul".

Şi au venit de grabă şi au găsit pe Maria, şi pe Iosif şi pruncul culcat în iesle. Şi văzîndu-l, au spus ceea ce li se grăise despre pruncul acesta. Şi toţi cei ce au auzit s-au mirat de cele ce au grăit păstorii către dînşii. Iară Maria păstra toate cuvintele acestea, punîndu-le la inima sa.

Apoi s-au întors păstorii la turma lor, mărind pe Dumnezeu pentru toate cele ce auziseră şi văzuseră, după cum li se spusese.

Iară cînd s-au împlinit opt zile, ca să taie împrejur pe prunc, i s-a pus numele Iisus, care i se dăduse de înger, înainte de a se zămisli El în pîntecele mamei Sale" (Luca 2, 1—21).

„Iară după ce s-a născut Iisus în Vifleemul Iudeii, în zilele regelui Irod, iată au venit la Ierusalim nişte magi de la răsărit şi au zis:

„Unde este regele Iudeii, Cel ce s-a născut, căci am văzut steaua Lui la răsărit şi am venit să ne închinăm Lui?".

Auzind acestea regele Irod, s-a tulburat şi împreună cu el şi tot Ierusalimul. Şi adunînd pe toţi arhiereii şi cărturarii poporului, i-a întrebat:

„Unde este să se nască Hristos?".

Iară ei au răspuns:

„In Vifleemul Iudeii, căci aşa s-a scris, prin proorocul".

...Atunci Irod chemînd în ascuns pe magi, a cercat să afle cu amănuntul, de la ei, în ce chip s-a arătat steaua. Apoi trimiţîndu-i la Vifleem, le-a zis:

„Duceţi-vă şi cercetaţi cu amănuntul despre prunc şi de-l veţi afla, să mă vestiţi şi pe mine, ca să viu şi eu, să mă închin lui".

Iară ei ascultînd pe regele, au plecat. Şi iată steaua, pe care o văzuseră la răsărit, mergea înaintea lor pînă ce ajunse şi se opri deasupra locului, unde era pruncul. Şi văzînd ei steaua, s-au bucurat foarte mult. Şi intrînd în casă, au văzut pruncul cu Maria, mama lui; şi căzînd i s-au închinat; şi deschizîndu-şi vistieriile lor, i-au adus daruri: aur, tămîie şi smirnă. Apoi primindştiri în vis să nu se mai întoarcă pe la Irod, s-au dus pe altă cale în ţara lor" (Mt. 2, 1—12).

Aşa s-au împlinit proorociile despre venirea în lume a Domnului nostru Iisus Hristos. Atît proorociile cît şi chipul în care s-a întrupat şi s-a născut Mîntuitorul Hristos, arată că El este cu adevărat Fiul lui Dumnezeu.

Naşterea Domnului nostru Iisus Hristos, sau Crăciunul, se serbează în fiecare an la 25 decembrie.

D. Călugăr

Intîlnirea cu Iisus[1]

Iar Simon Petru, văzînd, a căzut la picioarele lui Iisus zicînd: Ieşi de la mine că om păcătos sînt Doamne!

Luca 5, 8.

Minunată este clipa aceasta a întîlnirii lui Simon, cu Iisus! Iisus, urcîndu-se în corabia lui Simon, propovăduieşte mulţimilor. Apoi zice lui Simon să depărteze corabia la adînc şi să arunce mrejile pentru pescuit. Simon nu crede că va prinde ceva. Totuşi face voia lui Iisus. Şi iată — după ce toată noaptea n-au prins nimic — acum se rupeau mrejile de mulţimea peştilor, încît Simon cheamă în ajutor pe Iacob şi Ioan, fiii lui Zevedei. Şi s-au spăimîntat toţi şi au înţeles că stau în faţa Domnului. Cutremurat de aceasta Simon cade la picioarele lui Iisus şi mărturiseşte: „Om păcătos sînt!". Doamne nu sînt vrednic să stai la mine, nu sînt vrednic de darul şi binecuvîntarea Ta — căci om păcătos sînt!

In faţa puterii şi a măreţiei divine, ce s-a arătat în Iisus Hristos, Simon se simte neputincios şi nevrednic. Şi stă zguduit, pînă în adîncul fiinţei lui. Iar Iisus, văzînd smerenia lui, a zis: „Nu te teme. De acum vei pescui oameni", adică vei fi ucenicul Meu. Şi el lăsînd toate a mers după Dînsul.

Un ucenic al lui Hristos poate deveni asemenea lui Simon după pescuirea minunată. El nu se laudă cu virtuţile lui, nici nu se socoteşte vrednic de darul primit, ci zice: Ieşi de la mine, Doamne, că om păcătos sînt — nu sînt vrednic de darul ce mi l-ai dat. Poate că şi Simon pînă atunci — ca orice om de treabă — se va fi socotit că e bun, că e drept şi va fi judecat pe alţii, aşa cum facem şi noi. Dar acum, cînd stă faţă în faţă cu Iisus — îşi dă seama că nu e bun ci păcătos, că n-are dreptul să judece pe alţii de vreme ce el însuşi este păcătos şi nevrednic. Acum nu mai vede pe alţii, ci se vede pe sine şi zice: Om păcătos sînt! Da, acesta este adevărul: nu sînt un drept, ci un păcătos, nu sînt mai bun ca alţii, ci nevrednic de darul Domnului.

Numai atunci cînd te lepezi de părerea că eşti drept şi ajungi să te vezi nevrednic şi păcătos pe tine însuţi, începi să păşeşti pe urmele lui Iisus şi simţi pe Iisus lîngă tine, cu bunătatea şi mila Lui cea dumnezeiască. Doar Mîntuitorul însuşi a zis că a venit nu pentru cei drepţi ci pentru cei păcătoşi, că nu cei sănătoşi ci cei bolnavi au nevoie de doctor. Cine se crede drept — acela e departe de Mîntuitorul. Aproape de El e cel ce se socoteşte nevrednic şi cu cît te apropii mai mult de El cu atît te vezi mai nevrednic.

*

Să rugăm pe Domnul nostru Iisus Hristos să înlăture vălul amăgirii de pe ochii sufletului, prin care ne socotim drepţi şi condamnăm pe alţii ca păcătoşi, şi să ne lumineze cugetul ca să vedem clar că în faţa lui Dumnezeu — toţi sîntem păcătoşi, dintre care cel dintîi păcătos sînt eu, cum zice Sf. Apostol Pavel. Să recunoaştem, cu zdrobire de inimă: Da, Doamne, om păcătos sînt! N-am dreptul să judec pe alţii, să-i condamn, ci mă judec pe mine însumi şi mă văd nevrednic de Tine, nevrednic de iubirea Ta, de darul Tău.

Aceea va fi clipa cînd ne vom schimba din ucenici închipuiţi, în ucenici adevăraţi ai Domnului. Şi vom avea fericirea să auzim cuvintele Lui: Vino după Mine, că Eu n-am venit pentru cei ce se cred drepţi, ci pentru cei ce se recunosc pe sine păcătoşi şi însetează după dreptate. Amin!

Pr. Prof. N. Mladin

1 Predică la Duminica 18 după Rusalii.

Irmosul Naşterii Domnului

Suflete al meu măreşte
Cîntaţi neamuri pămînteşti,
Pe ceea ce-i mai slăvită
Decît oştile cereşti.

Taină străină, slăvită,
Văd, ce nu s-a pomenit,
Tron de heruvimi, Fecioara,
Peştera, un cer slăvit.

Ieslea, e sălăşluire,
Intru care s-a culcat
Cel neîncăput de lume
Dumnezeu adevărat.

Şi cuprinşi de bucuria
Naşterii, noi azi venim,
Pe Hristos Mîntuitorul,
Lăudîndu-L, să-L slăvim.

Pr. Al. Gherghel

Colind

Pe cărarea cîmpului ... florile d-albe...
Merge Maica Domnului ... florile d-albe...
Florile îi rîd frumos ... florile d-albe...
Ingeri-I cîntă duios, ... florile d-albe...
Soarele O încununa ... florile d-albe...
I se pleacă mîndra lună ... florile d-albe...
Păsărele I se-nchină ... florile d-albe...
Cărarea-i numai lumină ... florile d-albe...
Domnul din cer o priveşte ... florile d-albe...
Şi cu dragoste-I zîmbeşte ... florile d-albe...
Vină Eva de priveşte ... florile d-albe...
Tu Adame dănţuieşte ... florile d-albe...
Că blestemul s-a sfîrşit ... florile d-albe...
Blîndeţea l-a biruit: ... florile d-albe
Fiul Tatăl iubit ... florile d-albe...
Maicii Sfinte dăruit, ... florile d-albe...
Cu-al lui dulce gîngurat ... florile d-albe...
Bucurie-a rourat ... florile d-albe...
Evă nu te tîngui ... florile d-albe
Paradisul nu-l jeli ... florile d-albe...
Dacă el ţi s-a închis ... florile d-albe...
Cerurile s-au deschis ... florile d-albe...
— Pe cărarea cîmpului ... florile d-albe..
Merge Maica Domnului ... florile d-albe...
Inspre poarta Cerului ... florile d-albe...
Suie scara Raiului ... florile d-albe...

Pr. P. Sălăjeanu

† Preotul Gheorghe Dănilă

După o scurtă, dar grea, suferinţă în dimineaţa zilei de 4 oct. 1961 a trecut pragul veşniciei octogenarul preot Gh. Dănilă din parohia Boiu, protopopiatul Sighişoara.

Născut în Ighiu-Alba (reg. Hunedoara) la 23 aprilie 1879 din părinţi ţărani — Ioan şi Raveca — şi-a făcut studiile liceale la Blaj, iar Seminarul teologic-pedagogic Andreian din Sibiu l-a absolvit în 1900. Prin „punerea mîinilor" mitropolitului Ioan Meţianu a primit harul preoţiei în 1903. Intre anii 1900—1903 a slujit ca învăţător în com. Miluan reg. Cluj şi în Boiu, iar restul anilor vieţii i-a consacrat slujirii Altarului şi credincioşilor din parohiile Bachnea cu filia Bernade — Tîrnăveni (14 ani) şi Boiu (44 ani).

Slujba prohodului a fost plinită de un sobor de preoţi, avînd în frunte pe prot. Dobre Sabin, în ziua de vineri, 6 octombrie.

In panegiricele rostite de P. C. Părinte Protopop Dobre şi de părintele Dumitru Ionescu, în cuvinte calde şi adînc simţite s-a conturat limpede figura Părintelui Gh. Dănilă, arătîndu-se în acelaşi timp munca sa neobosită pusă în slujba Bisericii şi a credincioşilor pe care i-a păstorit şi i-a iubit cu sacru devotament.

Deneş Iuliu, preotul reformat, aduce omagiul său şi al credincioşilor maghiari din loc familiei greu încercate, văduvei preotese Ana şi celor 7 copii, prin moartea păr. Dănilă.

Bunul Părinte Ceresc să-i aşeze sufletul în ceata celor drepţi! *Preot Dumitru Ionescu*

Redactor: Profesor Dr. NICOLAE MLADIN (Taxa poştală plătită în numerar) Tiparul Tipografiei Eparhiale, Sibiu